

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

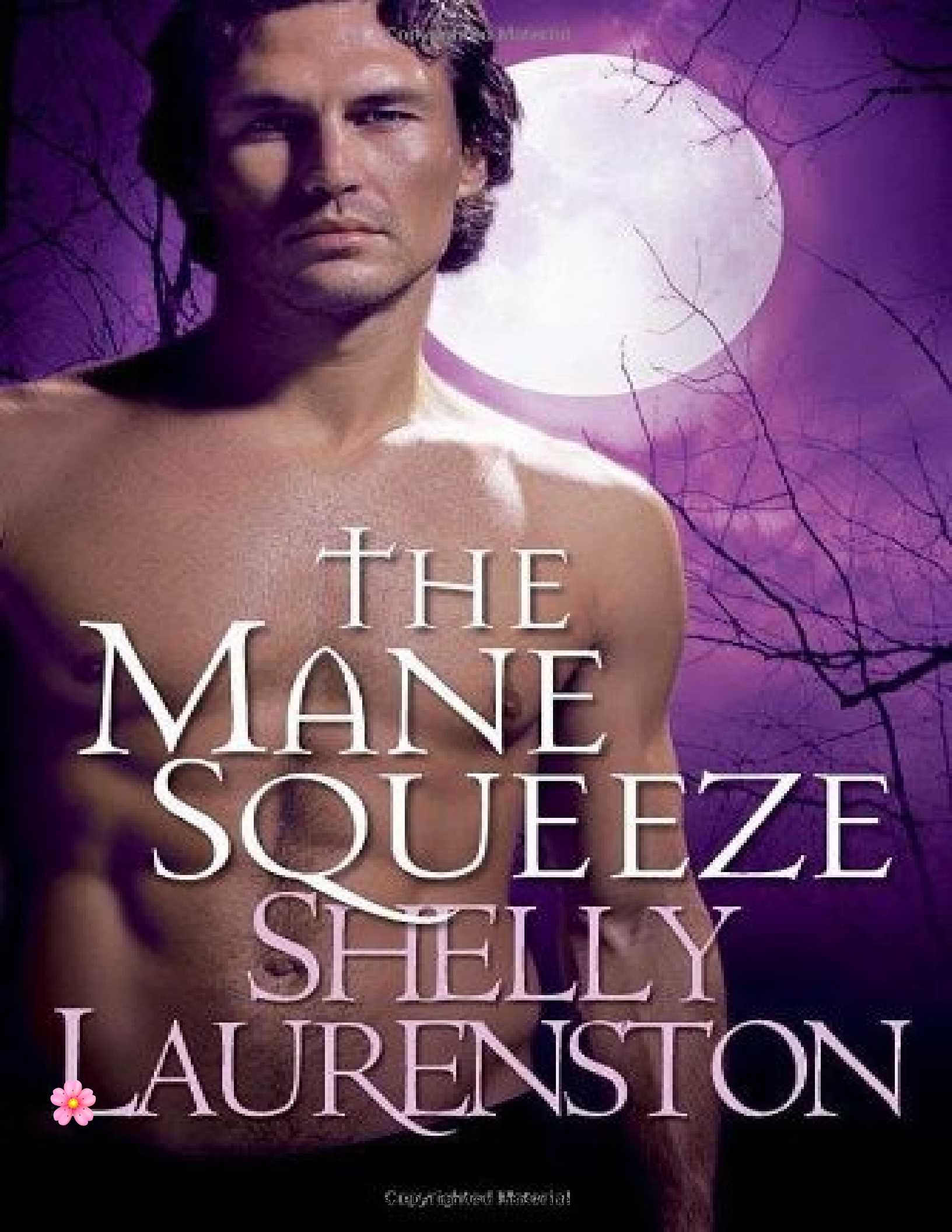
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

THE
MANE
SQUEEZE
SHELLY
LAURENSTON

Copyrighted Material

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Mane Squeeze

Pride Kitap 4

Shelly Laurenston

PROLOGUE

Küpeler ve ayakkabılar çıkar çıkmaz bunun bir kavga olduğunu anladı.

Parçası olmak istemediği bir kavga. Özellikle de gizlice kaçmaya çalışırken. Ve onun gibi biri için en zor şeylerden biri bir yere gizlice girmekti. Yine de çekip gidemezdi, arkasını dönemezdi. Bu arkadaşının düğünüydü ve birkaç kedinin içkilerine hâkim olamadıkları ya da yırtıcı içgüdüleriyle saldırdıkları için düğünü mahvetmelerine izin veremezdi. Ama belki, sadece belki, bunu yeterince hızlı etkisiz hale getirirse, hala dışarı çıkabilirdi yakalanmadan. İşin püf noktası izleyiciyi engellemekti. Seyirci yoksa tanık da olmazdı ve gizlice kaçmaya devam edilebilirdi.

İşte. Bir gol. Hedefleri severdi.

Ve Lachlan "Lock" MacRyrie, aklında bu hedefle, arkadaşının düğününün yapılacağı Long Island, New York'taki mülkü çevreleyen ağaçların arasından yürüdü. Daha önce hiç şatoda bir düğüne gitmemişti ama inekliği yepyeni bir seviyeye taşıyan gelinin tarzına uyuyordu. Aslında ona gitmesini söyleyen de oydu. Bir dakika. Bu doğru değildi. Ona gitmesini söylememişti. Ona, "Kaçmaya çalış!" demişti. Önce

Karanlığın köpekleri senin için geliyor ve halkımızı kölelikten kurtarma planlarımızı yok ediyor! Git, Klan'dan Lachlan MacRyrie MacRyrie. Git! Ve sakın arkana bakma, dostum!" Onu tanımayanlara garip gelebilirdi ama Lock bunun Jessica Ward'ın "Daha sefil görünebilir misin?" deme şekli olduğunu biliyordu. Git artık!"

Hiç bu kadar minnettar olmamıştı, her ne kadar berbat bir zaman geçirmesi Jess'in suçu olmasa da. Tam insan etkinliklerinde biraz daha iyiydi çünkü çoğunlukla "şok ve dehşet" tepkisi alıyordu. Ama kendi türü arasında tepkiler çok daha az hoş karşılanıyordu.

Gerçi yırtıcılar onun ne olduğunu bildiklerinde bu pek de şaşırtıcı değildi. Canının istediği zaman üç metrelik, on beş yüz kiloluk, gümüş uçlu bir boz ayıya dönüşebileceğini biliyorlardı. Nereden biliyorlardı? Çünkü erken çocukluktan itibaren, şekil değiştiren ebeveynler yavrularına ve yavrularına birkaç şeyi tanır: bir sırtlanın gıdıklaması, bir erkek aslanın kükremesi, bir Yakındaki kurtların ulumaları ve bir boz ayının kokusu. Listedeki ilk üçü için talimatlar basitti: "Eğer bunlardan birini duyarsan ve ayrılırsak, beni çağır. Hemen." Ama iş boz ayıya gelince talimatlar çok daha spesifikti: "O kokuyu yakaladığınızda, içeri girin ters yönde. Eğer bir tanesine rastlarsanız, onu uyandırmayın. Eğer uyandırırsanız, ölmüş gibi davranın ya da bir ağaca tırmanın. Yüksek bir ağaca. Ve eğer bir dişi domuzla yavrularının arasına girerseniz, dua edin."

Trajik bir şekilde, Lock diğer ırkların söylediklerinin yanlış olduğunu bile iddia edemedi, her ne kadar biraz abartılmış olsa da.

Ama sonuçta bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü partileri sevmiyordu, düğünlerden nefret ediyordu ve bu smokinin içine hapsolmuş olmak onu akıl almaz derecede rahatsız ediyordu. Normalde akıl sağlığını korumak için böyle bir şeye katılmazdı bile ama Jess Ward'ın düğününü kaçıramazdı. Bir erkeğin sahip olmayı umamayacağı kadar harika bir kadın, şekil değiştiren ve arkadaş... İşte bu yüzden Lock, birbirlerine saldırmaya başlamadan önce hırlayan iki dişinin arasına girerek acı verici bir görev üstlenecekti. Neredeyse onlara ulaşmıştı, ağaçları geçip aralarına girmesine sadece birkaç adım kalmıştı, şanslıysa Çünkü hiçbir şey şekil değiştirenlerin dikkatini taze kan kokusundan ve tabii ki iki sarhoş kızın kavgasından daha çabuk çekemezdi.

Yine de o son adımlarını atamadan, kadın oradaydı ve iki dişiye daha temas etmeden iterek ayırdı. Dişleri dışarıda, dudaklarından alçak ve ölümcül bir hırıltı dökülürken, onları ayırmak için kollarını vücudundan uzattı.

"Melez bir cins," diye alay etmişti bir dişi aslan, akşamın erken saatlerinde bu kedi yanından geçerken. Siyaseten daha doğru olan terim elbette melezdi. Lock'un ilk kez törende gördüğü, gülünç derecede muhteşem bir melezdi. O sırada birinin ona baktığını hissetmişti ama bu alışılmadık bir şey değildi. İnsanlar sürekli ona bakıyordu. Yine de sonunda sırf ayı merakıyla omzunun üzerinden baktığında

Kim olduğunu... Şey, ona doğru bakmıştı. Ve gecenin geri kalanında -Senkronize vahşi köpek dansı, kasaba kurdu dansı ve sinir bozucu bir erkek aslan tarafından yönetilen aralıksız konga hatları boyunca Lock, görüş alanına girdiği her an onu izlemişti.

O nefis incelikteki kıyafeti içindeyken onu izlememek çok zordu. Kolsuz siyah elbisesi, narin kumaşı yukarıda tutmak için boynuna bağlanmış iki küçük ipten ibaretti ve bir kadının omuzlarını sergiliyordu. Olimpiyat yüzücüsü, hafifçe yana doğru açılan uyluk yüksekliğindeki yırtmaç ise bir Olimpiyat jimnastikçisinin bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Ya da belki de badem biçimli, parlak altın rengi gözlere sahip o çarpıcı yüz; ona bir ev kedisinin ağzını düşündüren küçük burun; sıcak, terli seksten başka bir şey düşündürmeyen o dolgun dudaklar ve neredeyse jilet keskinliğindeki Elmacık kemikleri onun beladan başka bir şey olmadığını düşünmesine neden oldu.

Gözlerini kaçıramaması ya da gecenin çoğunu ona bir içki isteyip istemediğini sormayı düşünerek geçirmesi gerçekten şaşırtıcı mıydı? Evet, bunu düşünmüştü. O bir ayıydı ve ayılar çok düşünürdü. Çalışırlar, düşünürler, sonra da harekete geçerlerdi. Ne yazık ki hareket etme şansını hiç bulamamıştı. O resepsiyonda oradan oraya koştururken değil. Gerçi sosyal olduğundan değil. Sosyal değildi. Onu birkaç kişiyle konuşurken izledi ama çoğunlukla bir şeyin ya da birinin peşindeymiş gibi görünüyordu, altın rengi gözleri her zaman tetikteydi, her zaman bir hedef arıyordu. Denizcilerin onu askere almamış olmalarına şaşırmıştı. Lock'u üniversiteden alır almaz yakalamışlar ve sadece şekil değiştirenlerden oluşan bir birime yerleştirmişlerdi. Onu kolayca takım arkadaşlarından biri olarak görebilirdi. Yine de muhtemelen iyi bir fikir değildi. Bütün gün ona bakmakla meşgul olsaydı pek bir şey yapamazdı.

"Kesin artık şu saçmalığı," diye hırladı iki dişiye. Sesi alçaktı, biraz da sertti. Bu hoşuna gitmişti.

"Geri çekil!" dedi dişi aslanlardan biri. "Bu fahişe benim."

"Fahişe mi?"

"İşte bu!" Melez nefesini bıraktı, kollarını iki yanına indirdi. "İşte bu kadar. Roxy O'Neill sana her ne söylediyse, hepsi palavra."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben biliyorum. Ve eğer beşinci martinini içmiyor ve yedinci Long Island buzlu çayını içiyor olmasaydın, siz aptal sürtükler de bunu bilirdiniz."

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et."

"O şişko aslan kafanın içinde bir beynin olduğunu düşünseydim yapardım." Bunun gerçekten yardımcı olacağını mı düşünüyor? "Ama sen bilmiyorsun. O yüzden kes şu saçmalığı. şimdi ya da-"

"Yoksa ne olur?" diye sordu diğer dişi aslan. "Bu konuda ne yapacaksın, kurtarıcı kedicik?"

İlk dişi aslan güldü ve iki düşman aniden yeni bir hedef üzerinde birleşti.

Melez de bunu biliyordu. Bunu dişi aslanın vücudunun gevşemesinden ama altın rengi gözlerinin keskinleşmesinden anlayabiliyordu. Bu onun ilk dövüşü değildi ve sadece pençeleri ve dişleriyle dövüşmek için şekil değiştiren adabına bağlı hissetmeyecekti. Kızın silahlı olduğuna bahse girerdi. Silahla değil -çok gürültülü- ama polisler gelmeden önce hızla kullanıp atabileceği keskin bir şeyle.

İki Dişi Aslan baş edemeyecekleri bir şeyle karşı karşıyaydı. Sıradan bir kedi ya da melezden daha ölümcül bir şey. Bir Philly kıızıyla uğraşıyorlardı. Ya da Lock'un onlara taktığı isimle, Pennsylvania Baş Belası.

Jersey'li bir çocuk olarak, çocukluğunun birçok yazını tatilci ailesiyle Jersey Sahili'nde geçirmiş, sonra da yaz boyunca fedai olarak çalışmıştı. Lock, "yasal" sayılabilecek kadar büyüdüğü aylarda, kendisine bir ömür yetecek kadar çok Philly'li kızla uğraşmıştı. Cinsi ne olursa olsun, tartışmayı Philly'li kadınlar kadar seven birini daha önce hiç tanımamıştı. Her konuda tartışabilirlerdi ve tartışırldı da. Ve Tanrı Tartışmanın ötesine geçip fiziksel bir şeye dönüştürürseniz size yardımcı olur.

Bu melezin Philly'li bir kız olduğunu nereden biliyordu? Çünkü boğazında asılı olan altın kolyenin üzerinde kolay okunur bir yazıyla yazıyordu.

Polis çağırmak ya da cesetlerden kurtulmak zorunda kalmadan önce -ki mümkünse ikisinden de kaçınmak istiyordu- bu işi bitirmek için saniyeleri olduğunu bilen Lock, rüzgârı arkasına alana kadar üç dişinin etrafından dolaştı. Küçük bir yaz gecesi esintisi geçti ve her iki Dişi Aslan da başlarını kaldırdı, vücutları gerilirken burunları havayı kokladı ve hemen ayılır gibi oldular. Yavaşça kendisiyle yüzleşmelerini izledi, koyu altın rengi gözleri kocaman açılmış, sessiz bir dehşet içinde ona bakıyorlardı. Yapabileceği pek çok şey vardı.

Ama Lock'un buna ihtiyacı yoktu. Sert blöflerini kendi türü için saklıyordu.

Bunun yerine, tek yaptığı dudağını birazcık kıvrırmak ve en yumuşak, en hafif homurtuyu çıkarmak oldu. Neredeyse bir hıçkırık. Bu da işe yaradı ve iki kedi geriye doğru takılıp birbirlerine çarparak nemli çimlerin üzerinde kaymaya başladılar ve düğüne doğru koşmaya başladılar.

Geriye o ve melez kalmıştı. Kediler kaçmaya çalışarak etrafında dolanırken o hiç hareket etmemişti. Ama şimdi onlar gittiğine göre, onunla yüzleşti. Parlak altın rengi bakışları adamın kafasından ayaklarına ve oradan da tekrar kafasına yöneldi. Onun kaçabileceğini, ağaçlara doğru çılgınca bir sıçrayış yapabileceğini biliyordu. O bacaklara sahipken hiç de zor değildi.

İkisini de yapmadı. Bunun yerine dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı ve "Jersey ayısı kurtarmaya geldi" dedi. Başını biraz eğdi ve simsiyah kirpiklerinin arasından ona baktı. "Çünkü ikimiz de ne yapacağımızı biliyoruz "Bana bir hamle yapsalardı ne yapardık, değil mi Jersey ayısı?"

Uh...evet, evet. Tabii. Her neyse. İçindeki ayının tüm bunlar umurunda bile değildi... tek bildiği güzel kediciği istediği idi. Onu alıp bulabildiği en yakın nehre götürmek ve ona taze somon balığı, çaresiz arıların hâlâ yapıştığı bal petekleri ve hiç bitmeyen bir seks sunmak istiyordu. Evet. Seks. Çok ama çok fazla seks.

Grizzly-Lock önünde duran ve daha önce gördüğü -hatta hayalini kurduğu- her şeyden daha seksi görünen kediye o kadar odaklanmıştı ki

başka hiçbir şeyin farkında değildi. En azından o el kabaca Lock'un omzuna inene ve erkek bir aslan arkasından, "Kız kardeşimle ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye hırlayana kadar.

İrkilen Lock, içindeki ayının bildiği tek şekilde tepki verdi. Tam ve mutlak bir şiddetle.

Etrafında dönen Lock, kediye boynundan yakalayıp havaya kaldırdı. Erkeğin gözleri irileşti, elleri pençeye dönüştü ama Lock bu embesili bir şey yapamadan elli metre ilerideki ormana fırlattı.

Çenesi patlayan, öfke ve korkudan deliye dönen Lock, tehdit ortadan kalkana kadar onu etkisiz hale getirmek için iri saçlı piçin peşinden gitmeye başladı ama dişi kedi önüne atladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Ellerini Lock'un göğsüne koydu ve Lock bu dokunuşun giysilerini ve tenini delip geçerek doğrudan içine girdiğini hissetti. Lock hemen durdu, onun Dişlerini ve pençelerini geri çekiyordu. Ailesi ya da çok yakın bir arkadaşı olmayan, bu haldeyken ona dokunmayı göze alacak kadar cesur biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Arkadaşlarını, sevgililerini ve kan bağı olan akrabalarını kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakıp kaçmayacak kadar cesur. Ve sadece bu bile onu tekrar mantıklı düşünmeye itti.

"Lütfen yapma," diye yalvardı. "Beni suçlayacaklar ve sonra O'Neill'lar başka bir düğün kavgasının sorumlusu olacaklar."

Lock onu dikkatle izledi, başka bir Dişi Aslan'ın - Jess kaç tanesini tanıyor ve lanet olası düğününe davet ediyordu ki?

"Brendon!" Dişi aslanın kedinin peşinden koşarken nefesini tuttuğunu duydu. "Aman Tanrım! Sen iyi misin?" Erkekten korktuğu için sesi yüksek ve zayıf çıkıyordu, bu da Lock'un içindeki yırtıcının onu takip edip işi bitirmek istemesine neden oldu. İki kedinin de işini bitirmek ve bu kediye taze somon yemeğine götürmek için. Ama bakışları ormandan gelen sesi takip ettiğinde Kedi, dikkatini tekrar toplamak için göğsüne daha sert bastırdı.

"Durum böyleyken," diye devam etti, soğukkanlı ama sert Philly dış görünüşü bir panik ve korku telaşı içinde kayboldu, "diğer insanların aptallığı yüzünden

Üç Katolik, iki Protestan ve bir Lutheran kilisesine girişimiz yasaklandı. Ve 'İzin verilmeyenler' listesine eklendiğimiz birkaç resepsiyon salonu var."

Lock gözlerini kapadı, herkesten çok kendine kızgındı. "Beni korkuttu." Ve sesinin hırıltısından irkildi, sesi mantıklı bir insandan çok kızgın bir boz ayıya benziyordu.

"Herkes bir ayıyı arkadan yakalayamayacağını bilir. Eğer yüzünüzün kafanıza yapışık olmasından hoşlanıyorsanız, hayır." Ellerini adamın göğsüne sürttü ve Lock'un gözleri neredeyse şaşı oldu. Kızın tırnakları çok uzun olmasa da Lock'un yırtıcı dişilerde gördüğünden daha uzundu; her bir tırnak koyu kırmızıya boyanmış ve siyah renkte çiçekler ve diğer desenlerle özenle süslenmişti. Bunları yapmak saatlerini almış olmalıydı ve giysilerinin arasından tırnaklarını hissetmek onu çıldırtıyordu. O tırnaklardan nefret etmeliydi. Normalde bu tür şeyleri rüküş ya da şatafatlı bulurdu ama Bu bakış onda işe yaramadıysa lanet olsun. Ve onda işe yaradığı için, adamda da gerçekten işe yarıyordu.

"Bunların hepsi benim hatam," diye devam etti, onun üzerinde yarattığı etkiden habersizdi. "Bu sadece annemin neden olabileceği bir domino etkisi ve özür dilerim. Ona göz kulak olmaya çalışıyordum ama benden kaçtı." Anne mi?

Annesinin bununla ne ilgisi vardı? Kavga etmek üzere olan Dişi Aslan da annesi olacak kadar yaşlı görünmüyordu.

Yutkunarak ve saldırma arzusunu kontrol altında tutmaya çalışarak Lock ormana doğru işaret etti. "Bu senin kardeşin."

"O mu?" Kadın güldü. "Hayır. Sadece öyle olmak istiyor. O benim üvey kardeşimin üvey kardeşi. Peşinden giden kadın da onun ikizi, ondan gerçekten nefret ediyorum ama bu başka bir hikâye. Bu da onu üvey kardeşimin üvey kız kardeşi yapıyor ama ikisinin de benimle kan bağı yok." Lock tüm bunları kafasında bir soy ağacına benzetmeye çalışmakla meşguldü ki, "Pride'da hayat. Herkese göre değil."

"Bir çift ebeveynim ve bir kız kardeşim var," diye itiraf etti, "ve hiç bu kadar minnettar olmamıştım."

"Tüm bunlar için özür dilerim." Kadın ellerini çekti ve adam neredeyse ellerini tutacaktı ki kadın ellerini tuttuğu yere geri koyabilsin. "Neden biri buraya gelip son dramın ne olduğunu merak etmeden gitmiyorsun? Ben bununla ilgilenirim."

Bir yanı ona kalması, Philly kedisiyle daha fazla zaman geçirmesi için bağıırıyordu ama daha mantıklı yanı ona hâlâ yapabiliyorken defolup gitmesini söylüyordu.

Çünkü gerçekten, onun gibi bir kadınla ne yapacaktı ki? Çoğu ayı gibi o da sakın ve sessiz şeyleri severdi ve bir şeyler ona bu kadınla geçireceği bir anın bile asla böyle olmayacağını söylüyordu.

"Teşekkürler," dedi, ondan ilk adımını geri çekerek.

"Sorun değil."

Kendi kendine, uzaklaşmak için döndüğünde onun gözlerinde pişmanlık görmediğini söyledi. Vale istasyonunda aracını beklerken, onun gibi seksi ama bakımlı bir kedinin asla bir kadınla ilgilenmeyeceğini söyledi. onun gibi ortalama bir boz ayı. Cipine binip uzaklaşırken kendi kendine, onun tuhaf doğasına ancak ona bir şeyler verebildiği, bir şeyler alabildiği ya da borcunu ödeyebildiği sürece tahammül edebileceğini söyledi.

Ve Long Island'ın Güney Eyalet Otoyolu'na vardığında, tüm bunların gerçek olduğuna neredeyse kendini ikna etmişti.

BÖLÜM 1

İşte yaşamak buydu. Sonunda hareket etmeyi bırakan sıcak bir kahvaltı, büyük, boş bir gölde güzel bir yüzme ve şimdi son yaz güneşinin altında uzun çimlerde rahatlama şansı.

Evet. Gwen O'Neill buna kolayca alışabilirdi.

Philly ve Jersey'deki çoğu şekil değiştiren gibi, Gwen'in de geyiklerin bol olduğu ve arazinin insanlarla dolu olduğu Macon River Falls Park'a ilk gelişi değildi.

özgürdü ama kesinlikle "zengin kısma" ilk kez geliyordu. Macon River Falls'un Tri-State bölgesindeki en zengin Pride, Sürü ve Klanlardan bazılarına ait olan bölümü. İki gün önce en yakın arkadaşı Blayne'le birlikte Gwen'in iş kamyonunu durdurduklarında, kapıdaki muhafızlar Özel mülkler, Brendon Shaw'ın kendisiyle konuşup onlara kefil olana kadar geçmelerine izin vermedi. Sonra korumalar Gwen ve Blayne'e hafta sonu için tutulmuş fahişelermiş gibi davrandılar. Her neyse. Gwen bir yabancının saçmalıklarının iyi vakit geçirmesine engel olmasına izin vermezdi. Ancak aile farklı bir hikâyeydi.

Bazı günler ailesinin saçmalıklarının Gwen'in iyi vakit geçirmesine engel olduğuna inanıyordu. Buna o kadar inanıyordu ki, Brendon'ın teklifini neredeyse geri çevirecekti. Brendon, ağabeyi Mitch'in üvey kardeşiydi ama Mitch Noel tatiline kadar Japonya'da, annesi de İşçi Bayramı hafta sonu için Gwen'in teyzeleri ve kuzenleriyle pahalı bir kaplıcaya gittiği için Gwen, Bren'in sürekli "aile" olduklarını kanıtlama ihtiyacıyla başa çıkmasına yardımcı olacak bir araçtan yoksun kalacağını biliyordu. Sonra geçen hafta bir ara kafasına dank etti; eğer bu hafta sonu Macon River'a gelirse Mitch olmayacaktı, annesi olmayacaktı ve Brendon'a göre Brendon'ın ikizi Marissa "Ben bir sidik yarığım" Shaw da olmayacaktı. Bu da en azından Gwen için bir kez olsun saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Gwen gerçekten bir yere gidip rahatlayabilecekti. Sadece rahatlayacaktı. Blayne'e bundan bahsetti ve son derece heyecanlı bir şekilde "Aman Tanrım! Kesinlikle gitmeliyiz! Serbest avlanma! Yaşasın!" Tabii ki Blayne de Gwen işe gitmeden önce kahvaltı için bir lokantaya uğramaktan bahsettiğinde aynı tepkiyi verdi. "Aman Tanrım! Kesinlikle gitmeliyiz! Krep! Yaşasın!"

Uzun kedi dili ağzından dışarı sarkmış halde sırttan Gwen, sırt üstü yuvarlandı ve mavi gökyüzüne baktı.

Hayır. Bu "saçmaliksız" bir yaşamdı ve Brendon en azından katlanılabilir biriydi. Elbette, o da harika bir şekilde meşguldü. Sadece Gwen'i ve "bir arkadaşını" davet etmemişti. New York Smith Sürüsü kurtlarını ve Kuznetsov vahşi köpek sürüsünü de davet etmişti. Normalde, bir yerde bu kadar çok köpek olması Gwen'i tıslayan, kesip biçen bir ev kedisine dönüştürürdü. Ama onun gizli bir silahı vardı. Blayne vardı ve herkes Blayne'i severdi. Neşeliydi,

Tatlı, komik ve daha da önemlisi, kendini Gwen için bir insan kalkanına dönüştürmeyi başardı. Gwen'in etrafında olmasını istemediği herkesi engelliyor, bir şekilde Gwen tek kelime etmeden kim olduğunu biliyordu. Blayne'in bir yeteneği vardı ve Gwen bunu sonuna kadar kullandı.

O da neydi?

Karnının üzerine yuvarlanan Gwen dikkatle dinledi, bir şey duyduğundan emindi.

Kulakları kıpırdadı ve kaynağı bulmaya çalışarak döndü ve buldu da. Bu, yaklaşık iki saat önce kendi yoluna gitmiş olan Blayne'di. Gwen arkadaşının acı çığlıklarını tanıdı, sesler bilinmeyen köpek hırıltıları ve hırıltılarıyla karışıyordu.

Gwen, Blayne'in kokusunu kendisine rehberlik etmesi için kullanarak koşmaya başladı. Uzun otların üzerinde gür kuyruklar gördüğünde kendini yere bıraktı ve alçaktan sürünerek yaklaştı.

Blayne'in etrafını sarmışlardı. İlk hırıltısında bunların Blayne'den ve onun kafa karıştırıcı kurt köpeği yöntemlerinden hoşlanmadıklarına karar vermiş olan Smith'lerden bazıları olduğunu düşündü. Ama hayır, Smith'ler değildi. Kokuları uyuşmuyordu ve kürkleri Smith'lerinkinden çok daha açık renkliydi, üstelik çok daha yırtık pırtıktı. Unutmayın millet, saç kremi sizin dostunuzdur.

Blayne'i tokatlamalarını izlerken Gwen'in dişleri birbirine çarptı. Trajik bir şekilde, Blayne ya da Gwen Sürüler, Pride'lar ve Klanlar tarafından ilk kez grup saldırılarına maruz kalmıyordu. Melez oldukları için genellikle yalnızdılar ve bu da onları melezlerden hoşlanmayanlar için kolay hedef haline getiriyordu.

Karışık ırkların değerli gen havuzlarını kirletmesi fikri.

Blayne bir dişi kurtla kafa kafaya gidiyordu, gerçekten büyük bir kurtla. Diğer on iki kurt ona arkadan saldırıyordu. Üzerinde bu kadar çok kurt varken, kendini doğru düzgün savunma şansı bulamıyordu. Daha da kötüsü, Blayne ne Alfa ne de Omega'ydı. O Blayne'di. Ve artık tahammülü kalmayana kadar saçmalıklara karşı yüksek bir toleransı vardı - ve işte o zaman tatlı, güzel Blayne patlıyor ve genel bir zorbalık olarak başlayan şey bir şeye dönüşüyordu

Bu da ya Blayne'in öldürölmesine ya da hafta sonunun geri kalanının ceset parçalarının nereye saklanacağını bulmaya çalışmakla geçmesine neden olacaktı. İkisi de Gwen'in havasında değildi.

Dört ayağının üzerine kalkarak ileriye doğru koşmaya başladı. Çimenlere ve sürünün tam ortasına, daha hiçbirini onun orada olduğunu fark etmeden daldı. Blayne ile kavga etmekte olan dişiyi yakaladı, ikisi de hırıltılı bir kürk ve pençe karmaşası içinde yuvarlanıp gittiler. Gwen dişiyle uğraşırken, Blayne diğer kurtlara saldırmayı başardı.

Gwen dişi kurdu kendisinden uzaklaştırıp bir ağaca çarparak bir anlığına sersemletti ve bu da Gwen'e Blayne'i kontrol etmek için zaman kazandırdı. Her zaman olduğu gibi, küçük kurt bedeni ve minik köpek ayaklarıyla bile kendi başının çaresine bakıyordu ama Gwen arkadaşının gözlerinin akını görebiliyordu. Bu, Blayne'in kendini kaybetmek üzere olduğunu kesin bir işaretiydi. Gwen ya Blayne'in konsantrasyonunu şimdi bozacak ya da yıkımı daha sonra temizleyecekti. Blayne'e doğru koştu ve tam yanından geçerken ensesinden yakaladı. Blayne acıdan çok şaşkınlıkla irkildi ama bu Gwen'in ihtiyacı olan tepkiyi verdi ve Blayne'i başka bir şeye odaklanmaya zorladı. Onu bıraktı ve iki arkadaş koşmaya devam etti, Sürü tam kışlarının üzerindeydi.

Yine de Gwen uzun süre koşamadı. Doğal bir sprinterdi ama maraton koşamıyordu. Bu yüzden kurtları kışlarından çekmesi gerekiyordu çünkü takip ediyor olmaları, bunun artık basit ama acı verici bir karışık ırkla "dalga geçme" olmadığı anlamına geliyordu.

Başını çevirip bundan bir çıkış yolu ararken, Gwen daha beden değıştirmeden önce tanması öğretilen bir koku yakaladı. Ayrıca bu kokudan kaçması da öğretilmişti. Çok uzağa, gidebildiği kadar hızlı. Ama bu şimdi olmayacaktı. Şimdi bunu kendi avantajına kullanacaktı.

Gwen döndü, Blayne'i vücuduyla yönlendirdi, sürü tam üzerlerinde duruyordu. Olmak istediği yere yaklaştıklarında, Gwen önden çekildi. Blayne onun yanında kalmak için hızlandı, ama Gwen hedefinden yaklaşık on adım uzaktayken, Blayne tabiri caizse frene bastı. Onun çok küçük kurt köpeği Pençeleri yumuşak toprağı kazıyor, durmaya çalışıyor ve sonunda geriye doğru takla atıyor, sürü onu çığnıyor.

Mükemmeldi. Tam da Gwen'in istediği şey.

Hedefine odaklanan Gwen, aynı anda bir kurt pençesinin arka bacağına çarpmasıyla sıçradı. Acı bacağını parçaladı ama o bunu görmezden geldi, bunun yerine ineceği yere odaklandı.

Ve indiği yer de tam onun sırtıydı, vücudu onun üzerinden kayarken kürek kemikleri arasındaki kalın kas yığınının ısırıldı. Cüssesine bakılırsa, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha hızlı hareket ediyordu. Vahşi, huysuz, ürkmüş kasların tek bir akıcı hareketiyle, boz yaban domuzu yükseldi ve tüm öfkesini yakınındaki herkesin üzerine saldı. İnsan olarak muhtemelen iki metre olan yaban domuzu şimdi arka ayakları üzerinde rahatlıkla üç metreye ulaşıyordu. Üç yüz elli küsur kiloluk insan kası şimdi on beş yüz kiloluk boz ayı kasıydı. Ve bir zamanlar uykuda olan şey şimdi uyanıktı.

Ve kızgındı.

Kurtlar zamanında durmaya çalıştılar ama başaramadılar ve çılgınca kesip parçalayan o devasa pençelere çarptılar. Ayının kükremesi ağaçlardan sakın kuşların çığlık atmasına neden oldu ve Gwen boz ayının arkasında ayağa kalktı, onun iki yüz kilodan fazla kurtları hiç çaba harcamadan ağaçlara fırlatmasını ya da otuz metre uzaktaki çimlere fırlatmasını izledi. O da her saniyesinden keyif alıyordu, ta ki o lanet dişi kurt ona yandan yaklaşıp dişlerini Gwen'in zaten yaralı olan arka bacağına geçirene kadar. Gwen aynı anda hem kükredi hem de tısladı ve dişinin üzerine tekrar gitti. Yine de ona ulaşmadan, onu tokatlayamadan, aniden büyük bir ayı kıcı ona doğru geliyordu.

On üç kişilik sürü, yirmi üç kişilik bir sürüye dönüşmüştü. Ağaçların arasından çıkıp ayıya saldırdılar, onu tekrar ürküttüler ve geri çekilmeye zorladılar. Ve geri çekildi.

Normalde bu bir sorun değildi, ta ki Gwen broşürlerde Macon Nehri'nin "manzaralı" uçurumlarından birinin tepesinde olduğunu fark edene kadar. Uçurumun karşısında şelalelerden biri, onun altında da azgın nehrin bir kısmı vardı.

Gwen ayının yolundan kaçmaya çalıştı ama ayı onu arkasında hissetmiş olmalı ki döndü ve pençesini savurmaya başladı bile. Yine de onu gördüğünde küçük kahverengi gözleri büyüdü ve yüzünü parçalamak için o dört inçlik pençeleri kullanmamayı başarsa da, ön kolu yine de onu yakaladı ve bunun gücü onu geri çevirdi. Karnının üzerine düz bir şekilde indi. Ön pençeleriyle çıkıntıya tutunurken bacakları uçuşumun kenarından sarkıyordu. Ancak bu noktada zemin daha yumuşaktı ve üç yüz kiloluk tigon formu ona fazla geliyordu. Pençeleri toprakta oyuklar açarak kenardan aşağı kaydı, bu yüzden daha hafif olan ağırlığının yardımcı olacağını umarak hızla insana dönüştü. Eliyle bir dalı tutmayı başardı ama dal neredeyse anında kopmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Sonra o güne kadar gördüğü en büyük insan kolu aşağı uzandı, büyük uzun parmaklar elini yakaladı.

"Sıkı tutun! Tuttum seni!" diye seslendi. Başını kaldırıp o yüze baktı ve onu hemen tanıdı. Brendon Shaw'u beş kiloluk bir patates çuvalı gibi ormana fırlatan Smith-Ward düğünündeki ayı. O koyu kahverengi gözleri, neredeyse acı verecek kadar tatlı olsa da o yakışıklı yüzü ve düğün töreni boyunca gözlerini dikip baktığı o gümüş uçlu kahverengi saçları tanıdı. Ve adam da onu tanıdı. İkili şok edici bir netlik anında bakışlarını kilitledi.

Kendisini sıkıca kavrayan elin gücünü hisseden ve ayıyı tanıdığı için rahatlayan Gwen gülümsemeye başladı...

Ta ki ilk ıslak toprak parçası yüzüne çarpana kadar... Altlarındaki zeminin onun ağırlığıyla çökmeye başladığını hissettikleri kalp durdurucu bir andan sonra, ayı onu hızla yukarı çekti. Ama yeterince hızlı değildi. Toprak altından kayarak Gwen'in üzerine yağdı ve onu başka tarafa bakmaya zorladı. Yine de o büyük, insan bedeninin öne doğru yuvarlandığını görmeyi başardı.

İkisi de serbest düşüşe geçip havada yuvarlanırken çığlık attı. İçgüdüsel olarak, daha zayıf olan insan formundan daha fazla hasarla başa çıkabileceğini bildiği kedi formuna geri döndü. Ama yine de bu seviyede bir düşüş için

fazla umudu yoktu. Ve tek düşünebildiği lanet olası New Jersey'de öleceğime inanmadığıydı!

Ama hayatı gözlerinin önünden geçmeden ya da diğer ucunda ölü akrabalarının beklediği beyaz tünelleri görmeden önce, Gwen uzun, inanılmaz derecede güçlü, kürkle kaplı kolların onu sardığını ve tüm o sert kaslara doğru çektiğini hissetti.

Başını ayının kürklü bedenine gömdü, nefesini tuttu ve birlikte altlarında akan nehre düştüler.

2. BÖLÜM

Somonlar her yerdeydi, sudan sıçrayıp ayıların açık ağızlarına doğru gidiyorlardı. Ama bu bölgeyi o yönetiyordu ve bu somonlar sadece ve sadece onun içindi. Ağzını açtı ve on kiloluk bir tanesi hemen içine atladı. Çenesini kapatarak zevkle iç çekti. Balla kaplıydı. Bal kaplı somonlara bayılırdı!

Bu onun mükemmel dünyasıydı. Soğuk bir nehir, hayatta kalmaktan mutluluk duyan somon balığı ve bal. Bir sürü, bir sürü bal...

Daha iyi ne olabilir ki? Ne buna denk olabilir ki? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Bir somon ona doğru yüzdü. Hiç ilgilenmiyordu, hâlâ balla kaplı olan üzerinde çalışıyordu. Yine de somon ona dikkatle bakmakta ısrar etti... neredeyse dik dik bakıyordu.

"Hey!" diye seslendi. "Hey! Beni duyabiliyor musun?"

Bu somon neden yemeğini mahvediyordu? Onu öldürmeli ve sonrası için saklamalıydı. Ya da yavruları olan dişilerden birine atmalıydı. Philadelphia'lı olduğu her halinden belli olan bu somonun çenesini kapatması için her şeyi yapabilirdi!

"Cevap ver!" diye emretti somon yüksek sesle. "Gözlerini aç ve bana cevap ver! Hemen!"

Gözleri açıktı, değil mi?

Görünüşe göre değildi, çünkü biri göz kapaklarını aralayıp yüzüne baktı. Ve vay canına, muhteşem değil miydi?

"Beni duyabiliyor musun?" Cevap vermedi, ona bakmakla meşguldü. Çok güzeldi!

"Haydi, Paddington. Cevap ver bana."

Adam bu lakap karşısında içgüdüsel olarak hırladı ve kadın rahatlatarak gülümsedi. "Sorun ne?" diye alay etti. "Paddington'ı sevmiyor musun? Ne şirin, sevimli, küçük bir ayı."

"Sevimli evcil hayvan isimlerinde yanlış bir şey yok... Bay Mittens."

Doğruldu, elleri kalçalarındaydı ve ustalıkla manikürlenmiş uzun tırnakları o dar kalçalara huzursuzca vuruyordu.

"Bay mı?" diye tersledi.

"Paddington?" diye karşılık verdi.

Kadın küçük bir homurtu çıkardı. "Pekâlâ. Yeterince makul. Ama bana Gwen de. Düğünde sana adımı söyleme fırsatım olmadı."

Oh! Onu şimdi hatırladı. Jess'in düğününden bu yana geçen iki ay içinde birden fazla kez hayalini kurduğu kediye. Ve...vay canına. Çıplaktı. Gerçekten çok güzel görünüyordu.

Gözlerini kırptırdı, o güzel, güçlü vücuda baktığını biliyordu. Başka bir şeye odaklan! Başka bir şeye! Onu ürküteceksin!

"Dövmelerin var," diye ağzından kaçırdı. Bilezik dövmeleri her iki pazusunu da çevreliyordu. Siyah yoncalar ve anlamını bilmediği koyu yeşil bir Çin sembolünün birleşiminden oluşuyordu. Sağ kalçasında ise ağzında bir Kelt haçı tutan siyah bir Çin ejderhası vardı. Çok güzel bir işti. Karmaşıktı. "Yeni mi bunlar?"

"Hayır. Düğün için kollarımdakileri makyajla kapattım. Annemle birlikte yeterince fark edilirdim. Buna bir de ben eklemek istemedim." Eliyle onu işaret etti. "Artık benim Gwen olduğumu ve dövmelerim olduğunu biliyoruz... peki bir adın var mı?"

"Evet, tabii. Ben..." Beynini yoklayarak gözlerini kaçırdı.

"Adını hatırlamıyor musun?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bunun güvenlikle ilgili bir şey olduğunu biliyorum." Ona düşünceli düşünceli baktı, sonra parmaklarını şıklattı. "Kilit."

"Lock mu? Adın Lock mu?"

"Sanırım. Lock. Lock... Lachlan! MacRyrie!" Tekrar baktı. "Sanırım."

"Tanrım."

"Sinirlenmene gerek yok. Hatırlayamadığım benim adım." Başını salladı.

"Lock gibi bir şey olduğuna eminim."

"MacRyrie."

"Tamam."

Küçük, sinirli bir hırıltı çıkardı ve avuçlarını gözlerine dayadı. Adam onun boyalı tırnaklarına baktı. "Bunlar Philadelphia Flyers'ın takım renkleri mi?"

"Başlama yine," diye tersledi.

"Yine mi tersliyorsun? Sadece soruyordum."

Lock yavaşça kendini biraz yukarı itti ve ilk kez nehrin çok daha sığ bir kısmına geldiklerini fark etti. Su ancak beline kadar geliyordu. Bir şeyler söylemeye başladı ama başını sallayıp başka tarafa baktı. Adam aldırmadı. Şu anda konuşmaya ihtiyacı yoktu, nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

Bir nehir, iŖte oradaydı. Ne yazık ki hayalindeki nehir değildi. Ağzına isteyerek atlayan bal kaplı somon balığının olduğu nehir. Hayal kırıklığı yaratan bir farkındalıktı -uyanıncaya kadar hep çok gerçekçi gelirdi- ama yine de dūŖuŖten kurtulduğu için mutluydu.

Lock oturabilmek için kollarını kullanarak kendini yukarı doğru itti.

"Dikkatli ol," dedi sonunda. "Yukarıdan dūŖtük."

Hafif hareketin ne kadar acı verdiğine aldırmadan onun iŖaret ettiği yere baktı ve ne kadar aŖaęıda olduklarını görünce irkildi.

"Gerçi nehrin daha yukarısındaydık sanırım."

"Kahretsin," diye mırıldandı boynunun arkasını

ovuŖturarak. "Ne kadar kötü?"

"Her Ŗey yoluna girecek." Gözlerini kapatan Lock baŖını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi. Çatlayan kemiklerin sesi yankılandı ve gözlerini açtığında o güzel yüzün acı içinde kıvrandığını gördü.

"Gördün mü?" dedi. "Ŗimdiden

daha iyiyim." "Sen yle diyorsan

yledir."

Büyük bir kayanın üzerine oturabilmek için birkaç garip adım attı.

"YaralanmıŖsın," diye bilgilendirdi onu.

"Evet. Yaralıyım." Bacağını uzattı, önündeki daha küçük bir kayanın üzerine koydu ve gözlerini kapatarak bir nefes verdi. "İyileŖtięini biliyorum ama çok acıyor."

"Bir bakayım." Lock, vücudunun her yerinde hissettiği ağrı ve acıları görmezden gelerek ayağa kalktı. Ona doğru yaklaŖtıęında, kadın gözlerini açtı ve gözlerini kırpıŖtırarak arkasına yaslandı.

"Hey, hey! Çek şu şeyi suratımdan!"

Aleti tam oradaydı, değil mi? Önünde diz çöktü ve "Şu anda elimden gelenin en iyisi bu. Kaçıp postu için bir hayvanı öldürecek vaktim yok."

"Peki," diye mırıldandı. "Sadece o şeyi nereye salladığına dikkat et. Burnumu kırabilirsin."

Bu ifade karşısında fazla gururlu görünmemek için bacağına odaklanarak ayağını kavradı ve kaldırdı, hareketlerini yavaş ve parmaklarını nazik tuttu. Hasarı gördüğünde irkilmesine izin vermedi. Kötü durumdaydı ve kan kaybediyordu. Muhtemelen daha fazla kan fark etti. "Bunu ben yapmadım, değil mi?"

"Hayır. Bunu o orospudan aldım." Daha iyi görebilmek için eğildi. "Hiç baldır kası kaldı mı?"

Buna cevap vermeyecekti. En azından dürüstçe değil. Bunun yerine ona en iyi "güven verici" ifadesini takındı ve sakince, "Hadi seni bir hastane."

Vücudu sarsılarak doğruldu ve o güzel gözleri hızla kırıştı. "Hayır."

Beklediği yanıt bu değildi. Panik belki de. Ya da, "Tanrım. O kadar kötü mü?" Ama onun yerine "hayır" dedi. Ve bunu ciddi bir kesinlik içinde söyledi. Tıpkı bacağını bifttek bıçağıyla kesme önerisine vereceği yanıtı hayal ettiği gibi.

"Önemli bir şey değil. Ama enfeksiyon kapmasını istemezsin. Seni setin yukarısına götüreceğim, bize giyecek bir şeyler getireceğim -" eğer önce kan kaybından bayılmazsa "- ve sonra seni Macon Nehri Sağlık Merkezi'ne götüreceğim. Orası bizim için donanımlı."

"Hayır."

"Oraya birkaç kez gitmek zorunda kaldım. Gerçekten temiz, personel harika ve doktorlar her zaman en iyisi."

"Hayır."

Sadece zor olmak için zor davranmıyordun, değil mi?

Ön kolunu dizine dayayan Lock ona baktı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Hastaneye gitmek istememenin bir nedeni var mı?" Bunun, eskiden doktorlardan biriyle çıktığı ve onu görmek istemediği gibi saçma bir şey olmamasını umuyordu.

"Tabii ki var. İnsanlar oraya ölmek için gidiyor."

Vay be. Saçma ama pek de ezikçe değil. "Ya da... insanlar oraya iyileşmek için gider." "Hayır."

"Bakın, Bay Mittens-"

"Bana öyle demeyin."

"-Burada size yardım etmeye çalışıyorum. Bunu kolay yoldan da yapabilirsiniz, zor yoldan da. Seçim senin."

Omuz silkti ve sağlam ayağını adamın taşaklarına indirdi.

Gwen atlayışının ortasında vites değiştirerek havalandı, bu da yaralı hızını saatte yirmi mil kadar daha artırdı. Nehir yatağından çıkan patikayı görebiliyordu ve önce oraya, sonra da ağaçlara ulaşmayı planlıyordu. Boz ayılar ağaçlara tırmanamazdı ve Macon'da gerçekten yüksek ağaçlar vardı. Yine de boz ayıların ne kadar hızlı hareket edebildiğini fark etmemişti, ta ki iri yarı piç onu arkadan yakalayana kadar. O tüylü kollarını beline doladı, dört inçlik pençeleri hassas göbeğine biraz fazla yakındı ve onu yukarı kaldırdı.

Görünüşe göre, kedi kıcını, organlarının toplanabilmesi için insanların ölmeye gittiği korkunç bir cehennem çukuruna taşımaya niyetliydi!

Gwen O'Neill bu şekilde gitmeyecekti.

Kıvırmaya ve pençeleriyle ona vurmaya başladı. Kürkle kaplı etinin parçalandığını hissedebiliyordu ve adam ona bir kez bile karşılık vermemiş olsa da, altı yüz kiloluk bir erkek aslanın tüm gücüyle çarpana kadar gitmesine de izin vermedi.

Gwen de onlarla birlikte yere düştü ama ayı dikkatini onu öldürmeye çalışan aslana çevirmek zorunda kaldı ve kollarını Gwen'in belinden çekti. İki canavar dövüşürken Gwen rahatlamış bir şekilde oradan uzaklaştı. Acımasız, kanlı ve çirkindi - her saniyesinden de zevk alıyordu, ta ki o çok renkli, uzun tüylü kurt köpeği koşarak yanına gelene ve her şey için Gwen'i suçlama eğiliminde olan siyah bir kadına dönüşene kadar havlayıp durdu. Yani bir bakıma hala havlıyordu, "Ne halt ediyorsun? Durdurun onları!"

Arkasında iki apeks yırtıcı ölümüne dövüşürken Gwen kayıtsızca, "Karışmamalıyım," dedi.

"Gwen," diye azarladı Blayne, şefkatli köpek tarafı ortaya çıkmıştı, "o senin hayatını kurtardı. Bunu gördüm. Şimdi durdurun onları!"

Gwen ve Blayne, Gwen'in hâlâ hapisane olarak adlandırdığı yerde tanışmışlardı ama Diğerlerine Katolik okulu denir. Özellikle de dokuzuncu sınıf cezasına. Sallantılı bir tanışmanın ardından, o zamandan beri en iyi ve ayrılmaz arkadaşlardı, insanların fark ettiğinden daha fazla ortak noktaları vardı ve yıllar boyunca pek çok erkeğin öğrendiği gibi, kimsenin araya girmeye cesaret edemeyeceği kadar güçlü bir bağları vardı.

Yine de bunların hiçbiri Gwen'i fırsatını bulduğunda Blayne'e işkence etmekten alıkoymuyordu... şimdi olduğu gibi.

Çaresiz bir omuz silkme hareketi yapan Gwen, "Bu gerçekten beni ilgilendirmez," dedi. "Gwendolyn O'Neill!"

Gözlerini kırıştırdı. "Anne? Sen misin?"

Blayne onun omzunu itti, Gwen de onu geri itti.

Blayne'in ağızı açık kaldı. "Beni itme." "Önce sen beni ittin."

Bunun üzerine Blayne onu tekrar itti ve Gwen de onu geri itti.

"Beni sınama, Gwen," diye uyardı Blayne. Bunun üzerine Gwen onu tekrar itti. Bu kez iki elini de kullanıyor ve daha önce olduğundan biraz daha fazla "itiyor".

"Peki ne yapacaksın? Ha?" Gwen baldırındaki şiddetli acıyı ve ayaklarında biriken kanı görmezden gelerek neşeyle alay etti. "Ne yapacaksın?"

Blayne Thorpe yıllar önce gözaltında ilk karşılaştıklarında yaptığı gibi Gwen'in saçlarını yakaladı ve bahçesindeki yabani otları koparır gibi çekiştirmeye başladı.

Aslan onu sırt üstü yatırmayı başarmıştı, pençesini Lock'un başının üzerine kaldırmıştı, Lock ise onu üzerinden atıp altın rengi tüylü bir et yığınının başına bir şey olmayana kadar nehrin etrafında savurmaya ramak kalmıştı.

Ne yazık ki her iki erkeğin de dikkati çılgılık atan çıplak kadınların dövüşüyle dağılmışken, bir Dişi Kurt uzaktan sessizce izliyor ve arka bacağıyla kulağını kaşıyordu.

Normalde Lock da o Dişi Kurt'un yanında olur, iki çekici çıplak kadının kavgasını izlerken bir yandan da insan olarak ulaşamadığı yerlerini kaşırdı ama yine de Bay Mittens'in baldırı için endişeleniyordu ve evet, ona kalsa zamanın sonuna kadar ona Bay Mittens diyecekti.

Aslanı üzerinden iten Lock ayağa kalktı ve yer değiştirdi. Aslan ona doğru yaklaşırken kedi ellerini kaldırdı, pençelerini serbest bıraktı ve diğer dişi -kokusundan köpek olduğu anlaşılıyordu- yüzünü kapatarak bağırdı, "Ev kedisi değil, Gwen! Ev kedisi değil!"

Köpeğin neden bahsediyor olabileceğine dair bir tahminde bulunmak bile istemeyen adam, her iki dişiyi de bellerinden yakaladı ve birbirinden ayırdı.

"Kesin şunu! İkiniz de!" "O

başladı-"

"Sen başladın-"

"Bunu duymak istemiyorum!" diye kükreyerek onları hemen susturdu. "Yine mi kavga?" dedi Gwen'e. "Aklından ne geçiyor senin? Bacağın incindi mi, yoksa bu kısmı unuttun mu?"

"Yaralandın mı?" diye sordu diğeri, gerçekten yapmaması gerekirken suçlu görünüyordu. "Gwen, neden bana söylemedin?"

"O kadar da kötü değil."

Lock köpeği serbest bıraktı. "Bunu hastaneye götürmeliyiz-" Gwen'i biraz itip kaktı, bu da onu çok kızdırdı "- bir hastaneye. Gitmeyi reddediyor, yine de onu götüreceğim."

Diğer dişi ellerini kalçalarına koydu, çok daha kısa ve daha az bakımlı tırnakları kedininkilerle aynı şekilde beline vuruyordu. "Yine mi bu, Gwenie? Yine mi bu saçmalık?"

"Gitmiyorum," dedi kedi sakince ve büyük bir kesinlikle. "Evet, gidiyorsun," dedi Lock ona.

"Hayır, gitmiyorum."

Köpek elini Lock'un koluna koydu. "Her şey yolunda," dedi. "Onu eve geri götürelim ve yarasını kendimiz temizleyelim."

Lock kaşlarını çattı, bu fikirden hoşlanmamıştı çünkü yaranın ne kadar kötü olduğunu biliyordu ama köpek ona küçücük bir göz kırptı. Neredeyse kaçırıyordu.

Köpek gülümseyerek, "İyi misin Gwenie?" diye sordu. "Evet. Bu iyi."

"Harika."

Lock Gwen'i bırakmaya başladı ama köpeğin başını hızlıca sallamasıyla durdu ve bunun yerine elini daha da sıktı. Kedi onun koluna baktı ve sonra başını kaldırıp kurt köpeğine baktı.

"Blayne Thorpe, aklından bile geçirme-"

Köpek Blayne, Gwen'in çenesine indirdiği güzel bir sağ kroşe ile arkadaşını yere serdi. Vuruşun etkisi o kadar güçlüydü ki Lock kadını kollarının arasında tutabilmek için bir adım geri gitmek zorunda kaldı. Acemi eğitiminden beri böyle bir yumruk görmemişti.

Lock, Blayne'e bakakaldı. O güzel kahverengi teni ve her gülümsediğinde parlayan derin gamzeleri olan dolgun yanaklarıyla masum bir görünümü vardı. Ve yine de...

"Ona vurdun."

"Tabii ki vurdum," dedi elini sallayarak ve yüzünü buruşturarak. "Gerçi granit gibi bir çenesi var. Ama onu uyanırken hastaneye götürmeye çalışsaydık, çok büyük bir mücadele verirdi. Şimdi onu kaldırıp gidebiliriz."

Lock iç çekti.

"Unutmuşum." "Neyi

unuttun?"

"Philly mantığını."

Blayne güldü ve kolunu sıvazladı. "Uyanmadan önce onu hastaneye götürelim."

Lock, Gwen'i kollarına aldı ve döndü ama önünde bir sokak kedisi buldu. "Seni tanı mıyor muyum?" Lock bu adamla daha önce tanışmış gibi hissederek sordu.

"Onu bana ver."

Ödülüyle birlikte geri dönen Lock başını salladı. "Hayır. Kendi kedini al."

"O benim kız kardeşim."

Lock bir kucağındaki Asya kedisine, bir de karşısında duran ve öfkeden kuduran Anglo aslanına baktı. "Akraba gibi görünmüyorsunuz," dedi açıkça.

"Karışık bir durum." Lock sadece ona bakınca, "Ben onun üvey kardeşiyim," diye ekledi.

"Dur," diye araya girdi Lock, o imkânsız aile ağacını hatırlıyordu ve tekrar duymak istemiyordu. "Bak, onu aldım, taşıyorum ve hastaneye götürüyorum. Ya geri çekilir ve yapacağım şeyi yapmama izin verirsin ya da kışına tekme yersin ve ben yine de yapacağım şeyi yaparım. Seçim sizin."

Lock bir aslan dişi parıltısı gördü, ama kenarda oturup bunca zamandır onları izleyen Dişi Kurt aralarına atladı, arka ayaklarının üzerine kalktı, ön patileri büyük kedinin omuzlarına indi ve köpekten insana. Lock'un rahatsız edici bulduğu bir aksanla, "Şimdi, hayatım," dedi, "bu kadar üzülmen Gwenie'mize hiç yardımcı olmayacak. Onu taşımasına izin vereceğiz ve yol boyunca hemen arkalarında olacağız."

Aslan biraz eğildi ve fısıldadı, "Ama o çıplak."

Oh, evet. Çıplaktı. Ve Lock bunun her saniyesinden zevk alıyordu. Çok yumuşak bir teni vardı ve kendisinden çok daha küçük olduğu için onu bir lif sünger gibi tüm vücuduna sürebilirdi. Yapmazdı... ama yapabilirdi.

Dişi Kurt kedinin omuzlarını okşayarak, "Tatlım, burada hepimiz şekil değiştirenlerdeniz," dedi. "Merak etme, Gwenie'mize bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Dişi Kurt omzunun üzerinden Lock'a baktı ve gülümsedi. "Gwenie'mizin başına bir şey gelmesine izin vermeyeceksiniz, değil mi Bay.... uh?"

"MacRyrie."

"Öyle mi Bay MacRyrie?"

"Hayır. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Güzel." Aslanın göğsünü okşadı. "Gördün mü? O iyi olacak Shaw. Hadi şu işi bitirelim, tamam mı?"

Kedi içini çekti ama başını salladı. "Tamam. Ama bu konuda mutlu değilim."

Lock, Gwen'i göğsüne bastırarak ve Blayne'i de yanına alarak oradan uzaklaştı.

"Ondan hiç geri adım atmadın," diye fısıldadı Blayne, gözleri hayretle açılmıştı.

"Neden geri adım atayım ki?"

"Çünkü o her zaman baskın olan erkek aslan."

"Evet. Ve onun uyluk kemiğini dişlerimi karıştırmak için kullanabilirim."

Hep birlikte tıp merkezine doğru giderlerken Blayne gülerek onun kolunu okşadı.

Gizemli romanından başını kaldırdı ve genç adamın Sürü üyeleri topallaya topallaya arabalara geri döndüler. O o iki melezin bu kadar zarar veremeyeceğini biliyordu. Belki de ilk düşündüğü kadar yalnız değillerdi.

Sürüsünün genç üyelerini peşinden gönderdiği kişi O'Neill'dı. O'Neill O sabah Macon Nehri iskelesinde, iki kapısında da aile adının yazılı olduğu kamyoneti görür görmez bunun bir O'Neill olduğunu anlamış, şoför mahallinden inen kadının Asyalı olduğunu görünce de Roxy O'Neill'in melez yavrusu olduğundan kuşku duymamıştı. Yılların nefreti güzelce kabarmıştı ve bunu unutmaya çalışma zahmetine bile girmede. Bazen bazı şeyler es geçilemeyecek kadar mükemmeldi.

Kendi başına kolayca yapabileceği bir şey için başkalarına bel bağlamış olması çok kötüydü.

Kızı öne çıktı, muhtemelen annesinin ruh halini öğrenene kadar insana dönüşmek istemiyordu. Her zamanki gibi en az hasarı o almış gibi görünüyordu, ki bu da annesine çekmiş olduğu için normaldi. İçgüdüsel olarak, kendine zarar vermekten kaçınırken nasıl hızlı ve güçlü vuracağını biliyordu.

Kızının arkasında o işe yaramaz erkek arkadaşı vardı. Her zaman bir şeyler planlayan küçük bir pislik. Yine de şikayet etmenin faydası yoktu. Para getiriyordu ve bu onun büyük kusurlarını görmezden gelmeyi kolaylaştıran bir şeydi. Yine de onu izlerken yine bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Yine komplo kuruyordu. Adam durdu ve geldikleri yöne doğru baktı. Onu izlerken gözleri kısıldı, o yoğun kafasının içinde neler olup bittiğini merak ediyordu.

Kitabını kapatarak, şimdi önünde duran kızına, "Dur tahmin edeyim... iki ucube tarafından kışınıza tekme yediniz," dedi.

Kızının başı hızla başka yöne dönüp gözlerini uzaklara diktiğinde haklı olduğunu anladı.

BÖLÜM 3

"Bana ne olduğunu anlatır mısın?" Aslan, Lock'un artık bir kurt köpeği melezi olduğunu bildiği Blayne'le konuşurken sesini sert ve öfkeli çıkarıyordu ama Blayne kedinin ses tonunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Blayne sırtıttı. "Oh, hayır. Sana söylememin sakıncası yok!"

Lock hemşirelerden biri tarafından kendisine verilen hastane önlüklerini giymeyi bitirdi. Tıp merkezinde aylar çalıştığı için minnettardı, çünkü stoklarında kendi bedeni vardı. Hiçbir şey, külot giyiyormuş gibi görünen bir pantolonu giymek kadar utanç verici olamazdı. Ama yeşil renkli gömleğini gövdesinden aşağı sıyırıp saçlarını gözlerinden çekerken, Blayne'in henüz cevap vermediğini fark etti.

O hâlâ aslana gülümserken, merkezin ön kapısının yanındaki küçük bekleme odasında oturan aslan ve dişi kurt da ona bakıyordu.

Lock, aslan "Ee?" diye havlamadan önce karşılıklı bakışmanın neredeyse bir dakika sürmesini hayranlıkla izledi.

Blayne sıçradı, gülümsemesi soldu. "Peki ne?"

Altın gözler ona döndü ve Lock omuz silkti. Kedi ondan ne yapmasını bekliyordu ki?

Dişi kurt Ronnie Lee Reed -sanki tek bir isimmiş gibi sinir bozucu, neredeyse şarkı söyler gibi "ronnieleereed" dedi- elini kedinin koluna koyarak kurt köpeğine "Ne oldu hayatım?" diye sordu.

"Üzerimize atladılar." Blayne durdu, bir an düşündü. "Aslında üzerime atladılar. Sonra Gwenie araya girdi ve olay bir sokak kavgasına dönüştü, ki bu biraz eğlenceliydi çünkü daha önce böyle bir kavganın ortasında kalmamıştık. uzun zamandır. Son birkaç yıldır daha az McFifty olmaya çalışıyorduk," dedi Lock'a. "Ama işler hızla kötüye gitti, bu gerçekten berbat bir durum, Çünkü aslında tokatlanmayı hak edecek yanlış bir şey yapmadım. Yani bir kız kendi işine bakıyor, bir sincap yakalamaya çalışıyor ve sonra birisinin siyasi görüşünden başka hiçbir sebep yokken üzerine atlıyor. gündem-"

Kedi ona hırladığında Blayne aniden konuşmayı kesti.

Lock kedinin hayal kırıklığını anladı. Görünüşe göre Gwen ya da Gwenie ya da kedinin adı her neyse ondan sorumlu hissediyordu ve onun incinmesini kişisel olarak algılamıştı. Yine de ürkek bir kurt köpeğiyle başa çıkmanın daha iyi yolları vardı ve ona hırlamak bunlardan biri değildi.

Blayne'in yanındaki sandalyeye çöken Lock, plastik ciyaklayarak protesto edince irkildi. Elbette, merkezde ayılar için yeterince büyük ameliyat önlükleri ve ameliyat masaları olabilirdi ama sandalyeler için yeterince geniş plan yapmamışlardı. Ama tepkisi Blayne'in biraz gülmesine neden oldu ve bunun yardımcı olacağını biliyordu.

"Boz ayılara nasıl davrandıklarını görüyor musun?" diye sordu

onunla birlikte gülümseyerek. "En azından kırılmadı."

"Teşekkürler. Bu beni çok daha iyi hissettirdi." Biraz daha kıkırdadı. "Sana saldıran kurtları tanıyor muydun?" diye kayıtsızca ama doğrudan sordu. Doğrudan geri dönmek istiyorsa Blayne'e karşı doğrudan olmanın önemli olduğunu söyleyebilirdi.

Başını salladı, cevabını dikkatlice düşünürken gülümsemesi yine soldu. "Hayır, ama..."

"Ama?"

Kızın kaşları aşağı doğru çekildi ve Lock onun tüm kavgayı hatırladığını görebiliyordu. Elbette, sadece yüzüne, kollarına ve ayaklarına bakarak bile kavgayı hatırlayabilirdi. Çürükleri ve kesikleri vardı ama hiçbir Gwen'in yarası gibi değildi. Yani Gwen birini kızdırmıştı. Gerçi bunu nasıl yapabildiğini anlamak onun için pek de zor değildi.

"Bugün erken saatlerde biraz takılmak için iskeleye gittik - eskiden Küçükken her yaz oradaydık ve bir sürü kurt vardı. Oradan bize kilitlenmiş olabilirler. Kokular aynı olabilir ama emin değilim." Hayal kırıklığına uğramış küçük bir dudak büktü. "Evet. Eminim."

"Sorun değil," diye güvence verdi Lock ona.

"Ama üzerime atlayan Dişi Kurt," diye devam etti Blayne, "sanki babasını sıkışım gibi peşimden geldi."

Lock homurdandı, sonra güldü. "Ama sen... uh... yapmadın mı?"

Gülümsemesi geldi, gitti ve gözündeki kanı silerken bile o kadar kolay geri geldi ki Lock onu ilginç ve çok tatlı buldu. "Hayır. Ben yaşlı şeker baba-genç kız olayına girmiyorum. Ama hayatımda her zaman bir baba figürü oldu. Ona baba diyorum. Belki de günaha karşı koyabilmemin bununla çok ilgisi vardır. Sık sık işsiz eziklere giderim. yerine yaş."

"Onları tekrar görsen bu sürüyü tanıyabilir misin?" "Belki."

Kedi Lock'a "Onları tekrar görsen tanımaz mıydın?" diye sordu, ancak Lock bu sorunun arkasında kesin bir alay olduğunu hissetti.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdi Lock. "Uyuyordum ve onlar beni uyandırdı."

Blayne, Gwen'in uçurumdan sarkarkenki yüzünü tanıdığından beri Lock'u rahatsız eden soruyu yanıtlayarak, "O Gwen'di," dedi. "Tam sana nişan aldı. Aklını kaçırdığını düşünmüştüm, özellikle de senin koca boz kamburunu ısırığında." Blayne gözlerini kırptırdı ve sonra yavaşça Lock'un kürek kemiklerinin arasını görmeye çalışarak arkasına yaslandı.

Lock da onunla birlikte arkasına yaslandı ve "İnsan olduğumda bu kadar belirgin olmuyor, Blayne" dedi.

Hemen öne doğru oturdu. "Ben... Yani... Ben sadece... um..."

Lock, Blayne'in utancına kıkırdamamaya çalışarak aslan ve dişi kurda, "Korkup uyandığımda," diye devam etti, "sallanarak uyanıyorum ve önüme çıkan her şey tokatlanıyor."

"Arkadaşların ve ailen için ne güzel." Ve işte yine o küçümseme.

"Arkadaşlarım ve ailem beni uykumdan nasıl uyandıracaklarını iyi bilirler." Blayne'e baktı. "Kahve her zaman iyidir. Yanında ballı kruvasan, daha da iyi."

"Bunu aklımda tutmam gerekecek," diye hırladı kedi neredeyse.

Lock uzun bir süre kediyi inceledikten sonra, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Dişi kurt biraz öne eğildi ve fısıldadı, "Jessie Ann Ward'ın düğününde ona bir tokat atmıştın."

Lock parmaklarını şıklattı. "Sen!"

"Beni tokatlamadı," diye havladı aslan. "Bana saldırdı." "Bana arkamdan saldırdın."

"Kız kardeşimin yanındaydın!" Sanki bu tek başına bir suçmuş gibi. "Onunla konuşuyordum. Buna izin var, biliyorsun değil mi?"

"Benim dünyamda öyle değil!"

İki avcı odanın diğer ucunda birbirlerine bakarken, Blayne aniden doğruldu ve "Uh-oh" dedi.

Ses tonundan mı yoksa yüzündeki ifadeden mi bilmiyordu ama Lock'un tüm vücudu gerildi.

"O uyandı," dedi Blayne basitçe.

Lock o anda bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladı.

Gwen'in burnu seğirdi, antiseptik kokusu neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Sonra o alameti farikası olan sesleri duydu; sürekli yükselen tiz bir bip sesi; hijyenik bir şekilde muhafaza edilen bandajların ve ekipmanların üzerindeki plastiğin yırtılma sesi; ve sağlık personelinin hırçın emirleri.

Gözleri açıldı ve yaşlı bir dişi çakal ona gülümsedi. "Merhaba, Bayan O'Neill. Her şey yolunda. Ben Dr. Davis ve siz iyileşeceksiniz!"

Hemşirelerin ve diğer doktorların bağırışlarını duyuyordu ama tek odaklanabildiği bu katilin, bu çakal vahşinin onu nasıl öldürmek üzere olduğuydu! Onu kesip açmak ve organlarını almak üzereydi!

Öl, doktor! Öl!

Güçlü eller onu çakalın boğazından çekip çıkarmaya çalıştı ama çakal onu asla bırakmadı.

"Kimse beni öldürmeyecek ve organlarımı almayacak!" diye

bağırdı. "Gwenie! Bak, Gwenie! Bak bende ne var!"

Blayne'in sesini tanıyan ve kurt köpeğinin onu sevdiğini ve onu hayati organlarının karaborsada satılmasından kurtaracağını bilen Gwen, ona doğru baktı.

"İşıltıya bak, Gwenie! İşıltıya dokunmak istemez misin?"

Tabii ki isterdi! Gwen elinde ne varsa bıraktı ve Blayne'in tuttuğu ışıltılı, parlak şeye uzandı. Gwen ışıltılı, parlak şeyleri severdi. Onlar çoook güzeldi...

Blayne bekleme odasına geri döndü ve dramatik bir nefes alarak tekrar Lock'un yanına oturdu.

"Vay be! Çok yakındı. Dikkatini dağıtmak için birinin masasından araba anahtarlarını çalmak zorunda kaldım."

"Ne oldu?" Lock bilmek zorundaydı. Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemişti.

Blayne başını salladı. "Geldiğimizde onlara onun dozajına nasıl davranmaları gerektiğini söyledim ama beni hiç dinlemediler."

Ronnie kaşlarını çattı. "Dozajını ayarlamak mı?"

"Biz meleziz," diye gereksiz yere hatırlattı onlara. "Kurt olarak sizin için işe yarayan şey, kurt köpeği olarak benim için işe yaramak zorunda değil. Gwenie için de aynı şey geçerli. Metabolizması herhangi bir aslanın ya da kaplanınkinden çok daha yüksek. Çoğu Doktorlar onun kedi olarak ağırlığını baz almaya çalışıyorlar, ki bu da yaklaşık üç yüz

Tabii biraz şişkin değilse. O zaman üç yüz yirmi beş gibi oluyor ama her iki durumda da kilosuna göre vermek asla işe yaramıyor. Yeterince vermezlerse tekrar uyanacağını söyledim. "Merak etmeyin. Ona kaslarını felç edecek bir şey veriyoruz' dediler."

"Muhtemelen pancuronium." Herkes Lock'a bakınca, "Ne?" diye sordu.

"Evet," dedi Blayne. "Şu şey. Şahsen ben işeyip atıyorum. Bana hiçbir şey yapmıyor."

"Hiç mi?"

"Hayır. Yeterince vermezlerse Gwen'de işe yaramayacağını söyledim. Sonra ne oldu? Uyandı ve herkes şok oldu. "Neden uyandı? Uyandı çünkü siz aptallar en başta beni dinlemediniz."

"Bu yüzden mi hastanelerden korkuyor?" Lock sordu.

"Hayır. Hastanelerden korkuyor çünkü bir keresinde PBS'de organ hırsızlığıyla ilgili bir belgesel izlemişti. O zamandan beri, onların - anlaşılması zor 'onlar', korkunç 'onlar' - organlarını çalmak istediklerine ikna olmuş durumda.

"Ciddi misin?"

"O kadar yaratıcı değilim. Bunu uyduramazdım."

"Ama şimdi her şey yoluna girecek, öyle mi?" diye sordu kedi. "Artık doğru dozajda mı?"

"Bundan şüpheliyim."

Belli ki kedinin istediği cevap bu değildi. "Ne demek şüphe ediyorsun?" diye hırladı.

Kurt köpeği ondan uzaklaştı ve Lock onun bu tavrından sıkıldı. "Ona bağırma."

"Bağırmıyordum ve kimse seninle konuşmuyor."

"Şimdi sor bakalım, benimle konuşmaman umurumda mı?" "Neden hâlâ buradasın?" diye sordu kedi.

Dişi kurt ona doğru uzandı. "Brendon-"

"Bu işe karışma, Ronnie." Lock'a ters ters baktı. "Bak, Baloo-" Lock'un nefret ettiği bir şey varsa, o da lanet olası ayı lakaplarıydı, klasik edebiyattan olanlar bile "-sanırım gitme vaktin geldi."

"Sanırım beni ikna etmeye çalışmanı görmek isterim."

Aslan gerçekten ayağa kalktı ama Dişi Kurt hastane gömleğinin altından tutarak umutsuzca onu koltuğuna geri çekmeye çalıştı. O anda doktor bekleme odasına girdi. Yüzündeki ifade... tuhaftı. Gerçi "şaşkın" daha iyi bir kelime olabilirdi. Ama Lock bir hasta olarak doktorunun tuhaf ya da şaşkın görünmesini asla istemediğini biliyordu.

"Sorun nedir?" Aslan Lock'u unutarak ona doğru bir adım attı. "Ne oldu?"

"O... uh... ortadan kayboldu."

"O... o ne?" Kedi hışımla doktorun yanından geçip tıbbi odaya girdi, Ronnie Lee ve çakal da arkasındaydı. Ama Lock, Blayne'in kıpırdamadığını fark etti. Çok endişeli de görünmüyordu.

Lock iç çekti. "Nerede o?"

Blayne omuz silkti. "Gwenie'mi tanıyor musun? Philly'ye dönüş yolunun yarısında."

"Emin misin? Bir dolapta saklanıyor olamaz mı? Ya da banyoda falan?"

"Hayır. Tahminimce pencerenin dışında. Ağaçların arasında kalacaktır. O vahşi kaplan bacaklarına sahip ama ağırlığından dolayı kolaylıkla elli metre kadar gidebilir. Çoğu kaplanın yapabildiğinin iki katı. Zıplıyor olsa bile."

"Ve benden onun peşinden gitmemi istiyorsun." Bunu sormuyordu çünkü kız ona tatlı tatlı gülümsemeden önce kızın ne istediğini zaten biliyordu.

"Yapar mısın?" diye sordu, kahverengi gözleri yalvarıyordu. "Lütfen?"

"Tamam. Senin için." Lock ayağa kalktı, tıp merkezinden çıktı ve kedinin kokusunu alana kadar binanın etrafında yürüdü. Onu takip etti.

Gwen ağaç dalına uzanmış, hafifçe nefes alıyor ve temiz havanın tadını çıkarıyordu.

Hastanelerden nefret ederdi. Kokularından, kirli beyaz ya da yeşil boyalı duvarlarından ve o kalıcı ölüm havasından. Tamam, bu sefer gerçek bir hastaneye gitmemişti ama yeterince yakındı. Eğer doktorlar ve hemşireler varsa, o bir hastanedeydi.

Bu annesini çıldırtıyordu. Roxy ilk salonunu açmadan önce yıllarca kayıtlı hemşirelik yapmıştı ve Gwen'in iki teyzesi ve birkaç kuzenleri doktor asistanı ya da tıbbi teknisyen olmuştu. Roxy, Gwen'i de aynı yola sokmaya çalışmış, onu şeker satıcısı olarak işe başlatmıştı. Ama okul sonrası bu iş bir gün kadar sürmüştü, Gwen koşarak kaçmış ve gecenin geri kalanını geçirdiği panik atak yüzünden banyoda kusarak geçirmişti. O zamandan beri kendi isteğiyle bir daha hastaneye gitmemişti. "İsteyerek" anahtar kelime, çünkü Gwen kendini birden fazla kez hastanede bulmuştu. Uyanırdı ve bum! İşte oradaydı. Ama artık yaşlanmıştı ve kurnazdı. Kalmak istemezse onu tutamazlardı. Bacağı ne kadar ağrırsa ağrısın ya da kan kaybından ne kadar güçsüz hissederse hissetsin, o ölüm moteline geri dönmeyecekti.

Tabii ki, bu konuda endişelenme. Bu kadar yüksekten olmaz. Onu bulsalar bile buradan aşağıya asla indiremezlerdi. Kedi Brendon bile bir ağaca tırmanamazdı.

Gwen başını kollarına dayadı ve uykuya dalmaya başladı. "Rahat mısın?"

"Hmm," diye cevap verdi. Bu sesi seviyordu. Çok alçaktı. Yapabilirdi Her gün o sesle uyandığını, kahvaltının hazır olduğunu fısıldadığını ya da duşu paylaşmak isteyip istemediğini sorduğunu hayal etti. Yapabilirdi O ses işin içindeyse sabunla yapılacak her türlü kirli şeyi hayal edebilirdim. Ve yine de... o kirli, seksi ses neden bu kadar yakındaydı?

Gwen gözlerini açtı ve birkaç kez kırıştırdı. Adamın kolları da tıpkı kendisinininkiler gibi ağacın dallarında kavuşturulmuştu ve o güzel kahverengi gözleriyle onu izlerken başı da dallara yaslanmıştı.

"Tanrım, ne kadar uzunsun sen?"

Kaşlarını çattı. "Sorun benim çok uzun olmam değil Bay Mittens, sizin o kadar yüksekte olmamanız."

"Saçmalık." Yaklaşık kırk metre yukarıda olmalıydı. Hatta belki 50! Değil mi? Aşağı baktı. Yanlıştı.

Yine de tam olarak yerde de yatmıyordu. "Boyun bir metre falan, değil mi?"

"Ben iki metre falan değilim," diye tersledi onu, sanki gerçekten hakaret etmiş gibi. "Altı-on bir yaşımdayım." Kız inanmayarak sırtınca ekledi: "Ve üç-Çeyrek inç."

"Ve o çeyrek inç de büyük bir fark yaratıyor." "İşte bu kadar. Seni tıp merkezine geri götürüyorum."

Cehennem gibi.

Boz ayı ona doğru uzandığında, Gwen pençelerini serbest bıraktı ve hızla yukarı tırmandı. Boz ayıların ağaçlara da tırmanamadığını biliyordu. İşte böyle! Tamamen güvendedi. İyileşene kadar burada kalacak ve sonra Philly sokaklarının güvenliğine geri dönecekti.

"Saçmalıyorsun," diye seslendi ona.

"Oraya ölmek için dönmeyeceğim. Bunu burada, temiz havada da yapabilirim." Çürüyen vücudundaki tüm organları sağladı.

"Eğer tıp merkezine geri dönersen ölmeyeceksin." "Sanki bu yalana iki saniye inanacağım da."

"Peki ya ateşin yükseldiğinde? Eninde sonunda o ağaçtan düşeceksin."

Gwen kendini beğenmişlikten kendini alamadı. "O'Neill'lar ateşlenmez."

"Sakın deneme bile."

"Bizde yok. Kardeşim iki ay önce üç kez vuruldu ve ateşi çıkmadı."

"Eminim ailenize çok ateş ediliyordur, ha?"

"Hey, hey!" Gwen heyecanla söyledi. "Şuna bakın! Şuna bir bakın!" Kolunu uzattı ve ona parmağını gösterdi.

"Senin Philly'li kışını orada bırakmalıyım!" diye

hırladı. "Sanki Jersey'li zengin bir çocuğun yardımına

ihtiyacım var da!"

"Bakın, Bay Mittens-" ve Gwen onun kendisine böyle hitap etmesinden ne kadar nefret ettiğini açıklayabileceğini sanmıyordu "-ya kışını kaldırıp buraya gelirsin ya da seni o ağaçtan zor yoldan indiririm."

"Kocaman bir kafan var," diye alay etti Gwen, onun tüm vücudunun gerilmesinin tadını çıkararak. "Dev bir kumkuat gibi." Sonra histerik bir şekilde kıkırdadı, "kumkuat" kelimesinden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyordu.

"Bu şekilde istiyorsan," dedi alçak sesle, "tamamdır." Geri çekildi ve giymekte olduğu hastane önlüğünü çıkardı. Adamın neden soyunduğunu merak etmek için sadece bir dakikası vardı ve adam ayağa kalkmadan önce bu şaşırtıcı manzaranın tadını çıkarıyordu. Bunu yaptığında boyu bir hayli uzamış, neredeyse iki metreden tam on metreye çıkmıştı ama yine de onun ulaşamayacağı kadar yüksekti.

Eğilerek, "İyi deneme ama hayır-" diye alay etti.

Gwen ciyaklayarak üzerinde bulunduğu dalı kavradı. Adam ona doğru tırmanmaya çalışmadı, sadece yaşlı ağacı sıkıca tuttu ve sallamaya başladı. Tanrım, onun bir ayı olarak ne kadar ağır olduğunu tahmin ediyordu? Bin beş yüz kilo mu?

Belki daha fazla? Ve hepsi de saf kas. Pençeleriyle gövdeyi kavrayarak ağacı ileri geri itti. Yaşlı bir ağaçtı; sağlam, güçlü ve hastalıksızdı ama yine de boz ayıya karşı koyacak kadar güçlü değildi,

O acımasızca hareketlerini sürdürdükçe kökler yerden kopmaya başladı.

"Kes şunu!" Gwen bağırdı ama adam onu duymazdan geldi.

Yerdeki çapasından kurtulan ağaç öne doğru savruldu, Gwen'in alt yarısı daldan kurtuldu ve havada asılı kaldı. Tekrar bağırdı ve ağaç geri sallanmaya başladı. Vücudu zaten zayıf olan Gwen'in elleri ağaca tutunamadı ve Gwen kafa üstü yere düştü.

Hayatının o son saniyesini görmek istemediği için gözlerini kapattı. Yine de ayı, cüssesine göre ne kadar hızlı olduğunu bir kez daha gösterdi ve onu havadan alıp vücuduna doğru çekti. Kollarını adamın boynuna doladı, elleri adamın kürek kemikleri arasındaki devasa kas kütlesinin üzerinde duruyordu.

Nefes nefese ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Adamın kürkünün gerilediğini, vücudunun düzleşerek sadece biraz daha az ürkütücü olan uzun boyuna indiğini, kürek kemikleri arasındaki dramatik kamburun ise gittikçe küçüldüğünü hissetti, ta ki kadın onu sadece fazladan birkaç kat kas olarak hissedinceye kadar. Yürümeye başladı, önlükleri almak için kısa bir süre durdu.

"Geri dönemem," diye fısıldadı boynuna doğru, vücudunun titremesini durduramadığı için dehşete düşmüştü.

Durdu, onu götürdüğü ağaç arkalarında yere yıkıldı ve nazikçe sordu: "Neden korkuyorsun?"

"Ölmekten."

Adam parmak uçlarıyla kızın yan tarafını okşadı ve kız ellerinin ne kadar nazik olduğuna şaşırdı. Adamın seksen yıllık bir ağacı topraktan söküp çıkardığını ve kızın ona kafasının kumkat olduğunu söylediğini düşünürsek, ne kadar da nazikti.

"İyi olacaksın."

"Buna söz veremezsin. Beni o masaya yatıracaklar ve kesip açmaya başlayacaklar ve-"

"Hey, hey." Biraz arkasına yaslandı ve onun yüzünü görmeye çalıştı. "Bekle bir dakika. Benim sert Philly'li kızım nerede?"

"Öldü, eğer beni oraya geri götürürsen."

"Gerçekten sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Birinin sana zarar vermesine izin vereceğimi mi? Bugün nefes alman için yaptığım onca şeyden sonra?"

"Ben o sadistlerle yalnız olacağım ve sen de bekleme odasında olacaksın." "Seninle kalacağım."

"Sana izin vermezler."

Gülümsemesi o kadar sıcak ve yumuşaktı ki, hiç kimseye güvenmezken ona güvenmek istediğini fark etti.

"Gerçekten birinin beni bir şey yapmaya zorlayabileceğini mi düşünüyorsun?" "Başka bir ayı mı?"

"Umursayan birini bulman gerekir," diye fısıldadı. "Çoğumuz umursamayız. Ama sözümüzü tutarız. MacRyrie ayıları böyledir."

"Beni terk etmeyeceğine söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

Boşta kalan eliyle, kalan gücüyle onun omzunu kavradı. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlat. Böylece sana güvenebileceğimi bileyim."

"Denizciydim."

"Hayır. O değil. Başka bir şey. Sadece seninle ilgili bir şey."

"Biraz ahşap işi yapıyorum."

"Kuş evleri gibi mi? Yontmak gibi

mi?" "Tamam."

"Peki başka? Bana özel bir şey söyle. Başka kimsenin bilmediğı bir şey."

Adam bir an düşündükten sonra onu daha yakına kaldırdı ve Gwen adamın teninin onunkine sürtünmesinin ne kadar iyi hissettirdiğine inanamadı. Kulağına fısıldayarak, "Gerçekten stresli olduğumda... ayak parmaklarımla oynarım," diye itiraf etti.

Gwen biraz geriye yaslandı ve ona baktı. "Ciddi misin?"

"Gerçekten rahatlatıcı ve çok ayı gibi."

Ve çok tuhaf. Ve yine de... "Bu bilgi beni garip bir şekilde rahatlattı." "Bütün bunlar bittiğinde, sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Küçük bir kahkaha attı, göz kapakları kapanmaya çalışıyordu. "Bunu yapmanın özel bir yolu var mı?"

"Eğer maksimum fayda

istiyorsanız." "Oh. Peki, o

zaman..."

"Şimdi seni geri götüreceğim, tamam mı?"

Gerildi ama artık uyuma isteğine karşı koyamıyordu. "Ama beni bırakmayacaksın, değil mi?"

"Söz veriyorum."

"Ve beni öldürmelerine ya da karaborsada satmak için hayati, sağlıklı organlarımdan herhangi birini almalarına izin vermeyeceksin? Ya da hayati, sağlıklı organlarımı boktan, tam insan organlarıyla değiştirmelerine?"

"Asla."

"Tamam." Daha yakına sokuldu, burnunu onun boynuna dayadı ve kokusunu içine çekti. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Çünkü benim geldiğim yerde sözünün bir anlamı vardır." "Ve

sen buna sahipsin. Seni terk etmeyeceğim, Gwen. Söz

veriyorum." "Ve sen de bana Bay Mittens demeyi keseceksin."

"Dünyaları istemeyelim, tamam mı?"

Ve onun kendisini o ölüm tuzağına geri götürdüğünü hissederken bile, yine de gülümsemeyi başardı.

BÖLÜM 4

Doktor Lock'un gitmemesinden pek memnun değildi ama kız kardeşinin adını ağzına almaya başlayınca geri adım attı. Manhattan'daki McMillian Presbyterian'ın en iyi beyin cerrahı olan Dr. Iona MacRyrie'nin adı belli bir nüfuza sahipti ve Lock gerektiğinde bunu kullanmaktan çekinmiyordu.

Ameliyat iyi geçti ama Gwen'in bacağındaki hasar tipik Pack tacizinin ötesine geçti. O yaranın arkasında gerçek bir niyet vardı ve bilinmeyen Dişi Kurt Blayne'i ilk hedefi haline getirmiş olsa da, onu asıl harekete geçiren Gwen olmuştu. Belki de kedi-köpek meselesiydi, Lock bunu bilmiyor ya da umursamıyordu. Tek bildiği, o aptal aslan ameliyathane kapısının camının arkasından ona ne kadar ters ters bakarsa baksın, oradan ayrılmayacağıydı.

Belki de Gwen mantıksız davranıyordu -tamam, mantıksız davranıyordu- önemli değildi. Bir söz vermişti, söz vermişti ve şaka yapmıyordu. MacRyrie'ler sözlerini tutarlardı. Bu ona çocukluğundan beri amcaları tarafından öğretilmişti. Lock'un yetişmesine yardım etme ihtiyacı hissetmişlerdi çünkü onlardan alıntı yapacak olursak, "Baban her şeyi bilen, hercai bir tip. Sana hayatla ilgili temel bilgileri vermemize ihtiyacın olacak." Beş yaşındayken ne demek istediklerini bilmiyordu,

Ama ilk gençlik yıllarında "hercai, her şeyi bilen "in "üniversite eğitimi" anlamına geldiğini anlamıştı. Peki babasının üniversitede saygın bir edebiyat ve felsefe profesörü olması? "Gerçek bir işim yok" demenin süslü bir yoluydu.

Garip olan, Lock'un annesi için aynı şeyi hissetmemeleriydi. Alla Baranova'ya "babanın kurtarıcı lütfu" diyorlardı- MacRyrie, Ph.D. Üçüncü nesil bir Rus-Amerikalı olmasına rağmen Alla, Rusya'nın Uzak Doğu'sundaki Kamçatka boz ayılarının soyundan geliyordu. Bundan daha çetin şekil değiştirenlerle asla karşılaşamazsınız. Amerika'da sadece küçük bir grup vardı ama soyları iyi biliniyordu ve Kodiak'lardan daha çok korkuluyorlardı.

Ama sonuçta bunların hiçbiri anne ve babası için önemli değildi. Onlar entelektüeldi ve çocuklarını da öyle yetiştirdiler. Iona mükemmel bir çocuk oldu. Zeki, güzel, evli ve üç yavrusu olan Iona, yasal olarak içki içebilecek yaşa gelmeden önce tıp fakültesine girmişti. Otuz beş yaşına yeni girmişti ve tüm bölümünün başındaydı.

Lock ise ortalama biriydi. Onu mutlu etmek için çok fazla şeye ihtiyacı yoktu. Taze somon balığı, ithal bal ve eğilmek zorunda kalmadan geçebileceği kapılar genellikle onu mutlu ederdi.

"Sanırım uyanmaya başlıyor," dedi hemşire.

Lock ayağa kalktı ve Gwen'in yatağına doğru yürüdü. Boynundan bacaklarına kadar bir battaniyeyle örtülüydü, ama saçlarını alnından ittiğinde dokunulduğunda serin olduğunu fark etti.

"Ateşi yok."

"Evet. Arkadaşı da böyle olacağını söylemişti." Hemşire ameliyathaneyi hızla ve ustalıkla temizlerken konuştu. "Gururu ateşlenmiyor. Tuhaf, değil mi?"

Her şey daha garip olabilirdi.

"Gwen?" diye seslendi usulca, onun göz kapaklarının titrediğini görünce. "Gwenie?" Başı bir tarafa doğru döndü. "Bay Mittens?"

Hırlarken dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerini açıp ona bakabilmek için başını geriye attı. "Bana öyle demeyi kes," diye fısıldadı.

"Ama bir Bay Mittens kadar sevimlisin," diye alay etti. "Küçük bir ev kedisi gibi." "Piç," diye mırıldandı, gözleri tekrar kapandı. Sonra bayıldı.

"Böyle düşmesi mi gerekiyordu?"

Hemşire ona şöyle bir baktı ve işine geri döndü. "Arkadaşına göre bu onun için normal." Doktor daha iyi bildiğini düşündüğü için neredeyse boğulacakken, sadece hemşirelerin yardımsever arkadaşı dinlemesi de tipik bir durumdu. "Melezler hakkında gerçekten daha fazla araştırma yapmaları gerekiyor. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirse doktorların boğazlarının parçalanma ihtimali azalır."

"Hı-hı," diye mırıldandı Lock, bakışları Gwen'in yüzünde takılı kalmıştı. Çok solgundu. Kalmaya karar verdiği için memnundu ve-

"Affedersiniz?"

Lock nekahet odasına girip çıkan çift kapıya baktı. Kaşlarını çatı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kutuplu sırtı ve başını sallayarak koridoru işaret etti Dışarıda kaybolmadan önce. Lock tekrar Gwen'e baktı, yanağındaki ve gözlerindeki saçları fırçaladıktan sonra içini çekti ve onu takip etti.

Lock kutbu biliyordu. Herkes ona "Toots" derdi. Macon River Falls, New Jersey'de doğup büyümüş ve ailesindeki diğer herkes gibi o da Macon River Falls Korucularından biri olmak için orada kalmıştı. Yarı barış görevlisi, yarı hayvan parkı bekçisi.

Onun önünde duran Lock, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O koca saçlı piç polisi mi aradı?"

"Seni kendi başına yakalamasını beklemiyordun, değil mi?"

"Evet, bir pençe kırabilirdi."

Toots güldü. Çoğu kutup gibi onun da sağlıklı bir mizah anlayışı ve beyaz-kahverengi saçları vardı. Ayrıca Lock'tan 15 santim daha uzundu ve

biraz daha genişti, çünkü kutuplar insan formundayken ayı boyutlarına boz ayılardan daha yakın olma eğilimindeydi.

New York ya da Boston gibi büyük şehirlerden ziyade Macon River gibi daha küçük, gözden uzak kasabalarda daha fazla kutup bulunurdu.

"Şahsen ben o seksi dişi kurdun bunu engellemek için devreye girdiğini düşünüyorum." Seksi, ha? "Ayakları seninkiler kadar büyük."

"Ayaklar ne kadar büyükse, memeler de o kadar büyük olur."

"Erkek erkeğe konuşmayı" hiç sevmeyen Lock başını salladı ve "Ona kalacağıma söz verdim," dedi.

"Dişi kurt mu?"

"Hayır." İyileşme odasını işaret etti. "Kaplan."

"Vay canına. İçeride bir kaplan, dışarıda da bir kurt köpeği var. Bir hafta sonunda iki melez, bu bizim için bir rekor olmalı."

"Ben gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun. Ya da o aptal kıcını tutuklayabilirim ve sen de güzel hapishanemizde biraz zaman geçirirsin."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"İşimin bir parçası da bir şeylerin olmasını engellemek olduğu kadar, bir şeyler olduğunda onları düzeltmektir. Gitmezsiniz, o kedi delirir, onu tokatlarsınız, Dişi Kurt minik arkadaşlarını çağırır ve onlar da köpekler gibi koşarak gelirler. Onları tokatlayacaksın. O noktada, ben

çünkü doktor seni buradan çıkarmam için beni aradı. Ya da şimdi benimle birlikte gidersin ve herkes mutlu bir şekilde nefes alır."

"Ben hariç herkes mutlu olur."

"Fedakârlık yapmak gerekiyor ve o aslanın elinden gelse fedakârlık yapmayacağımızı biliyoruz." Toots ona göz kırptı ve çıkış kapısını işaret etti. "Hadi ufaklık. Gidelim. Van Holtz bölgesine geri dönene kadar sızlanabilirsin."

"Teşekkürler."

Bunun olmasına nasıl izin verdi? Mitch'e Gwen'e göz kulak olacağına söz vermişti. Dışarıda geçirdiği bir hafta sonunda, kurtlar tarafından saldırıya uğramış ve o embesil ayı tarafından ayartılmıştı.

Topu düşürmekten bahsediyoruz.

Blayne hışımla bekleme odasına geri döndü. Beş-on bir boyuyla Gwen'den beş santim daha uzundu ama her iki melez de karıştırıldıkları ırkların çoğuna kıyasla insan olarak hâlâ oldukça küçüktü.

"Polisleri sen mi çağırdın?" Blayne suçladı ve Brendon ona sadece bakabildi.

"Ne?"

"Ayı için polisi sen aradın! Ön tarafta duruyordum ve onları Ranger'ın cipiyle uzaklaşırken gördüm."

Kadının neden bahsettiğinden emin olmayan, ama tiftikle sözlü tartışmaya girmekten mutluluk duyacak bir kadınla kavga etme havasında da olmayan Bren sadece omuz silkebildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bendim," diye araya girdi Ronnie ve ikisi de ona baktı.

"Özür dilerim hayatım," dedi Ronnie basitçe, "ama gitmesi gerekiyordu."

"Neden?" Blayne hiç tanımadığı bir ayı için şaşkırtıcı derecede öfkeli görünerek sordu.

"Çünkü burada olması gerekmiyordu." Ronnie'nin sesi sakın ve kontrollüydü, ki Bren bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Mutlu ve güneşli eşittir iyiydi. Sakın ve kontrollü eşittir kafasız kurt köpeği.

"Bunun senin vereceğin bir karar olduğunu sanmıyorum," diye hırladı Blayne.

"Ve bence sen de benim-"

"Neden Gwen'i kontrol etmiyorsun?" Bren hemen araya girerek Ronnie'nin elini tuttu ve o cümlesini tamamlayamadan parmaklarını birbirine geçirdi. "Yakında uyanır."

Kurt köpeği yüksek sesle ve oldukça dramatik bir iç çekişle hışımla uzaklaştı ve Bren Ronnie'nin parmak eklemlerinin arkasını öptü. "Teşekkürler."

Ronnie'nin köpüren öfkesi geçti ve Bren'e gülümsedi. "Gwen iyi olacak."

"Evet, ama-"

"Ve bu konuda Mitch'i aramanıza gerek yok."

Yüzünü buruşturdu. "Emin misin?"

"O küçük melez kedinin sana gerçekten kızdığını görmek ister misin, Brendon Shaw? Böyle bir şey için kardeşini buraya çağırıyorsun. Bilen bir 'küçük kız kardeşten' al bunu. O çocuğu olduğu yerde bırak ve Gwenie'yle biz ilgilenelim."

Başıyla onayladı ve Ronnie'yi kucağına oturana kadar çekti. "Burada olmana çok sevindim."

Ronnie onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kollarını omuzlarına doladı. "Ben de memnunum. O ayının pençelerini gördün mü? Ve tam da senin güzel yüzüne nişan almıştı!"

Gwen gözlerini açtı ve homurdandı. Rakamlar.

"Ne?" Blayne ona bakarak sordu.

Blayne ona bakıyordu. Yakışıklı bir ayı değil. Ama Blayne. Blayne'i seviyordu... ama Blayne o ayı değildi. Bir söz vermiş olan ayı. Söz vermişti!

Gördün mü? Kendisinden, ailesinden ve Blayne'den başka kimseye güvenemezdi. Çılgın, ne zaman ne yapacağını bilemeyen, öfke yönetimi sınıfları onun arkadaşı Blayne. Başka kimseye güvenilmez.

"Bir sorun yok," diye yalan söyledi

Gwen. "Emin misin?"

"Evet. Eminim. Gidebilir miyim?"

"Brendon seni şimdi taburcu ediyor. O bacakla en az dört saat yürüyemezsin, o yüzden seni taşıması gerekecek. Ya da Smitty." Blayne'in dudakları büzüldü. "Sürü de burada."

Gwen Smith Sürüsü'nün neden burada olduğunu sormadı çünkü zaten biliyordu. Ronnie Lee onlardan birini aradı ve o sinir bozucu country tınısıyla, "Hayır, hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ben iyi olacağım. Siz benim için endişelenmeyin. yok." Ve köpekler sanki Ronnie bir Hayvan Kontrol minibüsüne kilitlemiş gibi koşmaya başladılar.

"Her neyse," diye iç geçirdi Gwen. Çünkü gerçekten de... en azından Ronnie uyanana kadar burada kalsa ayı ölür müydü? En azından onun bir başka vücut parçası hırsızlığı kurbanı olmayacağını bilene kadar? Görünüşe göre öyle olurdu, çünkü burada değildi. Söz verdiği gibi!

Gwen'in her zaman şüphelendiği gibi, erkek ayıların diğer cinslerden hiçbir farkı yoktu. Bütün erkekler yalancı doğardı. Her biri. Ve neden onun kalmamış olmasını bu kadar önemsiyordu ve surat asmaktan birkaç dakika önce hissetmişti?

İlaçlardan olmalı. Mantıklı olan tek şey buydu. Her şey Vücudundan akan o aptal ilaçlar onu duygusal bir enkaz haline getiriyordu.

Brendon içeri girdi. "Pekâlâ. Hadi buradan çıkalım."

Blayne oturmasına yardım etmek için kolunu Gwen'in omuzlarının altından geçirdi.

"Onu tuttum." Brendon, Blayne kenara çekilene kadar bekledi ve sonra Gwen'i kolayca kollarına aldı.

"Beni bir bebekmişim gibi taşımana gerek yok."

Mitch Shaw'a ne kadar benzediğini kanıtlayan Brendon dramatik bir şekilde haykırdı: "Sana yardım etmeme izin versen ölür müsün?"

Gwen iç çekerek Blayne'e baktı, Blayne de yere baktı, gülmekten omuzları titriyordu.

"Hayır, Bren. Sorun değil."

İstedliğini elde ettiği için mutlu bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Ulrich Van Holtz sıkılmış gibi görünerek ama aslında kesinlikle büyülenmiş bir halde dünya ekonomisi hakkındaki son kitabı okumaya devam etti!

Böyle hafta sonlarını severdi. Babasının, Alder'in ya da kardeşinin olmadığı hafta sonlarını... Çünkü bu ikilinin çok iyi bildiği bir şey varsa o da aile arasında rahatlatıcı bir hafta sonunu mahvetmektir.

Ama Ric bu ikisinin varlığına katlanmak yerine, en sevdiği kuzenleriyle birkaç gün geçirecek, başarısız ekonomi üzerine kuru ve ayrıntılı bir araştırma okumak için birkaç saat yalnız kalacak ve en iyi arkadaşının eve girip kapıyı arkasından çarpmasını ve Ric'in uzanan tüm kuzenlerinin o boz domuz öfkesi karşısında yok olmasını izleme şansı bulacaktı.

Müthiş.

Lock MacRyrie hastane önlüğü giymiş, kaşlarını çatmış, yüzünde ve boynunda yeni morluklar oluşmuş bir halde oturma odasının girişinde belirdi.

"Lock?"

Boz ayı geri döndü ve kemerli girişte durdu. "Ne?" "Yüzüne ne olduğunu sormalı mıyım?"

"Fark etmez," diye homurdandı tekrar hışımla uzaklaşmadan önce.

Kitabını masanın üzerine koyan Ric arkadaşını takip etti. Boz ayı arka kapıdan çıkmaya başladığında Ric onun kolunu yakaladı ve mutfığa doğru götürdü.

Adelle Van Holtz, babasının ilk kuzeniydi ama Ric'e göre yeterince olgundu. Ona her zaman Adelle Teyze diye hitap ederdi, bu akşamki tatlı için karıştırdığı şeyden başını kaldırıp baktı. Lock'u gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı.

"Lachlan!" Karıştırma kabını yere bıraktı ve ona doğru koştu. "Zavallı bebeğim. Ne oldu sana böyle?"

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı ve Adelle onu mutfığı küçük yemek alanlarından birinden ayıran kahvaltı barının yanındaki taburelerden birine doğru çekti.

"Sen şuraya otur," diyerek yanına oturan Ric'i eğlendirdi. Tüm yaşlı erkekler ondan nefret edip korkarken, yaşlı Dişi Kurtların Lock'u dev bir oyuncak ayı gibi şımartması onu büyülüyordu.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Ric, Adelle'in Lock'un önüne koyduğu devasa kâsedeki meyvelerden birine uzanarak sordu ama Adelle tokat atınca elini hemen geri çekti.

"Bu konuda konuşmak istemediğimi

söyledim." "Daha iyi hissedeceksin."

"Hayır, hissetmeyeceğim."

"Yine bir geyiğin yanlış tarafına mı geçtin?"

"Hayır. Kurtlar." Ric ve Adelle, her ikisi de sürülerinden kimin Lock bir yana, herhangi bir ayıya karşı çıkacak kadar aptal olduğunu merak ederek bakışlarını kaçırdığında, başını salladı. "Senin sürün değil. Başka bir pire ısırığı sürüsü."

"Affedersiniz ama yıllardır pire salgını yaşamadık. Peki başka hangi sürü?"

"Bilmiyorum."

Adelle boğazını temizledi, yüzü endişeliydi. "Smith'lerden bazılarının bu hafta sonu Shaw'ın evinde kalacağını biliyorum. Ama Bobby Ray'in bunu yapacağını sanmıyorum-"

"Bunlar Smith'ler değildi. Smith'lerle daha önce de uğraştım ve Jess'in düğününde New York Sürüsü'nden birkaçıyla tanıştım. Onlar değildi."

"Tamam. O zaman kim olduğunu düşünüyorsun-"

"Onu terk ettiğimi düşünecek," diye ağzından kaçırdı Lock.

Kadın mı? Lock'un hayatında bir "o" yoktu. Son birkaç yıl içinde birkaç "hatırlarsın, adı neydi" yaşamıştı ama onlar da çok az düşünerek çabucak gelip gitmişlerdi. Ric'in Lock'un düzenli olarak düşündüğünü bildiği hayatındaki tek kadınlar annesi ve kız kardeşiydi. Bunun dışında Lock çoğunlukla kendi içine kapanıktı.

"Peki bu kadın tam olarak kim olabilir?"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi

söyledim."

"Ama eminim onun olduğu yere gidebiliriz ve-"

"Unut gitsin. Önemli değil." Lock çilek dolu kâsesini aldı ve mutfaktan çıktı.

Yatak odasının kapısının kapandığını duyduktan sonra Adelle, "Sence onun 'dişisi' bir kurt mu?" diye sordu.

"Bir kedinin etrafında bulunmuş gibi kokuyordu ama ne tür olduğundan emin değilim."

"Bir kedi mi? Kilidim için mi?" Adelle burnunu buruşturdu. "Bir kedinin onun için yeterince iyi olacağından emin değilim."

Lock ondan gerçekten hoşlandıysa, her kim olursa olsun, Ric'in umurunda olmazdı. Arkadaşının kolay bir hayatı olmamıştı, bu yüzden küçük bir kedi kankalığından zarar gelmezdi.

Ric tabureden kaydı. "Bakalım ne bulabileceğim." "Güzel."

"Brendon Shaw'ın kasabada olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu, kendini olayların içine atmadan önce her zaman önceden bilgi almak isterdi.

"Evet. Smitty'nin sürüsü ve Jess'inki de dahil olmak üzere bir sürü insan getirdi."

Ahh. Tatlı Jess. Ric onu her zaman sevmişti ve düğününe gelemediği için mutlu değildi. Ama Ric'in babası kendisinin düğüne davet edilmediğini ama Ric'in davet edildiğini öğrenir öğrenmez önemli bir iş seyahati için ani bir talebin birdenbire ortaya çıkacağını bilmeliydi.

"Ne bulursam sana haber veririm," diye söz verdi, arka kapıya yöneldi ve cep telefonunu çıkardı.

5. BÖLÜM

Küçük bir mutfak yangınının ardından Jess Ward-Smith bölge sınırlarını aşmış Ulrich Van Holtz'un açık kollarına koşuyordu.

Oh, ve bu küçük, kontrollü bir yanıktı. Endişelenecek bir şey yok. Sadece aşırı korumacı bir köylü kurdun ve onun köylü kurt akrabalarının dikkatini dağıtmak için bir yoldu ve bu sırada gelmiş geçmiş en havalı isimli adamlardan biriyle yasadışı bir şekilde buluştu.

"Seni gördüğüme çok sevindim!" dedi ve kurda sıkıca sarıldı.

O da ona sarıldı ve yanağından öptü. "Ben de." Onu yere yatırdı ve dikkatle inceledi. "Şaşırtıcı derecede güzel görünüyorsun," dedi kolayca. Kızın bu tür sözler sarf eden tanıdığı tek erkek o olmalıydı.

İltifatlar, sanki onu pohpohlamaya çalışmaktan ziyade bariz olanı ifade ediyormuş gibi geliyordu. "Ve çok mutluyum."

Jess Ward-Smith şu anda yüzünün kızardığını biliyordu ama elinde değildi. "Evet, tamam," diye itiraf etti. "Öyleyim."

Ric güldü ve ona bir kez daha sarıldı.

Tüm Van Holtz erkekleri gibi Ric de uzun boylu, iyi yapılı, biraz fazla gelişmiş bir dalgıç vücutuna sahip ve yakışıklıydı. Yine de yakışıklılık Ric için güzellik treninin sadece ilk durağıydı, o Muhteşemler Ülkesi'ne giden istasyona kadar gitmeyi başarmıştı. Yontulmuş elmacık kemikleri, Grek burnu, kare çenesi ve her zaman yeni taranmış koyu sarı saçlarıyla hiç modellik yapmamış olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Hem de hamile," diye alay etti. "Tanrım, bu Smith erkekleri oldukça hızlı hareket ediyor." "Başlama yine." Jess ondan bir adım uzaklaştı ama elini tutmaya devam etti.

Smitty onun gizlice kaçtığını fark ettiğinde zamanının daralacağını bilen Jess - her hamilelikte Smith'in korumacı tavrına katlanmak zorunda mı kalacaktı?

"Lachlan MacRyrie somon balığı yemek ve biraz kestirmek için dışarı çıkmış ama yara bere içinde ve domuz öfkesiyle geri dönmüş. Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Jess kısa süreliğine eliyle ağzını kapattı ve küçük bir nefes alarak, "Aman Tanrım! Lock muydu o?" Bren, Smitty'ye "sinir bozucu, koca kıçlı, güdük kuyruklu bir ayı" hakkında bir şeyler mırıldandığında, bunun yerel aylardan biri olduğunu düşünmüştü. Onun Lock'u değil! Ve o adamın sahip olduğu son şey koca bir kıçtı, ama bu başka bir gün için haince ve eşe benzemeyen bir düşünceydi. "O iyi mi?"

"Fiziksel olarak iyi. Ama nadiren bu kadar sinirlenir. Nedenini bilmek isterim, böylece bu akşam herhangi bir hırpalanmayı önleyebilirim."

"Adamlar bana bir şey söylemiyor, ben de boşlukları doldurması için Blayne'i getirdim. Bren'in kız kardeşi Gwen'le birlikte oradaydı. Değil mi, Blayne?" Jess

Yanında sürüklediği kurt köpeğinin nereye gittiğini merak ederek etrafına bakındı. "Blayne?"

Ric yerden bir çift şort aldı. "Ortadan kayboldu."

Hayır. Kaybolmamıştı. Ama bir sincap bulmuştu. Jess ve Ric, Blayne'in sincabı kovalamasını, yakalamasını, sincapla oynamasını, sincabı bırakmasını ve tekrar kovalamaya başlamasını izlediler. Ta ki ağzıyla yakalamaya çalıştığı karga dikkatini dağıtana kadar.

"Ee... ne zaman doğuracaksın?"

Blayne bir ağaca doğru koşup geri çekilip tekrar kuşun peşinden giderken Jess Ric'in sorusuyla irkildi. "Mart ortası."

"Ve sen-"

"Evet. Evet, bir kurt köpeğim

olacak." "Huh."

Blayne şimdi daireler çiziyor, kuyruğunu yakalamaya çalışıyordu.

"Blayne," diye seslendi Jess. "Blayne!"

Kurt köpeği hemen durdu ve Jess ile Ric'in yanına doğru yürümeye başladı. Baş dönmesinin onu alt etmesi çok kötü oldu, çünkü tökezleyerek başka bir ağaca çarptı ve nefes nefese aşağı kayd.

Blayne'in giysilerini alan Jess ona doğru yürüdü. Blayne'in kurt köpeği olarak ilginç bir görünümü vardı. Ağır kürkü ve kaslı vücuduyla bir kurt gibi yapılmıştı ama yine de vahşi köpeklerin dev kulaklarına ve minik patilerine sahipti ve tüylü kürkünün her yerinde beyaz, kahverengi, sarışın, siyah ve kırmızı renklerden oluşan büyük lekeler vardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Blayne insan saçını çoğu vahşi köpek gibi tek bir renge boyamıştı. Tam insanların arasına karışmak istiyorlarsa bunu yapmak zorunda olan tek şekil değiştirenler onlardı.

Jess, "Bütün günüm yok," dedi, "bu işi yetiştirmenin ne kadar zor olacağını merak ediyordum.

yedi kızı bir kenara bırakın, şu anda hamile olduğu bir kurt köpeği

Smitty eninde sonunda sahip olacaklarına inanıyordu çünkü "prem'nitions" ona öyle söylüyordu.

Blayne yer değiştirdikten sonra, "Özür dilerim," dedi. Ayağa kalktı ve hızla kıyafetlerini giydi. "Dikkatim dağıldı."

Jess, Blayne'in sık sık dikkatinin dağıldığından bahsetmedi. "Blayne, bu Ric. Ric, Blayne."

El sıkıştılar ve sonra Ric sordu, "Peki ne oldu?" "Şey-"

"Saçmalama," dedi Jess hızlıca, bu da ona sert bir bakış atmasına neden oldu. Cevap olarak, Jess her zaman en sevdiği saatin bulunduğu bileğine dokundu ama saat Smitty tarafından alınmış ve hafta sonu için saklanmıştı. "Burada sıkı bir programım var, tatlım."

"Daha çok diğer ucunda bir köylü olan sıkı bir tasma gibi."

Jess öfkeyle soludu ve Ric hemen elini Jess'in omzuna koydu. "Peki ne oldu?" diye tekrar Blayne'e sordu.

"Bu bir nefret suçuydu."

Jess bir Ric'e bir de Blayne'e baktı. "Yani sana bl- olduğun için mi saldırdılar?"

"Bir melez. Kesinlikle!"

"Ah." Jess alnını ovuşturdu. "Pekâlâ o zaman."

"Sen ve arkadaşın ikiniz de melez misiniz?" Ric dikkatle sordu.

"Evet. Ben kurt köpeğiyim, Gwenie de kaplan. Üzerime atladılar, Gwen atladı, koşmaya başladık, Gwen ayıyı uyandırdı, dağın üzerinden gittiler. İşte. Bu senin için yeterince hızlı mı Jess?"

Ric'in sırtı dikleşti. "Özür dilerim. Hımm... onlar... bekle... ne?"

"İlk başta değil. İlk başta Lock o kurtları tokatlıyordu. Sonra dağın üzerinden geçtiler."

"Dağın üzerinden mi?" Jess başını salladı. "Yani bir tepeden aşağı mı yuvarlandılar?" İki yıldır Tennessee'de yaşıyordu, tepelere alışkındı.

"Hayır. Dağın üzerinden, nehre, nehirden aşağı."

"Yani şelalelerden birinden Macon Nehri'ne mi düştüler?" Ric sordu.

"Düşmekten çok bir uçurumdu ama... evet. Yaklaşık bir mil ötede Bren ve Ronnie ile buluştum. Birlikte nehrin ağzına doğru koştuk. Lock'u orada yakaladık. Gwen'i tıp merkezine götürmeye çalışıyordu ama Gwen organ hırsızları yüzünden direniyordu."

Ric geri adım attı. "Ne?"

Jess Ric'i durdurmak için elini kaldırdı, Blayne'in onu öldürmeden önce sözünü bitirmesini istiyordu. "Sonra ne oldu?"

"Sonra Bren ayıyla dövüştü, ben Gwen'le dövüştüm-"

"Neden Gwen'le dövüşüyordun? Organ hırsızları yüzünden mi?" Bekle. Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Çünkü Bren'e ayının ona yardım ettiğini söylemedi ve Bren de ayının ona saldırmadığını düşündü."

"Bunu Brendon'a neden söylemedi?"

"Çünkü bana işkence ediyordu."

"Pekâlâ o zaman." Jess'in işi bitmişti. "Bu eğlenceliydi ama-"

"Hayır, hayır, hayır." Blayne ellerini gergin ya da heyecanlı bir şekilde birbirine kenetledi... dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek zordu. "Başka bir şey daha var."

"Bunu yapan sürüyü tanıyor musun?" Ric, bir kurt köpeğini güzel, mantıklı, düz bir çizgiye sokmaya çalışırken çok tatlıydı. Bu konuda iyi şanslar.

"Hayır," dedi Blayne basitçe. "Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok." "O zaman ne?" Jess zorladı.

"Bahsetmiş miydim bilmiyorum ama hayatımda bazı değişiklikler planlıyorum." "Hayat değişiklikleri mi?" Bunun konuyla ne ilgisi vardı?

"Evet. Aslında çok büyük değişiklikler. Ve son zamanlarda çoğunlukla kendime odaklanmıştım, bilirsiniz, bir tür takıntı, bunu nasıl yapacağım ve her şey hakkında endişeleniyordum ve sonra bana çarptı!" Mükemmel diş bakımı ve çocukluk diş tellerinin ürünü olması gereken tüm o mükemmel dişleri göstererek sırttı. "Gwen ve Lock ne kadar sevimli bir çift!"

Jess başını sallayıp uzaklaşırken Ric güldü. "Aman Tanrım! Şaka yapıyor olmalısın!"

Blayne onun önüne atladı. "Ben ciddiyim! Onları birlikte görmelisin. Çok tatlılar!"

"Adam ayı, kız kedi. Adam New York'ta yaşıyor, kız Philly'de. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu saymakla bitmez." Ayrıca bu onun Lock'uydu! Jess Lock'u severdi. O gelmiş geçmiş en tatlı, en nazik, en iyi ayıydı. Ve Jess'in Gwen hakkında bildiği tek şey, düğün sırasında Brendon Shaw'un huysuz kız kardeşini asitle tehdit ettiğiydi. Jess onu suçladığından değil, çünkü Marissa Shaw gerçek bir sürtük olabilirdi, ama Lock onu seven, şımartan ve bala olan takıntısını anlayan sevimli bir dişi domuzu hak ediyordu. Son iki sabah Jess'i "Hey, Fido. Nasılsın?" diye karşılayan hırçın dilli bir kediye değil. Nasılsın?"

"Sana söylüyorum, sevimli. Çok sevimli!"

"Blayne, unut gitsin."

Blayne iç çekti. "Tamam. Muhtemelen haklısın."

"Bu surat asma hareketinin benim üzerimde işe yarayacağını gerçekten düşünüyor musun?" Jess sordu. "Onu mükemmelleştirdim."

"Peki ya iki asık surat?" Ric çenesini Blayne'in omzuna dayadı ve iri kahverengi gözlerini Jess'e kırıştırdı. "Bu işe yarar mı?"

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Ric sırtıttı. "Ama şunu söylemeliyim ki ben de bu işin içindeyim."

"Ama bu benim Lock'um," diye karşı çıktı Jess. "Yani... kim o?"

Şimdi öfkeyle soluk soluğa kalma sırası Blayne'deydi. "Benim Gwenie'min senin ayın için yeterince iyi olmadığını mı ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece söylüyorum. Yüksek

sesle." "İrkçi!"

"Değilim!"

"İrkçi!"

İki dişi birbirlerine hırlarken Ric yerden bir sopa kaptı ve Jess ile Blayne arasında salladı. "Bakın! Bakın! Bir sopa! Kim istiyor bunu? Kim istiyor? Gidip alın!" Sopayı fırlattı ve Jess ile Blayne sopanın orman zemininde takla atmasını izledi. Yere düştüğünde Ric'e dönüp baktılar.

"Dostum," dedi Jess ona, "bu çok kabaydı."

Van Holtz Sürüsü'nün Alfa'sı Niles Van Holtz, ovmakta olduğu tavadan başını kaldırıp kısa bir süre baktı. "Dur bakalım."

Yardımcısı, Van tavanın tamamen temizlendiğinden emin olana kadar uzun dakikalar boyunca onu izledi. Dayanamadığı bir şey varsa, o da bulaşık ve tencerelerindeki pislikti.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda tavayı temiz bir bezle dikkatlice kurularken.

"Van Holtz arazisinde bir bölge ihlali olmuş. Başka bir sürü." "Hangi mülk?"

"Doğu Yakası. Macon River

Falls." "Uh-huh."

Asistanının izin gününde gelmesinin basit bir bölge ihlalinden daha fazlası olduğunu umuyordu. Özellikle de kuzeni Alder'in New York-New Jersey bölgelerini ilgilendiriyorsa. Zaten Van kuzenlerinin bölgelerinin günlük işleyişine karışmıyordu.

Sürüler. Zirveye ulaşmak için mücadele edenlerin bunu başarabileceğini varsayıyordu. Ayrıca, mikro yönetimden hoşlandığı tek şey restoranları, mutfak ve yatakta oldukları zaman lezzetli karısıydı. Başka zaman buna tahammül edemezdi ve o da rahatsız olamazdı.

"Yaralar vardı." "Ne kadar

kötü?"

"Sağlık personeli tarafından bize haber verilecek kadar kötü. Ve başka bir şey daha var."

Öyle umuyordu çünkü şu anda aptal kuzeninin üstesinden gelemeyeceği bir şey gibi görünmüyordu.

Van, asistanıyla yüzleşmeden önce artık kurumuş olan tavayı tezgâhının üzerindeki askıya astı. "Peki bu ne?"

"Saldırıya uğrayanlar melezdi."

Van alay etti. Hayır, kuzeni bununla başa çıkamazdı. Ya da belki de Van, Alder'in bunu halledemeyeceğini söylemeliydi; Alder'in melezler hakkındaki düşünceleri yıllar içinde oldukça netleşmişti. Yine de söz konusu melezler olduğunda Van kuzeninin anlamadığı bir şeyi anlıyordu; melezler söz konusu olduğunda bir saldırı nadiren sadece bir saldırı olurdu. "Kuzenimi telefona bağlayın."

Asistanı iç çekti. "Hangi kuzen, efendim? Son sayıma göre, siz-"

"Kaç tane kuzenim olduğumu biliyorum." Ve neden karısının asistanlarını işe almasına izin veriyordu? Hepsinin ses tonu ona benziyordu ama harika bir kışları ve dahi seviyesinde bir IQ'ları yoktu. "Bana New York'tan Ulrich'i cep telefonundan bağla ve ofisime yönlendir."

Kuzen Alder bundan hoşlanmayacaktı ama Alder'in en küçük oğlunun, ya da Alder'in ona taktığı isimle "işe yaramaz, değersiz, titiz çocuğun" gerçekte nasıl biri olduğunu görmenin zamanı gelmişti.

6. BÖLÜM

Gwen verandanın en üst basamağına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avuçlarının içine almıştı. Gözlerini ormana dikti.

Baktı ve somurttu. Surat asmaktan nefret ederdi.

Saat ilerledikçe, nihayet bu cehennem gibi gün sona erdiğinde, Blayne onun yanına oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini avuçlarının içine aldı. Beş dakika boyunca sessiz kaldı ki bu Blayne için neredeyse bir rekordur.

"Sorun nedir?" Blayne sonunda sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Gwen. "Sadece burada oturuyorum. Bakıyorum." Belki de bir ayının ormandan çıkıp "merhaba ve sözümü tutmadığım için özür dilerim" demesini umuyordu.

"Bacağı nasıl?"

"İyileşiyor." Yine de baldırının içinde fareler varmış, dişleriyle eti parçalıyor ve sonra dev bir iğne ve iplikle tekrar dikiyorlarmış gibi hissediyordu.

"Çok acıyor, değil mi?"

"Henüz çığlık atmaya başlamadım, değil mi?"

"Haklısın." Blayne derin ve tatmin edici bir nefes aldı. "Burası gerçekten çok güzel, değil mi?"

"Evet."

"Güzel ev," diye iç geçirdi. "Hava harika." "Evet

ve evet."

"Ve o boz ayı-"

"Beni terk etti!" Gwen çığlık atarak ağaçlardaki kuşları ürküttü.

Lock saldıran arıları yüzünden sildi ve kovanı tekrar kazarak bal peteğini çıkardı. Üzerine yapışan arıları silkeledi ve bir parça kopardı. Ric, Lock'un karşısındaki, birbirlerine bağlamak zorunda kalmayacakları kadar yakın ama Ric'in saldırgan arılardan kaçınmasına yardımcı olacak kadar uzak bir ağaca oturdu.

Rahat görüldüğünde, "Ağaçların kabuklarını oldukça güzel soymuşsun," diye gözlemledi.

"Evet," diye mırıldandı Lock peteğin etrafında. "Bunun için üzgünüm."

Ric omuz silkti. "Babam onları Japonya'dan yedi milyon dolara ithal ettirdi. Vanity Fair'in kendisi ve Van Holtz hanedanlığı hakkındaki makalesinde yer aldılar ve neredeyse yok olmak üzere olan ağaçları diriltme çabalarından dolayı Ağaç Kurtarma Vakfı'ndan ödül aldılar. üzgün."

Lock yüzünü buruşturdu. "Şimdi kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma," dedi Ric iyi huylu bir şekilde. "Şimdi-" Lock bir bal peteğini ısırtıp çiğnemeye başladığı bir arıyı tükürdüğünde Ric irkildi "-Adelle ballı tavuğunu yapacak. Tabii sen de ballanmadıysan."

Lock arkadaşına baktı ve Ric başını salladı. "Düşündüğüm gibi. Yani akşam yemeği hazır. Ama dönmeden önce, neden burada oturup ağaçların kabuklarını kopardığını ve arıları taciz ettiğini bana anlatabilirsin."

Lock bir arı daha tükürdüğünde Ric yine irkildi.

"Ne?" Lock, yeme alışkanlıkları yüzünden yargılanmaktan bıkmış bir halde sordu. "Onları yememi mi tercih edersin?"

"Hayır, hayır. Yapmaktan hoşlandığın her neyse onu yapmaya devam et. Ne kadar iğrenç olursa olsun."

Lock kovandan geriye kalanlara baktı ve onu rahatsız eden şeyi itiraf etti. Balın bile iyileştiremediği bir şeydi bu. "Onu asla terk etmemeliydim."

"Başka seçeneğin var mıydı?"

"Eğer bir kutupla savaşmak isteseydim."

"Aylar söz konusu olduğunda büyük olanın kazandığını söyleyen sen değil miydin?"

"Evet." Ve Toots kesinlikle daha büyüktü. "Ama ona söz verdim. onu terk ettim. Sanırım tamamen uyandığında orada olmayarak onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum."

"Tamam, belki onu biraz hayal kırıklığına uğrattın. Ama eminim aradığında açıklayabilirsin-"

"Aramak mı?"

"Teşekkür etmek için elbette. Biri sizi şiddetli bir Sürü, Gurur ya da Klan saldırısından kurtardıktan sonra teşekkür notu göndermek ya da aramak görgü kurallarına uygundur."

"Philly'de pek fazla şekil değiştiren görgü kuralları eğitimi almadığını hissediyorum. Ya da şimdi düşündüm de, Philly'de herhangi bir görgü kuralı eğitimi almamış."

"Ama ona numaranı verdin? Ya da onunkini aldın mı?"

Lock arkadaşına baktı. "Benim numaram mı?"

"Ona telefon numaranızı vermediniz mi?"

"Yaralıydı. Aklıma gelmedi." Ric içini çekip hayal kırıklığını belli edince Lock araya girdi: "Ve eminim o kedi zaten ona bir şey bırakmama izin vermezdi."

"Kedi neye benziyordu?"

"Bilmiyorum. Ufak tefek bir şeydi. Ufacıktı. Aslan... Sanırım. Bilirsin, şu tüylü olan cins."

"Ufacık. Doğru. Dünya minik aslan erkekleriyle dolu. Ve benim bölgame bu kadar yakın olduğunu bildiğim tek minik aslan Brendon Shaw. Ve bana anlattıklarını doğru hatırlıyorsam, Jess Ward'ın düğününde dövdüğün kişi oydu. İkinizin son karşılaşmasından bu yana unutmadığına emin olduğum bir şey."

"Unutmadı. Ama onu ben dövmedim," diye hızla ekledi Lock. "Ben... ben sadece onu beş... ya da belki de elli fitlik bir ağaca fırlattım."

İki arkadaş uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Sonunda Lock omuz silkti. "Bu her şeyi biraz garipleştiriyor, değil mi?"

İşte o zaman Ric gülmeye başladı.

"Ayı hakkında konuşmak istemiyor musun?" Blayne

sordu. "Hayır."

"Ama az önce onun hakkında bağırdın. Belki de tartışmamız gerek-"

"Hayır."

"Tamam." Güneş yavaş yavaş batmaya başladı ve işte o zaman Blayne aniden Gwen'e döndü ve hiç bitmeyen bir cümle kurdu, "Babam emekli olmak istiyor ve işini benim devralmamı istiyor ve ben New York'a taşınıyorum ve senin de benimle taşınmanı istiyorum, böylece ortak olabiliriz ve birlikte iş yapalım, tercihen Queens yerine Manhattan'da, çünkü sen benim en iyi arkadaşısın ve seni seviyorum ve bu harika olacak!"

Gwen güneşin ağaçların arkasından batışını izlemeye devam etti. "Sadece sen, Blayne," dedi sakın bir sesle, "hayat değiştiren kararları tabancadan çıkan mermiler gibi tükürürdü."

"Bu bir evet mi?" Blayne, asla insancıl bir şekilde ölmeyecekmiş gibi görünen o umutlu hevesle sordu.

"Hayır. Bu bir evet değil. Babanın işini yürütmek için bir ortağa ihtiyacın olduğunu sana düşündüren nedir? Sen akıllısın Blayne, Rahibe Mary ne derse desin

Rose sana söyledi. İyi olacaksın."

"İş açısından bakarsak, ben büyük düşünen biriyim. Bu iş için büyük planlarım var. Ama detaylar, Gwenie, benim arkadaşım değil. Sen bu işi Ayrıntılarla çok güzel başa çıkıyor. Babamdan alıntı yapacak olursam, ben büyük fikirleri olan bir beceriksizim, sen de dengeleyicisin."

Gwen kıkırdadı. "Sen beceriksiz değilsin."

"Belki değilim. Ama bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

Ve Gwen bunun nedenini biliyordu. Çünkü Gwen'in kendine güveni vardı ama hayallerini gerçekleştirecek cesareti yoktu, Blayne'in ise cesareti vardı ama özgüvenleri yoktu. Birçok yönden... bir işi yürütmek için mükemmel bir ekiptiler. Keşke Gwen ailesinden uzaklaşabilseydi. Philly'den uzaklaşabilseydi. Ama yapamazdı.

"Neden beni ortak yapıyorsun, Blayne? Bir yıl içinde her şeyi yoluna koyacaksın ve kârının bir kısmını benim almama içerleyeceksin. Ve eğer ortak olursam kârın bir kısmını ben alacağım."

Blayne ayaklarına baktı. Boyuna göre çok küçüktüler ve içindeki Dişi Kurt için kesinlikle çok küçüklerdi. Bazı günler bu ayaklarla inanılmaz şeyler yapabilirken, diğer günler merdivenlerden, yürüyen merdivenlerden inmeyi ya da yüz üstü düşmeden bir odadan diğerine yürümeyi zar zor başarabiliyordu. "Babam dışında senden başka kimsem yok, Gwenie. Sen benim sürümsün."

"İki kişilik bir sürü mü? Bu çok üzücü."

"Öyle olmak zorunda değil. Eğer onunla bir şeyler yaparsak olmaz. Tek başıma bu işi sürdürebilirim. Belki önümüzdeki kırk yıl boyunca. Ama birlikte... onunla gerçekten bir şeyler yapabilir ve eğlenebiliriz."

Gwen, Blayne'in heyecanına kapılmamak için gerçekten büyük bir mücadele veriyordu. Bunu daha önce de yapmıştı, kendini kaptırmıştı. Ve bu yol çılgınlığa ve hapis cezasına yol açmıştı. Yine de kendi işlerinin düşüncesi... sadece ikisi. Hayır.

Gurur ya da Pack'e hesap vermek, sadece ve sadece onlara ait olmayan hiçbir karar vermemek. "Evet. Belki de bu doğrudur."

"Cally'nin işine çok fazla yatırım yaptığını biliyorum-"

Gwen buna homurdanmamak için kendini zor tuttu.

"-ve bundan ve annenden uzaklaşmanın zor olacağını. Ama bana bir şans verersen-"

"Dur." Gwen baldırını ovmak istedi. Aslında yer değiştirmek, bandajı yırtıp atmak ve ağrı geçene kadar baldırını yalamak istiyordu.

Blayne biraz yüzünü buruşturdu. "Annen yine iş başında mı?"

"İşi benim yürütmemi istiyor." Roxy'nin işini. Gwen'in hiç ilgilenmediği kişi.

"Şey... eğer bu senin işinse, sanırım bu ikimiz için de geçerli..." Gwen acı bir kahkaha atarken sözleri kesildi.

"İşi benim yönetmemi istediğini söyledim. İşi bana vereceğinden değil. O iş Pride'a ait."

"Sen Pride'ın bir parçasısın."

"Hayır, Blayne." Gwen arkadaşının gözlerinin içine baktı ve ikisinin de çok uzun zamandır bildiği ama daha önce hiç yüksek sesle söylemedikleri şeyi söyledi. "Ben her zaman bir yabancı olacağım."

"Ama sana öyle davranmıyorlar-"

"Bana ailedenmişim gibi davranıyorlar. Ama nereye giderlerse gitsinler, Gurur olarak ne yaparlarsa yapsınlar, ben asla bunun bir parçası değilim. Asla da parçası olmayacağım."

Blayne'in çenesi hayal kırıklığı içinde sıkıştı. "Bu hiç adil görünmüyor, Gwen."

"Tatlım, sana yırtıcılar arasında adalet olmadığını öğretmedim mi?"

"O zaman hiçbir şey seni engellememeli. Benimle gelmelisin. Hepsinin canı cehenneme."

"O hala benim annem, Blayne."

"Ve?"

"Roxy'yi tek başına bırakamam. Ben onun tek kızıyım."

"Ve ona göz kulak olan koca bir Gurur var. Senin bir parçası bile olmadığını bir Gurur."

"Evet, ama-"

"Evet, ama ne? Tüm hayatını seni seven ama sana diğerleri kadar güç vermeyen ailen için endişelenerek geçirmek yerine, belki de bir değişiklik yapıp kendini düşünmelisin. Ne istediğin hakkında."

"O kadar kolay olduğu için mi?"

"Hayır. O kadar kolay değil. Babam için sürüsünden ayrılmak kolay değildi. Ama yine de yaptı. Benim için yaptı. Çünkü ikimizi de almayacaklardı ve o benden vazgeçmiyordu. Bana fayda sağlayacak seçimler yaptı ve..."

"Ve Şimdi sana ihtiyaçı olduğunda yanında olmalısın."

"Benim sayemde başka kimsesi yok. Annen aynı iddiada bulunamaz."

Blayne kolunu Gwen'in omzuna doladı ve ona sarıldı. Gwen öyle olmasa da o her zaman sevecen olmuştu. Ama o Blayne'di ve her Şeyi kendi bildiği gibi yapardı.

"Hayır demeden önce bir düşün, tamam mı?"

Ona yalan söyle. Ona duymak istediği Şeyi söyle ki ikiniz de bir seçeneğiniz varmış gibi davranabilesiniz. "Tamam."

Hızlı bir sarılmadan sonra Blayne onu terk etti ve Gwen orada oturdu. Ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu ama tüm bu süre boyunca zihni sürekli geri gidip geliyordu.

Philly'den ayrılırsa hayatının nasıl olacağı -en iyi ihtimalden en kötüsüne kadar- ile kalırsa hayatının nasıl olacağı arasında gidip geliyordu. Her ne kadar annesini ondan asla vazgeçmediği ve ailesinin ona sırtını dönüp onu evden kovmadığından emin olduğu için sevse de, Gwen geleceğinin Philly'de olmaması gerektiği hissinden kurtulamıyordu. O'Neill Pride ile birlikte olmak istemiyordu. Her zaman bir O'Neill olacaktı ama gelecekteki yavruları Sürü tarafından yetiŐtirilecek, hayatı Sürü'ye mi adanacaktı? Hayır.

Bunu göremedi. Bunu hiç göremedi.

Sonunda, sanki sadece kendi iradesiyle onu bir Şekilde çağırmış gibi, telefon çaldı ve arayan Roxy'ydi, ayrı oldukları zamanlarda yapmayı sevdiği gibi Gwen'i kontrol ediyordu. Annesi harika spa merkezi hakkında konuşurken Kız kardeşleriyle yaşadığı ve Gwen'in de yanında olmasını dilediği bir deneyim sırasında, Gwen aniden hiç duymayacağını düşünöğü bir Şey söylediğini duydu.

"Anne?"

"Evet, bebeğim?"

Gwen gözlerini kapadı, yutkundu ve çıkıntıdan bir adım attı, "Blayne ile New York'a taşınyorum."

Lock boş arı kovanını bir kenara fırlattı ve birkaç arıyı tırmaladı. kollarına ve boynuna batıyordu. "Kimi kandırıyorum ben? Onun gibi bir kızla ne yapacağım ben?"

"Bu konuşmayı on dört yaşındayken yapmıştık. Görsel yardım için kardeşimin Hustler'ını bile getirmiştım."

"Öyle demek istemedim, seni ahmak. Bu kızı görmedin. Bugün pek değil, çünkü ikimiz de çıplaktık, ama düğünde. Çok bakımlıdır."

"Onun ortalama bir Philly kızı olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Ortalama bir Philly kızı otomatik olarak kolay bakım anlamına gelmez. Muhtemelen çok fazla mücevher ve güzel bir araba istiyordur."

"Bunların hepsini şimdi karşılayabilirsin."

"Mesele bu değil. Satın almak zorunda olduğum birini istemiyorum."

"Bu kadını tanımıyorsun bile ve şimdiden onu satın alınabilir olmakla mı suçluyorsun?"

"Çünkü onu asla elde edemeyecek olmak beni daha iyi hissettiriyor!" Lock kayıtsızca ağaca yaslandı. "O şampuanı kullanıyor," diye iç geçirdi.

"Ne şampuanı?"

"İçinde bal olan."

Ric'in gözleri şaşkınlıkla doldu. "Aman Tanrım."

"O ağaçta oturuyordu, bacağı kanıyordu ve tek düşünebildiğim saçlarının ne kadar güzel koktuğuydu."

"Neden ağaçta oturuyordu?"

"Organ hırsızlarından saklanıyordu." Ric

gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Gerçekten açıklamamı istiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Lock ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna sildi. "Onu kafamdan atmam gerekiyor. Asıl mesele bu."

Ric ayağa kalktı ve üzerindeki toz ve kiri temizlemek için hızlıca silkelendi. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Lock omuz silkti ve Van Holtz'un yazlık evine doğru geri döndü. "Pek sayılmaz."

Gwen alnını ovmaya devam etti ve ağır ağrı kesici ilaçları biraz tekilayla karıştırmayı ciddi ciddi düşündü. Sistemi için tehlikeli miydi? Evet. Az önce annesiyle yaptığı konuşmayı geçici olarak silebilir miydi? Muhtemelen.

Beklemeliydi. Eve dönene, annesi spadan dönene ve herkes rahatlayıp sakinleşene kadar beklemeliydi. Yapması gereken buydu ama bekleyemeyeceğini de biliyordu. Eğer Gwen beklerse, kendini bundan vazgeçirecekti. Ve çok uzun zamandır ilk kez, bu bir sonraki nefesinden daha çok istediği bir şeydi.

Hem de nasıl. Bu bir gelecekti. Onun geleceği. Ve onu kendisi inşa edecekti. Bundan nasıl vazgeçebilirdi?

Bırakamazdı. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Ama Gwen annesinin sadece kelimelerle ne kadar zarar verebileceğini unutmuştu. Kadının pençelere ya da dişlere ihtiyacı yoktu, ağzı ve İrlandalı-Katolik suçluluğunu bir ninja kılıcı gibi kullanma yeteneği vardı.

Cep telefonunu kot şortunun arka cebine sokan Gwen, yine o ağır kesicilerden almayı düşündü ama tekila olmadan. Yardım çağırmayı ya da gerçekten kışını kaldırmayı düşünürken evden biri çıkınca rahatladı; ta ki Brendon merdivenlerden inip karşısına dikilene kadar.

Elindeki cep telefonunu havaya kaldırdı. "Annen neden on dakikasını bana bağırarak geçirdi?"

"Aman Tanrım." Gwen başını ellerinin arasına aldı. "New

York'a mı taşınyorsun?"

"Bak, Brendon, gerçekten çok üzgünüm-" "Benim

otelimde kalacaksın."

Gwen gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Mitch'e bu kadar çok benzemek zorunda mıydı? Ve

Mitch'e benzemenin onu sadece kocaman, iri yarı bir hedef haline getirdiğinin farkında mıydı? Özellikle de Mitch'in yapmaya çalıştığı gibi ona emirler verirken.

"Teklifin için minnettarım-"

"Bu bir teklif değildi," dedi Brendon ona açıkça. "Eğer annen bunun için beni suçlayacaksa -ve Tanrım, o bağırışlar- o zaman benim evimde kalacaksın.

"Sana benim araştırıp onayladığım bir mahallede yaşaman için uygun bir yer bulana kadar otelde kalacağım."

Araştırdığını ve... "Aslında ben Blayne ile kalacağım." "Blayne senin

taşınmanla ilgili sevinç çığlıkları atmayı bitirdikten sonra, çünkü Görünüşe göre bilmiyordu - ve annen onu aradığında cep telefonunu ikiye böldü - bana son sınıf gezinizde olanlardan sonra ikinizin asla birlikte kalamayacağınızı söyledi."

Eğer yeni iş ortağı olmasaydı Gwen o kurt köpeğini öldürürdü.

"Brendon-"

"Küçük kız kardeşimin, en kötü düşmanımı bile sokmayacağım fare istilasına uğramış bir cehennem çukurunda yaşamasına izin vermeyeceğim."

Tamamdır. İşte bu kadar. "Öncelikle, ben senin küçük-"

Ön kapı tekrar çarparak açıldı ve Gwen'in sivri ama acımasız sözlerini kesti.

"Hey, sevgilim?" Brendon'ın taşralı arkadaşı verandaya çıkınca Gwen hayal kırıklığı içinde gözlerini devirdi. "Yangın söndürücü nerede?"

"Yangın söndürücü mü?"

"Köpekler. Fırın. Hesabı sen yap."

"Yine mi? Allah kahretsin! O köpeklere iki dakika bile güvenemem."
Verandanın merdivenlerini koşarak çıktı ve Gwen'in yanından geçerken omzunu okşadı. "Hemen döneceğim."

Brendon hızla içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapatırken, Ronnie Lee Gwen'in yanına oturdu.

Bir dakika boyunca sessizce kaynaştıktan sonra Gwen Ronnie'ye baktı. Dişi kurt ona, Gwen'in dişlerini her zaman diken diken eden o sıcak gülümsemesini verdi. Hayatının bir noktasında Gwen, kişisel öfke ve hıncını çaresiz bir Dişi Kurt'tan çıkarmanın adil olmadığını kabul edebilirdi ama o bir kediymi ve köpek onun alanındaydı. Köylü tam olarak ne olmasını bekliyordu?

"Sen neye bakıyorsun öyle?" Gwen tersledi.

Ronnie'nin gülümsemesi biraz kırılmalıysa da solmadı. "Şimdi, ben Brendon'ıma katlanmanın kolay olmadığını biliyorum. Sadece erkek bir aslanın olabileceği kadar otoriter olabiliyor ama en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor ve bunu da seni çok sevdiği ve küçük kız kardeşi olarak gördüğü için yapıyor."

"Ben onun küçük kız kardeşi değilim. Onunla bir akrabalığım yok. Kan bağımız yok. Ve bence bunu öğrenmesinin zamanı geldi. Aslında, bence bunu ona açıklamanın zamanı geldi.
-Doğrudan."

"Şimdi, sevgilim, senden bunu yapmamı isteyeceğim. Bir an için bile neler yaşadığını anlamadığımı düşünme. Benim de üç ağabeyim var. Ve Tanrı biliyor ya, bazı günler onları uyurken öldürmek istiyorum. Ama bu aileyle ilgili ve önemli olan tek şey ailedir. Senin bir adamın var.

Seni koruyacak ve sana kendi ikizine baktığı gibi bakacak. Mitch'e yaptığı gibi. O yüzden senden çok nazıkçe, diyelim ki bir aylığına teklifini kabul etmeni isteyeceğim. Ücretsiz oda servisi, kapıcıya bir telefonla ihtiyaç duyabileceğin her şey ve bir otelde ücretsiz oda ve yemek alacaksın. önemli ve çok zengin devlet adamlarının kaldıkları her gece için binlerce ve binlerce dolar ödedikleri bir süit. Şimdi bu nasıl olabilir?"

Gwen bir an sessiz kaldı, bir nefes verdi ve neredeyse baş döndürücü bir şekilde "Hayır" dedi. İşin içinde sağlık personeli olmadığı sürece bu kelimeyi pek sık kullanmazdı ama ne kadar da özgürleştiriciydi! Üzerine dövme yaptırabilir miydi? Alına mı? Adını yasal olarak No O'Neill olarak değiştirebilir mi? Bu harikaydı! Bu harikaydı!

Dişi kurt gözlerini kırptırdı. "Hayır mı?"

"Evet. Hayır. N. O. Anlamadıysan diye söylüyorum, hayır demek. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü bundan bıktım. Senden bıktım. Senin köylü, taşralı saçmalıklarından bıktım. Brendon'ın Mitch gibi olmaya çalışmasından bıktım. Mitch'ten bıktım. Annemden, kız kardeşlerinden, amcalarımdan bıktım, Kuzenler. Hepsinden bıktım. İşte bu yüzden bu bok burada bitiyor. Ve yeni hayatımın ilk adımını ne olacak biliyor musun? İçeri girip senin Brendon'a o oteli kışına sokmasını söylemek olacak. Çünkü ona, zengin çocuk oteline ya da "ayakkabı" kelimesinin anlamını bilmeyen taşralı kız arkadaşına ihtiyacım yok. Peki nasıl olacak, Şerif Yardımcısı Dawg?"

Her şey çok hızlı oldu. Defans oyuncusu büyüklüğündeki insan vücudu Gwen'inkine çarptı, ağırlığı ve kuvveti onu merdiven korkuluklarına yapıştırdı. Sonra Ronnie sol ön kolunu Gwen'in boynuna dayadı ve aynı anda sol elini Gwen'in ağzına kapatarak Gwen'in çığlıklarını bastırırken Ronnie'nin sağ eli aşağı uzandı ve Gwen'in yaralı ve hala iyileşmekte olan bacağına arkasını kavradı.

Gwen ona karşı koymak için mücadele etti ama Dişi Kurt onu öyle bir sıkıştırmıştı ki kollarını hareket ettiremiyordu ve hiçbir kaldıracı yoktu.

Ronnie Lee, "Kıvrınmayı kes," diye uyardı, "yoksa ben-" el tekrar baldırını sıktı ve Gwen ağzını kapatan elin arkasından çığlık attı. Kadın

hareket etmeyi de bıraktı.

"Çok daha iyi," dedi Ronnie, her zamanki gibi neşeyle. "Hayatım, kişisel deneyimlerimden biliyorum ki hayatını değiştirmek asla kolay değildir. Özellikle de ailen seni boğacak kadar önemsiyorsa. Güven bana, seni anlıyorum. Ama şunu anlamalısın ki Brendon Shaw'ı mutlu etmek istiyorum. Çünkü o mutlu olduğunda, ben de mutlu oluyorum. Ve-" gülümsemesi hiç bozulmadı, hiç azalmadı "-eğer bir New York saniyesi için bile olsa, küçük, yarı cins bir kedinin benimle mutluluğum arasına girmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Brendon'ım buraya gelip sana odayı teklif ettiğinde kabul edeceksin. Kabul edeceksin, bir hanımefendi gibi teşekkür edeceksin ve bundan çok mutlu olacaksın. Ve eğer kabul etmezsen... odana gizlice girer, gecenin bir yarısı bacağına keser ve Sissy ile sarhoş golf oynamaya gittiğimde onu golf sopası olarak kullanırım. Şimdi birbirimizi anlıyor muyuz?"

Gwen'in cevabı yine çılgılık atmak oldu çünkü köylü orospu Gwen'in bacağına daha sıkı kavramıştı.

"Seni duymadım, sevgilim. O da neydi?"

Ronnie tekrar sıktı, ama bu sefer Gwen "Evet!" diye bağırdı.

"Güzel." Ronnie onu bıraktı ve ayağa kalktı, Bren dışarı çıkarken hızla ve kolayca yoldan çekildi.

"İnanılmazlar," diye homurdanarak merdivenlerden geri indi. "Ne yangını?" dedi. 'Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,' dedi. Köpekler." Gwen'in beline doğru eğilmiş, bacağına tutarak ağladığını görünce gözlerini kırptırdı.

"Gwenie? Tatlım? Neyin var?"

"Bacağı alev aldı," dedi Ronnie, sesi endişeli geliyordu. "Ama doktor bunun gün boyunca olabileceği konusunda uyardı. Öyle değil mi? Gwenie?"

Gwen başını salladı, şiddetli acıya karşı dişlerini sıkıyordu.

"Ağrı kesicileri getireyim."

Brendon uzaklaşmadan önce Ronnie, "Ben getiririm," diye teklif etti. "Siz ikiniz konuşun." Gwen'e göz kırptı ve eve geri döndü.

Brendon Gwen'in önünde çömeldi, büyük eli uzandı ve yüzündeki gözyaşlarını nazikçe fırçaladı. "Seni zavallı şey. Belki de seni tıp merkezine geri götürmeliyim?"

Tanrım! Bu neredeyse köylüden daha kötüydü! Neredeyse. Gwen başını salladı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Panik yapmayın. Sana ilaçlarını vereceğiz ve kanepede dinlenmene izin vereceğiz. Televizyonun kumandası bile sende olacak." Göz kırptı. "Ve sonra New York'a taşındığında otelde kalman hakkında konuşuruz. Geçici olacağına söz veriyorum ama daha iyi hissedeceğimi biliyorum-"

"Alacağım," dedi Gwen hızla, çok hızlı bir

şekilde. "Alacak mısın?"

"Evet. Alacağım." Umutsuzca başını salladı. "Sorun değil. Kabul ediyorum."

Şaşırان Brendon sırtıttı. "Vay canına. Tamam." Dikkatlice bacaklarının altına ve arkasına uzandı, onu verandanın merdivenlerinden kolayca kaldırarak içeri taşıdı. "Yine de söylemeliyim ki Gwen," diye alay etti, "kesinlikle daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm."

Erkek kurt köpeği sırtüstü düştü, çeneleri boynuna sıkıca kenetlenmişti, daha ağır olan hayvan onu kanla kaplı toprak zemine bastırıyordu. Pençelerini rakibinin boğazına geçirdi, atardamarlara vurmayı umarak eti parçaladı ama bir işe yaramış gibi görünmüyordu. Nefes borusu ezilen rakibi artık nefes alamaz hale gelene kadar daha da sıktı. Çırpındıkça vücudu ileri geri ve bir o yana bir bu yana savruluyor, ta ki zemine ve çukuru çevreleyen alçak duvara çarpana kadar.

Hayatı altındaki zemine akıp giderken, kalabalığın kükremesini duydu...

BÖLÜM 7

Gwen tökezleyerek yataktan kalktı ve doğruca oturma odasına gitti. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve pencereye doğru yürüdü. Bir düğmeye bastı ve perdeler sessizce geri çekildi. Manhattan silüetini görünce gülümsedi.

Yaklaşık altı hafta sonra, her sabah aynı manzaradan sıkılacağını düşünmüştü ama sıkılmamıştı. Sanki tüm dünya ayaklarının altındaymış ve onu bekliyormuş gibi hissediyordu. Aptalcaydı ama yine de bu yanılsamadan hoşlanıyordu.

Güneş daha yeni doğuyordu ve Jersey'de onu yoğun bir sabah bekliyordu. Trafiği dört gözle beklemiyordu ama iş iştir. O ve Blayne, Blayne'in babası hariç herkesin beklediğinden daha iyi gidiyorlardı. Ayrıca Philly'den ayrılmak hiç de kolay olmamıştı. Amcası Cally aileden ayrıldığı için ona zor anlar yaşatmış, annesi de Gwen'in ülke dışına çıkıp bir tarikata katıldığını düşünmüştü.

Annesi dramatik bir şekilde "Blayne'i suçluyorum!" diye bağırmış, Gwen'in teyzeleri tiksintiyle başlarını sallamış ve cık cık cıklamışlardı.

Gwen ona "Blayne'i seviyorsun," diye hatırlatmak zorunda kaldı. "Eve getirdiğim her yeni arkadaşımı hemen Blayne'le kıyasladın ve her zaman yeterince iyi değillerdi."

"Beni kandırdı. Lanet olası kurt köpeği!"

"Anne."

Bu uzun ve eziyetli tartışmayı aklından çıkaran ve lezzetli yemek kokusunun cazibesine kapılan Gwen, küçük yemek masasına doğru yürüdü ve oturdu. Tabaklardan birinin gümüş kapağını çekip çıkardı ve gülümsedi. Çıtır çıtır Fransız tostı, pastırma, sosis ve çırpılmış yumurta. Sonra aklına geldi-

oda servisi sipariş etmemişti. Dışarı çıkmadan önce ofisin yanındaki fırından birkaç çörek almayı planlamıştı.

Bu da nereden çıkmıştı?

Otel odasının kapısı çarparak açıldı ve bavullar içeri fırlatıldı, ardından da erkek kardeşi geldi.

"Bunun suçunu bana atma!" diye bağırdı boş kapı aralığında. "Eğer eneni kapalı tutsaydın, bu durumda olmazdık!"

"Ben mi?" diye bağırdı koridordan bir kadın sesi. "Bunun için gerçekten beni mi suçluyorsun, Mitchell Shaw?"

"Evet! Aslında bunun için seni suçluyorum!"

Mitchell O'Neill Philadelphia'da, Mitchell Shaw New York'ta, az önce yere attığı çantaları tekmeleyerek yolundan çekti. Deri bomber ceketini yırtıp kanepeye fırlatırken alışılmadık derecede sinirliydi.

"Bir kez olsun beni dinlemek senin için gerçekten bu kadar

zor mu?" "Seni dinledim!"

Mitch odanın öbür ucundan Gwen'e doğru geldi. Gwen onu dikkatle izledi, gerekli görürse kaçmaya hazırdı. Ama Mitch onun otel sitinde ne aradığını sormak yerine, tabağından bir parça kızarmış ekmek kaptı ve akçaağaç şurubu dolu servis ksesine daldırdı. "Sadece hapse girmek zereymişiz gibi göründüğünde!" Eğildi ve Gwen'i alnından öptü. "Hey, küçük kardeşim."

Gwen, kendini sakın kalmaya zorlarken, uygun bir Gurur selamlamasıyla alnını onun çenesine değdirdi. "Hey, Mitchie." Tanrım, neden Burada mı? Bir, belki de iki ay daha Amerika'ya dönmemesi gerekiyordu. En son "Noel'e yakın" diye duymıştı.

Noel değildi! Noel olmadığı halde o neden buradaydı?

Ağabeyinin eşi ve New York Smith Sürüsü'nün Alfa Dişisi olan Sissy Mae Smith, elinde daha da fazla çantayla odaya daldı. Bavulları nihayet yere bıraktığında, "Kadın gibi toparlanıyorsun," diye hırladı. "Bir adamın nasıl bu kadar çok saç kremi olabilir?"

Ağzı Fransız tostuyla dolan Mitch saçlarını işaret ederek, "Yele gibi! Sence bu bok kendi başına bu kadar güzel kalabilir mi? Bu ilgiye ve sevgiye ihtiyacı var! Senden gördüğümde çok daha fazlası!"

Gwen'in tabağından kendi tostunu alıp şuruba batıran Sissy, "Beni kızdırmaya devam edersen Mitchell Shaw, benden hiçbir şey alamazsın!" diye çıkıştı. Tostu ağzına tikiştirdi ve kapıya doğru yöneldi. "Kendi aletini emmeyi öğrensen iyi olur, çünkü bu ağızdan hiçbir şey alamayacaksın!"

"Hey! İzin verir misin? Küçük kız kardeşim tam burada

oturuyor!" "O yirmi beş yaşında!"

"Ben yirmi altı yaşıdayım."

"Kimin umurunda?" diye böğürdü köpek, kapı arkasından çarparak kapanmadan önce.

Mitch iç geçirerek kız kardeşinin karşısındaki sandalyeye çöktü. Şimdi yüzde yüz daha az Fransız tostlu olan kahvaltı tabaklarına baktı. "Daha fazla sipariş ettiğimi sanıyordum." Mitch süit telefonlarından birini kaptı ve oda servisini aradı.

Tamam, geri dönmüştü. Panik yapmaya gerek yoktu çünkü geri dönmüştü. Ve iyi görünüyordu. Jess Ward'ın düğününden sonra vurulduğu sabah olduğundan daha iyi görünüyordu. Gwen hâlâ zaman zaman soğuk terler dökerek uyanıyor, ağabeyinin otel odasının zemininde kendi kanından bir gölün içinde yattığını hayal ediyordu. Bunu düşünmek istemediği için gözlerini kapattı. O koca aptalı kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu düşünmek istemiyordu. Evet, tam bir baş belasıydı. Ve evet, ne zaman keseceğini bilmiyordu - "o" ne olursa olsun. Ve evet, bazen gezegendeki en zorba, aşırı korumacı ve aşırı kuruntulu ağabey olabiliyordu.

Ama o onun ağabeyiydi ve Gwen o pisliği hak etmediği halde seviyordu, bu yüzden onun için önemli olan tek şey Mitch'in güvende ve hayatta olmasıydı.

Yine de... Daha Noel gelmemiştir!

Mitch, Brendon'ın adını andıktan sonra birkaç tabak waffle, yumurtalı ekmek ve domuz pastırmasının yanı sıra bir fiçli portakal suyu sipariş etti.

Telefonu kapattığında Gwen, "Neden bu kadar erken döndünüz?" diye sordu.

"Dışarı atılmadık."

Gwen bu cevaba yol açan soruyu kimin sormuş olabileceğini araştırarak odaya göz gezdirdi. "Ha?"

"Özür dilerim. Smitty ve Mace'i gördüğümüz zaman için alıştırma yapıyorum." Gerçi Gwen, yavaş konuşan bir kurt ve Mitch ile Bren'in toplamından bile daha üstün davranan bir aslan için çalışmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Yani atıldın mı?" Gwen sordu. "Tam olarak

değil."

Şakağında, ne zaman Mitch'le ya da annesiyle uğraşmak zorunda kalsa hissettiği o belirgin zonklamayı hissetti. "Mitchell."

"Ufak bir yarış kazası olmuş olabilir ama bundan bahsetmeyeceğiz. Zaten Smitty'nin Japonya'daki ortağı Kenshin ilgileniyor, o yüzden önemli değil. Kenshin Sissy'i seviyor. O yanlış yapamaz. Ayrıca, zaten tatil için geri dönecektik; sadece olası bir tutuklamadan kaçınmak için birkaç hafta erken geldik."

"İkiniz bu yüzden mi tartışıyordunuz?"

"Hayır. Yine ona daha fazla eşya taşıttığımdan şikâyet ediyordu, bu da havaalanında polislerin dikkatini çeken bir kavgaya yol açtı. Ama bizi bundan zar zor kurtardım. Ama ona söylediğim gibi, ona daha fazla eşya taşıtıyorum çünkü her şey onda.

Bu üst vücut Dişi Kurt gücü ve futbol sezonu başlamadan önce kendimi incitmediğimden emin olmalıyım."

Gwen'in midesi homurdandı ama o bunu duymazdan geldi. "Annem o köylülerle oynadığını söyledi ama ben şaka yaptığını sanıyordum."

"O köylüler artık aileden."

"Bu kadar yeter," dedi Gwen, kardeşinin bu cümleyi yüksek sesle söylemesinden bile dehşete düşerek ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Kardeşi onu geçmeye çalışırken kolundan yakaladı. Çıplak ayaklarını tam olarak örtmeyen çok uzun flanel pantolonu ve kolları ellerini kapatırken dizlerine kadar uzanan Cally Amca'sının eski Eagle futbol formasıyla onu yakından inceledi.

"Neden buradasın?" diye sordu sonunda.

Ona yalan söylemeli miydi?

Tanrım, neden zahmet etsin ki? Bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemek olurdu ki bu da uzun vadede durumu çok daha kötü hale getirirdi. En iyisi bununla şimdi yüzleşmek ve üstesinden gelmekti. Yakın zamana kadar ailesine karşı hiç kullanmadığı bir felsefeydi bu. "Buraya taşındım. Yaklaşık dört hafta önce."

"Buraya mı taşındın? Annem buraya taşınacağınızı söylemedi."

Tabii ki annem söylemedi. Mitch'in bunları mantıklı bir şekilde düşünecek, endişelerini ve kaygılarını aşacak zamanı olmadığından emin olmak istiyordu. Hayır. Annem bu görüşmenin olabildiğince çığ ve rahatsız edici olmasını istiyordu. Gwen'in onu arayıp söyleyecek cesareti olmadığı için bu yeterince kolaydı.

"Evet, pekala. Artık buradayım." Uzaklaşmaya çalıştı ama Mitch onu geri çekti.

"Yani sadece Brendon'la mı yaşayacaksın?"

"Yaşamak-" Gwen ağzını kapattı. Seni kışkırtmasına izin verme. Seni kışkırtmasına izin verme. Daha sakın bir şekilde, "Kimsenin sırtından geçinmiyorum. Ben

Kimsenin sırtından geçinmedim. Brendon şimdilik burada kalmama izin verecek kadar nazikti ama artık döndüğüne göre gidip Blayne ile kalabilirim."

"Blaynie de mi burada?"

Mitch'in Blayne'e onunla tanıştığı ilk günden beri taktığı sinir bozucu lakap karşısında gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Evet. Blaynie de burada."

"Sanırım bu onun aptalca fikirlerinden biriydi. İkiniz buraya taşındınız ve... Ne? Moda tasarımcısı olmak mı? Süper modeller -kalçalarınızla da olsa..." Gwen'in gözleri kardeşinin boğazına kilitlendi ve dişleriyle boğazını parçalama düşüncesi aklından geçti. "Yoksa sadece parti mi yapacaksın Yıldızlarla takılan insanlar mı?"

"Hayır." Sakin ol, Gwen. Sakin ol. Bunu yapabilirsin. "O... biz... babasının işini devraldık ve Queens'ten Manhattan'a taşındık."

Mitch homurdanana kadar uzun bir süre ona baktı ve sonra homurdanması tam bir kahkahaya dönüştü, kafasını geriye attı ve her şeyi yaptı.

"Sen... sen ve Blayne Astsubay Thorpe'un işini mi devraldınız? Kışında donanma takdirnameleri olan adam işini size mi devretti?" Bir eliyle hâlâ onu tutarken diğer eliyle masaya defalarca vurdu. diğerini. "Bu harika!" diye bağırdı. Onun da yerde yuvarlanmamasına şaşırmıştı.

"Bitirdin mi?"

Mitch'in kahkahası onun yüzünü görünce kesildi. "Bekle." Hemen ayıldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Her şey tamam ve yasal. Avukatlar, imzalanacak belgeler ve her şey vardı."

"Ciddi misin?"

"Ne zaman

değilim ki?"

İnanamayan Mitch ayağa kalktı, altı-dört santimlik gövdesi kızın üzerinde yükseliyordu, eli hâlâ kızın kolunu kavrıyordu. Ama şimdi biraz daha sıkıca. "Bu eyalette lisansın bile yok."

"Evet, öyleyim."

"Ne zaman oldu bu?" "Bir yıl önce."

"Bir...bir yıl önce. Bir yıl önce ve sen bana hiç söylemedin mi?"

"Neden söylemek zorundaydım ki? Lisansımın nerede olduğu seni ilgilendirmez. Burada, Philly'de, Jersey'de, ne-"

"Jersey mi? Beni ilgilendirmez de ne demek? Az önce bana bunu mu söyledin?"

"Evet. Tekrar söylememi ister misin? Daha yüksek sesle?"

Kolunu savurarak onu serbest bıraktı. "Annemin bundan haberi var mı?"

"Annem mi?" Gwen derin bir nefes aldı. "Mitch, ben yirmi altı yaşındayım. Annem ona anlatmak istediklerime göre hayatımı bilir ya da bilmez. Şimdi izin verirsiniz, işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

"Dur bakalım! İş mi? Küçük kız kardeşimi dışarıda tek başına bırakacağımı mı sanıyorsun?" "Başka seçeneğin yok."

"Sanki yok!"

Gwen ellerini havaya kaldırdı ve yatak odasına doğru yöneldi. Ama Mitch onun formasının arkasından tuttu.

"Bekle, bekle, bekle." Gwen ona doğru döndüğünde, Mitch hemen onu serbest bıraktı. "Bekle. Sadece konuşmak istiyorum. Baştan başlayalım ve konuşalım. Sakince. Tamam mı?"

Kardeşiyle biraz mantıklı konuşmanın bir zararı olmayacağına karar vererek,
"Evet. Tamam."

Lock cep telefonuna uzandı ve kulağına götürdü. "Evet?" "Günaydın,
oğlum."

"Merhaba anne."

"Bir iyiliğ
ihtiyacım var."

"Uh-huh."

"Uyanık mısın?"

"Tabii ki
uyanığım."

"Somon var mı?"

"Balla kaplı," diye iç geçirdi.

"Lachlan MacRyrie! Hemen uyan!"

Lock'un gözleri birden açıldı ve bir kez daha rüyasındaki nehirde somon yiyip
ay formundayken annesiyle cep telefonu görüşmesi yapmadığını fark etti.
"Kahretsin."

Annesi güldü. "Baban gibi uyuyorsun. Onun bir tür beyin rahatsızlığı
olmadığını anlamam yıllarımı aldı ama sabahları onunla konuşmaya
başladığımda hiç uyanık olmuyordu."

"Üzgünüm anne." Lock doğruldu, esnedi ve boştaki eliyle başını kaşıdı. "Ne
oldu?"

"Bu öğleden sonra gidip evi kontrol etmeni istiyorum." Lock

sırıttı. "Evi mi kontrol edeyim, babamı mı?"

"Ne düşünüyorsunuz? Yeni işçiler yeni merak demek. Ve babanın nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Burada biraz işim var ama öğle yemeği vakti orada olabilirim."

"Bu iyi olur. Ve sadece ziyarete gelmişsin gibi görün. Onu kontrol ettiğimizi düşünmesini istemiyorum."

"Ama onu kontrol ediyoruz."

"Evet. Ama bunu yüksek sesle söylememize gerek yok, değil

mi?" "Hayır, hanımefendi. Söylemiyoruz."

"Güzel. Bunun için minnettarım."

"Sorun değil. Beni birkaç saatliğine evden çıkaracak." "Görünüşe göre yine çok çalışıyorsun."

"Eh."

"Okula geri dönüp yüksek lisans yapsaydın, yapmaktan gerçekten zevk alacağın bir şey yapıyor olabilirdin."

Lock kaşlarını çattı. "Yani... tam olarak ne?"

"Üniversite düzeyinde öğretmenlik."

Lock'un gözleri şaşıldı. "Evet. Çocuklarla da çok iyi anlaşıyorum."

"Senden harika bir profesör olurdu. Neden bu saçma kursa devam etmekte ısrar ediyorsun anlamıyorum."

"Çünkü iyi para kazandırıyor."

"Önce denizciler, şimdi de bilgisayarlar. Tüm o istihbarat boşa gidiyor."

Hâlâ yarı uykulu olmalıydı, çünkü genellikle annesini bu ölümcül konuyu o oraya varmadan çok önce öğrenmişti. Ayrıca, ailesinin hayatının gidişatından duyduğu hayal kırıklığını hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Ve yazılım yaratmanın sadece para kazanmak, emekli olmak ve sonunda gerçekten yapmak istediği şeyi yapmak için olduğunu öğrenecekleri günü iple çekmiyordu.

"Bizden yardım istemekten korkuyor musun? Bu

mu yani?" "Anne."

"İhtiyacın olduğunda neden sana yardım etmeyeceğimizi düşündüğünü anlamıyorum."

Bu konuşma için sabahın çok erken saatleriydi. Henüz kahvesini ya da ballı çöregini içmemişti. "Anne, bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Yoksa saat dörde doğru eve gelmemi mi istersin?"

"Hayır, hayır. Öğle yemeği daha iyi olur. O adamın dörde kadar ne zarar vereceğini kim bilebilir? Daha sonra konuşuruz."

"Harika." İki de vedalaşmadan telefonu kapattı -kızgın oldukları için değil, annesi bunu kelime israfı olarak gördüğü için- ve Lock günle yüzleşmeye hazırlandı... ve babasıyla.

Sissy ve Ronnie koridordan geçerek Sissy'nin Mitch ve görünüşe göre şimdi de kız kardeşiyle paylaştığı süite doğru ilerlediler. Neyse ki odada dört oda vardı. yatak odaları vardı ve Gwen bir kedi gibi çoğunlukla kendi başına kalıyordu, bu yüzden Sissy bunun çok kötü olacağından şüpheliydi.

Süitin kapısının önünde durduklarında, Ronnie ve Sissy, Sissy anahtar kartıyla kapının kilidini açıp itmeden önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. Kapının eşiğinde kısa bir süre durakladı, gördükleri karşısında şok olmuştu, sonra odanın diğer tarafına geçip Mitch ve Gwen'in arasına girdi.

Gwen'in masanın üzerine çıkarak kardeşinin üzerinde yükselmesi, yüzüne bağırması ve Mitch'in de ona bağırarak karşılık vermesi kolay bir iş değildi. Ayrıca parmakla gösterme devam ediyordu, Gwen çok daha ölümcül görünüyordu

Çünkü aşırı uzun ve boyalı tırnakları vardı. Sissy kardeşlerin birbirlerine karşı böyle davrandıklarını daha önce hiç görmemişti. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordu.

"Kesin şunu hemen!" diye bağırdı onların bağırırları arasında.

"Bu işe karışma, Sissy!"

"Evet, ho-billy, karışma!"

"Hey!" Mitch böğürdü. "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat

et!" "İyi! O zaman ben de sana orospu çocuğumu öpmeni

söylerim-"

"Hey!" Sissy araya girmeye çalıştı ama artık çok geçti. Olay utanç verici bir tokat kavgası gösterisine dönüşmüştü. Sürüsünden birinin Sissy'nin arkadaşının bu gösterisini görmesinden dehşete düşen Sissy tekrar ikisinin arasına girerek Mitch'i geri itti. "Kesin şunu!"

Hızla nefes nefese kalan kardeşler Sissy'nin başının üzerinden birbirlerine baktı.

"Bir erkek ve kız kardeş birbirine böyle mi davranır?" diye sordu.

Mitch'in kaşları kalktı ve Sissy'ye baktı. "Buna inanamıyorum. Bu tartışmayı benim ayaklarımın dibine atıyorsun. Yoksa hatırlatıcı olması için yatak odamızın duvarına astığın futbol kaskını mı çıkarmam gerekiyor?"

"Başka şekilde ifade edeyim. Birbirini seven bir erkek ve kız kardeş böyle mi davranır? Şimdi birileri -" büyük ihtimalle ben "- incinmeden bu saçmalığa bir son vermenizi istiyorum."

"Tamam." Önce Gwen söyledi. "Zaten işe gitmem gerekiyor."

Nedense bu Mitch'in hırlamasına neden oldu ama Sissy'nin nedenini bilmiyordu. "Sorun değil Gwen," dedi arkadaşına ters ters bakarken. "Bunu daha sonra konuşabilirsiniz. Değil mi Mitchell?"

"Hayır! Değil-"

"Mitchell. Shaw."

Kedi irkildi. "Tamam. Bekleyecek."

"Güzel. Teşekkür ederim." Sissy onlardan uzaklaştı ve bir nefes aldı. Tanrım, bu arabuluculuk işi çok zahmetliydi ve bu işi yapmadığı için memnundu. bunu çok sık yapmak zorundaydı. Alfa Dişi olarak tüm mesele onu sakın ve yatıştırılmış tutmaktı. Çok daha kolay.

"Hey, Sissy," dedi Ronnie yaklaşırken. "Neden sizi yalnız bırakmıyorum-"

Her şey o kadar hızlı oldu ki, Sissy hâlâ kedinin olduğu yöne bakmıyor olsaydı bunu asla göremeyecekti. Ama Gwen, Ronnie'nin sesini duyar duymaz, tüm vücudu aniden çözülen bir yay gibi havalandı. pençelerini hem ellerine hem de çıplak ayaklarına geçirdi. masadan ve Ronnie'den uzaklaştı. Perdeleri tuttu ve Sissy'nin dehşetiyle Gwen'in kafası 180 derece döndü, böylece burnu omurgasıyla aynı hizaya geldi.

Sonra dehşete düşmüş bir ev kedisi gibi Ronnie'ye doğru tısladı.

Mitch sonunda yanına gidip Gwen'i belinden yakalayıp perdelerden kurtarana kadar da tıslamaya devam etti. Kolay olmadı ve perdeleri korkunç bir şekilde parçaladı, ama sonunda başardı ve onu yatak odalarından birine götürdü. Onu içeri fırlattı ve kapıyı kapattı.

Sissy elini boğazına götürerek, "Boynuyla yaptığı şu şey-" diye sordu.

"O bir melez," diye tersledi Mitch. "Biz bu tür sorular sormayız." Ronnie'ye döndü. "Biz yokken kız kardeşimle aranızda bir şey oldu mu?"

Ronnie gözlerini kocaman açarak Mitch ve Sissy'ye baktı. Omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Gwen tek odalı küçük ofislerine hışımla girdiğinde Blayne'in yüzündeki gülümseme soldu. Ve Gwen'in sırt çantası yere düşüp

Sonra Gwen sanki fiziksel olarak zarar görmüş gibi ofis koltuğuna yığıldı.

Blayne basılı iş sayfasını masasına geri koydu. "Sorun nedir?"

Gwen'in öfkeden köpürürken cevap vermesi bir dakika sürdü ama Blayne cevap verdiğinde sadece yüzünü buruşturabildi. "Mitch evde."

"Noel'e kadar dönmeyeceğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum," diye tükürdü Gwen gözle görülür biçimde sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama görünüşe göre planları değişmiş. Ve şimdi evde."

"Ne dedi?"

Gwen'in yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu ve Blayne sadece başını sallayabildi. "İkimiz de bunu iyi karşılamayacağını biliyorduk. İkimiz de onun bir pislik olacağını biliyorduk. Konu küçük kız kardeşi olduğunda Mitch böyle yapar. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, Gwenie. Sen buradasın, sözleşmeler imzalandı, onun yapabileceği bir şey yok."

Ama Gwen ona hak vermek yerine sadece doğrulup, "Bugün için o iş bilgisine ihtiyacım var," dedi.

Blayne eliyle iş emrini kapattı. "Unut gitsin. Yarın falan da yapabilirsin."

"Hayır. Bugün

yapacağım."

"Jersey'de."

"Umurumda değil."

"Tatlım, yarına kadar bekle. Daha iyi bir ruh halinde olduğunda ve bu kadar sinirli görünmediğinde ve belki biraz makyaj yaptığında-"

"Ver şu lanet işi bana!"

Blayne iş emrini uzattı ve Gwen onu elinden kaptı. "Ben
Sonra görüşürüz," dedi ve sırt çantasını alıp hışım la dışarı çıktı.

ofisten.

Gwen'in kesinlikle gittiğinden emin olana kadar bekleyen Blayne telefonu aldı ve bina içi numarayı çevirdi. Cevap gelene kadar bekledi. "Merhaba. Benim. Bir sorunumuz var." Altı dört, iki yüz elli kiloluk, koca saçlı bir sorun.

"Peki bana söylemediğin başka ne var?" Mitch, otelden yaklaşık dört blok ötedeki sakin bir ara sokakta yürürken kardeşine ters ters baktı.

"Ha?"

"Bana 'huh' deme. Gwenie'nin buraya taşındığını bana söylemedin. Peki benden başka ne saklıyordun?"

"Saklamak mı?"

Mitch durdu ve kardeşiyle yüzleşti. "Pekala, kardeşim. Sen daha iyi..."

Kardeşler birbirlerine göz kırptılar ve sonra yavaşça başlarını çevirip sokağa baktılar. Köşede duran yedi vahşi köpek onlara doğru bakıyordu. Mitch onları tanıdı. Onlarla yeterince karaoke gecesi geçirmişti. Hepsi Jess'in sürüsündendi.

Kardeşler önce birbirlerine, sonra da sokağın diğer ucuna baktılar; orada da Jess'in sürüsünden başka vahşi köpekler vardı.

Ama iki kardeş de bir şey söyleyemedi. Jess Ward oradaydı, etraflarında dönüyor ve ters ters bakıyordu.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Bren ağzının kenarıyla sordu. "Bizi korkutmaya çalışıyorlar," diye yanıtladı Mitch.

Kardeşler tekrar birbirlerine baktılar ve bu sefer güldüler. Güldüler ve güldüler ta ki...

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Mitch."

"Aaaaaah!" diye bağırdı iki kardeş de, Mitch arkasını dönüp kendisine gülümseyen küçük, sevimli kurt köpeğine ters ters bakmadan önce. Ve ona güvenmediğini söylemek için Gülümsemek yetersiz bir ifadeydi. Blayne'le aralarında her zaman garip bir ilişki olmuştu. Blayne onun ikinci küçük kız kardeşi gibiydi. Onu korur, hapisten çıkarır ve tıpkı Gwenie'de olduğu gibi onu güldürmeyi severdi. Ama aynı zamanda Blayne'in, eğer bir korku romanı yazıyor olsaydı, Mitch'i merdivenlerden aşağı iten, arabasının fren borusunu kesen, kız arkadaşlarından birini öldürmüş gibi gösteren, hikâyede diğer karakterlerin hiçbirinin çok masum görüldüğü için onun yaptığına inanmayacağı, ama Mitch'in bileceği türden bir kadın olduğunu da biliyordu. Ve Blayne'in muhtemelen bunları asla yapmayacağını bilmesine rağmen, o da Blayne'i izlemek zorunda olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Thorpe onu öldürmeye çalışan düşmanlarını izlediğinden daha yakından izliyordu.

"Blayne," dedi, her zamanki gibi onu yakından

izleyerek. Kız kardeşine başıyla selam verdi.

"Merhaba, Bren."

"Merhaba, Blayne. Bizi korkuttun."

"Burada ne işin var?" Mitch ensesindeki tüyler diken diken olarak sordu.

"Neyin peşinde olduğunu görmeye geldim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"En iyi arkadaşım üzgündü ve sen de onu üzdün demek."

"Philly'de, evinde olsaydı onu üzmezdim. Ait olduğu yerde." "O ait olduğu yerde ve sen kim oluyorsun da aksini söylüyorsun?"

"Ben onun kardeşiyim."

"Zar zor."

Mitch'in nefesi kesildi. "Blaynie!"

"Bana Blaynie saçmalığı yapma, O'Neill! Gwenie'mi geri çekeceksin ve bunu hemen şimdi yapacaksın!"

"Yoksa ne olur?" Ona doğru adım attı, öfkesi on bir yıl boyunca bir kurt köpeğinin etrafında olmanın ona öğrettiklerini görmezden gelmesine neden oldu. "Ne yapacaksın?"

Blayne burun buruna gelene kadar ona yaklaştı. "Gwen benim en iyi arkadaşım ve onun mutluluğu için elimden geleni yapacağım."

"Ve Gwen benim küçük kardeşim ve ben de onun güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Bilin bakalım kim kazandı?"

"Seni ateşe vermekten korkmayan mı?"

"Tamam, tamam." Bren aralarına girdi. "Herkes sakın olsun." Blayne

Bren'in etrafına bakındı. "Bu konuda benimle taşak geçme Mitch." "Kız

kardeşimle arama girme, Blayne. O evine geri dönüyor. Gurur."

"Cehennem gibi."

"İkiniz de kesin şunu," dedi Bren tekrar. "İkiniz de Gwen için en iyisini istiyorsunuz, önemli olan da bu değil mi?"

"Oh, kapayın çenenizi!" Mitch ve Blayne birlikte

bağırdılar. Bren geri adım attı. "O zaman ikinizin de

canı cehenneme."

"Bak, Dengesiz Kız," dedi Mitch Blayne'i alnından dörterken, "küçük kız kardeşimi korumak için ne kadar ileri gideceğimi biliyorsun. Beni zorlama."

"Onuncu sınıfta beden eğitimi dersinde bana uygunsuz bir şekilde dokunduktan sonra Frankie Caramelli'ye ve onu bağlayıp ağzını kapattıktan sonra kilisenin duvarına yapıştırırken ona söylediğim gibi söyleyeceğim sana... benimle uğraşma."

Sonra onun göğsüne bir yumruk attı ve uzaklaştı, vahşi köpekler de onunla birlikte kayboldu.

Mitch, kadının vurduğu göğsünü ovuşturarak sokağın karşısına baktı. "Bir şeylerin peşinde. Gwen'i burada tutmaya çalışıyor. sebep."

"Belki de en iyi arkadaş oldukları ve Gwen'in Philly'de olmasındansa burada olmasını tercih ettiği içindir?"

"Oh, lütfen. Blayne Thorpe hiçbir zaman o kadar doğrucu olmadı. İnanın bana, o kadar basit değil."

"Uh..." Bren, "Belki de bu işin peşini bırakmalıyız," dedi.

Kardeşine şaşırان Mitch, "Bunu neden yapalım ki?" diye sordu.

"Pek çok nedeni var ama en önemlisi Frankie Caramelli gibi bir duvarın içinde kalmak istememem."

Mitch gözlerini devirdi. "Bu kadar korkak olma! Caramelli'yi yaklaşık sekiz saat sonra buldular. Biraz susuz kalmıştı ama yaşıyordu."

8. BÖLÜM

Lock cipini ailesinin New Jersey'deki evinin önüne park etti ve dışarı çıktı. Eğer zamanının çoğunu atölyesinde geçirdiği hafta sonu olsaydı, içeri girip çıkmak için daha aceleci davranırdı. Ama bugün

Bu güzel Ekim sabahında acelesi olmadığını fark etti. Ayrıca babasıyla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Yaşlı adam kendine has tuhaf tarzıyla oldukça eğlenceli olabiliyordu -tesisatı tamir edip bir sonraki işine geçmeye çalışan zavallı bir adam değilseniz tabii.

Dokuz yaşından beri sahip olduğu anahtarları kullanarak Lock ailesinin evine girdi.

"Baba? Buralarda mısın?" Lock hemen bir cevap alamayınca kapıyı kapattı ve güneşlenme odasından geçerek oturma odasına yöneldi.

yemek odasına ve doğruca mutfağa girdi. Masanın üzerinde büyük bir k se  ilek duruyordu ve bir avuç aldı. Bodrumdan gelen sesleri duyabiliyordu, bu yüzden sağda arka bahçeye ve ailesinin iki arabalık garajına açılan bir kapısı ve solda bodruma inen bir dizi merdiveni olan k  k koridora girdi.

Lock ayağını daha ilk basamağa atmı tı ki, "Hayır, hayır, hayır, yapma!" diye bir ses duydu. Bunu bir "woosh!" ve ya lı adamdan geldiğine inanmayı reddettiği kesinlikle kız gibi bir çığlık izledi.

Lock merdivenlerden inmeye başladı ama son basamağa geldiğinde durdu. Botlarını ıslatacak havada değildi.

 ocukluğuunda en sevdiği pel   köpeğinin s z l   n  izledikten sonra köşeye baktığında, elinde dev bir İngiliz anahtarı tutan ve tipik bir şekilde suçlu görünen babasını gördü. Yanında da...

Lock doğru gördüğünden emin olamayarak gözlerini kırptı tırdı.

"Sen," dedi, belli etmemek için çok  a ırmı tı. Sonra nadiren yaptığı bir şeyi yaptı; güldü. Beline kadar eğilerek güldü. Elinde değildi. Onu d   nmediği tek bir gün bile ge memi tı. Bir yanı onu yalnız bıraktığı için hâlâ utanıyor, bir yanı da öyle ya da böyle onu umursamasına neden olduğu için kızılıyordu. Ama onu bir daha görebileceğini hiç d   nmemi tı. En azından onu bir daha bodrumda, babasıyla birlikte, Brody MacRyrie kendini nasıl bir pisliğe bula tırdıysa dizlerinden botlarına kadar sıırıslıklam göreceğini hiç d   nmemi tı.

"Lock?" diye sordu babası, büyük ihtimalle tek oğlundan gelen kahkaha karşısında çok olmuştu. " yi misin?"

Lock cevap veremedi. Çok sert gülüyordu ve bu da hastane fobisi olan k  k kediye kızdırmaktan başka bir i e yaramıyordu. Kendisine g l nmesinden ho lanmadığı belli olsa da, hincını Lock'tan değil Brody'den çıkarmaya karar verdi.

İngiliz anahtarını Brody'nin elinden alan Gwen, anahtarı ona doğru salladı - her ne kadar Lock bunu adamın kafasını kırmak için kullanmadığına sonsuza kadar minnettar kalacak olsa da.

"Ne dedim ben? Dokunma dedim!"

"Sadece merak ettim." Bu da Lock'u daha çok güldürdü. Ailesiyle geçirdiği kaç kötü günün "Ama merak ediyordum!" cümlesiyle başladığının sayısını unutmuştu. Bu doğrudu, neredeyse tüm aylar doğaları gereği meraklıdır, Lock bile, ama Brody bunu öyle bir boyuta taşıdı ki, onu tanıyanlar aynı anda hem onu sevmek hem de yumruklamak istediler. "Ben sadece görmek istedim-"

"Dışarı!" diye kükredi küçük kedi, sesi biraz daha ürkütücüydü çünkü bölgeci bir aslanın kükremesiyle kızgın bir kaplanın uyarı hırıltısını birleştiriyor gibiydi.

"Ama neden? Ben yapmadım-"

"Baba." Lock gözlerindeki yaşları silerek ayağa kalktı. Bir an için İngiliz anahtarının kafasına doğru geleceğini düşündü. "Üst katta."

"Ben senin babanım, oğlum. Bana

söyleyemezsin-" "Yukarı. Merdivenler.

Yoksa annemi çağırırım."

"Hain," diye mırıldandı Brody, ama hareket ederken mırıldandığı için Lock onunla tartışmaya zahmet etmedi. "Ve ikiniz de mantıksız davranıyorsunuz."

Lock, babası merdivenlerden çıkıp mutfığa girene kadar bekledi ve sonra Gwen'e odaklandı.

"Tesisatçı sen misin?"

Altın rengi gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ailemin su tesisatını tamir edebileceğine inanmakta zorlanıyorum demek."

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü sen sensin."

İngiliz anahtarı bir "şak!" sesiyle sol avucuna çarptı. "Önce kardeşim, şimdi de sen. Ne mükemmel bir gün."

Adam, spor ayakkabıları yerine iş botlarını giydiği için minnettar bir şekilde ona doğru yürüdü. "Kardeşini tanımıyorum. Sadece üvey kardeşinin üvey kardeşini, ki onu da hâlâ eğlenceli buluyorum." Kadının sol elini tuttu ve kaldırdı. "Ama bunlar bir tesisatçının tırnakları değil."

"Tırnaklarımın nesi var?" Elini geri çekti ve onları inceledi. "Cilasını dökülmemiş bile."

"Kesinlikle! Ne tür bir tesisatçının tırnakları tertemiz olur ki?" "Akıllı biri."

Lock onun elini tekrar tuttu ve tırnaklarını inceledi. "Bunlar Philadelphia Eagles'ın renkleri mi?"

Bir kez daha elini geri çekti. "Takımlarımı destekliyorum. Bununla da bir sorunun mu var?"

"Eğer Eagles'sa."

"En azından bizim bir takımımız var," diye karşılık verdi. "Ve sırf tarzım var ve tırnaklarım güzel görünüyor diye, tanıdığın en iyi tesisatçı olmadığımı anlamına gelmez."

"Bu doğru mu? Jersey'de lisansınız var mı Bay Mittens?"

"Aslına bakarsanız, öyleyim."

"Bunu nasıl başardınız? Ehliyet almak için Jersey'de yaşamak zorundasınız."

"Nesin sen? Tesisatçı polisi mi?"

"Sadece Tri-State bölgesi için. Peki neden soruma cevap vermiyorsun?"

"Çünkü cevap vermek zorunda değilim! Ve-" anahtarı yere fırlattı, kot pantolonunun önüne su sıçradı "-beni terk ettin!"

Ve işte oldu. O gün gittiğini umursadığını ve hâlâ onu düşündüğünü bilmenin ne kadar tatmin edici olduğunu tarif edemezdi. Kendi başına takıntı yaptığını düşünmekten nefret ederdi. "Gitmek zorundaydım. Park korucularını çağırdılar."

"Kim çağırdı?"

"Sanırım üvey kardeşinin üvey kardeşi - ve ona sonsuza kadar böyle hitap edebilir miyim?"

"Hayır. Onun adı Brendon. Ve organ hırsızlarının beni yakalamasına izin vermeyeceğine söz verdiğin halde bir polisin seni beni terk etmeye zorlamasına izin mi verdin?"

"Organ hırsızları seni yakalamadı ve evet, bunu yüksek sesle söyledim. Ve bunu yapan bir polis ya da korucu değildi... Toots'tu."

"Toots da kim?"

Lock utanarak ona hemen cevap vermedi ve Gwen ellerini kalçalarına koydu. "Eee?"

"O bir kutup. Tamam mı? Yedi yedi yaşında, neredeyse dört yüz kilo ve bir keresinde beni dövmüştü."

"Seni dövdü mü?"

"O zaman sadece on beş yaşındaydık ama kalıcı bir hasar bıraktı."

"Fiziksel mi?"

Lock boğazını temizledi. "Duygusal."

"Duygusal hasar mı?"

"Aynı derecede yıkıcı olabilir, Bay Mittens!"

"Evet. Bunu görebiliyorum. Tamamen yıkılmış görünüyorsunuz."

"En azından korkularımı itiraf edebilirim, Amerika'nın Organ Hırsızları Tarafından Takip Edilen Kadın."

"Bu kadar yeter, ben gidiyorum."

Lock tekrar gülmeye başladı. "Neden? Kaba bir şekilde sorunların olduğunu söylediğim için mi?"

"Benim sorunlarım yok." Eğildi ve İngiliz anahtarını aldı. "Ben iyiyim."

"Doktorundan kaçmak için kimse bakmazken pencereden sıvıştın."

"Bunun hakkında konuşmayacağım."

İngiliz anahtarını ondan aldı. "Konuyu sen açtın."

"Beni o morgda ölüme terk ettiğin gerçeğinden bahsettim."

"Bir tıp merkezine morg diyorsun ve sorunların olmadığını mı düşünüyorsun?"

Hırlayarak İngiliz anahtarına uzandı ama adam anahtarı başının üzerine kaldırarak ondan uzak tuttu. "Annem eve gelmeden önce babamın yaptığı hasarı düzeltmek zorundasın."

"Başka birini bul."

"Lütfen. Söz veriyorum onu yukarıda tutacağım ve senden uzak

tutacağım." "Başka bir söz mü? Etrafa savurup duruyorsun."

"Üvey kardeşinin üvey kardeşi ortaya çıkıp her şeyi mahvetmediği sürece bu sözü tutabilirim."

"Ona öyle demeyi kes."

"Tıslamaya gerek yok, Bay Mittens."

"Ve bana öyle demeyi kes!" Ayağa fırladı ve İngiliz anahtarını adamın elinden kaptı. "Gözümün önünden kaybol!" diye emretti yere indikten sonra.

Gülümsemesini kontrol altında tutamayan Lock merdivenleri işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa yukarıda olacağım."

"Evet. Elbette olacaksın."

Lock merdivenlerden yukarı çıktı ve babasını mutfakta somurtarak otururken buldu. "Biraz kahveye ne dersin baba?"

"Neden gözlemleyemeyeceğimi anlamıyorum."

"Baba," diye sordu Lock içtenlikle, "bu kelimenin anlamını biliyor musun?"

Babası omuz silkti. "Bazen."

On beş dakikalık kesintisiz bir sürenin ardından Gwen üç şey keşfetti. Bir, MacRyrie ailesinin yeni bir su ısıtıcısına ihtiyacı vardı. İki, beton bodrumda hiçbir yere gitmeyen yerdeki suyla başa çıkmak için kamyonetinden pompayı çıkarması gerekiyordu. Ve üç... o firari salak hatırladığından bile daha sevimliydi.

Arkasında su izleri bırakarak merdivenleri çıkan Gwen mutfığa girdi ve durdu. Baba ve oğul masada oturuyorlardı.

Dirsekleri tahtaya dayalı, elleri son derece büyük kahve fincanlarını kavırıyor, yüzlerinde aynı ifade. O kadar baba-oğul gibiydiler ki, Gwen kalbinde garip bir sızı hissetti.

"Eee?" diye sordu boz oğul.

"Yardıma ihtiyacın var mı canım?" diye sordu boz baba hevesle.

"Hayır, baba."

"Ama-"

"Hayır."

Ve o sabah Mitch'le tartıştığından beri içinde taşıdığı tüm öfke akıp gitti. O kadar sevimliydiler ki, ikisine de kızgın kalamazdı.

Gwen gülümsemesini bastırarak, "Yeni bir su ısıtıcısına ihtiyacınız var," dedi.

"Kulağa pahalı geliyor," dedi yaşlı ayı, kaşları çatılmış bir halde. "Pahalıysa annenin hoşuna gitmeyecektir Lock."

"Annemin başka seçeneği yok." Gwen'e omuz silkti. "Yıllardır yeni bir tane almaları için uğraşıyorum. Elimden geleni yaptım."

"Olması gerekenden daha uzun sürdü, yani gerçekten iyi iş çıkardın. Ama artık onun acısına bir son vermenin ve sizleri şimdi ve burada bir araya getirmenin zamanı geldi."

"Elbette, elbette." Brody MacRyrie kahve fincanını yere bıraktı. "Anlıyorum."

Eesh. Yirmi dakika önce, sırf baş belası olduğu için bu adamı kışından vurmaya hazırdı. Şimdi yüreği dayanmıyordu. "Merak etmeyin Bay MacRyrie. Ben sizi korurum." Ona göz kırptı ve yaşlı ayının yüzü kıpkırmızı oldu.

"Şey... uh... um... biraz kahve ister misin, canım?" Gwen sırıttı.

"Çok isterim."

Yeni su ısıtıcısını kurmayı, eskisini dışarı çıkarmayı - Lock'un onu kolayca alıp taşıyabilmesinin de yardımıyla - ve bodrumun kuru olduğundan emin olmayı bitirdiklerinde saat geç olmuştu. Neredeyse saat yedi olmuştu.

Gwen, MacRyrie ailesinin evinin arkasındaki kaldırımında oturuyordu. Blayne'i kontrol ederken çalışanlarından birinin kullandığı şirket kamyonunun caddede ilerleyişini izledi.

"Senin işin nasıl gitti?" Blayne yaklaşık on dakika boyunca kendi işinden şikâyet ettikten sonra sordu.

"Yeni susuz su ısıtıcı takıldı ve gayet iyi çalışıyor." "Su ısıtıcı kurulumu. Ka-ching!"

"Buranın kimin evi olduğuna inanamayacaksın." "Kimin mi?"

Adam ne zaman bodruma doğru bir bakış atsa Lock'un babasını meşgul edip kendisinden uzak tuttuğunu düşünerek gülümsedi. "Ayının."

"Hangi ayının?"

"Şu meşhur İşçi Bayramı hafta sonu fiyaskosundaki. Beni organ hırsızlarının eline bırakan ayı."

"Şunu söylemeyi kes! Sana ne olduğunu anlattım." "Evet. Her neyse. Özür diledi zaten."

"O adama özür diletirdin mi?"

"Evet! Aslına bakarsan, ben diletтім." "İnanılmazsın."

"Bana bir özür borçluydu."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Gitmem gerek."

Gwen'in gözleri kısıldı. "Oh? Nereye?"

"Şuraya... uh..."

Gwen'in gözleri yarıktan başka bir şey olmayana kadar daha da kısıldı. Kurt köpeği bir şeylerin peşindeydi, haftalardır öyleydi ve Gwen onu bulmaya kararlıydı.

Ne olduğunu. "Nereye..." diye

sordu. "Hastaneye."

Gwen'in sırtı dikleşti. "Ne-" "Gönüllü

olarak."

"Gönüllü mü?"

"Uh-huh."

Blayne yalan söylüyordu ve ikisi de bunu biliyordu. "Son birkaç haftadır işten sonra oraya mı gidiyordun?"

"Uh...huh."

"Hastaneye

mi?" "Yuppers!"

"Ne olarak? Terapi köpeği olarak mı?"

Blayne'in öfke dolu nefesi telefondan geldi. "Belden aşağı vurdun, O'Neill!" Evet, öyleydi. Ama Blayne'in ona yalan söylemesinden nefret ederdi. Yine de bu Gwen için bile çok alçakçaydı.

"Blayne, bekle. Üzgünüm-"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, telefon görüşmesi aniden sona erdi ve Gwen yanında nefes alan bir şey duyana kadar ekranındaki "bağlantı kesildi" mesajına bakmak zorunda kaldı.

"Senin hantal olman gerekiyor," diye suçladı usulca, sessizce yanında oturan boz ayıya bakarak. Zavallı tam insanlar. Gwen'le aynı duyma yetisine sahip olmadıkları için, bir şey söyleyene ya da parçalama başlayana kadar ayının yanlarında olduğunu asla anlayamazlardı. Bu düşünce onu ürpertti. "Çünkü hantal sesleri duyabiliyorum."

"Ben kerestecilik yaparım. Sekiz yaşımdan beri."

"Daha yüksek sesle odun atmalısın. Kimse kafasını kaldırdığında yanında oturan bir ayı görmek istemez. Nefes alıyor."

"Teşekkürler." Başparmağını evine doğru salladı. "Annem evde. Seninle konuşmak istiyor."

"Başka kimseden daha iyi bir teklif alamazsın," diye atıldı Gwen. "Şunu yapmayı keser misin?"

"Neyi yapmayı?"

"Kimse size bir neden göstermeden bir noktayı savunmak. Önleyici tartışma yapmayın. Sinir bozucu." Ayağa kalktı ve Gwen de kalktı. "Şu anda seninle konuşmamın nedeni seni annem hakkında uyarmak istemem."

Gwen ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Dur tahmin edeyim. Kedileri sevmez. Ağaçlara tırmanmak ve tüy yumaklarını kesmekle ilgili iğneleyici sözler söyleyecek ve sen de şimdi o ne derse desin özür dileyeceksin. Değil mi?"

"Yine yapıyorsun," diye suçladı.

Kahretsin. Yapıyordu.

"Kendi adıma konuşmama izin verseydin, annemin koyu bir feminist olduğunu ve seninle tanışmak için can attığını söyleyecektim çünkü yeni su ısıtıcısını bir kadın tesisatçının takması fikrine tamamen aşık. Ayrıca aylık bülteni için sizinle röportaj yapmak isteyebilir, ancak istemediğiniz sürece bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Gwen tüm dürüstlüğüyle bunların hiçbirini beklemediğini söyleyebilirdi. "Oh. Pekala o zaman."

Burunları neredeyse birbirine değene kadar eğildi. "Çok sinir bozucu olduğunu biliyor muydun?"

"Belki, bir ya da iki kez, bunu daha önce duymuştum."

Annesi aşık olmuştu. Lock, Gwen'i görür görmez sırlıslıkla aşık olduğunu anlamıştı.

Öncelikle, Gwen "doğru" giyinmişti. Sağlam iş botları, sevimli ayakkabılar yok. Kıvrık saçları bir saç bandıyla yüzünden uzak tutuluyordu, işlevsellikten ziyade cazibeyle ilgilenen sevimli bir saç modeli yoktu. Sık kullanılan küçük aletlere ya da kalem kağıda kolay erişim için çok sayıda cebi olan kargo pantolon, tangası dışarı sarkan sevimli bir kot pantolon değil. Daha iyi günler görmüş ama yine de iş gören uzun kollu Philadelphia Eagles sweatshirt, pembe renkli "Ben sizin seksi tesisatçınızım" sevimli tişört yok.

Ancak Dr. Alla Baranova-MacRyrie için olayı mükemmelleştiren şey Gwen'in o tırnaklara sahip olmasıydı, çünkü annesine göre bu, toplumun kadınlara yönelik standartlarını reddederken bile kadınlığını benimsediği anlamına geliyordu. Lock'a birkaç saat verse, annesinin yeni yılda ev sahipliği yapacağı bir sonraki kadın güçlendirme mitinginde sunacağı makaleyi yazabilirdi.

Alla, ocaktan gelen yanık kokusunu duymazdan gelerek Gwen'e, "Demek bunu yıllardır yapıyorsun," dedi.

"Anne, fırındaki eti en son ne zaman kontrol ettin?" "Mmm?"

"Bunu ısıtıyor olman gerekiyordu, biliyorsun değil mi? Tekrar ızgara yapman değil." Lock, fırının kapağını açabilmek için onu kenara çekti.

"Annemin su tesisatını tamir etmeye geldiğinde Cally Amcamı takip ederdim ve on üç yaşına geldiğimde onun şirketinde düzenli bir yaz işim vardı."

"Şimdi bu Cally Amca, gerçek bir amca mı yoksa sen büyürken annenin üreme amacıyla yanında bulundurduğu birçok erkekten biri mi?"

Lock o kadar hızlı ayağa fırladı ki kafası sobaya çarptı. "Anne!"

Lock başının arkasını ovuştururken annesi şaşkınlıkla onu inceledi. "Neyin var senin?"

"Ben mi? Gwen'e böyle bir soru soramazsın."

Alla öfkeyle içini çekti. Annesi Lock'a sık sık onun gerçek bir entelektüel olamayacak kadar kibar olduğunu söylerdi. "Ama burada bir Gurur'dan bahsediyoruz, Lachlan. Koruma ve üreme amaçları dışında erkekleri yanlarında tutmazlar."

"Anne!"

"Gwen sakince araya girdi: "Evde beslediğimiz damızlık erkeklere asla amca denmezdi. Annem bunun her zaman ürkütücü olduğunu düşünürdü."

"Ona katılıyorum," diye mırıldandı Alla, oğlunun bakışlarını yine görmezden gelerek.

"Cally Amcam annemin kardeşlerinden

biri." "Üvey kardeş mi?" Lock sordu.

Gwen kaşlarını çatı ama bunun gülmemek için olduğunu biliyordu. "Kapa çeneni."

Brody ellerini mutlulukla birbirine vurarak mutfığa girdi. "Yemek hazır mı?"

"Annem eti yaktı. Yine."

Alla oğlundan ziyade kocasına ters ters baktı. "Madem bir ev kadını istiyordun, biriyle evlenmeliydin!"

"Ben bir şey demedim!" Brody parmağıyla Lock'u işaret ederek karşı çıktı. "O çocuktu!"

"Ama sen bunu düşünüyordun," diye suçladı. "Şimdi Gwen'i oturma odasına götüreceğim ve siz ikiniz akşam yemeği için çalışabilirsiniz." Gwen'e gülümsedi. "Akşam yemeğine kalacaksın elbette."

"Tamam," dedi Gwen kolayca, Lock'u şaşırtarak.

Alla buzdolabına doğru yürüdü ve Gwen onun yolundan çekildi. Mutfak dört kişilik bir aile için her zaman çok küçük olmuştu ama Lock, Gwen'in biraz bunalmış hissedip hissetmediğini merak etti. Sadece beş-sekiz yaşlarındaydı. Annesi altı-dört yaşındaydı ve gerçek bir damızlık dişi domuzun sağlam kalçalarına ve omuzlarına sahipti. Lock çocukken annesinin kendisini güvende hissettirmedeği bir an düşünemezdi. Çünkü annesi yanındayken kim ona yaklaşmaya çalışacak kadar çılgın olabilirdi ki?

"Buzlu çayım var canım. Ya da

bira?" "Belki bir fincan süt?"

Gwen ve Alla Lock'a baktılar ve o da hemen babasını işaret etti. "O yaptı," diye yalan söyledi.

Babası, her zamanki gibi umursamaz bir tavırla, dolaplardan birinde hazır tuttukları menüden bir tabak uzattı. "Çin yemeğine ne dersiniz? Dört kişiyi doyuracak harika aile yemekleri var. Onlardan sekiz tane sipariş edeceğim."

Gwen biraz şaşırmıştı. Birkaç diploması ve bir Ivy League üniversitesinde prestijli bir pozisyonu olan bir anne, çocuğu için gece okulunda hemşire olan bir anneden daha az utanç verici olacağını garanti etmiyordu. Alla "Lachlan'ın doğumundan sonra vajinamda meydana gelen talihsiz değişiklikler" konusuna girdiğinde Gwen bunu anlamıştı.

Lock bunun için büyük bardak sütünü bırakmak zorunda kaldı, başını ellerinin arasına gömdü. Yüzünün uzun parmakları tarafından kapatılmayan kısımları hoş bir kıızıl tonuna dönüştü. Gwen'in ojesi bu renge mükemmel uyum sağlıyordu.

"Dev kumkuat kafası yüzünden mi?" Gwen, Lock'un çektiği acının her saniyesinden zevk alarak sordu.

"Hayır, omuzları yüzünden. Her zaman çok büyük omuzları olmuştur. Yani ona bir bakın. Bebekken bile acayip uzunlardı."

"Acayip mi?" Lock tersledi. "Beni

çok uzattılar." "Anne!"

Brody omuz silkti ve daha fazla moo goo gai domuz eti için uzandı. "Ben aldırmadım." "Baba!"

"Şey, hayatım, sen her zaman oldukça iriydin, bu yüzden seks söz konusu olduğunda ikimiz için de işleri biraz daha kolaylaştırdı."

"Anne!"

Alla başını salladı. "Sana ne olduğunu bilmiyorum, Lachlan. MacRyrie." Gwen'e döndü. "Çocuklarımla konuşurken insan bedenleri hakkında oldukça açık olmak konusunda her zaman ısrarcı oldum. Bir kadının vücudunda utanılacak bir şey yoktur. Dünyadaki diğer her şey gibi o da yaşlanır. Bu yüzden, sana bahşedilen o mükemmel vücuda ve doğum öncesi vajinaya hâlâ sahipken, bunun tadını çıkar sevgili Gwen."

"Seni durdurmanın bir yolu var mı?" Lock yalvardı.

"Yemeğini ye ve sızlanmayı kes, Lachlan. Hiç çekici değil."

Brody'nin başı kalktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak oturma odasından ön odaya doğru bakmaya başladı. Evleri uzun bir bina gibiydi, her şey doğrusaldı. Onlara çok iyi uyuyordu.

Birkaç dakika sonra ön kapı açıldı ve Brody sıırttı. "Bakın kimler gelmiş."

Üç küçük çocuk çığlık atarak içeri koştu. Brody ayağa kalktı ve kollarını açarak çocukların ona çarpmasına izin verdi. Bir santim bile kıpırdamadı.

"Anne?" Brody odaya girdi ve Gwen hemen arasındaki benzerlik. Lock ve kız kardeşinin Gwen ve Mitch gibi çok fazla "Siz ikiniz akraba mısınız?" anı yaşadığından şüpheliydi.

"Merhaba canım. Bu saatte burada ne işin var?"

"Ben almaya geldim..." Gwen'in masada oturduğunu görünce sözleri uçup gitti. Burun delikleri seğirdi ve alevlendi ve gözleri hemen çocuklarına gitti, vücudu gerildi.

"Kes şunu, Iona," diye uyardı Alla, bir yandan da ballı tavuğu tabağında kaju fıstığı vardı. Kadın Mitch ve Brendon'ın toplamı kadar iştahlıydı.

"Iona, bu Gwen O'Neill," dedi Lock. "Gwen, bu benim kız kardeşim Iona. MacRyrie-Phillips." Bu ailede kesinlikle çok fazla tireleme vardı. "Merhaba."

"Merhaba" demeden önce bakışları Gwen'i dikkatle inceledi.

Brody ilginç bir neşeyle, "O bizim tesisatçımız," dedi. Sandalyesine dönüp oturdu ve çocuklardan birini, bir kız çocuğunu kucağına çekti.

"Şimdi de tesisatçıları mı yemeğe davet ediyorsun?" diye sordu dişi domuz.

Sandalyesinde rahatlayan Gwen, "Yaptığım işte çok iyiyim, sonrasında her zaman bir yemek yerim. Bazen de çiçek."

Lock sütünü yudumlarken Brody de aynı fikirdeydi: "Mükemmel bir iş çıkardı canım. Artık yeni bir su ısıtıcımız var. Susuz bir su ısıtıcı. Yarın incelemeyi planlıyorum."

"Hayır!" dedi tüm ailesi, zıplamasına neden olarak.

Kucağındaki torunu bile yüzüne baktı ve dört yaşındaki bir çocuğun vakur bilgeliğiyle, "Yapma dede," dedi.

Iona ve Alla, Iona'nın sadece doktorlara özel partilerinden biri için eski aile sofralarını almak üzere mutfaka gittikten sonra Gwen, "Bu gerçekten güzel bir masa," dedi. Ve evet, Lock Gwen'e kız kardeşinin o şeytani "organ hırsızlarından" biri olduğundan özellikle bahsetmedi. Gecenin bu kadar iyi gitmesinin sebebi bu değildi.

Gwen masaya vurdu. "Nereden aldın bunu?" Alt tarafını incelemek için eğildi. "Pahalı mıydı?"

Lock babasına baktı, o da hızla omuz silkti ve "Ben bir şey demedim ki" diye mırıldandı.

"Ne hakkında bir şey söylemedin?" Gwen sordu.

"Neden masayı soruyorsun?" Lock neyin peşinde olduğunu merak ederek sordu.

"Çünkü güzel ve bir gün mobilyaya ihtiyacım olacak."

Brody doğrulup oturdu. "Peki, o zaman-"

"Baba."

Gwen ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Lock. "Bu masa annemle babam için yapıldı," dedi Lock.

"Ah." Biraz somurttu. "O zaman bu muhtemelen benim fiyat aralığımın dışında kalır."

Brody peçetesini yere attı. "Evet, ama-"

"Baba," diye araya girdi Lock, kaşlarını çatarak babasını uyardı.

Gwen onları yakından izledi. "İkinizin nesi var?"

MacRyrie'nin adamları aynı şekilde omuz silkti ve birlikte cevap verdi: "Hiçbir şey."

Gwen, MacRyrie'lere veda etti ve yeni ısıtıcılarıyla ilgili herhangi bir sorun yaşamaları ihtimaline karşı onlara kişisel cep telefonu numarasını verdi. Kamyonetine doğru yürürken Lock da yanına geldi.

"Seni geç saate kadar dışarıda tuttuğumuz için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Seni şehre kadar takip etmemi istemediğine emin misin?"

Güldü. "Evet. Haklısın. Sen peşimde olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldım bilmiyorum."

Gwen kamyonetinin kapısını açtı. "Ee, Gwen... Bir ara

dışarı çıkmak ister misin?"

Ve işte oldu.

Yüzü ona dönüktü, açık kamyon kabini arkasındaydı. Adamın elleri cepleri ve gözleri başının arkasındaki çalılara odaklandı. Utangaç ve sevimliydi ve onun ya da ailesinin yanında on saniye bile dayanamazdı. Elbette, fiziksel bir kavgada ve ona gizlice yaklaşp şiddetli bir tepki vermesini sağarlarsa, Gwen'in amcalarını ve Mitch'i alt edebilirdi. Ama O'Neill buluşmalarını temsil eden sözlü düellolarda? İki saniye bile sürmedi. Gwen ailesinin yemek masası hakkında sorular sorduğunda tuhaflaştı ve çıkma teklif ettiğinde gözlerinin içine bile bakamadı.

"Teşekkürler, Lock, ama hayır." Gördün mü? Onu şimdi hayal kırıklığına uğratmak, daha sonra bağlanılamaz olana bağlandığında onu ezmekten çok daha iyiydi. "Yine de kişisel bir şey değil," diye ekledi.

Güldü, şimdi onun gözlerinin içine bakıyordu. "Evet, bir randevu için geri çevrilmek her zaman kişisel değildir."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Pek sayılmaz." Ama gülümsüyordu ve içinde herhangi bir acı ya da öfke yok gibiydi. Bunu takdir etti ve kendi düşüncesine göre, bu onun bir erkek olarak hakkında çok şey söylüyordu.

"Bu gece harika vakit geçirdim. Bunu burada bırakalım,

tamam mı?" "Tamam."

Hmm. Belki de bunu çok iyi karşılıyordu. Onun için küçük bir madele bile veremez miydi? Tanrım. Zamanını boşa harcamadığına sevinmişti.

Kamyonetine bindi ve Lock kapıyı onun için kapattı. Açık pencereye doğru eğildi, her şeye baktı, babası kadar olmasa da onun kadar meraklıydı.

Gwen kamyoneti çalıştırdı ve emniyet kemerini

taktı. "Hesabı aldın, değil mi?"

"Evet. Teşekkürler." Hızlı deme yapanlara

bayılırdı. "Tamam. Görüşürüz."

"Evet." Hoşça kal demek için başını çevirdi ve sonra adamın ağzı oradaydı, onunkinin üzerinde.

Bu... garipti. Dudakları... onlar... uh... bilmiyordu. Ama dudakları onunkilerin üzerinde ne kadar garip hissediyorsa, o kadar da harika hissediyordu. İnanılmaz harika. Ve

Bu garip andan dehşete düşüp geri çekilmek ya da onun tuhaf dudaklarından korkmak yerine, sonunda onu öptü. Bu pcğe doğru eğildi, ağzı onunkinin altında açıldı, dili Çin ballı tavuğunun tadıyla dolup taşana kadar içeri bastırdı.

Direksiyonu bıraktı, elleri ona doğru uzandı ve o zaman adam geri adım attı. Gözleri kapalıydı ve dili dudaklarında geziniyordu, sanki hâlâ onun tadını ıkartıyormuş gibiydi.

Ona tekrar baktığında, "İyi geceler." dedi. Ve

yürüyüp gitti!

Gwen onu izledi, yavaş bir yanmadan güzel, köpüklü bir öfkeye geçerken onu orada çalışan kamyonetinde otururken bıraktı.

Yine mi! Onu yine terk etmişti! Bu seferki öncekinden de kötüydü çünkü uyanıktı ve onu terk ettiğinin tamamen farkındaydı!

Onu randevu için geri çevirmiştin, diye hatırlattı mantıklı kedi tarafı ona. İnsan tarafı da kedi tarafına çenesini kapamasını söyledi!

"Ayılar," diye hırladı. "Kurnaz, çöp tenekesinden yemek yiyen Jersey ayıları! Hepsinden nefret ediyorum!"

Kamyonu geri vitesine taktı ve MacRyrie'lerin garaj yolundan çıktı, ailesini ne kadar severse sevsin ya da Lock MacRyrie ne kadar iyi öpüşürse öpsün asla geri dönmeyeceğine dair kendine söz verdi.

Asla. Bir daha asla!

Lock, Gwen'in tatlı tadı hâlâ dudaklarındayken ailesinin evine doğru yürüdü.

Bir kadın hakkında böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Yemek ya da hayatta kalmak dışında bir şey ilgisini çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bu hoşuna gitmişti. Açlık ya da korku, panik ya da sakinlik, öfke ya da kesinlikle hiçbir şey dışında bir şey hissetmek hoşuna gitmişti. Yıllar sonra ilk kez içten dışa doğru bir sıcaklık hissetti ve bu hoşuna gitti. Daha fazlasını istiyordu.

Gwen O'Neill'dan daha fazlasını istiyordu.

Yine de onu elde etmek kolay olmayacaktı. Yüz metrelik bir ağaçtan ona bakan bir kedi gibi, Gwen kendini yabancılara karşı güvende tutuyor, sadece seçilmişlerin dünyasına girmesine izin veriyordu.

Ama Lock inatçı değilse hiçbir şeydi. Bir arı kovanına ulaşmak için kadim ağaçları köklerinden sökmüş ve en iyisini elde etmek için tam kan boz ayılarla savaşmıştı.

Alaska'nın somon dolu nehrinde bir nokta. Gwen bir el hareketiyle ve "Sorun sende değil, bende" diyerek onu hayatından çıkarabileceğini düşündüyse çok yanılıyordu.

Lock eve adımını attığında babası "İyi iş çıkardın oğlum," diye övdü, yaşlı adam yanından geçerken omzunu sıvazladı.

Lock da karşılığında gülümsedi ve kendisinden şaşırtıcı derecede memnun olduğunu hissetti. "Teşekkürler baba."

İliklerine kadar tükenmiş olan Niles alnını ovuşturdu ve toplantı masasına ters ters baktı. Hepsi son üç saattir tartışıyorlardı ve o az önce duvara toslamıştı.

Elini masaya vurduğunda bütün yırtıcı gözler ona kilitlendi. Rahatsız edici bir manzaraydı ama Yönetim Kurulu'na katıldığından bu yana geçen yıllar boyunca alıştığı bir manzaraydı. "Sürekli aynı tartışmayı yapamayız. Ne de biz İşlerin nasıl değiştiğini görmezden gelin."

Llewellyn Pride'ın kadim reisi Matilda pençelerini masaya vurdu. O kadar yaşlanmıştı ki artık onları geri çekemiyordu. "Ne öneriyorsun Van Holtz?"

"Ne önerdiğimi biliyorsun ve ben konuşmaktan yoruldum. Bunu yapalım mı, yapmayalım mı?"

"Fazla seçeneğimiz var mı?" "Artık

yok."

Her büyük Sürü, Gurup ve Klanın temsilcilerinin yanı sıra sosyal olmayan ırkların temsilcileri de birbirlerine baktı. Çok uzun bir sürenin ardından, her biri başını sallayarak sessizce onay verdi.

Sonuncusu Matilda'ydı. Başını salladı, beyaz-altın yelesi kısa bir süre yüzünü kapladı.

"Güzel," dedi Niles asistanına işaret ederek. "O zaman işimiz bitti."

Ayrılmak için ayağa kalktılar, Matilda'nın yeğenlerinden biri yaşlı dişi aslanın sandalyeden kalkmasına yardım etti. Ama o gitmeden önce ve herkes gittikten sonra, hâlâ keskin olan altın gözlerini Niles'a dikti. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Matilda, az önce kabul ettin-"

Beyaz pençelerinden birini salladı. "Burada alınan karardan bahsetmiyorum, genç Niles. Yeni işe alımınızdan bahsediyorum."

Oh. İşte bu. Seçiminden rahatsız olanlar olacağını biliyordu ama bu çok kötüydü. "Bu kararları vermek için Yönetim Kurulu tarafından yetkilendirildim. Sizden ya da herhangi birinden önceden onay almadan."

"Öyleydin. Ama dikkatli ol fino köpeği." Ağır adımlarla kapıya doğru ilerlerken yeğeni dirseğinden tutuyordu. "Bunun selefi... sonu pek iyi bitmedi, değil mi?"

Niles gülümsemesini gizleyerek, "Belki de," diye mırıldandı. Çünkü Niles'in babasının anlattığı hikâyeye göre, aslında o hikâyenin sonu, yoluna çıkan Llewellyn Damızlık Erkeği için kötü bitmişti.

Matilda gittikten sonra asistanı ona, "Zor olacak," diye hatırlattı.

"Doğru. Ama akılda tutulması gereken bir şey var..." Niles kâğıtlarını topladı ve çantasına tıktırdı. "...yaşlı kaltak sonsuza dek yaşayamaz."

Asistanı Niles'in ancak acımayla karışık bir eğlence olarak yorumlayabileceği bir ifadeyle ona baktı. "Belki de değil, efendim. Ama elinden gelenin en iyisini yapacağı da açık."

BÖLÜM 9

Gwen büyük bir dikkatle çarşafı geri çekti, ta ki Mitch O'Neill Shaw'ın 1.80 boyunda, 2.80 kilo ağırlığındaki çıplak bedeniyle arasında hiçbir engel kalmayana dek. Ellerini kaldırarak pençelerini serbest bıraktı. Tırnaklarında hâlâ Kartal renkleri varken, pençelerinde Steelers renkleri vardı.

Ve kardeşi Steelers'tan nefret ediyordu.

Gwen sırtarak, Sissy Mae'nin gözlerinin açıldığı anda doğrucu havaya sıçradı, Gwen tüm ağırlığıyla kardeşinin sırtına inip ön pençelerini tam kıkına geçirirken anında yuvarlak ve kocaman oldu.

"Oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo!"

Acı dolu feryadını duymazdan gelen Gwen, düzgün bir iz bıraktığından emin olana kadar pençelerini hızlı ve etkili bir şekilde kardeşinin kıkıç yanaklarına sokup çıkardı.

-Ve unutulmaz bir kalıp. Çünkü hiç değilse, ona çocuk gibi davranmasına ve aşağılayıcı konuşmasına tahammül etmeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Bir gün önce yaptığı gibi. Daha da önemlisi eğleneliydi!

Yaptığı işten etkilenen Gwen, çevik bir hareketle kardeşinin sırtından atladı ve koridora doğru yürüdü. Mitch'in hırıltılı sesini duyana kadar bekledi. Kapıyı tutup çekerek kapatmadan önce sadece birkaç adım gerisinde öfke vardı. Mitch'in yüzüstü kapıya çarpışının tatmin edici sesi bütün gün kulağında kalacaktı ve bundan daha mutlu olamazdı.

Kapı zili tekrar çaldı ve Lock yatağının yanındaki saate ters ters baktı. Daha saat yedi bile olmamıştı ve biri onu uyandırmaya cüret mi ediyordu? Özellikle de daha birkaç saat önce yatağa girmişken. Kabul edilemezdi.

Dairesine doğru yürürken ön kapıyı hızla açtı ve beş yüz dolarlık gözlüklerinin arkasından ona sırtan Ric'e ters ters bakmaya başladı.

"Günaydın, Bay Günışığı." Ric elinde bir fırın poşeti tutuyordu. "Sizi nazikçe uyanıklığa alıştırmak için ikramlar getirdim."

"Siktir git." Lock kapıyı çarparak kapattı, yeni kurdurduğu endüstriyel güçteki güvenlik sistemini devreye soktu ve yatağına geri döndü.

Otuz dakika sonra burnuna taze kahve ve eve yayılan pastırma kokusu geldi. Gözlerini açtı ve Ulrich Van Holtz'un gülümseyen yüzüne ters ters baktı. "Güvenlik sistemimi nasıl aştın?"

"Güvenlik sistemi mi?" Köpeğin sırtışı bir sırtışa dönüştü ve Lock'un gözlerinin seğirmesine neden oldu. "Buna böyle mi diyorlar?"

"Beni rahatsız ediyorsun."

Kendini beğenmiş köpek, kahveyi tekrar burnunun dibine indirdi. "Ama çok lezzetli kokmuyor mu?" diye mırıldandı. "Ve ayrıca sana benim mükemmel

Fransız tostı. Tek yapmanız gereken yataktan kalkmak. Bu kadar. Aferin oğlum."

"Kapa çeneni." Lock ayaklarını yere koydu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bunca yıldan sonra, Lock'u yataktan kaldıracak ve sabahın erken saatlerindeki saldırıları azaltacak mükemmel yöntemi sadece Ric keşfetmişti.

Lock kahveye uzandı ama Ric onu geri çekti. "Neden önce mutfağa gelmiyorsun?"

Cevap olarak Lock kükredi, camlar Ric'in arkasında takırdadı.

"Ya da bunu şimdi verebilirim." Ric fincanı ona verdi, Lock'un Üst kattaki komşu bir süpürge sopasını yere vurdu. Lock tekrar kükredi ve ses hemen kesildi.

"Her zamanki gibi... mükemmel bir komşusun."

Kupayı kavrayan ve bir dişini gösteren Lock küçük bir hırıltı çıkardı. Kız kardeşi buna MacRyrie ailesinin "Erken Uyarı Sistemi" diyordu.

Bu uyarı sistemini herkes kadar iyi bilen Ric yatak odasının kapısına doğru yöneldi. "Ben gidip Fransız tostunu hazırlayayım. Sen de rahatça çıkarsın."

Lock kahvesini bitirip duşunu aldıktan sonra kot pantolonunu giydiğinde Ric'in hazırladığı kahvaltı onu bekliyordu.

Masaya oturan Lock, taze yapılmış Fransız tostı, çırpılmış yumurta, domuz pastırması, sosis ve ekmeklerin yanı sıra yakındaki fırından alınan ayı pençelerinden oluşan tabaklara baktı. Ayrıca tereyağı, bal-Avrupa vardı,

kokusundan ve sıcak akça ağaç şurubundan anladı. Lock önce Fransız tostuna uzandı, ama Ric elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve özenle hazırlanmış bir tabağı önüne koydu. Lock beklerken Ric tezgâha gitti ve küçük bir süzgeçle döndü. Kenarına hafifçe vurarak Fransız tostunu pudra şekeriyle kapladı. Kurt her nasılsa Lock'un pastırmasına ya da sosislerine bulaştırmamayı başarmıştı.

"İşte oldu. Güzel değil mi?"

"Yaşlandıkça ilişkimizin daha da garipleştiğini söylemeliyim."

"Neden? Seninle ilgilenmekten hoşlandığımı için mi?"

"Şimdi beni korkutuyorsun." Ama bu Lock'un yemeğine yumulmasını engellemedi. Her zamanki gibi mükemmel pişmişti ama Van Holtz'ların hiçbirinden daha azını beklemiyordu. Ric de dahil olmak üzere birçoğu, en seçkin yemek züppeleri arasında üstün şeflik becerileriyle tanınıyordu. Her bir Van Holtz yavrusuna çocukluğundan itibaren yemek pişirmesi öğretilirdi; bir gün ailenin dört bir yanına yayılmış restoranlarından birinde çalışacakları ya da burayı yönetecekleri planlanırdı. Amerika ve Avrupa'da.

"Bugün çalıştığımı sanıyordum," dedi Lock üçüncü porsiyonunu aldığı anda ve kahve sonunda onu katlanılabilir bir insan ve ayı haline getirme işini tamamladığında.

"Çalışıyordum ama Adelle yerime bakıyor. Bu akşamki antrenmandan önce bir şeyler yapmak istiyorum ve senin de benimle geleceğini umuyorum."

"Nereye gidiyoruz?"

"Staten Island'a."

"Oraya ne için gidiyoruz?"

"McNelly Sürüsü'nden Sharyn McNelly ile konuşmaya."

"Neden?"

"Çünkü senin küçük kediciğine ve onun köpek arkadaşına saldıranlar onlardı."

Lock yemeğinden başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Elbette eminim. Ve bu işi halletmek için Zorba Yönetim Kurulu'ndan onay aldım." Ric Yönetim Kurulu'nu bu işe mi bulaştırmıştı? Eyvah.

"Bu yüzden mi oraya gidiyoruz?" "Evet."

Lock çatalıyla tabağındaki pastırma parçasını iterek, "Neden gitmemi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hepsini öldürmek için."

Lock'un bakışları Ric'inkilere kaydı ve sonra ikisi de kahkahayı patlattı.

"Sen tam bir aptalsın."

Ric gülümseyerek kendi tabağını yemekle doldurdu. "Biliyorum.

Biliyorum." "Gitmemi gerçekten neden istiyorsun?"

"Arkamı kollamak için tabii ki." Ric omuz silkti ve bir parça pastırma ısırdı. "Ve, bilirsin, her zamanki harika ve ilginç kişiliğin olmak için."

McNelly Sürüsü'nün Alfa'sı Sharyn McNelly, bükülen metalin kürdan gibi kırıldığını duyunca bir kez daha irkildi.

"Oh. Vay canına." Ayı, elinde kırık bir boru parçası tutarak çamaşır odasından dışarı çıktı. "Bu biraz koptu." Boz ayının elinde tuttuğu on dakika içinde kaç şeyin "koptuğunu" unutmuştu. onun bölgesindeydi. Evine girdiği andan itibaren "keşfe çıkmıştı" ve hasarın seviyesi onu öldürüyordu. "Sadece ne kadar sağlam olduğunu görmeye çalışıyordum... pek sağlam olmadığını söylemeliyim."

Van Holtz kurdu Sharyn'i izlerken kayıtsızca, "Eminim bir kazaydı, Lock," dedi. O piç kurusu o canavarı evine salmış ve her zaman bildiği bir şeyi, Van Holtz'ların pislik olduğunu kanıtlamıştı.

"Öyleydi. Kesinlikle öyleydi." Ayı küçük bir omuz silkti. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Yerine yenisini vermekten mutluluk duyarım."

Sharyn başını sallayarak tekrar kurda odaklandı. "Yani senin bölgede miydik? Ne olmuş yani? Kimin umurunda?"

Ayı, Sharyn'in değerli antika dolabının önünde duruyordu. Onu bir araya getirmek için yıllarını harcamıştı. Staten Island, Long Island ve Jersey'deki tüm bahçe satışlarını gezmişti. Ayı eğilip dolabın arkasını incelerken Sharyn yutkundu.

"Van Holtz'ların umurunda değil Bayan McNelly. Daha da belalısı, sürünüz benim bölgemdeki konuklara saldırdı."

Alaycılığını gizleme zahmetine girmede. "Karışık ırklar mı? Koruduğunuz şey bu mu?"

Kurt gülümsedi. "Karışık ırklar... ve misafirler. Önemli olan da bu, sence de öyle değil mi?"

Bıkmış olan Sharyn parmağıyla kurdu işaret etti. "Sen benim lanet olası ve sana istediğini vereceğimi mi sanıyorsun? Birkaç melez için mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bence istediğimi yapacaksın çünkü yapılacak doğru şey bu ve çünkü..."

Ayı dolabını çekiştirirken ve elleri yumruk olurken, gözleri kurda dönerken cümlelerin orada sallanmasına izin verdi. Ona gülümsedi.

"Ona aldırmayın. Doğuştan meraklıdır." Başını biraz aşağı eğdi. "Ayılar nasıldır bilirsin."

Evet, biliyordu. Bu yüzden bir şeylerin yırtıldığını duyup arkasını döndüğünde ayının bir eliyle bir metre boyundaki dolabını kolayca tuttuğunu, diğer eliyle de bir zamanlar bağlı olduğu artık yıpranmış duvarı yokladığını görünce şaşırmadı.

"Dışarı çıkana kadar bunun duvara bağlı olduğunu bilmiyordum." Ayı yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Dolabı tekrar yerine itti ama öyle bir güçle itti ki içindeki meraklı eşyalar birbirine çarptı. "Eminim tamir edebilirim."

"Hayır!" Kadın ayağa kalktı ve kurt da onunla birlikte kalktı. "Bırak gitsin." Ayı dolaptan uzaklaştı ama dikkati hemen televizyona takıldı. Televizyon neredeyse yedi bin dolar değerindeydi ve bir arka sokakta sadece bir bin dolar ödemişti, onu lanet olası bir ayıya kaptıracak değildi. "Çıkar ağzındaki baklayı, Van Holtz. Ne istiyorsun?"

"Kurul, ilk kez bölge ihlali yapan herkesin borçlu olduğunu söylüyor. Benim için yirmi beş yüz, Brendon Shaw için de yirmi beş."

"O kediye ödeme yapmamı mı istiyorsun?"

"Kurul hepimizi temsil ediyor. Hepimizi koruyor." "Peki.

Her neyse. Çık dışarı."

"Elbette. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Parayı doğrudan Yönetim Kurulu sekreterine gönderebilirsiniz. Bekliyor olacak ve uygun bir şekilde paylaştırılacaktır."

Kapıya doğru yöneldi. "Kilit mi? Sen-"

Kalın bir plastik parçası kurdun sözlerini kesti ve ikisi de başlarını çevirip baktılar. Ayı bir elinde altmış beş inçlik düz ekranı, diğer elinde de televizyonun tabanının yarısını tutuyordu. "Şey... bu televizyon için başka bir standınız var mı?"

Sharyn sıkılmış dişlerinin arasından, "Bırak onu," diye

homurdandı. "Sana yeni bir stand bulabilirim ya da-"

"Aşağı."

Ayı Sharyn'in dediğini yaptı ve Sharyn iki davetsiz misafiri ön verandaya kadar yürüttü.

Limuzin durduğunda, Sharyn'in kızı ve aptal erkek arkadaşı ona doğru yürüdüler.

"Her şey yolunda mı?"

Sürüsünün Staten Island'daki bölgesinden uzaklaşan limuzinin ardından bakan Sharyn sakince sordu: "İşçi Bayramı hafta sonunda o karışık kediği yakalamak için tarafsız bölgenin dışına mı çıktın?"

Donna Noreen Maire McNelly birkaç kez gözlerini kırptırdı, bu da yalan söyleyip söylememeyi tartıştığı anlamına geliyordu.

"Şey... onu yakalamamızı söylediniz. Biz de

aldık." "Nereye götürdünüz?"

Donna dudaklarını yaladı. "Onları aslan bölgesine kadar takip ettik. Önce iti bulduk, peşinden gittik ve O'Neill ortaya çıktı."

"Sonra onları Van Holtz bölgesine kadar takip ettiniz?" Ve o zengin pislik kurdu kapısına kadar getirdi.

"Şey...evet."

Sharyn kızına ters bir yumruk atarak onu verandaya uçurdu.

"Bu ne içindi lan?" Donna çığlık attı, kesik dudağından kan damlıyordu, işe yaramaz erkek arkadaşı Jay Ross ise verandanın parmaklıklarına yaslanmış, "müşterilerine" mesaj atarak oyalanıyordu.

"Önce sana söylediğim gibi o kaltağı öldürmedin bile. Sonra o koca çeneni açtın ve lanet olası bir Van Holtz'u kapıma kadar getirdin!"

"Ben değildim!"

"O zaman kimdi?"

Sharyn erkek arkadaşına baktı ve gözlerini telefonundan bile ayırmadan, "Sakın yapma," dedi.

"Sana bakıyorum," diye alay etti Sharyn kızına, "ve neden ona lanet olası bir prezervatif taktırmadığımı bir kez daha düşünüyorum. Ne yazık ki hiçbir zaman beni kusmaktan alıkoyacak bir cevabım olmuyor." Sharyn bunu söyledikten sonra evine geri döndü ve kapıyı çarparak kapattı.

Donna McNelly kendisine uzatılan ele ters ters baktı, sonra da tokatlayarak uzaklaştırdı. "Siktir git!"

"Her neyse." Jay cep telefonuna geri döndüğünde Donna'nın gözleri kısıldı. İşe yaramaz. Kesinlikle işe yaramazdı!

Kendini yerden kaldırarak dudağındaki kanı sildi. "Hiçbir şey yapmadığına inanamıyorum."

"Annenle senin arana girmeyeceğim."

Öfkeli ve hıncını birinden çıkarma ihtiyacı içinde olan Donna, erkek arkadaşının elindeki telefonu tokatladı. Ona doğru bir adım attı ama Donna geri adım atmayınca durdu, aynı boyda ve aynı yapıda oldukları için gözleri aynı hizadaydı.

"Neden seni yanımda tutma zahmetine giriyorum ki?" diye alay etti. "İşe yaramazın tekisin."

"Beni yanında tutuyorsun çünkü sana ihtiyacın olan şeyi veriyorum."

Gözlerini kırıştırdı, kısa bir süre adamı inceledi. Adamdan gerçekten istediği sadece iki şey vardı. Annesini sırtından atmak için para ve iyi bir sevişme.

Oh, bekle. Erkek arkadaşının sağladığı başka bir şey daha vardı: bilgi. "Nerede olduklarını biliyorsun."

"Elbette biliyorum." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Ve o sürtükler senin bildiğinden daha yakınlar."

BÖLÜM 10

Blayne bir mesaj daha aldığında Gwen son makbuzlardaki bilgileri giriyordu ve bu konuda da acele etmiyordu.

Hemen cevap verdi ve telefonunu kapattı. Telefonu sırt çantasına, sırt çantasını da omzuna yerleştiren Blayne ayağa kalktı ve ofis kapısına doğru yöneldi.

Gwen yazmaya devam etti, "Nereye gidiyorsun?" demeden önce Blayne'in eli kapının koluna gelene kadar bekledi.

Blayne durdu, vücudu gerildi. "Ha?"

Çalışmaya devam etti. "Nereye gidiyorsun dedim?"

"Dışarı."

"İçki içmeye mi? Uzun zamandır Guinness içmemiştim."

Blayne ona baktı. Bütün gün sinirli bir haldeydi, telefon çaldığında zıplıyor, masasındaki kâğıtları lime lime ediyor ve zavallı, savunmasız ataçları evirip çeviriyordu. Söz konusu duygular olduğunda, Blayne her zaman açık bir kitap gibiydi.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda. "İçki değil. Ben... uh..." Gwen göz ucuyla onu görebiliyordu, ne söylemek istediğiyle boğuşuyordu.

Yalan söylemekle Gwen'e gerçeği söylemek arasında bocalıyordu. Bir dakika sonra yalanı seçti. "Hastaneye gidiyorum. Yine."

"Gönüllülük. Doğru ya. Tamam."

Blayne başını salladı, bir süre daha Gwen'e baktı -hayal kırıklığı parmaklarını evirip çevirmesinden belli oluyordu- ve kapıdan çıktı.

Gwen işine geri döndü... yaklaşık otuz saniye daha. Sonra monitörünü kapattı, sırt çantasını omuzlarına aldı ve ofisin kapısına doğru koştu. Kapıları kilitleyecek kadar durdu ve koşmaya başladı. Blayne'in Kuznetsov Binası'nda bir ofis bulmuş olması Gwen'i hâlâ şaşırtıyordu. Küçük bir yerdi, ancak iki masa, küçük bir buzdolabı ve kahve makinesine yetecek kadar büyüktü, ama kira kaçırılmayacak kadar iyiydi ve şirket kamyonlarını ve malzemelerini yerleştirmek için bodrumda yer vardı. Gerçekten de Gwen daha iyisini isteyemezdi, özellikle de bu şehirde.

Binanın ana kapısında duran Gwen başını dışarı uzattı ve iki tarafa da baktı. Blayne'in batıya doğru koştuğunu görebiliyordu ve peşinden gitti.

onu. Yine de çok yaklaşmadı, Blayne'in onu görmesini istemiyordu.

Neyse ki Blayne otobüse ya da metroya binmemişti, ki bu iyi bir şeydi çünkü Gwen bu kâbus gibi şehirde hâlâ yolunu bulmaya çalışıyordu.

Yine de... Blayne'in yaklaşık on beş dakika sonra kaybolduğu kapı, Gwen'i Blayne'i bir kez daha kendinden kurtarmak zorunda kalacağına ikna etmekten başka bir işe yaramadı.

Gwen kapıya doğru yürüdü ve içeri adımını atar atmaz durdu. Hayır. Blayne'in Gwen'in asla isteyerek girmeyeceğini bildiği bir hastane değil, bir buz pateni pistiydi. Tüm kat, çocuklarının paten kaymasını izleyen ve hepsi de bir sonraki altın olimpiyatçının yetiştiricisi olmayı uman insanlarla doluydu.

Yine de Gwen'in güçlü koku alma duyusu ona bu binayı kullananların sadece tam-insanlar olmadığını söylüyordu.

Bir katilin izini süren bir tazı gibi koklayan Gwen, burnunu takip ederek bir dizi merdivenin arkasındaki gizli bir kapıya ulaştı. Bu gizli kapı başka bir gizli kapı. Kapıyı çekip açtı ve temizlik ve bakım malzemeleriyle dolu birkaç banyo ve dolapla yüz yüze geldi. Bakım dolabındaki bakır borular neredeyse dikkatini dağıtacaktı ama kendini odaklanmaya zorladı.

Havayı kokladı ve başka bir merdiven setine ve kilitli bir kapıya gitti. Kapıyı kokladı ve birkaç kez eliyle yokladı. Kapı açıldı, diğer tarafta bir kurt duruyordu.

"Merhaba."

"Merhaba." Gwen, erkeğin otomatik olarak onu süzmesine aldırmadan içeri girdi ve etrafındaki her şeyi hızla inceledi. Binanın bu bölümü çok büyüktü; kendi asansörleri, yemek alanı, sporla ilgili birkaç mağaza ve bir Starbucks vardı. Burası sadece şekil değiştirenlere özel, devasa ve her şeyi kapsayan bir alandı. Her cins için güvenli bir bölgeydi. Bu, Sürü, Gurur veya Klan savaşları da dahil olmak üzere hiçbir şekilde savaşmamak, avlanmamak ve kan dökmemek anlamına geliyordu. şekil Değiştirenler

Polis gerektiren herhangi bir pisliği temizlemek ya da leşlerden kurtulmak zorunda kaldıklarında şirretleşiyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kurt.

"Uh...evet. Arkadaşımı arıyorum. Benden biraz daha uzun, siyah ve kahverengi saçlı... Muhtemelen kendi kendine konuşuyordu."

Sırıttı. "Kurt köpeği mi? Evet, şuradaki merdivenlerden indi." "Teşekkürler."

"Onu aramana yardım etmemi ister misin?"

Gwen bunun üzerine kıkırdadı, kurdun ona ne tür bir yardımda bulunmak istediğinden emindi. "Hayır, teşekkürler."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Evet, evet, tabii." Çünkü belli ki on dakikalığına azgın bir kurtla takılmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Dişi kurtların bunlardan herhangi birine nasıl tahammül ettiğini Gwen asla bilemeyecekti.

Söylendiği gibi merdivenlerden indi ve koridorda durdu. Gerçekten büyük, çok katlı koridor. Çünkü Blayne'i bulmak kolay olmamalıydı, şimdi olmalı mı?

İç geçiren Gwen kapı kapı dolaştı. Bazıları kilitliydi, bazıları ise bir antrenman ya da eğitim seansı için açılmıştı. Keşke kalıp jimnastikçileri izleyebilseydim diye düşündü. Sekiz yaşındaki tüm o yavruların ve yavruların kendilerini yirmi ila otuz metre havaya atmalarını ve sonra geri dönerken çığlık atmalarını izlemek gibisi yoktu çünkü henüz nasıl düzgün bir şekilde inecekleri hakkında gerçek bir fikirleri yoktu.

Yine de bunun için zamanı yoktu. Burnunu sokacaktı ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Çünkü Blayne'in neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ki?

Gwen bunun bir erkekle ilgili olduğuna bahse giriyordu. O zaten görmüştü Basketbol oyuncularını antrenman yaparken Gwen, Blayne'i tribünlerde acayip uzun boylu birini izlerken ve beklerken bulamadığına şaşırdı.

ezik gelip onunla tatlı tatlı konuştu. Kadının erkek zevki çok kötüydü. En kibar, en tatlı görünen erkekleri seçerdi ve her zaman tam teşekküllü sosyopatlar oldukları ortaya çıkardı. Ve eğer Gwen'in arkasından iş çeviriyorsa bu tek bir anlama geliyordu: Gwen'in ileride uğraşmak zorunda kalacağı başka bir kaçık.

Neden arkadaşlarını ve ailesini korumak için bu kadar çok çalışmak zorundaydı? Blayne neden diğerleri gibi baskınlık sorunları olan normal, huysuz şekil değiştirenleri bulamıyordu?

Gwen kendisine yakın bir kapıdan gelen erkek seslerini duydu ve Blayne'i bulacağını düşünerek kapı koluna uzandı. Ancak Gwen daha tutamağı kavrayamadan kapı hızla açıldı ve Gwen zar zor kenara çekilebildi. Gözüne buz patenleri ilişti ve bunların hokey oyuncuları olduğunu anladı. Amcası Cally gençken bir şekil değiştiren takımında yıllarca hokey oynamıştı.

Oyuncunun etrafından dolaşmaya çalışıyordu ki oyuncu, "Telefonuna cevap vermiyor musun?" diye hırladı.

Gwen gerildi ve başını kaldırıp baktı; kahkahayı patlatana kadar da bakmaya devam etti. "Hokey mi oynuyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adil olamaz. Dev kollarınla diğer oyuncuları buzun etrafında savuruyorsun."

"Benim dev kollarım yok."

Gülmeye devam etti ve başını salladı. "Unut gitsin. Blayne içeride mi?"

"Hayır. Peki neden telefonuna cevap vermedin?"

"Kapattım çünkü kardeşim bu sabah kışını yırttıktan sonra beni deli ediyordu. Neden?"

"Macon River'da sana ve Blayne'e kimin saldırdığını öğrendim."

Gwen gözlerini boz ayıya dikti. Dürüst olmak gerekirse, o sürüyü unutmuştu. Var olduklarını da, kendisine ve Blayne'e saldırdıklarını da unutmuştu. Umursamadığından değil, ama son birkaç hafta o kadar yoğun geçmişti ki, bu konu zaten sahip olduğu endişeler yığınının en altına düşmüştü.

"Kimdi o?"

"Bunu sana söylemek için aramıştım ama düşününce söyleyemeyeceğimi fark ettim."

"Neden?"

Elinde tuttuğu şişeden birkaç yudum su aldı. Saçları ve teni terden sırılsıklam olmuştu ve nefes nefese kalmıştı. Çok sıkı bir antrenman yapmış olmalıydı. "Çünkü bu iş halledildi ve senin oraya gidip her şeyi yeniden başlatmanı istemiyorum."

"Başlatmayacağım."

"Bunu şimdi söylüyorsun ama sonra oturup düşüneceksin. Ve neler olduğunu hatırlayacaksın - ve bir sonraki bildiğim şey, haberlerde senin hakkında bir şeyler duyacağım."

Muhtemelen haklı olmasından tiksinen Gwen eliyle bir hareket yaparak onu görmezden geldi. "Her neyse."

"Neyse ne," diye taklit etti ve sonra gülümsedi. Goofball .

Gwen de ona tam bunu söylemek üzereydi ki, siyah lateks mini elbiseler giymiş ve siyah-gri ponponlar taşıyan yedi kadının altı inç topuklu lateks botlarla yanından geçtiğini fark etti. Lock'a baktı, ona bir soru sormak için dikkatini tekrar çekmesi gerektiğini düşündü, ama o hala ona bakıyordu. Ya da belki Mitch gibi çok hızlı tepki veriyordu.

"Kim onlar?"

"Kim kimdir?"

Gerçekten de siyah lateks giymiş yedi iri göğüslü kadının yanından geçtiğini görmemiş miydi? Yoksa Atlantik'in bu yakasındaki en büyük yalancı mıydı?

"Lateks giymiş piliçler." Kadın işaret edince adam bir an için gözlerini ona çevirdi ama bir saniyeden kısa bir süre içinde tekrar ona odaklandı.

"Ah, evet. Onlar derbinin moral ekibi." Oh,

hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır!

"Derbi takımını mı?" Lütfen, Tanrım! Düşündüğümde başka bir şey olsun!

"Evet. Bazı ligler amigo kızları, bazıları da moral takımlarını kullanır. New York Paten Derbisi Ligi moral ekibi kullanıyor."

Allah kahretsin! Gwen sakın kalmak için elinden geleni yaparak nefes aldı.
"Bu gece maç var mı?"

"Evet. Stadyumda, bir kat altımızda." Gwen başka

bir şey söylemeden çekip gitti. "Asla içeri

giremeyeceksin."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Neden?" "Maçın

biletleri çoktan tükendi."

Onunla yüzleşti ve profesyonel şekil değiştirenler ligi takımlarından birinin antrenman formasını giydiğini hemen fark etti. "Ama sen New York'ta oynuyorsun.

Etoburlar."

"Biliyorum."

"Eminim bağlantıların sayesinde beni içeri sokabilirsin."

"Yapabilirim."

Sinirli bir nefes vererek ona doğru yürüdü. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey istemiyorum Bay Mittens." Burunları neredeyse birbirine değene kadar eğildi. "Aslında, tek yapmanız gereken benden istemek."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, bu kadar. Şantajdan kaçınmaya çalışıyorum. Sonu hep kötü bitiyor."

"Beni maça sokabilir misin?"

"Tabii. Burada bekle." Yürüdü ve geldiği kapı tekrar açıldı, daha fazla hokey oyuncusu dışarı aktı. Birkaç dakika sonra ne göreceğinin stresini yaşamakla meşgul olduğu için hiçbirini fark etmedi, ta ki biri ona doğru yürüyüp saçlarını koklayana kadar. Normalde çok sinirlenirdi. saçlarını izinsiz koklayan garip bir kurttu, ama muhteşemdi ve...arkadaş canlısıydı

"Bal şampuanı," dedi gülümseyerek. "Sen Gwen olmalısın." "Sizi

tanıyor muyum?"

"Ortak bir arkadaşımız var. Lock. Ben Ric." Eldivenini çıkardı ve elini uzattı. Gwen onu sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

"Kokunuzu Lock'un o istilacı sürüyle karşılaşmasından sonra eve döndüğünde almıştım. Bu arada olanlar için üzgünüm."

"Senin hatan değildi."

"Belki de. Ama Kurul'un dikkatine sunuldu ve siz ve arkadaşlarınız saldırı için bir miktar tazminat görmelisiniz." Görecek miydi? Ama daha fazla ayrıntı isteyemeden -çünkü ya-ha! Bedava nakit! -Lock geri döndü.

Eşofmanlarını, spor ayakkabılarını ve vücuduna kalıplanmış gibi görünen açık gri bir tişörtünü giymişti. Ve...uh...yowza.

"Hey," dedi Lock Ric'e.

Ric de ona "Selam," dedi. Sonra da uzaklaştı.

Hayır. Gwen asla erkekleri elde edemezdi.

Lock ona gülümsedi. "Hazır mısın?"

Lock bugünden önce hokey takımında olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Gergin enerjisini atmak ve fazladan birkaç dolar kazanmak için mükemmel bir yoldu. Deniz Kuvvetleri'nden döndükten yaklaşık altı ay sonra takıma katılmıştı. Bundan yaklaşık bir yıl sonra Ric takım kaptanı ve Lock da onun yedeği olmuştu. Bu da tüm takım kaptanlarının ve yöneticilerinin sahip olduğu tüm havalı küçük avantajlara erişebileceği anlamına geliyordu... derbi maçlarında birinci sınıf koltuklar gibi.

Beklemediği şey ise Kuznetsov vahşi köpek sürüsünün yarısının bu birinci sınıf koltukların çoğunu kapıldığını görmektir.

"Hey."

Jess Ward-Smith programından başını kaldırdı ve kocaman bir sırtış patlattı... ta ki Gwen'in onun yanında durduğunu görene kadar. Sonra gözleri büyüdü ve... evet. Kesinlikle panik görmüştü.

"Merhaba!" dedi, fazlasıyla parlak bir şekilde. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Lock ya da Gwen'in cevap vermesine fırsat vermeden yanındaki vahşi köpeğe dirsek attı. "Hey, Phil. Bak kim gelmiş."

Phil şöyle bir baktı ve sonra havladı, "Oh, kahretsin."

Sonra Sabina'ya dirsek attı, o da Danny'ye, o da onları görünce havlayan Maylin'e dirsek attı. Vahşi köpeklerin Lock'un yavrularının etrafında olmasına düzenli olarak izin verdiğini düşününce, bir anda ondan korktuklarından şüphe duydu.

"Nerede o?" Gwen, agresif ses tonuyla Lock'un kafasını daha da karıştırarak sordu.

"Kimden bahsediyor olabilirsin, Gwen?" Jess yine fazlasıyla neşeli ve Lock'un hatırlayamayacağı kadar yüksek bir ses tonuyla cevap verdi.

Gwen parmağıyla Jess'i işaret etti. "Bana yalan söyleme Benji. Nerede o?"

"Neler oluyor?" Lock sormak zorundaydı. Ve sanki cevap verircesine ışıklar tamamen kapandı ve hoparlörlerden sert bir kadın sesi geldi.

"Bayanlar ve baylar, umarım çiğ vahşet ve pişmanlık duymayan şiddet dolu bir geceye hazırsınızdır. Bunu bekliyordunuz... bunu istiyordunuz! Ve şimdi bunu alacaksınız! Bloktaki yeni kızlar, derbinin bilinen en acımasız kadınlarına karşı. Hepiniz Boroughs'a hoş geldiniz. Brawlers Banked Track Derbisi!"

Kalabalık kükredi, özellikle de vahşi köpekler - Lock'un Jess ve en iyi arkadaşlarına verdiği isimle "ilk beş" hariç. Hepsi fısıldaşıyor ve genel olarak panikliyordular.

"Haydi parti başlasın," diye bağırdı spiker. "Ve hep birlikte... Assault ve Battery Park Babes için ellerimizi kaldıralım!"

Tepkiler pek de coşkulu değildi, Bebekler oldukça yeniydi ve çoğunlukla melezdi. Gerçi Lock geçtiğimiz yıl onlar hakkında çok şey duymuştu, zira ligdeki sıralamalarını istikrarlı bir şekilde yükselterek herkesi şaşırtmışlardı.

Babes, John Lee Hooker'ın "Boom Boom" şarkısıyla sahneye çıkarken spot ışıkları piste vurdu. Hızlı hareket ediyorlardı ve minik kırmızı şortları, siyah file çorapları, parlak kırmızı derbi patenleri ve kırmızı, siyah ve beyaz renklerde üç kat çok küçük atletleriyle gerçekten sevimli görünüyorlardı. Her oyuncu pistte hızla ilerlerken spiker onları numaralarına ve derbi isimlerine göre çağırırdı.

"Otuz sekiz numara ve takım kaptanı, Pop-A-Cherry! Altmış iki numara, Marlon Brandher. Yirmi dört numara, Acı ve İstirap Hanımefendimiz."

Lock güldü, keŖke profesyonel takımlarda da böyle havalı isimler olsaydı diye dŖnrken, spikerin "YetmiŖ altı numara, Evie Viserate!" diye seslenmesiyle Gwen'in nefesinin kesildiğini duydu.

Lock vahŖi köpeklerin havlamasını duydu ve tam kim olduğunu soracaktı ki Jess, "Lock, yakala onu!" diye bağırdı.

Yakalamak mı? Kimi yakalayayım? Jess'in iŖaret ettiği yeri takip eden Lock, Gwen'in stadyum merdivenlerinden piste doğru yryŖn izledi.

"Bu da ne..." Patenlerini deđiŖtirdiđine memnun olan Lock, Gwen'in peŖinden gitti ve onu belinden yakalayarak merdivenlerden yukarı çekti.

"Beni yere bırak! Bunu o yapmıyor!"

"Kim?" diye sordu.

Jess tekrar pisti iŖaret etti ve Lock Evie Viserate'e baktı. Gerçekten ona baktı. Saçları iki at kuyruğu Ŗeklindeydi ve üzerinde parlak beyaz bir kask vardı. Ama o gülümsediğinde Lock sadece yaltaklanabildi. Çünkü o Bu gülümsemeyi her yerde

tanırım. "Uh-oh."

Gwen hâlâ mücadele ediyordu. "İndir beni! Hemen Ŗimdi!"

"Geri döneceğim," dedi Jess'e. "Yerimizde kalalım." Ve sonra çılgın kediye merdivenlerden yukarı çekip stadyum koridoruna çıkardı.

"Bana nasıl böyle yalan söyleyebilir?" Lock onu koridorda yere bırakır bırakmaz Gwen sordu.

"Belki de senin biraz histerikleŖeceđini bildiği içindir."

"Ben histerik değilim. Çok kızgınım! Kendini ldrtecek Orada." Tekrar onun etrafından dolaŖmaya alıŖtı ama Lock küçük bir adım attı ve o delicesine güzel vücuduyla hemen yolunu kesti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kollarını göğsünün altında kavuşturan Gwen, "Lock'u hiç izledin mi?" diye sordu.

Derbi mi? Gerçek derbi mi? Tam insan derbisi değil," ki bu bir grup tam insan için oldukça zordu ama vites değiştiren derbisine kıyasla tamamen hafifti.

"Hayır."

"O zaman işlerin ne kadar kötüye gidebileceği

hakkında hiçbir fikrin yok." "Ama sen

biliyorsun?"

Gerçekten de onun sebepsiz yere küçük bir drama kraliçesi gibi davrandığını düşünüyordu, değil mi? Bütün hayatı Blayne'in eğlenmesini engellemek üzerine kurulmuştu, çünkü o eğlence düşkünü Gwen'di.

"Evet, biliyorum. Ben Rocker'ın kızıyım." Lock

kaşlarını çattı. "Beyzbol oyuncusu mu?"

Derin bir nefes alarak, "Hayır. Beyzbol oyuncusu değil." Seni mankafa!

"Derbi kraliçesi."

Adamın kaşları çatıldı ve kadın onun gülümsememeye çalışmasını izledi.

"Annen bir

."

"Evet. Ama 'a' değil, o derbi kraliçesi. Şimdi bile. O ve halalarım yıllarca Philly ligini yönetti. Philly Phangs'e karşı hayatta kalmak bile çoğu takım için bir başarı sayılırdı. Vites değiştirenler için derbi o kadar da değişmedi. Üniformalar daha seksi, kızlar daha tatlı ama geri kalan her şey tamamen aynı."

"Ve sen Blayne'in bununla başa

çıkamayacağını düşünüyorsun."

"Yapamayacağını biliyorum."

"Çünkü denedin ve başarısız oldun."

Gwen ondan uzaklaştı. "Evet. Denedim." Duvara yaslandı. "Başarısız oldum."

Lock onun yanında durdu, arkasına yaslansa bile hâlâ onun üzerinde yükseliyordu. "Bu Blayne'in başarısız olacağı anlamına gelmez."

"Onun da benim gibi başarısız olmasından endişe etmiyorum. Yani, ben on sekiz yaşındaydım ve Rocker'ın kızıydım. Hiç şansım yoktu ve bunu herkes biliyordu.

Annem bile. İlk maçımda düdük çaldı ve ben donup kaldım. Donup kaldım. Daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştım." Başını iki yana salladı. "Bu Blayne'in başına gelmeyecek."

"O zaman ne-"

"Adı Pittsburgh Stealers'dan Acımasız Marla'ydı - 'Stealers' hırsızlık anlamında. Bana iki tonluk bir kamyon gibi çarptı. Yere düştüm ve sonra üzerime geldi, bacağımı beş yerden kırdı."

"Ow."

"Leğen kemiğim."

"Uh..."

"Sağ kalçam."

"Tanrım, Gwen-"

"Kuyruk

kemiğim."

"Tamam, tamam." Lock ürperdi. "Anladım."

"Hastanede uyandım."

"Çünkü oraya asla tek başına gitmezsin." "Aynen

öyle. Tamamen iyileşmem haftalarımı aldı."

"Tekrar oynadın mı?"

"Hayır. Ama sadece korktuğum için değil, ki korkuyordum," diye rahatça itiraf etti. "Ama Marla üstümden sürünerek çıkarken ve ben

bayılmışken bana 'melez fahişe' dedi. Ve bunu söyleme şeklinden anladım ki, en kötü ya da en iyi oyuncu olsam da, Roxy annem olsa da olmasa da, beni incittiğinden emin olacaktı."

"Bu uzun zaman önceydi, Gwen."

"Yani? Hiçbir şey değişmedi. İşçi Bayramı'nı hatırlayan tek kişi ben miyim? Hafta sonu mu? O sürünün Blayne'in peşine düşmesinin tek bir nedeni vardı."

"Belki de. Ama Blayne'in tüm ekibi çoğunlukla melezlerden oluşuyor. Orada yalnız değil."

"O yeni kız, Jersey. Taze et." Yapabileceği bir şey olmadığını bildiği için hayal kırıklığıyla omuz silktili. "Onu doğru şekilde alıştırmak isteyeceklerdir."

"Peki top ne zaman oyuna girecek?" Jess, Gwen'in kaşlarını çatarak sordu.

"Roller Derby'de top diye bir şey yoktur," diye tersledi Gwen. "O bir film ve ben sadece James Caan versiyonunu biliyorum, diğerini değil."

"Madem top yok, o zaman ne yapıyorlar?"

"Daireler çiziyorlar," diye yanlış bir açıklama yaptı Phil. "Biri ölene kadar."

Lock kedinin yanında kırırdadığını hissedebiliyordu, gülmeye başlayınca daha da kötüleşti. Gwen'i bu konuda ikna edebileceğini hiç düşünmemişti.

Blayne'i izlemek için geri gelmişti -izlemek, kurtarmak değil- ama gelmişti.

Şimdi vahşi köpeklerle birlikte oturuyorlardı ve Gwen'in onlarla uğraşmasını izlemenin oldukça eğlenceli bir yanı vardı.

"Pekâlâ," dedi Gwen. "Düdükler çalmadan önce çok kısa bir derbi dersi darbe. Her takımdan üç blokçu ve bir pivottan oluşan dört kız grubu oluşturur. Düdük çaldığında havalanırlar. Her takımdan birer kız olmak üzere diğer iki kız da sıkıştırıcıdır. İkinci düdük çaldığında, sıkışanların tüm amacı sürüyü mümkün olduğunca çabuk geçmektir. Kim olursa olsun diğer takımın Pivot'unu ilk geçen lider jammer olur ve o kazanır

diğer takımdan geçtiği her oyuncu için puan kazanır. Tüm bunlar sıkışma adı verilen iki dakikalık aralıklarla gerçekleşir, ancak lider sıkışmacı sıkışmayı daha önce iptal edebilir. Tüm oyun, molalar ve otuz dakikalık devre arası da dahil olmak üzere yaklaşık iki saat içinde tamamlanır. İşte böyle. İşte derbi budur."

Vahşi köpekler boş gözlerle Gwen'e bakıyorlardı, hayal kırıklığı yüzlerinden okunuyordu.

"Bu kadar mı?" Jess sonunda sordu. "Tüm oyun bu mu?"

"Buna maç deniyor, oyun değil. Ve evet. Hepsi bu kadar."

"Kulağa biraz..."

"Sıkıcı," diye bitirdi Phil onun yerine.

Gwen omuz silkti. "Herkesin kendine göre," dedi ve tekrar piste odaklandı.

Gwen'in dediği gibi, her takımdan beş kadın piste çıktı. Blayne de onların arasındaydı. Durmak için yuvarlanırken dehşete düşmüş görünüyordu. Gözleri kalabalığı arıyordu. Önce Jess ve vahşi köpekleri gördü, onlara el sallarken gülümsemesi acı verici bir şekilde zorlandı. Sonra Blayne'in bakışları Lock ve Gwen'e kaydı.

Gözlerini kırıştırdı, kafası şaşkın bir Alman çoban köpeğinkini gibi eğildi. Sonra gülümsedi ve gülümsemesinin gücü neredeyse stadyumun ışıklarını söndürüyordu.

Kolunu yukarı kaldırdı ve el salladı. "Merhaba, Gwenie!"

Gwen gülerek ona el salladı ama iki kadın da Blayne'in önündeki korkuluklara büyük bir elin çarpmasıyla sıçradı.

"Kim o?" Gwen, gözleri Blayne'e dik dik bakan iri yarı oyuncuyu hedef alarak sordu.

"Staten Island Furrier'larından biri." Jess, çikolata yemenin potansiyel risklerini görmezden gelen çoğu köpek gibi çikolataya batırılmış muzunun etrafında gülümsedi. Onun düğünü bile gerçek bir çikolata şenliğiydi.

her köpeğin hoşuna giderdi. Ertesi gün iyiydiler ama Lock risk almayı anlamıyordu. Yine de, eğer biri ona bal alamayacağını söyleseydi... "Onun adı D.F.A."

"D.F.A.?"

"Yukarıdan Ölüm."

Gwen ve Lock vahşi köpeğe baktılar. "Adı bu mu?" Lock sordu. "Bu onun derbi adı. Ve cüssesine bakılırsa... tam da ona göre."

Hakemlerden biri "Ağızlıklar takılsın," diye emretti ve Lock sadece bakabildi.

"Uh... Blayne ağızlık takıyor."

"Evet," Gwen ellerini birbirine kenetledi. "Bazı liglerin kurt-köpek, çakal-köpek ya da kurt-çakalların oynaması konusunda ısrarcı olduğunu duydum. Takmak zorundalar Ağızlıklar."

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Ligler ancak bu şekilde hibrit olmayanlara karşı oynamalarına izin veriyor."

En azından taktıkları ağızlıklar miğferlerine takılıyordu; beyaz deriden çapraz şeritler burunlarının ve ağızlarının üzerinden çenelerinin altına kadar uzanıyordu. Sadece diğerlerini korumakla kalmıyorlardı. ısırıklardan gelen oyuncular, ayrıca oldukça havalı görünüyorlardı. Lock'un korkak tarafı etkilendi.

İlk düdük çaldı ve kadın sürüsü yola çıktı. Lock ve Gwen öne doğru eğildiler ve Blayne bir oyuncu olarak söz konusu olduğunda aynı şeyi görüp görmediklerini merak etti. Sağlam bir gücü vardı, sürüdeki diğer oyunculara karşı kendini koruyabiliyordu ama biraz çekingendi ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Patenlerine güveniyordu. Birkaç kez sanki güçlü bir rüzgar onu yere serecekmiş gibi görünüyordu.

İkinci düdük çaldı ve iki karıştırıcı grubun peşinden hızla ilerleyerek onlara ulaştıklarında yollarına devam ettiler. Kürkçüler'in sinyal bozucusu Blayne'i geçmeye çalışıyordu ve Blayne de takımının geri kalanının sinyal bozucusunu geçirebilmesi için onu kibarca engelliyordu. Ancak sürü sıkılaştıkça Lock aniden Blayne'in hırladığını duydu ve Gwen en yakın arkadaşının D.F.A. tarafından havaya kaldırılışını izlerken dik oturdu.

Gwen'in ne yapacağını gerçekten bilmeden bunu hissetmesi, bilmesi çok garipti. Elleri otomatik olarak uzandı ve kız onu geçmeye çalışırken belini kavradı. Gwen kendini koltukların üzerinden fırlatmadan birkaç saniye önce onu kucağına çekti ve muhtemelen Pistte.

Gwen'i sıkıca tutan Lock, D.F.A.'nın hâlâ kollarında çırpınan Blayne'le sürüden ayrılıp Gwen ve Lock'un bulunduğu yere doğru yuvarlanışını izledi oturuyorlardı ve yaklaşık üç metre uzaktayken Blayne'i onlara doğru fırlattı.

Blayne'in vücudu korkulukların üzerinden seyirciler ve pist arasındaki koruyucu cama doğru uçarken tüm bölüm içgüdüsel olarak eğildi. Koruyucu cam için hiç şu an olduğu kadar minnettar olmamıştı.

Ağzı açık bir şekilde yavaşça başını kaldıran Lock, zavallı Blayne'in bedeninin çarptığı noktaya baktı.

Bunu gerçekten görmüş müydü? Bir oyuncunun diğerini kalabalığın üzerine fırlattığına gerçekten tanık olmuş muydu? Ve daha da önemlisi, o oyuncu neden oyundan atılmamıştı?

"Onu tanıyor musun, Gwen?" diye sormak zorunda kaldı, çünkü D.F.A. Blayne'i ona fırlattığında gözlerini Gwen'e dikmişti.

"Hayır. Onu daha önce hiç

görmedim." "Neden hâlâ

oynuyor?"

Gwen ayağa kalkmış, pist ile stadyum koltukları arasında yere düşmüş olan Blayne'i görebilmek için kendini zorluyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"Seni dışarı atmaları için bir oyuncuyu fırlatmaktan çok daha fazlasını yapmalısın. Acımasız Marla beni yere serdikten sonra oyundan atılmadı bile."

Lock ne diyeceğini bilemedi ama sonra Blayne ayağa kalkmayı başardı. Birkaç saniye boyunca korkuluklara tutunmak zorunda kaldı ve sonra kör olduğunu fark etti, ancak kaskını ve ağzını yeniden ayarladığında bu durum çabucak düzeldi.

Vücudunu bir kez daha silkeledikten sonra Gwen'e tekrar el salladı, mutlu bir şekilde yüzünde bir gülümseme belirdi ve oyuna geri dönmek için yuvarlandı. Sahaya geri dönmek için gösterdiği iradeye hayran kalan kalabalık tezahürat yaptı ama hiçbirisi vahşi köpekler kadar yüksek sesle değildi.

Gwen alkışladı ama Lock yine de onun vücut dilinden ne kadar stresli olduğunu anladı. Ve onu zerre kadar suçlamıyordu.

11. BÖLÜM

Blayne'in kalabalığın üzerine bir frizbi gibi fırlatıldığı onuncu seferde, Gwen artık irkilmiyordu bile. Ve Lock, Blayne üzerlerine doğru uçarken artık zıplamadan ya da hırlamadan öylece oturuyordu.

Yine de Gwen'i hayrete düşüren şey, Blayne o dev kaltak tarafından kaç kez savrulursa savrulsun, sadece görünüşte hasarsız bir şekilde ayağa kalkmakla kalmayıp, aynı zamanda her zaman gülümsüyor olmasıydı. Gwen Blayne'i tanıyordu çoğu insanın ona verdiğiinden daha güçlüydü ama arkadaşının ne kadar dirençli olduğunu o bile bilmiyordu. Ağır hizmet tipi Tupperware gibi, Blayne geri dönmeye devam etti.

"Öldürün onu!" Jess, Blayne'e bağırdı, Gwen ve Lock ise Blayne'e bakıyordu. doğal olmayan kana susamış sevimli vahşi köpek. "Onu yeryüzünden sil, Evie!"

Phil, "Onu oyundan çıkarıyorlar," diye duyurdu ve Gwen bunun doğru olduğunu gördü. Blayne kenara alınıyordu, spiker de bunu doğrulamıştı. Kalabalık yuhaladı ama Gwen kararı anladı. Her ne kadar eğlenceli olsa da Bu insanlar Blayne Thorpe'un sarışın bir kayıp halka tarafından oradan oraya savrulmasını izleyecekti, bu da maçı pek ilerletmedi.

Son çeyrek hızlı ve sert geçti, iki takım da geri çekilmek istemedi. Ancak son düdük çaldığında, Furrier'lar Babes'i on iki sayı farkla mağlup etmişti.

"Bu harikaydı!" Jess tezahürat yaptı. "Kesinlikle geri geleceğim." Gwen gülümsedi. Başka bir derbi dönüşümü.

İşaretleri biliyordu.

"Blayne'i görmeye gidiyoruz," dedi Jess ona. "Sen de gelmek ister misin?"

"Evet. Tamam."

Gwen gerindi, esnedi ve işte o zaman farkına vardı - hâlâ Lock MacRyrie'nin kucağındaydı! Devre arası da dahil olmak üzere tüm maç boyunca öyleydi ve adam bu konuda tek kelime etmemişti. Sinsi Jersey ayısı!

"Neden sizinle orada buluşmuyoruz?" diye önerdi.

Jess başını sallayarak ayağa kalktı ve sürüsü de onu takip etti. Dışarı çıktılar ve Gwen onlar gidene kadar bekledi. Sonra Lock'un kucağından fırladı, döndü ve elleriyle ona vurmaya başladı.

Adam yüzünü kapatmak için kolunu kaldırdı ve ona güldü.

"Ben ne yaptım ki?"

"Bunca zaman kucağında oturmama izin verdin!"

"Rahattım!" Kollarından tuttu ve onu öne doğru çekti. "Sen de rahattın," diye alay etti. En azından kulağa alay ediyormuş gibi geliyordu.

"Mesele bu değil!"

"Ayrıca, beni geçici olarak kedi tahtına oturtacağını düşünmüştüm."

"Çok komik." Kollarını çekti. "Blayne'i görmeye gidiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış, utanmış ve biraz da kafası karışmış bir halde - çünkü onun kucağında gerçekten rahattı- merdivenlerden çıkıp kapıdan çıktı, Lock da hemen arkasındaydı.

"Bu taraftan," dedi Lock ve kızın elinden tutarak onu bir köşeden, küçük bir koridordan geçirip patenli kızlar ve onlara hayran hayran bakan hayranlarıyla dolu çok daha büyük bir koridora götürdü.

Vahşi köpekler çoktan Blayne'e sarılmıştı ama Gwen'i görür görmez geri çekildi ve kayarak yanına geldi.

"Gwenie! Burada olmana çok sevindim."

Gwen Blayne'e sıkıca sarıldı. "Ben de

öyle."

Blayne geri çekildiğinde, Gwen yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı.

"Blayne... yüzün."

"İyileşecek," diye el sallayarak reddetti. Gwen'in arkasında Lock'u gördü.

"Merhaba Lock!"

"Merhaba, Blayne. Sen-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi o sözünü bitiremeden. "Çalışmaya ihtiyacım

var. Biliyorum." "Ben-" demedim

"Acınacak haldeydim, umutsuzdum! Bana söylemek

zorunda değilsin." "Ama ben-"

"Sadece bir karmaşa! Biliyorum!"

Gwen Lock'un göğsünü okşadı. "Bırak artık."

Blayne ne kadar kötü olduğunu anlatmaya devam ederken, bir grup Furrier koridordan aşağı inerek soyunma odalarına doğru ilerliyordu. Yollarına devam ederken etraflarında büyük bir hayran ve arkadaş grubu vardı ama bu Gwen'in Blayne'in peşinden gitmeye devam edene soğuk soğuk bakmasını engellemedi.

Ve dişi yanından geçerken Gwen'e baktı, yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı.

Şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar veren Gwen, Blayne'in hâlâ kusurlarını sıraladığını görmek için geri döndü. Tam Blayne'e boş vermesini söyleyecekti ki Gwen'in burnu seğirdi ve tıslama isteği onu neredeyse boğacaktı.

"Sen iyi misin?" Lock sordu.

Hareket etmediği için fark etmesine şaşırان Gwen, "Evet, iyiyim... Geri döneceğim," dedi. Sonra da sakince koridorda yürümeye başladı.

Jess, Lock'un kolunu çekiştirerek onu Gwen'in peşinden bakmaktan ve ne yaptığını merak etmekten uzaklaştırdı. "Yani...?"

Lock, Jess'in belirsiz sorusu karşısında omuz silkti. "Yani... ne?"

"Sen, Gwen'le takılıyorsun." Sırıttı ve ayak parmaklarının üzerinde dans etti. "İyi bir şey mi?"

"Maçtan önce karşılaştık. Ben de peşine takıldım."

"Neredeyse iki saat boyunca kucağında oturdu, MacRyrie Klanı'ndan Lachlan MacRyrie." Onu her gördüğünde bu isimle çağırmakta ısrar ediyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve unut gitsin. Ona çıkma teklif ettim ve beni geri çevirdi."

"O kadar saf mısın?"

"Muhtemelen."

"Lock, o bir kedi. İlgilenmiyor olsaydı iki saat boyunca kucağında oturmaya tenezzül etmezdi."

"Başlama yine, Jess."

"Ben ciddiym." Onun ciddi olduğunu biliyordu ve bunu tartışmak istemiyordu çünkü Gwen'le arasında neler olup bittiğini bilmiyordu. Sadece bunun kırılğan bir şey olduğunu ve kolayca yıkılabileceğini biliyordu. Bunun olmasını istemiyordu.

Dikkatini bu konudan uzaklaştırmak umuduyla en sevdiği küçük vahşi köpeğine işkence etmeye karar veren Lock, onun burnunu başparmağı ve işaret parmağı arasında kavradı.

Kız kaşlarını çattı. "Bırak

beni." Bırakmadı.

"Şimdi.

" Hayır.

"Kahretsin!" Jess ondan uzaklaşmaya çalışıp ellerini onunkilere vururken Lock güldü. Jess böyle davrandığında ona her zaman tasmaından kurtulmaya çalışan bir köpeğı hatırlatırdı.

"Gwen nereye gitti?" Blayne, kendisiyle savaşmaya çalışan vahşi köpeğı görmezden gelerek sordu.

"Koridorun aşağısına-"

Lock'un vücudu sarsıldı, parmakları Jess'i hemen bıraktı ve Gwen'in o eşsiz kükreme sesini duydu. Ama o daha neler olduğunu anlamak için harekete geçmeden, Gwen soyunma odasından dışarı fırladı, vücudu Blayne'e işkence eden devasa derbi kızının etrafını sarmıştı. Yumruğunu kadının suratına indiren Gwen, takım arkadaşlarına yardım etmek için soyunma odasından akın eden Furrier'lara aldırmadan tekrar kükredi. Derby kızlarının kendilerine karşı korumacı oldukları biliniyordu ve Lock bunun ne kadar kötüye gidebileceğini çabucak gördü.

Daha da kötüsü, D.F.A. sessizce dayak yiyecek türden bir kadın değildi. Gwen'i üzerinden savurdu ve onu karşı duvara çarptı.

"Vay anasını!" Blayne, Gwen'e ulaşma niyetiyle yanlarından geçerken Jess patladı. O da öyle yaptı, Dişi Kurdu yakaladı ve onu yere itti. Blayne'in pistte gösterdiği çekingenlik, işin içine Gwen girince bir anda yok oldu.

Şimdi D.F.A.'nın üzerinde iki Philly melezi vardı ve her ikisi de yumruklarını yüzüne indirerek, Lock'un takım arkadaşlarından biri kızgın kız arkadaşı tarafından "kazara" kıcığın vurulduğundan beri duymadığı küfürleri haykırdı.

Lock ileri doğru hamle yaptı ama Babes'in kaptanı onun kolunu yakaladı, altın kedi gözleriyle Gwen ve Blayne'in vahşi Dişi Kurt'la kapışmasını izliyordu. Lock, kokusundan çok cüssesine bakarak onun bir kaplan, normalde tatlı huylu bir melez olduğunu tahmin etti. Kızın bir derbi takımında oynamasını garip bulmuştu.

Kürkçüler takım arkadaşlarına yardım etmek için atladılar, kurtlardan biri Blayne'i belinden yakaladı ve D.F.A.'dan diğerlerinin üzerine fırlattı.

Lock, Blayne'i onlara çarpmadan yakaladı ama onu vahşi köpeklere teslim edemedi önce, "Ev kedisi o, Gwenie!" diye bağırdı. Ev kedisi kaltak!" Bunun ne olduğunu hala öğrenmek istemeyen Lock, Blayne'i birkaç erkek vahşi köpeğin üzerine fırlatırken, Gwen sırtına çarptı ve Dişi Kurt tarafından yüzüne vuruldu. İşte o zaman iki takım birleşti, hiçbir puan risk altında olmadığından ve onları durduracak hiçbir hakem olmadığından kavga hızla çirkinleşti.

Bu aynı zamanda Lock'un canına tak ettiği zamandı.

Bir ayağını yere vurdu, sesi koridorda sekti ve ardından kükredi. İki takım ayrıldı, her cins içgüdüsel olarak tepki verdi, yani kediler kaçtı, kurtlar hırladı ve geri çekildi, birbirlerine bakarak onları bu özel kavgaya yönlendirecek birini aradılar, sırtlanlar ise güldü ve koştu ama çok uzağa gitmedi. Çünkü birinin canının yandığını görmek istiyorlardı. Melezlerden bazıları benzer şekilde tepki verdi ama en az ikisi gözyaşlarına boğuldu, bir kurt-çakal beton bir duvarı kazmaya çalıştı ve kaplan takım kaptanları ona gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi. "Bunu tek başıma kırabileceğimden emin değildim."

Lock başıyla onu onayladı ve hâlâ kavga eden iki kadını birbirinden ayırmak için uzandı; ikisi de onun kükremesinden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Onları ayırdıktan sonra ikisi de ayağa fırladı ama Lock tekrar birbirlerine saldırmalarına fırsat vermeden aralarına girdi.

"İşte o!" Gwen bağırarak onun etrafından dolaşmaya çalıştı ama Lock onu geri itmeye devam etti. "Macon Nehri'nde Blayne ve bana saldıran oydu!"

"O küçük melez orospu başlattı, seni lanet orospu!"

Buna cevap olarak Gwen, Lock'un etrafına eğildi ve D.F.A.'nın yüzüne kan tükürdü ve Dişi Kurt - şimdi bir McNelly olması gerektiğini anladı - Lock'un üzerine tırmanmaya çalışarak Gwen'e tekrar saldırdı. İşte o anda Gwen elini kargo pantolonunun ceplerinden birine soktu. Gümüş parıltısını gördü ve ne yapmak üzere olduğunu anladı. Bu işin o kadar ileri gitmesine izin vermeyi reddeden Lock, McNelly'yi geri iterek Dişi Kurdu koridordan aşağı uçurdu. Gwen'i yakaladı, sağ kolunu vücuduna yasladı, böylece üzerindeki bıçağı çıkaramadı ve onu ters yöne doğru taşıdı.

"Getir onu, kaltak!" Gwen bağırdı, sol elinin korkunç tırnakları Lock'un omzunun üzerinden McNelly'yi gösteriyordu. "Seni öldüreceğim, seni lanet fahişe! Arkadaşıma bir daha dokunursan seni öldürürüm!"

Lock koridorun yarısındaki erkek soyunma odasına çarptı ve kapıyı iterek kapattı. Gwen'i serbest bıraktı ve onu içeriye doğru itti, ama bir kez serbest kalınca Gwen onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Adam onu tekrar geri itti ve Gwen tekrar kapıya yöneldi. Onu üçüncü kez geri ittiğinde, Gwen ayakta dururken sıçramak için o güçlü bacaklarını kullanarak onun üzerine çıktı. Adam onu arkasından yakaladığında ve etrafında döndürdüğünde kapıya varmıştı.

Kendisini öldürmeye çalışmayan birine karşı hiç olmadığı kadar öfkeli olan Lock, onu kaldırdı ve orada tuttu. Tamamen kontrolden çıkmıştı, iki kedigil içinde kan için kükrüyordu. Pençeleri artık dışarıdaydı, en sevdiği tişörtünü yırtıyordu ve Lock ne tam bir aslan erkeğini ne de tam bir kaplan erkeğini hayal edemiyordu

onu bu haldeyken idare edebilmek. Onun ne yaptığını bildiğinden bile emin değildi.

Fikri kalmayınca aklına gelen tek şeyi yaptı. Onu duşa taşıdı, yüzünü ona dönmesi için çevirdi ve suyu sonuna kadar açıp soğuttu.

Gwen çığlık attı ama sonunda sesi insan gibi çıkmıştı. Kaçmak için tekmelese bile onu suyun altında tuttu. İşini şansa bırakmıyordu.

"Seni orospu çocuğu! İndir beni!"

Tekrar yüzleşene kadar onu ellerinin arasında döndürdü. "Kendini kontrol edebiliyor musun?" diye sordu.

Kız ona yüzünü tokatlayarak cevap verdi. O kadar sertti ki adam dişlerinin takırdadığını hissetti, sonra kadın onu öpmeye başladı ve adam... uh... dişlerinin takırdamasını umursamaz oldu.

Birine haftalar önce yaptığı bir şey için uyarmadan saldırmak mı? Tamamdır. Her zaman yanında taşıdığı jiletle basit bir cins anlaşmazlığını çok daha çirkin bir şeye dönüştürmeye hazır mıydı? Şah. Kanı bir kabalık silahı olarak kullanmak? Kontrol edildi. Ölümle tehdit etmek? Tamam. Yardımsever bir yabancıya veya arkadaşına saldırmak? Kontrol. Yardımsever bir yabancıyı veya arkadaşını uyarmadan veya izin almadan öpmek? Kontrol.

Evet, Gwen'in anne olması sadece altı hafta sürmüştü.

Bunun dehşeti şaşırtıcıydı ve belki de bu yüzden Lock MacRyrie ile bir erkek soyunma odasında öpüşüyordu. Her köşeye sinmiş testosteron kokusundan buranın erkeklere ait olduğunu biliyordu. Normalde öğürürdü, hassas kedi duyuları bunu kabul etmek istemezdi.

Bir oyundan sonra aynı bölgede dolaşan çok sayıda erkek cinsinin kalıcı etkileri. Ama nedense bu adamı öpmek dikkatini sadece ve sadece ona odakladı. Sadece dikkatini "adamdan" uzaklaştırmakla kalmadı

Blayne'in deyimiyle "funk "tan değil, öfkesinden. Bir kez açığa çıktığında nadiren kontrol altına alınabilen ya da herhangi biri tarafından kontrol edilebilen bir öfke, bu yüzden onu tutmak için çok mücadele etti - ama o kaltağın kim olduğunu fark ettiğinde...

Yine de şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü tüm o öfke ve nefret güvenli yerine geri kaymış ve kendini bu öpücüğün tadını çıkarmaya bırakmıştı. Hâlâ onun dudaklarıyla o... o... şeyi nasıl yaptığını bilmiyordu ama bu dudakların vücudunun diğer yerlerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ediyordu.

Ve Tanrım, tadı çok tatlı. Yediğı onca baldan olmalı.

Bu öpücüğün sonsuza dek sürmesinin bir yolu var mıydı? Duş başlığından üzerlerine dökülen dondurucu soğuk suyla, Macon Nehri şelalelerinden birinin altında durduklarını, nehirde yüzdüklerini ve iki genç gibi öpüştüklerini hayal edebiliyordu.

Gwen, Blayne'in banyoya girdiğini duyduğunda bu küçük fanteziyi ne kadar ileri götürebileceğini merak ediyordu. "Gwenie? Tatlım, sen oooooooooo -Vay canına. Tamam. Evet. Uh..."

Blayne de yalnız değildi. Yanında Jess de vardı ve iki köpek fark edilmeden hızla uzaklaşmaya çalışırken birbirlerine çarptılar, sonra da kapıya ulaşmaya çalışırken birbirlerine takılıp düştüler.

Lock artık onu öpmeyi bırakmıştı, böylece omzunun üzerinden iki mankafayı izleyebiliyordu. Gerçi Gwen onu suçlamıyordu. Bazı şeyler görmezden gelinemezdi.

Jess kapıyı çekerek açtı ve Blayne'in suratına çarptı. "Ow!"

"Oh, kahretsin. Özür dilerim!" Jess onu kapıdan dışarı itti ve Gwen ile Lock'a gülümsedi. "Özür dilerim," diye mırıldandıktan sonra dönüp kıpırdamayan Blayne'e çarptı.

"Ow!"

"Oh, Blayne! Tatlım, iyi misin?"

Kapı kapandı ve ayının ilk homurtusunu duyana kadar bir, belki de iki dakika geçti. Ondan sonrası sonsuza kadar sürdü.

gölmeyi birakin.

12. BÖLÜM

Onu oteline geri götürdü, Gwen ve Lock banyodan çıkana kadar herkes koridoru boşaltmıştı. Onu bırakıp gideceğini düşünmüştü ama limuzinlerin ve taksilerin arasında durup onu indirdiğinde, "İçeri geliyorsun, değil mi?" diye sormuştu.

Bu kırk dakika önceydi. Gwen'in duş alması için kırk dakika, Eşofmanlarını değıştirdi, yüzündeki yaraları temizledi ve bir şekilde Lock'un kucağına oturdu.

Onu nasıl kucağına aldığını hâlâ bilmiyordu. Gözlerini zar zor açmışlardı. McNelly ile kavga ederken, "Saçını kestirmen lazım!" diye bağırmişti.

McNelly aynı fikirde olmayınca, kız aniden onun kucağına tırmanmıştı. Umursadığından değil. Hem de hiç. Özellikle de yüzü ona dönükken, dizleri kalçalarının her iki yanında dururken ve o muhteşem küçük poposu tam sikinin üzerindeyken. Yani hayır, hiç aldırmadı.

Gwen ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve yüzüne doğru itti. Bir süre onu inceledi ve sonra ellerini çekti. "Burada büyük bir saç kesiminden bahsetmiyorum."

"Saçımı kestirmek istemiyorum. Vahşi tarafımın tadını çıkarıyorum."

"Vahşi ve asi var. Asi olmak istemezsin, değil mi?" "Arada fark var mı?"

"Sen bütün diplomaları olan adamsın. Bunu zaten bilmen gerekmiyor mu?"

"Ailemin hayal kırıklığına uğramasına rağmen, benim sadece bir diplomam var."

"Kâğıt parçaları," diye mırıldandı, hâlâ onun saçlarıyla oynuyordu. Gümüş uçlardan büyülenmiş gibiydi, onları yakından inceliyordu. "Bana orduda daha iyi bir eğitim almışsın gibi geliyor. Özellikle de

savaş." Daha yakına eğildi, çalışkan bakışları saç tellerinde gezindi. Harika kokuyordu, özellikle de kullandığı o lanet ballı şampuanla. "Savaş gördün mü?" diye sordu.

"Bir savaş birliğinde değildim." Ona bakmak için başını çevirdi ve ağzı çok yakındı. Onu tekrar öpmemek, dilini ağzına sokup cennete giden yolu yalamamak için her şeyini verdi. "Bizler takipçiyiz. Bizi avlayanları avlarız."

"Birim'de miydin?"

Adam başını salladı ve kadın elindeki saç tellerini bırakıp bir avuç daha aldı. "Gerçekten harika saçların var," dedi, askeri geçmişi hakkında başka bir şey sormadan. "Böyle bir renk için servet ödeyecek kadınlar tanıyorum."

Onun konuyu değiştirdiğini düşünmüyordu çünkü bundan rahatsızdı. Neredeyse tüm şekil değiştirenler Birim'i ve tam insan ordusundaki rollerinin ne olduğunu biliyordu. Bunun yerine konuyu değiştirdiği hissine kapıldı çünkü bir zamanlar yaptığı şey onu öyle ya da böyle rahatsız etmiyordu. En azından ailesini rahatsız ettiği şekilde değil. Sonra tekrar, Gwen bir kadındı. Bu şekilde yetiştirilmişti, bu şekilde yaşıyordu. Bunu McNelly'yle acımasızca dövüşmesinden anlıyordu. Blöf yapmıyor, uyarı amaçlı hırlamıyor ya da kedi tırmalaması yapmıyordu. İki dişinin biri ya da her ikisi de ölene kadar dövüştüğünü hayal edebiliyordu.

"Hangi şampuanı kullanıyorsun?" diye sordu.

"Alışverişe gittiğimde markette ne satılıyorsa onu."

Ağzı açık kaldı ve güldü. "Kardeşimin kafası Bunu duysa patlardı. On altı yaşındayken girdiği ilk iş, klimasının parasını ödeyebilmek içindi. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, o kadar pahalıydı."

"Tüm bunlar için çok tembelim."

"Senin güçlü bir yelen yok. Bir aslanın cinsel olgunluğunun ve gücünün işaretidir."

Askerdeyken erkek aslanlardan payına düşeni fazlasıyla almış olan Lock, tiksintiyle gözlerini devirmekten başka bir şey yapamadı.

Kadın adamın saçından bir avuç daha aldı. "Biraz şekil vermekten zarar gelmez. Makasım var, burada yapabilirim."

"Hayır."

"Endişeleniyorsan, ehliyetim var." "Tesisatçı olarak."

"Ve stilist. Annemin dükkanında çalışırken, saçlarını kesmem için gelen bir sürü erkek oluyor." Eminim öyledir. Piçler muhtemelen kapıda izdiham yaratıyordu.

"Saç yapabiliyor musun?"

"Saç, makyaj, pedikür, manikür ve vücudun neresine istersen ağda yapabilirim" diye parmaklarıyla sayarak cevap verdi.

"Benim hiçbir yerime ağda yapmayacaksın."

Eğildi, başparmağı adamın alnına süründü. "Belki birkaç tüyümü alabilirsin?"

"Hayır."

"Tamam, ama sonra bununla uğraşmak zorunda

kalacaksın." "Neyle uğraşacağım?"

"Babanın tek kaşı çıkıyor. Ve ikiniz birbirinize çok benzediğiniz için..."

Elini onun elinden çekti. "Dünya benim yaşlı adam tek kaşımın dehşetiyle uğraşmak zorunda kalacak."

"Güzel. Öyle olsun."

"Öyle yapacağım." Kadın saçlarını incelemeye devam ederken Lock bir süre onu inceledi. "Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Saç yapmayı sevmiyorsun ama benimkini kesmeye kararlısın, öyle mi?"

"Her gün para için saç yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama her zaman arkadaşlarımla saçını yapıyorum. Çok eğlenceli. Ayrıca, eğer bunu biraz temizlemezsek-"

"-Yavrularını beslemek ve akşam yemeğini yapmak için kendine asla güzel bir ev dışısı bulamayacaksın."

Kadının ellerini itti ve saçlarını yüzünden silkeledi. "Çünkü kulağa seksi geliyor."

Parmaklarını göğsüne dayamış, altın sarısı gözleriyle onu dikkatle izlerken sordu: "Eğer güzel bir evsow senin zevkine uygun değilse... o zaman ne istiyorsun?"

Seni. Seni istiyorum.

Yine de bir şey ona bunu söylemek için doğru zaman olmadığını söylüyordu, onu ve zavallı sikini nasıl delirttiğini itiraf etmek için. Bu yüzden cevap çok daha sıradan ama güvenli olan "Akşam yemeği. Akşam yemeği istiyorum."

Ve bunu kanıtlamak için yan masaya uzanıp oda servisi menüsünü aldı.

"Umarım geyikleri vardır," diye mırıldandı Gwen onu dikkatle izlerken ama hiçbir şey söylemedi.

Gwen kime daha çok kızdığını bilmiyordu. Cazibesine direndiği için ayıya mı, yoksa en başta çekici olmaya çalıştığı için kendisine mi?

Bir erkeğin ilgisini çekmek için çok çalışmakla hiç uğraşmadığını itiraf ederdi, çünkü ona buna değdiğini hissettiren hiç kimse yoktu. Buna değdiğini düşündükleri için de, kendisini değerli hissettiğini gösteren sinyaller veriyordu.

seksle ilgileniyordu ve çoğu da aynı şekilde karşılık veriyordu. Sonunda birlikte yatağa girerlerdi. Eğer iyiye, Gwen genellikle biraz daha fazlası için geri dönerdi. İyi değilse, hiç zahmet etmezdi.

Hayatı genellikle çok basitti. Şimdi karmaşıktı çünkü bu adamın peşinden sadece seks için gidiyormuş gibi hissetmiyordu.

Tamam, yalan söylemeyecek ve onunla seks yapmakla ilgilenmediğini söylemeyecekti. Çünkü, Tanrım! İlgileniyordu. Ama her ikisi için de bundan daha fazlası vardı.

Yemeklerini yemek masasında yediler ama sıra tatlıya geldiğinde Lock masayı ve sehpayı yoldan çekip panjurları açtı. Dondurmalarını buzluktan çıkarıp yere oturdular, sırtlarını kanepeye dayadılar ve New York silüetini seyretmeye koyuldular.

"Jersey'i hiç özleyiyor musun?" Gwen sordu.

"Nasıl özleyebilirim ki?" Başını eğerek bir işaret yaptı. "Hemen şurada."

Kadın güldü. "İyi bir noktaya değindin."

"Ayrıca, on yaşımdan beri Manhattan'daki okullara gidiyordum."

"Jersey'de yaşadığın yerden mi?" Başını salladı. "Annen için her gün çok yorucu olmalı."

"Otobüs ve metro sistemi varken olmaz."

"On yaşındayken mi?" Adam tekrar başını salladı ve Gwen başını çevirmeden ona bakabilecek hale gelene kadar hareket etti. "Annen seni on yaşında tek başına şehre mi gönderdi?"

"Annem kendi kendine yetebilen çocuklara çok inanır."

"Benim annem de öyle ama beni on yaşında tek başıma otobüse bindirmedi."

"Ama o zaman kazara Bowery'yi nasıl keşfedebilirdim ve ayıların ne kadar hızlı koşabildiğini bu kadar erken yaşta nasıl öğrenebilirdim?"

Gwen çaresizce omuz silkti. "Buna verecek bir cevabım yok."

"Evet," dedi dondurmasından bir kaşık daha yuttuktan sonra. "Çoğu insan bilmez."

"Gitmem gerek," dedi Lock.

Elbette bunu kırk dakika önce söylemeliydi ama bakır tesisatın incelikleri hakkında o kadar güzel bir sohbet ediyorlardı ki ayrılmak istememişti. Ama söyleyecekleri şeyler tükenmişti ve kadın ona bakıyor, o hamleyi yapmasını bekliyordu. Onu yatağına yatıracak hamleyi.

Amcalarının onu ensesinden kelepçeleyip neyin var diye soracaklarını biliyordu ve "Bizden hiçbir şey öğrenmedin mi? Yoksa yine o aptal babanı mı dinliyorsun?"

Gerçek şu ki, Lock amcalarından çok şey öğrenmişti ama Jersey'li MacRyrie ayıları ile Profesör Brody arasında büyük bir fark vardı. MacRyrie-Brody istediği kadına sahipti. Ona sahipti ve otuz yedi yıldan fazla bir süredir herkesin asla yakalanamayacağını söylediği bir domuzu elinde tutmayı başarmıştı. Lock, Gwen'le işlerin nereye gittiğini bilmiyordu ama onunla cehennemde bir şansı olmasını umuyorsa, bir şey ona bu yolda babasının yolunu takip etmesi gerektiğini söylüyordu. Amcalarının değil.

"Şimdiden mi?" Saatine baktı ve küçük bir yüz buruşturması yaptı. "Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Benim de işim var... ya da başka bir şey." Ya da başka bir şey mi? Yapabileceğinin en iyisi bu mu, seni aptal! "Yani, bir iş üzerinde çalışıyorum ve geride."

"Tamam." Yine kanepede oturuyorlardı, Gwen ona dönüktü, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. O altın sarısı gözleri ağır ağır onu izliyordu,

zar zor göz kırpıyor, kedi bakışları. Yine de gergin değildi. Sadece bekledi. Onu bekledi.

Baştan çıkarıcı bir hareketti ama o buna kanmıyordu. Yine de küçük bir iyi geceler öpücüğünden zarar gelmezdi, değil mi?

Öne doğru eğilerek elini boynunun arkasına götürdü ve parmaklarıyla oradaki kaslara masaj yaptı. Gwen inledi ve gözlerini kapattı, dudakları sadece kişisel bir davet olarak görebileceği şekilde ayrıldı.

Lock onu yerinde tutmak için ensesinden tutarak öptü. Kısa ve kontrollü tutmak istemişti ama Gwen'in küçük elleri omuzlarını kavradı, o lanet tırnaklar boğazına, kulağının arkasına sürtündü. Bu onu delirtti! Başını yana eğdi, dili onunkini okşarken, dudakları onunkilerle oynarken kendini öpücüğün içine çekmesine izin verdi. Aniden, onu yerinde tutan elin izin verdiği kadar geriye çekildi.

"Dudakların," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Dudaklarınla yaptığın o şey de ne?"

"Ne şeyi?" diye sordu ve sonra onu tekrar içine çekti. Derin ve uzun bir inilti çıkardı, ses boğazının arkasından geliyordu, dizlerinin üzerinde yükselirken elleri adamın omuzlarını serbest bıraktı, böylece kollarını boynuna dolayabildi.

Durması gerektiğini biliyordu, geri çekilmeliydi. Tanrı biliyordu ki bunu istemiyordu ama...

Lock geri çekildi ve kollarını onun boynundan çözdü. "Gitmek zorundayım."

Gwen'in gözleri kırpışarak açıldı. Ona utanmaz bir şaşkınlıkla ama aynı zamanda tutkuyla baktı. Daha önce başka bir kadında hiç görmediği derin, ham bir tutku.

"Sen...?"

"Gidiyorsun" kelimesi aralarında asılı kaldı.

Adam kadının alnına bir öpücük kondurdu ve onu serbest bıraktı, ön kapıdan bir kart okutulup kapı açılırken geri çekildi. İçeri bir erkek girdi. Aslan. Baktı Brendon Shaw gibi. Üvey kardeşin meşhur üvey kardeşi olmalı. Aslan esneye esneye odaya girdi, onlara baktı ve el salladı. "Sissy nerede?" Gwen Lock'tan uzaklaşarak sordu.

"Dişi kurtlarıyla birlikte. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, çünkü jet lag beni mahvediyor." Lock'a en yakın sehpanın altındaki mini buzdolabından bir şişe su aldı, tekrar el salladı ve koridora yöneldi. Uzaktaki bir kapı çarparak kapanmadan saniyeler önce "İyi geceler," diye seslendi.

"Huh," dedi Gwen. "İyi gitti."

Lock ne demek istediğinden emin değildi, ta ki "O da kimdi lan?" diye bir kükreme duyana ve uzaktaki kapı tekrar açılana kadar.

Jet lag! Jet lag'i unutmuştu! Elbette Gwen Doğu Yakası dışına hiç seyahat etmediği için bu pek de şaşırtıcı değildi. Ayrıca, kardeşi ve arkadaşı için erken yatma saati genellikle sabah altı civarıydı. Ama Gwen Mitch'in, on sekiz yaşından beri sıkı bir gezgin olan Sissy gibi seyahat etmeye alışık olmadığını unutmuştu. Ve bu yanlış hesaplama yüzünden kardeşi buradaydı; yorgun, sinirli ve bir ayıyı öldürmeye hazırdı. Onun ayısını!

Mitch Shaw da Lock'a doğru ilerledi, öldürücü darbeyi indirmek için hamle yaparken pençelerini serbest bıraktı, bu pençelerin arkasındaki güç, iyi yerleştirilmiş bir tokatla bir insanın omurgasını kırabilirdi.

Daha da kötüsü, Lock ürkmemişti. Ürkek bir Lock, sağlıklı bir mücadele verebileceği anlamına geliyordu. Sakin bir Lock ise sadece kıcıını kurtarabileceği anlamına geliyordu.

Oh. Oh.

Bunu beklemiyordu.

Lock sadece ürkmemişti, aynı zamanda korkmamıştı da. Kızgın da değildi. Mitch ona doğru hamle yaptığında, Lock rahatça uzandı ve aslanı yere serdi. Gwen buna şiddetli bir hırpalama bile diyemedi. Daha çok, anne ayının aptalca bir şey yapan yavrularına attığı basit bir dişi domuz sopasına benziyordu. Lock'un da bu dişi domuzun arkasına gerçek bir güç koyduğunu sanmıyordu. Ama Mitch yere düştü, sertçe yere çarparken homurdandı.

şimdi öfkelenen ve kükreyen Mitch ayağa kalktı ve tekrar Lock'un üzerine yürüdü. Lock yine koca kediyi tokatlayarak yere serdi. Daha da kötüsü, Lock hâlâ sinirli değildi. Gülüyordu. Alaycı kahkahalar da değildi, Mitch ve amcalarının bunu başkalarına yaptıklarını çok iyi biliyordu. Daha çok eğleniyor gibiydi. Sanki harika bir oyuncak bulmuş gibi kıkırdıyordu.

Mitch tekrar ayağa kalktı ve Lock onu tekrar yere indirdi, Gwen'in kardeşi bir bam!

Lock Gwen'e sırtıttı. "Eğlenceli biri," dedi ve Mitch'e bakmadan uzanıp onu kelepçeledi. "Sürekli ayağa kalkmaya çalışıyor." Bam! "Bu harika." Bam! "Tıpkı 'Yapabilen Küçük Aslan' gibi." Bam!

Yaralanmış ve belki de beyni kalıcı olarak hasar görmüş olan Mitch tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama Lock, Gwen'in kardeşini tokatladığı elini kullanarak onu yerde tuttu.

"Gitmem gerek," dedi Gwen'e tekrar, küfürlere aldırmandan ve Yerden ona doğru fırlatılan şiddetli intikam vaatleri. "Ama bu gece harika vakit geçirdiğimi bilmeni istiyorum."

Bu sözler öylesine içtenlikle söylenmişti ki Gwen yerde debelenen zavallı - artık özel ihtiyaçları olan- kardeşini tamamen unutmuştu. Lock'un insan yüzü için neredeyse çok büyük, ayı yüzü içinse çok küçük olan o büyük kahverengi gözlere baktı ve "Ben de harika vakit geçirdim" dedi.

"O zaman seninle sonra

konusuruz?" "Tamam."

Onu tekrar öptü, bu sefer kısa tuttu, ama sonra alnını onunkine bastırđı, gümüş uçlu kahverengi saçları teninde yumuşak ve ipeksi bir his bıraktı, yanaklarını ve çenesini gıdıkladı.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı.

"Bunu sen söyledin. En az üç kere."

"Biliyorum. Yine söylüyorum." Derin bir nefes aldı ve sonra ondan uzaklaştı, ama tenini onunkine değdirmeden önce değil. Bu neredeyse Kedigil hareketi yaptı ve adamın sırtına tırmanıp onu bir at gibi yatak odasına götürmemek için kendini zor tuttu.

Ona dönüp bakmadan önce ön kapıya kadar gelmişti. Sonra gözleri genişledi. "Ah! Neredeyse unutuyordum." Tekrar kızın yanına geldi ve ona bir kart uzattı. "Bunlar numaralarım, e-posta adreslerim, iş adresim, fiziksel adresim ve posta adresim. Bilirsiniz... eğer benimle temasa geçmeniz gerekirse."

Onunla temasa geçmek mi? Ama sosyal güvenlik numarasını, doğum tarihini ve lise not ortalamasını yazmamıştı. "Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Tamam

mı?" Eriyordu. Çok eriyordu. "Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam." Kapıya doğru yürüdü, omzunun üzerinden ona baktı. "Güle güle, Gwen."

"İyi geceler." Ön kapıyı açtı ve Gwen, "Kilitli mi?" diye sordu.

Hemen durdu. "Öyle mi?" Gitme kararını veren kendisi olduğu halde bu kadar hevesli görünmek zorunda mıydı? Lanet olsun ona! "Uh... onu burada bırakabilir misin? Burayla birlikte geliyor sayılır."

Lock kaşlarını çatarak yere baktı. "Oh,

Tanrım!" Tanrım mı?

"Bunun için üzgünüm." Koltuktan kapıya, oradan tekrar koltuğa ve tekrar kapıya sürüklediği aslanı hemen yere bıraktı. "Alışkanlık. Genelde avımı dövüşmeyi bırakana kadar hırpalar, sonra da çalılıklara sürüklerim... şey... bilirsin işte." Mitch'e baktı. "Bunun için üzgünüm... uh..."

"Mitch," dedi ona.

"Mitch. Doğru. Bunun için üzgünüm, Mitch. Tanıştığımıza memnun oldum."

Lock bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı, ama başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Nefesini bırakan Gwen yüzünü kanepenin minderlerine gömdü. Yüzünü kumaşa bastırarak orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama hareket etmeye hiç niyeti yoktu. Ta ki sürekli inlemeye daha fazla dayanamayana kadar.

"Ben ölüyorum. Bana yardım et," diye sızlandı kardeşi.

"Ne?" diye sordu kadın, kanepenin arkasından ona bakarak. "Şimdi ne diye sızlanıyorsun?"

"Hastane. Hastaneye ihtiyacım var."

Gwen homurdandı. "Kanaman bile yok." "İç kanama. İç kanama. Yavaş yavaş ölüyorum."

Ayağa kalktı ve yatak odasına yöneldi. "Tam bir drama kralı!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Sissy sana nasıl katlanıyor?"

13. BÖLÜM

Gwen iş eldivenlerini takmış, koruyucu gözlüklerini takmış ve yüzüne küçük beyaz bir maske geçirmiş bir halde, Blayne ile birlikte arkasındaki borulara ulaşmak için az önce yıktıkları duvarı sökmeye başladı. Yakın zamanda evlerini yeniden inşa eden kendin yap çifti için basit bir kanalizasyon hattı işi olarak başlayan

Satın alınan tamirci kısa sürede iyi para getirecek çok daha büyük bir projeye dönüşmüştü. Gwen böyle şeylere bayılırdı.

Tabii ki duvarları sadece su tesisatını değiştirmek için yıkıyorlardı. Duvarları yeniden örmek ev sahiplerine düşecekti ki bu da Gwen için sorun yoktu, çünkü duvarları yıkmayı severdi ama onları yeniden inşa etmenin sıkıcılığından nefret ederdi. Ayrıca, bu konuda pek de iyi değildi.

"Peki neden bana Bebekler'den bahsetmedin?" Blayne, Gwen'in yere attığı parçaları büyük endüstriyel çöp kutusuna atarken Gwen sordu. "Ya da ilk maçından?"

"Nedenini biliyorsun."

"Senin için mahvederim diye mi?"

Blayne çöpten başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Tabii ki hayır! Benden utanmanı istemedim. Berbat durumda olduğumu biliyorum," diye üzüntüyle sözlerini tamamladı.

"Şunu söylemeyi kes. Dağınık değildin. Lastikten yapılmış olmalısın çünkü hiç zarar görmeden zıplayıp durdun."

Blayne sırtıttı. "İtlerin güzelliği. Kafanla o garip şeyi yapabiliyorsun ve ben yok edilemiyorum."

"Kafamla yaptığım o garip şey de ne?" Gwen, Blayne'in neden bahsettiğini anlayamadan sordu.

Blayne gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hiçbir şey."

Gwen onu bu konuda zorlayamadan, tam insan çift kapıdan içeri girdi. "Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu erkek olan. Dünyevi, dünyayı kurtaran, "Ben her zaman yeşilim" tarzında çok sevimliydi ve muhtemelen Gwen ve Blayne'den çok daha yaşlı değillerdi.

"İyi," dedi Gwen. Duvara bir adım daha yaklaştı. "Blayne, tuvaleti dışarı taşımamız gerekecek."

"Tamam."

"Dışarı mı taşıyacağız?"

"Evet. Ve ciddi bir küf sorununuz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" "Var mı?"

"Evet."

Gwen duvarların karanlık girintilerine baktı ve hızla geri çekildi. "Ayrıca, bir yılanınız var."

Çift ona bakakaldı. "Ne?" diye sordu karısı, kaçmak üzereydi.

"Duvarın içinde. Gerçekten büyük, yaşayan, nefes alan bir yılan." Blayne gülümsedi ve öne doğru sıçradı. "Öyle mi?"

"Bizim hiç yılanımız olmadı," dedi karısı umutsuzca. "Bu bir yılan olmalı. evi satın aldığımız insanlar. İstifçiydiler. Kedileri, köpekleri," diye yutkundu, "ve fareleri vardı. Dondurucularında donmuş olanlar. Evcil hayvanlarının cesetlerini sakladıklarını düşündük!"

Sonra kocası ekledi, "Sanırım bizim küçük Pamuk Top kaçmadı."

Karısının nefesi kesildi, gözleri doldu ve Gwen cep telefonuna uzandı. "Hayvan Kontrol'ü buraya çağırmalıyız ve-"

O tuşlayamadan Blayne duvara uzandı. "Blayne Thorpe!

Aklından bile geçirme-"

Sonra Blayne tıslayan yılanı kafasından tutup duvardan dışarı sürükledi. Sadece tıslamakla kalmıyor, Gwen artık tıkırtıları da duyabiliyordu.

Paniğe kapılan Gwen geri sıçradı. "Lanet olsun!"

Koca karısının önüne geçti ama Gwen bir erkeğin seni korumasını bekleme olayını hiç anlamadı. O bir koşucuydu ve umarım

adam ayak uydurabildi.

Çok hızlı hareket eden Blayne yılanın vücudunu kavradı ve kafasını üç kez yere çarptı. Yılan sersemlemiş bir halde yerde yatarken, Blayne alet çantasından küçük demir testeresini çıkardı ve yılanın kafasını kesti. Cesedi küflenmiş alçı duvar kalıntılarıyla birlikte çöpe attı ve kafasını da peşinden fırlattı.

Çift ve Gwen sessiz bir dehşet içinde onu izlerken, Blayne bir el feneri kaptı ve duvarın içine bir kez daha baktı. "Hey!" diye neşeyle seslendi. "Bir yuva!"

İşte o anda çift ve Gwen koşmaya başladı.

Sissy, Llewellyn ve Smith Güvenlik'te Mitch ile paylaştığı ofisin kapısında duruyordu. İkisi de dışarıda olduğu için bu ofisi nadiren kullanıyorlardı. Son birkaç aydır ülkeden ayrılmışlardı ama eve döndüklerinde burası onlarını.

Mitch'in pencereden dışarı bakmasını izledi. Nadiren dalgın olurdu. Onun Mitch'i değildi ama bir şeylerin peşinde olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Ofise adımını attığında Mindy yanından geçti ve "Mitch, sonunda anneni hatta aldım. İkinci hatta."

"Teşekkürler." Mitch döndü ve vızıldayan telefona uzandı ama Sissy elini onunkinin üzerine kapattı. "Annen neden arıyor?"

"Tek oğlunu sevdiği için mi?"

"Tekrar dene." Annesi bir sorun olmadıkça ya da onu görmek istemedikçe nadiren arardı.

"Telefonuma cevap veriyor. Şimdi patini çeker misin?" "Anneni neden aradın?"

"Kendi annemle sadece konuşmak için konuşamaz mıyım?"

"Hayır." Sissy'nin gözleri kısıldı. "Umarım bu o ayıyla ilgili değildir."

"Ne ayısı?"

"Gwen'in seni odanın içinde en sevdiği oyuncağını sürükleyen küçük bir çocuk gibi sürüklediğini söylediği ayı."

Şimdi Mitch'in gözleri kısılmıştı ve telefonu çalmaya devam ederken birbirlerine bakıyorlardı.

"Her ne planlıyorsan, Mitch Shaw-"

Mitch küçük bir hırıltı çıkararak Sissy'nin elini bıraktı ve ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba anne," dedi Sissy'ye bakarken. "Nasıl gidiyor?"

Hayvan Kontrol, zavallı bir çiftin arazisinde yaşayan çingiraklı yılanları temizleyene kadar işleri askıya alınan Gwen ve Blayne, başka bir iş gelmediği sürece günün geri kalanını kendilerine ayırmışlardı. Evrak işlerini halletmek için ofislerine gittiler, ancak günlerden Cuma'ydı ve dürüst olmak gerekirse, iş dışında bir şey yapma arzusu onları ele geçirdi.

Öğle yemeği saatinde kendilerini Kuznetsov binasının bodrumunda buldular. Kamyonlarının çoğu iş için dışarıdaydı ve bu da onlara kullanabilecekleri büyük bir alan sağlıyordu.

Gwen, Blayne'e patenlerini giydirdi ve sonra onu annesinin eskiden yaptırdığı alıştırmalardan geçirdi. Blayne olduğu için Gwen düşündüğünden çok daha fazla eğlendi. Ona ne yapmasını söylerse söylesin, kaç kez yapmasını söylerse söylesin ve Blayne ne kadar sık kışının üstüne düşerse düşsün, kurt köpeği asla üzülmedi, asla şikayet etmedi ve her zaman gülümsemesini korudu.

Birkaç saat sonra, Blayne bodrumda koşuştururken ve Gwen onu hazırlıksız yakalamaya çalışarak kafasına bir şeyler fırlatırken, vahşi köpeklerden biri yanlarından geçti. Tekrar uzaklaşmadan önce birkaç dakika onları izledi. Yaklaşık yirmi dakika sonra, tüm vahşi köpekler bodrumda onlarla birlikteydi. Yemek getirmişlerdi ve Gwen ile Blayne öğle yemeği yemeye bir türlü fırsat bulamadıkları için sürüyle birlikte yemek yediler.

Gwen genellikle köpeklerden oluşan kalabalıkların etrafında olmaktan nefret ederdi ama belki de kurtları o kadar sevmiyordu çünkü vahşi köpekler o kadar da kötü değildi.

Sadece köpeklerin olabileceği gibi son derece arkadaş canlısıydılar ve aynı zamanda komiktiler ve kurtlar ve kedilerin aksine, karışık ırklara karşı çok misafirperverlerdi.

Saat dört civarında iki yavru ortaya çıktı. İkisi de gençti. Biri Maylin'in kızı Kristan, diğeri ise Jess'in kurt ve evlatlık oğlu Johnny'ydi. Şu anda Johnny'nin hayatını yöneten köpeklerden çok daha büyük olan bu yavrunun, Jess'in başka bir kurtla evlenmesini takdir edip etmediğini merak ediyordu Gwen.

Belki de kendini biraz daha az yalnız hissediyordu? Tüm hayatını kendisinden çok daha uzun boylu aslanlarla çevrili olarak geçiren ve Gwen'in sürekli kuzenleriyle takılmama isteğini hiçbir zaman anlayamayan Gwen bunu anlayabiliyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kristan sonunda Gwen'in yanına gitti ve onunla sohbet etmeye başladı. Diğer kurt köpeği Blayne gibi Kristan da kocaman gülümseyen mutlu bir kızdı ama Gwen aynı zamanda on altı yaşındaki köpekle bir akrabalık hissetti çünkü ikisi de yarı Asyalıydı. Gerçi Gwen İrlandalı tarafı ve küçük köylerindeki insanları Romalılardan kurtarmış ya da... onları köleleştirmiş olabilecek kadim druid akrabaları hakkında daha çok şey biliyordu. Bu pek net değildi ve kiminle konuştuğunuza bağlıydı.

Bunların hiçbiri Gwen ve Kristan için önemli değildi çünkü tıpkı Gwen ve Blayne arasında olduğu gibi, onlar da yabancılar arasında yabancıları ve bu da onları anında müttefik yapıyordu. Gwen daha ne olduğunu anlamadan, Blayne'in "sihirli çantası" dediği, içinde Gwen'in en sevdiği saç ve güzellik ürünlerinin bulunduğu çantayı kaptı, gencin rengarenk vahşi köpek saçlarını ıslattı ve annesinin gönülsüz onayıyla, Kristan'ın saçlarına daha fazla vücut ve şekil vermek ve onu on iki yaşından çok on altı yaşındaymış gibi göstermek için boyunun çoğunu almaya başladı.

Gwen fön makinesi ve saç maşasıyla çalışırken, Kristan onun ayaklarının dibinde oturuyor, vahşi köpeklerden biri MP3 çalarını çıkarıp hoparlörlere bağlıyordu. Seksenli yılların harika müzikleri çalarken Blayne de kaykaylarıyla diğer vahşi köpeklerden birkaçıyla birlikte patenlerinin üzerinde eğleniyordu.

"Çok iyi, değil mi?" Kristan, Gwen'in saçının gelişimini izlemesi için ona verdiği aynaya bakma zahmetine bile girmeden sordu. Gwen'e duyduğu ani güven göz korkutucu olmasa da alçakgönüllüydü.

"Çok iyi. Daha da iyi olacak." "Sen de mi takımdasın?"

"Ben mi? Hayır."

"Nasıl olur? Bahse girerim ikiniz harika bir takım olurdunuz. Korkunç İkili ya da Savaşan Sürtükler gibi kendi lakaplarınız olabilir."

Gwen gülerek saç maşasını bitirdi ve soğuması için bir kenara koymadan önce fişini çekti. "Oh, evet. Tam bize göre."

"Ben ciddiylim!" Elbette ciddiydi. Kurt köpekleri her zaman ciddiydi, ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikirleri olmasa bile.

Gwen ellerini Kristan'ın saçlarında gezdirdi, istediği şekilde dökülene kadar buklelerle oynadı. Ayağa kalktı ve etrafta dolaşarak Kristan'ın önünde çömeldi. Kristan'ın saçlarını boyamaya başlamasına ne kadar kaldığını merak ederek bir süre daha rengârenk buklelerle uğraştı.

Arkasına yaslanıp Kristan'a bakan Gwen, onun oldukça iyi bir iş çıkardığını kabul etmek zorunda kaldı.

Gwen aynayı aldı ve ona doğru tuttu. "Ne düşünüyorsun?"

Kristan kendine baktı, hoş bir şekilde gülümseyip başka tarafa bakmaya başladı, ama bakışları geri döndü ve aynayı Gwen'den kaptı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım! Harika görünüyorum!" Ayağa fırladı ve Gwen'i yolundan çekildi. "Anne! Aman

Tanrım, bak!"

May büyük kızına bakarken elleriyle ağzını kapattı. "Sen bak-"

"Daha yaşlı," diye mırıldandı Blayne, Gwen'in arkasına geçtikten sonra kulağına.

Gwen de, "Bir gün mutlaka olacaktı," diye mırıldandı.

"Evet, ama Őuradaki genÇ yavru ona, iÇeri girdiğinde olduğundan çok daha fazla hayranlık duyuyor." Arkadaşları Johnny'ye baktı ve Gwen gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Blayne haklıydı. Gerçekten ilgileniyordu.

Kristan kollarını Gwen'in boynuna doladı. " ok teşekkür ederim! Bayıldım! Sen mucizevi bir iŐ isin!"

"Ben de hep öyle d Ő nm Ő t m," dedi kapı aralığından bir ses ve hem Gwen hem de Blayne gerildi.

Omzunun üzerinden bakan Gwen, annesine ve -ihanet eden piÇ, orospu çocuğu, umarım cehennemde yanar- Mitch'e baktı.

Roxy O'Neill, erkeklerin her ne yapıyorlarsa bırakıp izlemelerine neden olan bir y r y Ő le, çantasını elinde sallayarak, kalçaları bir o yana bir bu yana hareket ederek oraya doğru yürüdü. Onu tanımayan biri işin, başka bir Şeyle ilgilenemeyecek kadar seksi olmakla meşgul görünüyordu.

Ama Gwen onu tanıyordu.

Ellerini Kristan'ın saçlarında gezdiren Roxy onaylarcasına başını salladı. "Güzel. Çok güzel. Yüzüne uyuyor ve çok genÇ ya da çok yaşlı görünmek yerine yaşına uygun görünüyor. Her zaman iyi bir gözün vardı, bebek-kız."

Etrafına bakınan Roxy gülümsedi. "Görüyorum ki tesisat işi seni meşgul ediyor."

Gwen'in çenesi bu söz karşısında sıkıştı ve Blayne hemen kolunu Gwen'in omuzlarına doladı.

" Ğleden sonra erken saatlerde," diye açıkladı kurt köpeği. "Uzun bir hafta oldu."

"Uh-huh." Roxy tam bir daire çizdikten sonra tekrar kızına odaklandı. "Ofisini görmeyi çok isterim bebeğim."

"Kesinlikle!" Blayne öne doğru bir adım atarak Roxy'nin koluna girdi ve onu binanın asansörüne açılan çift kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi gidip görelim. Gwen birazdan gelir."

Blayne Roxy'yle birlikte yürürken, patenli ayağını Mitch'in ayağına çarpmayı başardı.

"Ah!" Mitch ayağını ovmak için kaldırdığında Blayne ona doğru döndü ve aslanı yere düşürdü. "Ow!"

"Oh, Mitch! Çok özür dilerim!" Hayır, üzgün değildi. Roxy'yi asansöre doğru itmekten de vazgeçmedi.

Onlar gittikten sonra Gwen ellerini birbirine kenetlediğini fark etti. Jess ona yaklaştı ve omzuna dokunmak için uzandı. Gwen hemen geri çekildi. "Yapma..."

Jess geri çekildi ve köpekler Gwen'e mesafe bıraktı.

Annesiyle yüzleşmeye kararlı olan Gwen nefesini bıraktı ve asansöre doğru yöneldi. Yine de yoluna devam etmeden önce kardeşinin taşaklarını tekmeleyecek kadar durdu.

Roxy kızının ofise girişini izledi. Kuzenlerinin hiçbirine benzemiyordu ama doğal olarak hepsinden daha güzeldi. Bir yüz Tıpkı babasınıninki gibi. Parlak altın rengi gözleri ve kullanmaya zahmet ettiğinde yüzünde beliren o tatlı sırıtışıyla. Dürüst olmak gerekirse, bu da babası gibiydi.

"Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin, Blayne?"

"Ama sana fatura sistemimizin nasıl çalıştığını göstermeyi

bitirmedim-" "Dışarı."

Kızının ve köpek dostunun Roxy'nin emrine atladığı eski güzel günlerin aksine Blayne, Gwen kapıya doğru işaret edene kadar kıpırdamadı. "Bize bir dakika izin verir misin?"

"Elbette." Blayne ayağa kalktı ve kapıdan dışarı çıktı.

Roxy o küçük köpek ayaklarının üzerindeki dört tekerleği incelemekten edemedi. Derbi kızlarının oynadığı dört tekerlekli patenler, kitleler için üretilen o gülünç sıralı patenlerden farklıydı.

Roxy kızının Philly Phangs'in siyah ve altın rengi patenlerini giydiği zamanları hatırlıyordu. Ve onları sadece bir maç boyunca giymişti. O gün yaşadığı onca sakatlığa rağmen Gwenie'nin bu kadar kolay pes edeceğini hiç düşünmemiştir. Daha önce ya da o zamandan beri hiçbir şeyi bırakmamıştır ama başka bir şey olmuş olmalıydı çünkü kızı asla geri dönmedi ve bunu asla tartışmadı. Ne onunla, ne Roxy'nin kız kardeşleriyle, hatta O'Neill'lar arasında en çok saygı duyduğu Cally'yle bile.

"O nasıl?"

Gwen kaşlarını çatı. "Kim nasıl?"

"Blayne." Gwen kaşlarını çatınca ekledi: "İkinizin bodrumda ne yaptığınızı gördüm. Bu derbi antrenmanı, bebeğim."

Gwen omuz silkti. "O iyi biri. Ama burada olma nedeniniz bu değil."

Kızının etrafında dolaştı. "Bir anne tek kızını ziyarete gelemmez mi?"

"Benim annem değil, hayır."

İşte bu yüzden küçük kızına tapıyordu. Gwen doğrudan yaklaşımdan yanaydı.

Roxy kollarını kaldırarak odayı taradı. "Bunun için sana sunabileceğim her şeyden vaz mı geçiyorsun? Küçük, köhne bir ofis ve gerçek bir iş yok mu? Ben ne yaptım ki? Neden benden nefret ediyorsun?"

Gwen ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Nefret etmiyorum-"

"Kendini buna teslim ettiysen yapmalısın. Ve eğer ben değilsem, ne? Kuzenlerin mi? Teyzelerinden biri mi? Sana bir şey mi söylediler?"

"Anne, dur. Onlar bir şey yapmadı. Sen hiçbir şey yapmadın. Yaptığım işi seviyorum."

"Alt kattaki küçük kıza ne yaptığını gördün mü? Bir makas, bir fön makinesi ve bir ütüyle onu ne kadar güzelleştirdin?"

"Evet, ama-"

"Bunu her gün yapıyor ve işi yürütüyor olabilirsin. Gerçek para kazanabilirsin. Üst düzey bir müşterin olur. Ve etrafında bir ailen olurdu, bebeğim. Seni koruyacak bir ailen."

Elini Gwen'in yüzünde hâlâ sızlayan morluklara dokundurdu. Yeni olmuş olmalıydılar, çünkü onların türünde morluklar bir ya da iki günden fazla sürmezdi. Bebeğinin arkasını kollayan kimse yok muydu? Kendi iyiliği için fazla tatlı olan o kurt köpeğinden başka? Blayne'in yüzü de pek iyi görünmüyordu.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Önemli değil anne."

"Anlat bana."

"Neden? Daha da kötüleştirmek için mi?" Gwen sırttı. "Ve ikimiz de daha da kötüleştireceğini biliyoruz. Ayrıca, bu sadece bir kavgaydı."

"Ve kimse sana göz kulak olmuyor. Arkanı kollayan kimse yok."

"Blayne arkamı kolluyor. Blayne her zaman arkamı kollar."

"Ama ne kadar süre için, bebeğim? O yeni köpek arkadaşlar edinen bir köpek. Paralı köpek arkadaşlar. Bu seni nereye götürüyor? Yeni insanlarla tanışmaktan rahatsız olduğunu biliyorum ve bu sorun değil. Sen her zaman aileniz var. Seni sevenler ve her zaman yanında olacaklar."

Roxy kolunu Gwen'e doladı ve onu alnından öptü. "Hadi kardeşini alalım ve yemeğe gidelim. Sonra konuşabiliriz."

"Hayır."

"Mitch'e kızma. O sadece deniyordu-" "Hayır. Yani

yapamam. Biriyle buluşacağım." "Öyle mi?"

"Evet. Görüşüğüm bir ayı."

Roxy kızına sırtıttı. "Gerçekten mi?" Bir ayı mı? Ve onun Gwenie'si? Bu ilginçti.

"Evet. Hatta -" Gwen üzerinde saat olmayan bileğine baktı "- acele etmezsem geç kalacağım."

Roxy'yi yanağından öptü ve sırt çantasının kayışlarını tuttu. "Gerçekten üzgünüm anne, ama buraya kadar gelmeden önce aramalıydın."

Gwen kapıya doğru yürüdü ve kardeşinin kapının diğer tarafında durduğunu gördü. Onu gördü. Ama yine de sanki görmemiş gibi kapıyı hızla açtı. Neyse ki Mitch her zaman hızlıydı ve kapının yüzüne çarpmasını engellemeyi başardı.

"Bir randevuya gidiyorum. Görüşürüz."

Mitch kaşlarını çatıttı. "O ayıyla mı?" diye bağırdı arkasından.

"Aynen öyle, sürtük!" diye bağırdı ve Roxy gülümsemesini gizlemek için burnunu ovmak zorunda kaldı.

Mitch ofise girdi, etrafına tiksintiyle bakıyordu ama Roxy bunun odadan mı yoksa ayıdan mı tiksinti duyduğunu bilmiyordu.

"Yani o ayıyla çıkmasına izin mi vereceksin?" diye sordu. Tamam.

Ayıdan nefret ediyordu.

Mitch annesini Kuznetsov ofis binasının karşısındaki pahalı otoparka kadar götürdü. "Onun o ayıyla kaçmasına izin verdiğine inanamıyorum.

bununla."

Roxy altın rengi Lexus SUV'sinin kilidini uzaktan açtı ve çantasını arabaya attı. "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum."

"Ona eve gelmesi gerektiğini söyle. Bunu daha önce kuzenlerle de yapmıştın."

"Evet, ama onlar..."

Burada nasıl bir "ama" olabileceğinden emin olamayan Mitch, annesi konuşmayı kesince devam etmesini işaret etti. "Neydiler?"

Roxy ona, akraba olmayan pek çok erkek aslanı kandıran ama Mitch'i kandıramayan o yumuşak gülümsemeyi verdi. Onun göğsünü okşadı. "Aile yemeği için Philly'ye gelmelisin, bebeğim. Kız arkadaşını da yanında getirmeyi unutma."

Mitch sırtıttı. "Ben de Gwenie'yi getireceğim."

"Mitch-"

"Tüm aileyi davet edin. Biz de orada olacağız. Yarın gece."

Roxy başını salladı ve arabasına bindi. "Yemin ederim, bebeğim, bazen... tıpkı baban gibi."

"Bunu bir hakaret olarak algılamamaya çalışacağım anne."

Kapıyı kapattı ve Gwen otoparktan çıkıp caddeye dönene kadar ona el salladı. O'Neill'lar arasında Aile Yemeği olarak da bilinen aile yemeği için Gwen'i eve nasıl getireceğini düşünmeye başlayan Mitch, saçını tutup çekene kadar yumruğun geldiğini fark etmemişti.

"Saçını değil! Saç olmaz!"

"Seni sıçan!" Blayne bir yandan suçlarken diğer eliyle Mitch'in yüzüne ve kafasına tokat attı. "Seni koca sıçan!"

Başındaki değerli saçların çekildiğini hisseden Mitch çaresizlik içinde Blayne'in kollarını tuttu ve onu bırakana kadar geriye doğru büktü.

"Çekil!" diye emretti, onu iterek. "Buna gerçekten izin vereceğimi mi sandın? Özellikle de dün gecedен sonra?"

Ellerini kalçalarına koyarak ona Gwen'i hatırlattı. "Seni o otel odasında Tonka oynucağı gibi hırpaladığı için mi?"

"Hayır. Çünkü tüm derbi maçınız boyunca biricik kız kardeşimi kucağında tuttu."

Blayne'in gözleri büyüdü. "Bunu nasıl... nasıl öğrendin?"

"Benden bir şey saklayabileceğini sanma, küçük kız. Konu küçük kız kardeşim olduğunda, her şeyi bilirim." Ona doğru yürüdü ve burunları birbirine değene kadar eğildi. "Ve bu iş daha bitmedi." Ve Gwen'i o sirk ucubesi ayıdan kurtarıp ait olduğu ve güvende olacağı Pride'a geri götürene kadar da bitmeyecekti.

Mitch sırtarak ve kendini çok beğenmiş hissederek köşeye ve bir taksiye doğru yöneldi, ama Blayne arkasından, "Her şeyi biliyorsun, ha? Son sınıfta saçların tutam tutam dökülmeye başladığında bunun sebebinin Gwen'le birlikte saç kremine Nair sürmemiz olduğunu biliyor muydun?"

Öfkeyle kükreyerek arkasını döndüğünde, Blayne bağırdı ve ters yönde kayarak uzaklaştı.

Jay Ross elindeki paraya bakakaldı. "Bu kadar mı? Genelde bunun iki katını alırım."

Jay'in bulunduğu Staten Island barının sahibi Bobby B. omuz silkti ve barının arkasına bir kasa bira daha taşıdı. "Sana ne söylememi istiyorsun? Dışarıdaki tek satıcı sen değilsin. Ve bize verdiğin ürün de o kadar iyi değil."

"Daha fazla paraya ihtiyacım var." Donna'nın kaltak annesi, çocuğunun bir kez daha neredeyse bir O'Neill tarafından dövüldüğünü öğrendiğinden beri küplere binmişti ama o lanet ayının yine orada olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ve bu kötü kaltağı sakinleştirmenin tek yolu soğuk ve nakit paraydı.

"O zaman daha iyi ürün getirin. Son ikisi çok kolay öldü ve bu da pek şov yapmıyor," diye yakındı Bobby B., onu kovarak.

Jay kapıya doğru ilerlemeye başladı ama aklına gelen bir fikirle durdu. "Peki ya dişiler?"

Bobby'nin kafası yukarı kalktı, yaşlı tam insan ona kesin bir ilgiyle bakıyordu. "Dişiler mi? Bir isim size eskiden aldığınızın üç katını kazandırır. Kendiniz bir tane getirin... ve altı katına çıkar."

"Altı mı?"

"Popülerler ve ele geçirilmeleri zor." Bobby gülümsedi. "Erkekten daha ölümcül."

Adamın hiçbir fikri yoktu.

Jay bardan çıkıp arabasına doğru yürüdü. O malı tek başına taşıması imkânsızdı ama sürüyü işin içine sokabilirse... Başını iki yana salladı ve kollarını arabasının tavanına dayadı. Sharyn McNelly onun parasını memnuniyetle almıştı ama yaptığı işe karışmak istemiyordu. Yine de bir yolu olmalıydı ve Donna genç sürü arkadaşlarını yönetiyordu. Ama Donna'yı annesi yönetiyordu.

Ama yine de böyle bir nefret öylece yok olmazdı. Ve o ayı O'Neill'ı korumak için her zaman orada olamazdı. Olamazdı.

Evet... Jay'in sadece zamanını beklemesi gerekiyordu. Ve bu konuda iyiydi.

Şimdi biraz hızlı para kazanmak ve daha sonra çok daha fazla para kazanmak için ne yapması gerektiğini bilerek arabasının kilidini açtı ve kapıyı çekti. Arabaya binmek üzereydi ama durdu ve hızla sokağı taradı. Garip bir durumdu. Sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu. Gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Başını iki yana salladı. Muhtemelen polislerdi. Onu sürekli izliyorlar, hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyorlar ama asla bulamıyorlardı. Ve asla yapmazlar.

BÖLÜM 14

Lock cipini binanın altında kendisine ayrılan yere park etti ve dışarı çıktı. Merdivenlerden birinci kata çıktı, postalarını kontrol etti ve tam asansöre yöneliyordu ki burnu havaya kalktı... ve o kokuyu aldı.

Bal kokusu. Ballı şampuan.

Hızlı bir dönüş yaparak ön kapıdan çıktı ve en üst basamakta durdu. Kadın binanın merdivenlerinin dibinde oturmuş, caddenin karşısındaki yirmi dört saat açık şarküteriye bakıyordu. Adam yanına oturduğunda bile bir hareket yapmadı. Adamın dar kalçaları kadının yanına sığmakta hiç zorlanmadı ama omuzları neredeyse onu itecekti.

İrkilerek hiddetle tısladı ama adamın yüzünü görünce kısa kesti.

"Hantallık dersleri falan mı alman gerekiyor?" diye sordu. "Kerestelik nerede?"

"Hantal olduğumu sanıyordum. Kesinlikle parmak uçlarımda yürümüyordum."

Hiçbir şey söylemedi, dikkati caddenin karşısındaki şarküteriye dönmüştü. Beş dakikalık sessizlikten sonra Lock, "İş nasıldı?" diye sordu.

"Yılan buldum."

Gözlerini kırıştırdı. "Gerçek

yılanlar mı?" "Evet. Çıngıraklı

olanlardan."

"Sen... sen iyi misin?" Isırık izi var mı diye kontrol etmek istedi.

"Ben iyiyim. Blayne güzel bir hack and slash partisi verdi ve Hayvan Kontrol'den birkaç sevimli adam gördüm." Ona baktı. "Benimle seks yapmak ister misin?"

"Uh..."

"Yeterince iyi," dedi ayağa kalkarken. Adamın elini tuttu ve çekti. "Hadi gel. Bir otel odası tutalım ve seks yapalım. Ya da senin evine gidip seks yapabiliriz. Hadi gidip seks yapalım."

"Ya da bana seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söyleyebilirsin."

"Hiçbir şey. Beni rahatsız eden bir şey yok. Benimle seks yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Şey..."

"Bunu düşünmen bu kadar uzun sürecekse, seks yapacak başka birini bulurum."

Ve bununla birlikte caddeye doğru yöneldi.

Lock onun gidişini izledi. Hâlâ parmaklarının onunkileri tuttuğu yeri hissediyor, şampuanının kokusunu her yerinden alabiliyordu ve o sabah uyandığında bir gece önce onu nasıl öptüğünü düşünmüştü.

Ve tüm bunlardan sonra gerçekten de onun gitmesine izin vereceğini mi düşünmüştü?

Gwen caddede ilerliyor, taksileri görebileceği bir köşeye doğru gidiyordu. Kafasından çıkmaya ihtiyacı vardı. Şüphe ve güvensizlik tarafından kapana kısılmış gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, bundan kurtulabileceğini hiç sanmıyordu. On yıl sonra da, otuz yıl sonra da böyle mi olacaktı? Ailesi hala hayatına girip sadece varlıklarıyla her şeyi berbat edebilecekler miydi?

Ve boz ayı "Şey..." derken ne demek istedi? "Şey" ne demekti? Onu anlayamıyordu. Onu canlı canlı yiyebilecekmiş gibi öpmüştü ama sonra seks teklifini geri çevirmişti. Neden? Onu anlayamamak, etiketleyememek ve uygun bir şekilde kutulayamamak onu çıldırtıyordu.

"Hey, bacaklar," diye seslendi köşede arkadaşlarıyla duran küçük bir hıyar. "Nereye gidiyorsun? Arkadaş ister misin?"

Tam bir kavga havasında olan Gwen durdu ve onlara döndü. "Ne istiyorsunuz? Ne söyleyeceksin? Ne yapmayı düşünüyorsun, küçük

Adam mı?"

Tam insan dudak büktü, ona ihtiyacı olan kavgayı vermeye hazır görünüyordu, ama sonra geri çekildi, arkadaşları ondan tökezleyerek uzaklaştı. Onlar caddede ilerlerken ve Gwen ne olduğunu merak ederken, iri eller onu yakaladı ve etrafında döndürdü.

Lock kot ceketini iki eliyle kavradı ve eğilerek onu neredeyse U şekline gelene kadar geriye doğru eğilmeye zorladı.

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum, çünkü kendimi tekrar etmekten hiç hoşlanmam. Birincisi, buraya gelip kapıma pisliğini dökme ve sonra da bana ne olduğunu anlamam için bir şans bile vermeden çekip gitme. bana anlatmaya çalışıyorsun. İkincisi, bir saniye bile duraksamalarımın bir şey ima ettiğini düşünme. Ben bir düşünürüm, O'Neill. Düşünürler duraklar. Ve üçüncüsü, seninle seks yapmak istediğim konusunda kesinlikle haklısın, ama beni becermene izin verirsem lanetlenirim çünkü sinirli bir ruh halindesin ve kiminle kızgınsan onunla ödeşmek istiyorsun. Sana sahip olduğumda, ikimiz de aynı anda aynı şeyi isteyeceğiz. Hayır. Çünkü beni ezip geçebileceğini sanıyorsun. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Merhaba, Lachlan," dedi yaşlı bir adam kolunda bir kadınla yavaşça yürürken. Çift yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu ve Gwen sadece evli olduklarını tahmin edebiliyordu.

"Merhaba Bay Guzman. Bayan Guzman. Güzel bir gece, değil mi?" "Çok güzel bir gece. Çok güzel."

Yollarına devam ettiler, görünüşe göre Lock'un ezici domuz öfkesiyle zavallı bir kedinin gözünü korkuttuğundan habersizdiler.

"Ben hâlâ cevabımı bekliyorum Bay Mittens."

Gwen'in gözleri kısıldı, ama yüzünü yumruklama isteğini kontrol etti ve bunun yerine başını sallamayı seçti.

"Güzel."

Dik durdu ama ellerini Gwen'in ceketinin üzerinde tutarak onu yukarı çekti. Ceketini çekiştirerek, "Hadi bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum, restoranda konuşabiliriz. Bu işe yarar mı? Sen?"

"Şey-"

"Güzel." Bir eliyle kızın ceketini tutarak, kaldırımından trafiğe adım atarken onu arkasından çekti.

Lock bir taksinin önüne geçti ve sürücü frene bastı, aracın ızgarası ondan bir santimden fazla uzakta durmadı. Yolcu tarafına doğru yürüyen Lock kapıyı açtı ve Gwen'i içeri itti.

"Elli birinci ve Beşinci Cadde," dedi.

Dehşete kapılmış sürücü titreyerek arabayı tekrar trafiğe soktu ve Gwen annesi ve kardeşiyle yemeğe çıkmanın o kadar da kötü bir fikir olup olmadığını düşündü.

"Tamam, tamam. Herkes beni dinleyebilir mi?" Blayne Thorpe insanlarla dolu odaya gülümsedi ve Bobby Ray Smith, Smithtown, Tennessee'de büyümemiş ya da onunla kan ya da sürü bağı olmayan neredeyse herkes için Smitty, burada ne aradığını bir kez daha merak etti. "Harika. I Bu akşam bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bildiğiniz gibi, hepimiz Kod Adı Ayı-Kedi Kod Adı Ayı-Kedi. Ve işler çok güzel ilerliyor gibi görünüyor."

Seyirciler alkışladı ve Smitty sıkılmış bir nefes verdi, bu da masanın altındaki küçük bir vahşi köpek ayağından tekme yemesine neden oldu.

Blayne yaşlı bir ayı çifti işaret ederek, "MacRyrie'ler buluşmanın beklenenden daha iyi geçtiğini ve maliyetine yeni bir su ısıtıcısı aldıklarını söylediler!" dedi. Alkışlar arttı ve Smitty bayılana kadar kafasını masaya vurmayı düşündü. "Dünkü müsabaka herkes için biraz sürpriz olsa da iyi sonuçlandı! Herkese yardımları için teşekkürler.

katılım. Bununla birlikte, amacımıza ulaşmamızın önünde iki beklenmedik engel var gibi görünüyor. İlki... Danny, yapabilir misin?"

Danny dizüstü bilgisayarına dokundu ve büyük televizyon ekranında uzun saçlı, gitar çalan, on sekiz yaşındaki Mitch Shaw'ın görüntüsü belirdi

Blayne'in yanında. "Fotoğrafın eskiliği için üzgünüm. Elimde Bir Numaralı Sorun'la ilgili daha yeni bir şey yok. Onunla ilgili ne yapabileceğimiz üzerinde çalışıyoruz ama kolay biri değil. Özellikle de en ufak bir tahrikte annesini arayan koca bir ispiyoncu olduğunda!" Bir nefes verdi. "Ancak, sanırım bu konuda biraz yardım alabiliriz. Değil mi Jess?"

"Evet!" Smitty'nin sinir bozucu da olsa güzel arkadaşı neşeyle cevap verdi. Onun bu tuhaflığa neden dahil olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "The Insider. Ve biz konuşurken İçeriden biri bizim adımıza çalışıyor."

"Mükemmel! Şimdi ikinci sorunumuza gelelim. Bunun için resim yok çünkü o tam şurada oturuyor."

Smitty, Blayne'in kimden bahsettiğini merak ederek etrafına bakındı ve sonra hemen onun kendisinden bahsettiğini anladı.

"Ben mi? Olup bittiğini bile bilmediğim bir şeye nasıl engel oluyorum?"

Jessie Ann elini masaya vurdu. "Mitch'e dün geceki maçta neler olduğunu anlattın!"

"Bunun bir sır olduğunu

bilmiyordum." "Tabii ki öyleydi!"

"O zaman bana anlatırken bunu açıkça belirtmeliydin."

Jessie'nin ağzı bir karış açık kaldı ve Smitty başına gelecekleri biliyordu ama sonra diğer kurt konuştu. Adamın Adelle Teyze'sinden hoşlanıyor olması, ondan hiç hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Elbette Smitty onu da tanııyordu ama yine de ondan hoşlanmamıştı.

"Merakımdan soruyorum," dedi kurt, "Mitch Shaw'a ne dedin?"

"Jessie Ann'in bana söylediği. K    k kız kardeşi b  t  n geceyi ayının kucağında ge  irmiş. Kucak kucağa."

Kurt g  ld   ama vahşi k  pekler, bir kurt k  peği ve bir   ift yaşlı ayı sanki şeytan'ı   ağırmış gibi soluk soluğa kaldılar. Daha da k  t  s   Jessie onun kolunu tokatladı. Jessie'nin bunu yapmasından nefret ederdi. O eller k    k olabilirdi ama yine de acı verebilirlerdi.

"Ben şimdi ne yaptım?"

"Sen tam bir... neden ben... Ah! Boş ver!" "Peki.

Bu gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Kıçının   st  ne otur, Bobby Ray Smith!" Homurdanarak

aynen şöyle yaptı.

Blayne ona doğru y  r  d   ve yine g  l  msedi, ama bu g  l  mseme onu kandırmamıştı. Bir pitbullun taktığı zayıf, iki dolarlık bir kaniş tasmaı gibi bu g  l  mseme de insanı sahte bir g  ven duygusuna kaptırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Selam, Smitty."

"Blayne."

Hala g  l  ms  yor, "Gwen ve Lock hakkında Jess'ten duyabileceğin şeyleri kendine saklarsan bize ger  ekten yardımcı olacağını biliyorsun. En azından Proje sonu  lanana kadar: Kod Adı Ayı-Kedi Projesi sonu  lanana kadar."

Bunu s  ylemek zorundaydı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en

aptalca isim." Ve yakası "şak" diye d  şt  .

Blayne ellerini masaya vurdu ve eğildi. "şimdi beni dinle, seni donanma aşığı orospu   ocuğu! Arkadaşım o ayıyı istiyorsa, alacak. Ve ne cehennem, ne sen, ne de koca sa  lı, yirmi saat uyuyan aptallar kralı beni o ayıyı almasını sağlamaktan alıkoyamaz!"

Van Holtz Blayne'in omuzlarını dikkatle tuttu ve onu geri çekti. "Mükemmel, Blayne. Çok etkili."

Onu nazikçe odanın önüne doğru itti ve Smitty ile yüzleşti. O bir Alfa değildi, değil mi? Ama kimsenin Omega'sı da değildi. Smitty onu bir Beta olarak reddedebilirdi ama bu da ona uymuyordu. Hayır, bu kurt başka bir şeydi. Ve ne kadar rahat, çatışmasız ve süslü konuşsa da, Smitty ona bir an bile güvenmiyordu.

"Smitty... sana Smitty dememin bir sakıncası

var mı?" "Nasıl istersen."

"Mükemmel. Smitty, burada inanılmaz derecede zor ama sevgi dolu iki insanla bir şeyler başarmaya çalışıyoruz ve dostlarımızın yardımı çok makbule geçecektir."

"Ben senin arkadaşın değilim."

Blayne masaya doğru hışımla geri döndüğünde kurt bir parmağını kaldırarak onu mutsuz ve söylenmeye hazır olduğu yerde durdurdu.

"Anlaşıldı. Ama Lock bu odadaki neredeyse herkesin arkadaşı ve ailesi. -Özellikle de karınız. Yıllardır çok yakınlar. Eminim size bundan bahsetmiştir." İkisi de anlatmadığını biliyordu. MacRyrie düğünlerine gelmişti ama üç yüz kişi daha gelmişti. Eğer boz ayının Jessie Ann'le özel bir bağı varsa, ikisi de bundan söz etmemişti. "En zor zamanlarında onun yanındaydı. Ordudan yeni ayrılmıştı, Birlik'te geçirdiği onca yıldan sonra sivil hayata uyum sağlayamamıştı." Smitty'nin ensesi gerginlikle gerildi. Hakkında konuştukları ayı da Birim mi? Kuzeni Dee-Ann'in de içinde olduğu Birim mi? Smitty'nin sadece şekil değiştirenlerden oluşan SEAL ekibi bile Birim üyelerinden uzak durdu. İş Birim'in gereksinimleri onları diğerlerinden daha sorunlu yapıyordu.

Smitty'nin ekibi birden fazla kez "sürgüsünü kıran" bir Birim üyesini "indirmek" için çağırılmıştı. Bu her zaman en kötü görevlerinden biri olmuştur. Sadece kendilerinden biri olduğu için değil, aynı zamanda Birim

ekip üyeleri izlemesi ve öldürmesi en zor olanlardır. Ve Tanrı korusun, arkanızdan gelirlerdi. Tanrı sizi gafil avlamasın.

Jessie Ann Ward da onlardan birine vals yaparak yaklaşıp "Nasılsınız? Hadi düşünüme gel, bir sürü savunmasız insanlar!"

Kahretsin, ama bu kadın onu erken bir mezara götürecekti! "İtiraf

etmeliyim ki Lock'la aramızda bir şeyler gelişmesini umuyordum. Jess, ama... şey... bu şekilde yürümedi, değil mi? Yine de Lock'ın buna açık olduğunu düşünüyorum. Elbette o artık seninle ve eminim kalbi sonsuza dek seninle ama Lock'u kendi kızıyla evlendirebilsek hepimiz biraz daha iyi hissetmez miyiz?"

Smitty kurdu tarttı. Tipik Van Holtz. Çok kaslı değil ama kurnaz. "Seni tatlı dilli anne-"

"Sorun var!" Adelle koşarak odaya girerken bağırdı. "Mary çöpü atıyordu ve Lock ile Gwen'e benzeyen bir dişinin bu tarafa doğru geldiğini gördüğünü söyledi!"

Köpekler saniyeler içinde dağıldı. Kediler gibi, onlar da bu konuda iyiydiler. Ama Bir vahşi köpek Smitty'yi hareket ettirene kadar gitmeyecekti... ve Smitty hareket edecek havada değildi.

"Smitty, lütfen!" diye yalvardı, deri ceketine tutunup onu sandalyeden çekmeye çalışarak.

"Gitme havamda olduğumdan emin değilim. Bana biftek sözü vermiştin ve ben hâlâ bekliyorum."

Van Holtz, "Buradan çıkmak zorunda," diye adeta hırladı.

"Deniyorum," dedi Jessie. "Ama havasında değil."

"Hâlâ odada olduğumu biliyor musunuz?"

Yaşlı ayılar boğazlarını temizlediler. "Ah... ve biz dağılmak için biraz fazla yaşlı ve iri kemikliyiz," diye nazikçe açıkladı Dişi Ayı.

"Tamam, tamam." Van Holtz bir an düşündü. "Şöyle yapalım. Adelle, lütfen Doktor MacRyrie'yi yan çıkışa götür." Adelle başıyla onayladı ve Van Holtz ona odaklanırken yaşlı çift çıkış yolunu gösterdi. "Peki sen ne istiyorsun Smith?"

"Dünya barışı mı?"

"Bobby Ray!"

Jessie'ye bakmadı bile, karşısındaki işbirlikçi kurda odaklanmıştı.

"Bilgiye ne dersin?" Van Holtz teklif etti. "Bana

ne gibi bilgiler verebilirsin?"

Kurt eğildi ve kulağına fısıldadığı şey Smitty'nin vücudunun gerilmesine neden olurken ona kaşlarını çatı. "Yalan söylüyorsun."

"Söylememe gerek yok."

Smitty ayağa kalktı ve hışımla yemek salonundan çıktı, Jessie de arkasından umutsuzca ona yetişmeye çalışıyordu.

Gwen restoranın çevresine baktı ve tekrar giysilerine baktı. "Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Birincisi... Hâlâ iş kıyafetlerim üzerimde. Ve ikincisi, berbat bir biftek yemeğine bu kadar para ödemeniz için hiçbir neden yok."

"Van Holtz'da berbat biftek yemekleri yoktur." Gwen gözlerini kırıştırdı. Bir gece önce tanıştığı kurt yanında belirip yanağından öpmek için eğildiğinde şaşırdı. "Tekrar merhaba, Gwen."

"Uh...merhaba."

Gwen ona bakmaktan kendini alamadı. Üzerinde bir şef ceketi ve alnında koyu yeşil bir bandana vardı. Son duyduğuna göre Van Holtz restoranlarında sadece Van Holtz'lar yemek pişirmiş.

"Akşam yemeği mi?" diye

sordu Lock. "Bu bir sorun

mu?"

"Hiç sorun değil."

Hostesten iki menü alarak, oturmak için bekleyenlerin oluşturduğu son derece uzun kuyruğu geçip tıklım tıklım dolu yemek salonundan geçerek arka tarafa gitmelerini işaret etti. Kötü giyindiğinin farkındaydı ama sokak arasında yemek yemek zorunda kalacaklar mıydı?

Ancak Van Holtz'un amiral gemisi olan restoranın bir yemek odası ve mutfaktan daha fazlası olduğu görülüyordu. Ayrıca büyük bir resepsiyon salonu ve birkaç özel yemek odaları vardı.

Büyük yemek odalarından birinin önünden geçerlerken Lock aniden durdu, başını kaldırdı ve burnuyla bir koku aradı. "Annemle babam burada mıydı?"

Ric uzun bir süre ona baktı ve sonunda cevap verdi: "Evet. Daha önce. Akşam yemeği için."

"Ailem buraya akşam yemeği için mi geldi?"

Neden?" "Neden mi?"

"Evet. Neden? Evlerinden yolun aşağısında bir IHOP var. Genelde tek ihtiyaçları o olur."

"Um... baban romantik hissediyordu." "Ne?"

"Oynak, daha iyi bir kelime olabilir."

"Tamam, bu kadar yeter. Daha fazlasını bilmeme gerek yok." "Eğer eminsen."

"Eminim. 'Oynak' babam hakkında bir şeyler duymaya ihtiyacım yok."

Ric omuz silkerek onları küçük bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu daha küçük bir özel yemek odasına götürdü. Her şey koyu kırmızılar ve kahverengilerle kaplıydı, mobilyalar koyu renkli ahşaptan yapılmıştı.

"Bu çalışıyor mu?" Ric sordu.

"Mükemmel."

Lock koltuğunu uzattı ve Gwen ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Koltuğa oturur musun?" Oturdu, çünkü adam ona hırladı ve sonra kendi koltuğuna oturdu.

Ric ikisine de menüleri uzattı. "Ne isterseniz. Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek." Dışarı çıkmaya başladı ve sonra "Şarap?" dedi.

Lock ve Gwen birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı anda başlarını salladılar.

"Pekâlâ. Dur tahmin edeyim." Ric, "Sprite?" demeden önce Gwen'i inceledi. Gwen sıırttı. Omuz silkti.

Ve Lock'a bakmadan, "Büyük bardak süt?" dedi. "Birkaç tane."

Ric başını sallayarak dışarı çıktı. "Elinin altında ödüllü bir şarap mahzeni var ve sen süt istiyorsun. Cahil!"

Kapı kapandı ve Gwen, "Ric'in tam adı ne?" diye sordu. "Ulrich."

Çok şirin. "Peki soyadı?"

"Van Holtz."

O da böyle düşünmüştü! Dünyanın en zengin ve en güçlü Sürülerinden biriydi ve Lock doğrudan kan bağına sahip olduğu biriyle en iyi arkadaşı. "Bunu bana söylemek hiç aklına gelmedi mi?"

Lock ona baktı. "Neyi söylemeyi?"

Ve onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadığını hissetti.

Lock, Ric'in kendisinden bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamasa da, bu geceyi Van Holtz restoranlarında geçirdiği en iyi gece olarak hatırlayacaktı. Belki de Gwen'in de eklenmesiyle bu gece onun her yerdeki en iyi gecesi olmuştu. Şimdiye kadarki.

Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlaması uzun sürmedi ve gülümseyip bunu düşünmekten vazgeçmesini sağlaması daha da kısa sürdü. Yine de onun ailesiyle ilgili hayal kırıklığını anlıyordu. Onun fark ettiğinden daha fazla anlıyordu. Ayrıca onun kendisinden daha cesur olduğunu da biliyordu çünkü o hâlâ sınırları ve parası üzerinde çalışırken bu adımı atmıştı.

Ancak kısa süre sonra, hayal kırıklıkları hakkında kafa yormak yerine, çocuklukları hakkında konuşmaya, Jersey ve Philly'de büyümekle ilgili hikayeler anlatmaya odaklandılar. Ric'in Jersey Sahili'ndeki barlardan birinde fedai olarak çalıştığı günlerden ve Ric'in okulunun su tesisatını söküp nasıl çalıştığına baktığı ilk günlerden.

Ric nihayet kafasını içeri sokana kadar saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyorlardı. "Bunu yaptığım için üzgünüm çocuklar ama bu gecelik kapatıyoruz." Lock en son kendilerinin kaldığını o zaman anladı; Ric onlar kalmadıkça onu dışarı atmayacaktı.

Böylece Gwen'i oteline geri götürdü ve gecenin serinliğinde dışarıda durdular, otel geç saatte bile hala hareketliydi.

"Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin?" diye usulca

teklif etti. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Hayır."

Gwen ona bakakaldı. "Bir 'hayır' yeterli olurdu."

"O 'hayır'lar senin için değildi. Benim içindi. Ben sadece onları yüksek sesle söylüyordum."

Gülümseyerek, ellerini kargo pantolonunun ön cebine sokarak, "Görünüşe göre kendinle kavga ediyorsun, Jersey." dedi.

"Geliyorum. Çünkü seninle gelmek istiyorum ama..."

"Ama..." diye zorladı adam devam etmeyince.

"İçimden bir ses şimdi olmaz diyor."

Bir nefes verdi ve hava bunu görebilecek kadar soğuktu. "Neden olmasın?"

"Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok, Gwen. Ama yarın uyandığımda kendimi kovulmuş bulmayacağım. Ve sanırım şimdi seninle yukarı çıkarsam... olacak olan tam olarak bu."

"O kadar emin misin?"

"Evet. O kadar eminim."

Başını salladı. "Tamam o zaman. O zaman bir randevuya ne dersin?"

Lock gülümsedi. Elinde değildi. "Bana çıkma mı teklif

ediyorsun?" "Sana çıkma teklif ediyorum."

"Çok isterim."

"Yarın mı? Bugün cumartesi."

Yüzünü buruşturdu. "Yarın olmaz. Ailemin evinde aile toplantısı var. İstemiyorsan-"

"İlk randevumuz için mi?"

Başını iki yana salladı. "İyi
noktaya değindin." "Pazar gününe
ne dersin?"

"Pazar harika." Olmasa bile o harika yapardı. "Seni buradan almama ne
dersin? Saat bir gibi? Öğle yemeği yeriz, belki sinemaya falan gideriz, sonra
da akşam yemeği yeriz."

"Mükemmel."

"Tamam. Pazar. Saat 1'de." "Pazar,
saat birde."

Lock orada ne kadar durduklarını, iki aptal gibi birbirlerine sırttıklarını
bilmiyordu ama kız uzaklaşmak için döndüğünde Lock kendini toparladı.

Kadının kolundan tutarak onu geri çekti. "Bu gece seninle çıkmayacağımı
söyledim. Bir öpücük daha alamayacağıma dair bir şey söylemedim."

"Güzel. Beni yüzüstü bırakacağından korkuyordum."

Eğildi ve nazikçe kadının ağzını tuttu, ondan sadece fiziksel olarak değil, ne
kadar hoşlandığını da göstermek istiyordu. Ama bu kadında sahip olduğu her
sinapsı kısa devre yaptıran bir şey vardı. Çünkü tam orada, Manhattan'ın
ortasında, onu kendine çekti, kolları ona sıkıca sarıldı,
Öpücüğü saniyeler içinde nazikten bölgeselliğe geçti.

Ve kadın da ona karşılık verdi. Kolları onun boynuna öyle sıkı sarılmıştı
ki, sıradan bir şekil değiştiren boğulabilirdi, dilleri buluştuğunda ağzı
onunkinde sıcaktı.

Onu çıldırtıyordu! Bu nasıl adil olabilirdi? Ve onu bir daha görmeden Pazar
gününe kadar nasıl dayanacaktı?

Kendini geri çekip dik duran Lock, titreyen bir nefes verdi. "Beni
öldürmeye çalışıyorsun."

"Henüz değil," diye alay ederek ondan uzaklaştı. "Ama bana zaman ver."

Altın rengi bakışları onun üzerinde gezindi, dilinin ucu üst dudağında gezindi. Sonra gülümsedi ve "İyi geceler" dedi.

Başka bir şey söylemeden, onu ve ereksiyonunu mahvolmuş bir halde bırakarak çekip gitti.

Lock kaldırıma geri döndü. Taksiyle uğraşmayacaktı. Yürüyecekti. Soğuk hava ona iyi gelecekti ve saat ne kadar geç olursa olsun, kimsenin onu rahatsız etmesinden endişe etmiyordu. Çünkü hiç kimse yapmadı.

Şey, hariç...

"Hey, seni ayı oğlu ayı-"

Gwen'i düşünürken hırıltılı bir sesle irkildi ve Lock arkasını döndü. İki aslan hemen geri çekildi ve Mitch Brendon'ı önüne itti.

"Yakalayın onu!" Mitch Lock'a emretti.

Brendon kardeşine ters ters baktı. "Ne demek 'al onu'?" "Şey,

kardeşim," diye açıkladı aslan sırtarak, "güzel olan benim." "Seni

ihanet eden orospu çocuğu!"

"Çirkinleşmene gerek yok, seni koca bebek! Bir erkek gibi ayı-maulingini al!"

Hiç kardeşi olmadığına bir kez daha memnun olan Lock, Shaw'ları beş yıldızlı otellerinin önünde on yaşındaki çocuklar gibi birbirlerini dövmeleleri için bırakarak caddeye yöneldi.

Sadece birkaç blok gitmişti, taksiye binmeyi düşünüyordu ki arkasındaki lacivert minibüsü gördü. Durdu ve yakından inceledi. Minibüs durdu, içindekiler onu takip etmiyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyordu. Bu yüzden Lock onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmadı. Bunun yerine minibüse saldırdı, vücudunu minibüsün yan tarafına çarptı ve

omzundaki gücün. Minibüsü iterken içeriden gelen kükreme ve bağırışları duydu.

Araç büyük bir gürültüyle yere çakıldı ve Lock sırtarak geri çekildi. Yeni olmalılar. Ve görünüşe göre kimse onları Birim'in cins dağılımına göre "zor ve oldukça duygusal" ayılarla nasıl başa çıkacakları konusunda uyarmamıştı.

Elleri cebinde, hâlâ Gwen'i düşünen ve kendi kendine mırıldanan Lock eve doğru yola koyuldu.

15. BÖLÜM

"Gwennnnnnnnnie! Gwennnnnnnnnie! Gwennnnnnnnnnnnnie!"

Gwen kulaklarını kapatmaya çalıştı ama bir şey ellerini tutuyordu. Tekmelemeye ve mücadele etmeye başladı ama bir şey onu tutuyordu.

"Gwen! Uyan!"

Gwen'in gözleri açıldı ve çok iyi tanıdığı bir yüze baktı. "Seni aptal!"

"Ve sana da harika bir öğleden sonra, tembel kafa!" Mitch hâlâ Gwen'in ellerini tutuyordu, eğildi ve yüzüne doğru nefes aldı.

"Tanrım!" diye bağırdı.

"Doğru ya! Ben de yeni kalktım ve daha dişlerimi fırçalamadım!" "Seni pislik! Bırak beni!"

Altı yaşındayken nefret ettiği ve yirmi yıl sonra hâlâ nefret ettiği bir şey olan kendi elleriyle yüzüne tokat atmaya başladı.

"Neden kendine vuruyorsun, Gwen? Neden kendine vuruyorsun?" diye sordu çılgınca gülerken.

"Çekil üstümden!"

"Sissy'yi bugün benimle Philadelphia'ya götürüyorum," dedi, hâlâ kendi elleriyle tokatlıyordu onu. "Sen de geleceksin. Annem haftalardır eve gelmediğini söylüyor. İyi değilsin."

"Gelemem. Planlarım var!" diye bağırarak onu üzerinden atmaya çalıştı.

"Tam olarak kiminle? Blayne'le değil, çünkü onunla çoktan konuştum ve günü babasıyla ya da benim deyişimle Denizlerin Efendisi Astsubay Thorpe'la geçirecek." Gwen'in ellerini tuttu ve yüzüne doğru çekti. "Şu haline bak, Gwen! Kendi gözlerini oymaya çalışıyorsun! Bu bir yardım çılgılığı!"

"Kes şunu!"

"Sadece annemin ve bir başkasının elmalı turtasının -" çünkü Tanrı biliyor ki annem yemek pişiremez "- düzeltilebileceği bir yardım çılgılığı." Adam onu serbest bıraktı, ama kadın onu tokatlamaya kalktığı anda, adam düzgünce sıçrayarak uzaklaştı. "Ve bir çanta hazırla. Birkaç gün kalacağız."

Onu tekrar yatağa sabitleyememesi için hızla doğrulup oturan Gwen, kardeşine kaşlarını çattı. "Yapamayacağımı söyledim. Planlarım var."

"Eğer Blayne değilse, o zaman kim? Sanki başka arkadaşın var da." Gwen'in elleri yumruk oldu. "Sen tam bir pislisin."

"Ama dürüst bir pislik, küçük kardeşim. Acı verecek kadar dürüst. Şimdi gidelim."

Onu Philly'ye geri götürmeye kararlıydı ve nedenini biliyordu. O'Neill Ailesi Yığılması. Yüz mil yarıçapındaki her O'Neill teyzesi, amcası ve kuzeninin akşam yemeği için annesinin evinde olacağı korkunç bir olaydı, böylece tüm zamanlarını Gwen'e ne kadar berbat olduğunu söyleyerek geçirebileceklerdi.

Gwen gitmeden önce bunu yapma şansları olmuştu ama hiçbiri onu ciddiye almamış, bir ya da iki hafta sonra eve döneceğini düşünmüşlerdi.

Ama Gwen eve gitmek istemiyordu...bekle. Kısa süreliğine gözlerini kapattı. Philly'ye geri dönmek istemiyordu. O zaten evdeydi. Doğru. Henüz kendine ait bir dairesi yoktu ama olacaktı. İşler iyi gidiyordu, müşteri listesi sağlıklıydı ve vahşi köpekler ona ve Blayne'e ofis alanı için inanılmaz bir anlaşma yapmıştı.

Ve aile seni test ediyor.

Evet. Bunu biliyordu. Bunu biliyordu. Bir tarikat kadar saf bir kötülük olmasa da, Pride'ların dişi bir aslan üzerinde etkisi vardı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi ve Gwen de farklı olmayacaktı. Ama henüz hazır değildi ve annesi de bunu biliyordu.

"Bu gece için başka bir davetiye kabul ettim. Üzgünüm."

Mitch kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hı-hı. Bir davetiye ile...?"

"Sana ne ki?"

Kıkırdadı. "Bak, Philly'deki diğer polisler senin saçmalıklarına inanıyor olabilir ama ben senin kardeşimim. Daha iyi bilirim. O yüzden dalga geçmeyi bırak, eşyalarını topla ve gidelim."

Adam onu tamamen başından savarak ve o kadar sinirlendirerek dışarı çıktı ki, Philly Polisi'nin onuncu sınıfta eski erkek arkadaşının silahını üzerinde bulmasından beri hiç yalan söylemediği kadar yalan söyledi.

"Lock MacRyrie'nin ailesiyle vakit geçirmek için Jersey'e davet edildim. Beni akşam yemeğine bekliyorlar ve gitmemem mümkün değil."

Mitch yavaşça onunla yüzleşti. "Ayı mı? Bir ayı ailesiyle akşam yemeği planı mı yaptın? Sadece akşam yemeği olmadığına emin misin, Goldilocks?"

"Bu çok komik," diye cevap verdi düz bir şekilde. "Çok komik. Ama evet. Ailemle vakit geçirmeyi planlıyorum. Beni seviyorlar." Öyle umuyordu. Onlardan hoşlanıyordu ve onlar da ondan hoşlanıyor gibiydi ama kim bilebilirdi ki ve zaten çok kötü bir gün geçiriyordu. "Anneme onu Şükran Günü'nde, Philadelphia'ya dönmeyi planladığım zaman göreceğimi söyle. Daha önce değil."

Kardeşinin aslan-erkek tıslama nöbetlerinden birini geçirmesini bekliyordu ama Mitch de en az Gwen kadar oyun oynama havasındaymış gibi görünüyordu. Gülümseyerek, "Daha da iyisi... neden seni Jersey'de bırakmıyoruz? Eve mi?"

"Buna gerek yok. Yolunuzun dışında."

"Eminim çok uzak değildir," dedi kolayca. "Ve büyütülecek bir şey değil. Seni bırakırız, aileyle tanışabilirim ve hatta ayından özür dileyebilirim. Sanırım Bren ve ben dün gece onu ürkütmüş olabiliriz... sizi otelin önünde öpüşürken gördükten sonra."

Sakın yaltaklanayım deme, Gwendolyn O'Neill!

Ve onu bırakacak mısın? Ailesiyle tanıştırayım mı? Oh, o iyiydi. Hatta daha da iyiydi. Parasına bahse girerdi ki o lanet olası kız arkadaşından tyolar almıştı! Manipülatif köpekler!

Yine de Gwen'in bildiği bir şey vardı, şimdi geri adım atamazdı. "Kulağa hoş geliyor."

"Mkemmел."

Mitch ondan uzaklaştı ve Gwen Lock'u aramak için telefonuna uzandı, ama Mitch o kadar hızlı döndü ki, Gwen elini hemen çekti ve sanki hiç hareket etmemiş gibi görünmeye çalıştı.

"Ve, işi daha da ilginleştirmek için-" yatağının başucundaki masaya doğru yürüdü ve cep telefonunu aldı "-neden telefonun bende kalmıyor, böylece ayına geldiğimi haber vermek istemezsin? Sürpriz olur! Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Piç kurusu! "Bir ayıyı şaşırtmak mı? Bu sana eğlenceli mi geliyor?"

"Oh, hadi ama. Artık beni tanıyor. Eminim harika olacak. Sabırsızlanıyorum!" Odadaki telefonu kaptı ve masanın üzerinden çekerek kablosunu duvardan kopardı.

Bu iş çabucak kontrolden çıkmıştı. Ve Gwen bunun nedenini biliyordu. Çünkü Mitch, Gwen'in ailesi söz konusu olduğunda her zaman yaptığı şeyi yapmasını bekliyordu. En az direnç gösteren yolu seçmesini. Eğer bu onların sessiz kalmasını sağlayacaksa, Gwen genellikle sadece huzuru korumak ve sızlanmalardan, şikâyetlerden ve kükremelerden kaçınmak için bunu yapardı.

Ama bu sefer öyle olmayacaktı. Bu sefer bu oyunu oynayacaktı. Her şey yüzüne patlasa bile -ki patlayacağını biliyordu- geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Hem de hiç!

"Hazırlansan iyi olur," dedi Mitch neşeyle. "Birazdan yola çıkacağız."

"İyi," dedi, o da yirmi ayaklı bir boa yılanını öldürebilecek bir neşeyle. "Kulağa hoş geliyor."

Mitch odadan çıkana kadar gülümsemeye devam etti, sonra dolabına gitti ve Mitch'in annelerinin evinde sakladığı lise futbol formasını aldı. Gwen onu almıştı, çünkü ağabeyinin öğrenirse aklını kaçıracağını bildiği halde giymeyi seviyordu. Onu yere bıraktı, ön ve arka pençelerini serbest bıraktı ve onu parçalamaya başladı!

İşi bittiğinde, parçaları bir kese kağıdına koydu ve dolabının arkasına sakladı. Doğru zaman geldiğinde, ona geri verecekti. Belki de üzerine bir fiyonk takarak.

Lock'un kucağında yeğeni vardı ve yeğenlerinden biri boynundan sarkıyordu. Annesi mutfakta kız kardeşiyle tartışıyordu ve yedi yaşındaki en büyük yeğeni Ric'e nasıl kur yapılacağını öğreniyordu.

Ric'in aylık MacRyrie yemeğine açık bir daveti vardı, hatta Lock Deniz Kuvvetleri'ndeyken ve bir yıldan fazla bir süre eve dönmediğinde bile katılmıştı. Lock da Ric'e bu zamanın bir anını bile çok görmemişti. Çünkü bunun, Ric'in sadece bir sürünün değil, bir ailenin parçası olduğunu gerçekten hissettiği nadir zamanlardan biri olduğunu biliyordu.

Ne yazık ki Iona bir arkadaşını da getirmişti. Yıllar sonra ilk kez, o sağlıksız görünümlü leşi, Judy Bennington'ı sürükleyerek getirmişti. Bir zamanlar süper model, şimdilerde ise menajer olan Judy, bir güneş ayısıydı.

daha fazla yemek için. Hiçbir ayı, domuz ya da dişi domuz, bu kadar zayıf olmamalı. Daha da kötüsü... Görünüşe göre Lock'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu ve Lock lise son sınıftan beri bu hissi taşıyordu. Yine de çoğu yırtıcı erkeğin aksine, Lock'un libidosu aslında beynine bağlıydı ve bu kadınla ilgili hiçbir şey onu sertleştirmemişti, hatta gülümsetmemişti. Tanrı aşkına, ailesinin evine gerçek kürk giyerek girmiş bir şekil değiştirendi!

Lock ayrıca Judy'nin şu anda ona olan ilgisinin daha çok, en azından modellik açısından, en iyi dönemini geride bıraktığı gerçeğiyle ilgili olduğunu bilecek kadar akıllıydı.

Yaşlandıkça kendisine bakacak bir erkek istiyordu. Bunu ona çok gördüğünden değil, ama o öyle bir adam değildi. O kadar meşguldü ki "muhteşem" olduğunu söyledi. Lock ilginçliği severdi.

Gwen'i seviyorum, diye düşündü gülümseyerek. Bu kadın hakkında söyleyebileceği başka bir şey yoksa bile, ilginç olduğunu söyleyebilirdi.

"Seninle işler nasıl gidiyor Lock?"

Gerçek gülümsemesi soldu ve sahte bir gülümsemeye zorladı. "İyiyim, Judy. Ya sen?"

Ve bu, yapacağını bildiği gibi, Judy'nin on dakika boyunca kendinden bahsetmesine yol açtı. Yedi dakika dolduğunda yemek masasının karşısındaki Ric'e baktı, o da gözlerini kaçırdı ve can sıkıntısından sandalyesinden düşmemeye çalıştı. Lock daha yırtıcı ve daha az ayı olsaydı, Ric'i Judy'ye atar ve en iyisini umardı. Ama Judy kurtlardan nefret ederdi ve Lock bunu hiçbir erkeğe yapamazdı.

Iona masaya iki büyük kâse böğürtlen koydu, boş kâseleri silip süpürdü. Peynir ve kraker tepsisi, oğlunun elini meyvelerden uzaklaştırdı ve Lock'a, "Judy sana yeni müşterisinden bahsetti mi?" dedi.

"Paris'te," dedi Judy, elindeki chardonnay bardağını sıkıca kavrayarak. "Bir fotoğraf çekimi için. Çok güzel ve onu genç yaşta kaptım. On üç yaşında."

Lock genç yeğenine baktı ve aklına tek bir yanıt geldi. "İğrenç."

Ric homurdandı ve başka tarafa baktı ama kız kardeşi onu kafasının arkasından kelepçeledi. Annelerinden öğrendiği bir beceriydi bu.

"Lachlan!"

"Üzgünüm ama o daha on üç yaşında! Sivilcelerle uğraşmalı ve erkeklere 'hayır' demeli. Judy yüzde yirmi kazansın diye Avrupalı tasarımcılara kendini pazarlamakla değil." Ve kız kardeşi ona bağırarak Lock, Ric'e hırladı, "Ve o telefona cevap verecek misin yoksa kıracak mıyım?" Kurt telefonu titreşime almıştı ve sesi Lock'u çıldırtıyordu.

"Babam olduğunu biliyorum. Bugün erken saatlerde bir anlaşmazlık yaşadık."

"O zaman ya o telefonu kapat-" Lock, ön kapının zilini duyunca ayağa kalkarak, "-ya da pencereden dışarı at. Ama bir şeyler yap."

Lock eve doğru yürüdü ve eli kapı kolundaydı ki ailesinin ev telefonunun çaldığını ve Ric'in ona ısrarla "Şaşırmış gibi bakma!" diye fısıldadığını duydu.

Biraz sıçrayan Lock ona ters ters baktı. Kurt telefonunu kulağına dayamış onu izliyordu. "Ne?"

"Şaşırmış gibi bakma." Hâlâ fısıldıyordu. "Ne yaparsan yap."

"Tamam." Etrafındaki herkesin ne zaman aklını kaçırdığını merak ederek başını sallayan Lock ön kapıyı açtı ve bakakaldı.

Gwen gözlerini kocaman açarak Lock'a baktı. Bütün bunlar ne büyük bir kâbustu! Önce ağabeyi onu arabaya sürüklemek zorunda kalmıştı. Ona karşı çıktığı için değil -hayır, ikisini de öldürse bile bu aptal, saçma kardeş kavgasını aptal, saçma sonucuna kadar götürmeye fazlasıyla hazır- ama Ronnie Lee'nin de gelme ihtiyacı hissetmesi ve Gwen'in onunla arabaya binmeyi reddetmesi yüzünden. Sonunda Gwen önde otururken Bren, Sissy ve Ronnie Lee arkaya geçtiler. Gwen ne zaman arka koltuktan garip sesler duysa onlara bakıyordu - ve Sissy cep telefonundan birine mesaj atmakla meşgulken, Ronnie ve Bren

sadece dehşete düşmüş görünüyordu. Gwen nedenini bilmiyordu. Sadece omzunun üzerinden onlara bakıyordu... ya da belki daha çok omurgasına. Ama ne olmuş yani?

Trajik bir şekilde, bu gecenin sonu değildi... sadece başlangıcıydı. Şimdi MacRyrie verandasında kapana kısılmıştı, Mitch arkasındaydı ve eli omzunu kavramıştı. Mitch onunla birlikte eve kadar yürümekte ısrar etmiş, Bren de Mitch'le birlikte gelmekte ısrar etmişti çünkü "Onlar ayı, salak herif... Öldürürler." Bu da Ronnie'nin Bren'le gelmekte ısrar ettiği anlamına geliyordu çünkü "Tanrı biliyor ki o güzel yüzü o ayı pençelerinden korumalıyım." Ve tabii ki bu da Sissy'nin peşine takıldığı anlamına geliyordu, "Çünkü dışarıda kalmak istemiyorum, millet!"

Gerçekten mi? Hayatım bu hale mi geldi? Gerçekten mi?

Şimdi hepsi burada durmuş, boz ayı önce ona, sonra Mitch'e, Bren'e, Ronnie'ye, Sissy'ye ve en sonunda da ona bakıyordu. Gwen pes etmek üzereydi ve "Tamam. Beni Philly'ye geri götür" diyecekti ki Lock, "Sen geç."

Neredeyse orada, onun ayaklarının dibine yığılacaktı. Dürtüsüyle savaştı.

"Trafik," diye çıkmayı başardı.

"Şanslısın ki akşam yemeği partileri söz konusu olduğunda annem hep geç kalır." Geri çekildi ve kapıyı onun için açık tuttu. "Yemekten önce bir şeyler içmek için vaktin var."

"Harika!" Mitch kız kardeşini iterek içeri girdi ve diğer psikopatlar da onu takip etti.

Paniğe kapılan Gwen Lock'a döndü ve o da omuz silkti.

Bren'le birlikte Orman Salaklarının Kralı gibi davranan kardeşler, MacRyrie'lerin evine varana kadar evin sahibiymiş gibi yürüdü. yemek odası.

Gwen arkalarından koşarak geldi ve kardeşine ulaşmak için Ronnie'nin etrafından dolaştı. "Beni bırakacağınızı sanıyordum."

"Bir dakika içinde gideceğiz. Acelen ne?"

"Merhaba, Gwen."

Gwen, Ric Van Holtz'a zorla gülümsedi -çünkü utancını neden ailesiyle ayı arasında saklasındı ki? Saklamamalıydı. Herkes bilmeli!"Merhaba Ric."

Ric sırtarak Bren'e gülümsedi. "Brendon Shaw. Seni tekrar görmek güzel."

"Ulrich."

"Bölge ihlali ve kız kardeşine yapılan saldırı için Kurul'dan ödeme aldın mı?"

Uh-oh .

Bren'in gözleri panikle irileşti ve Mitch, "Biri Marissa'ya mı saldırdı?" diye sordu.

"Uh..."

"Hayır," diye cevapladı Ric, muhtemelen yardımcı olmaya çalışıyordu. Belki de. "Gwen. Ve Blayne. Staten Island'daki McNelly Sürüsü tarafından." Mitch'in önce kimin peşine düşeceği konusunda kararsızdı ama Brendon'ı seçti.

"Kız kardeşim sizin bölgenizde saldırıya uğradı ve siz bana söylemediniz mi?" "Açıklayabilirim-"

"Benim küçük kız kardeşim!" Mitch kolunu Gwen'in omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. O kadar sıkıydı ki, kemiklerinin kırıldığından emindi. "Hayatımdaki en önemli kadın-"

"Hey!" Sissy tersledi.

"-ve bunu bana söylemiyorsun?"

"Ronnie söyleme dedi."

Öfkelenen Ronnie, "Hayır, beni otobüsün altına atmadın!" diye çıkıştı.

"Onu tıp merkezinden arayacaktım ama sen arama dedin."

"Tıp merkezi mi?" Mitch Gwen'e ters ters baktı. "Neden bana saldırıya uğradığını söylemedin?"

"Çok güçsüzdüm... bilirsin işte, ölmek falan." "Ne?"

"Şaka yapıyorum, Mitch. Önemli bir şey değildi."

"Cehennem gibi değildi! Peki sen ya da Blayne bu kavgayı başlatmak için tam olarak ne yaptınız?"

Gwen kardeşinden uzaklaştı. "Blayne ve ben hiçbir şey yapmadık! Bu bir saldırıydı!"

"Evet. Doğru ya. Sen ve Blayne, masumlar. Bu ne zaman oldu? Cehennem de mi dondu?"

"Sen bir pisliksin. Ve başka ne var biliyor musun?" diye tısladı "Uçların kırılıyor!"

Mitch nefesini tutup geri çekilirken Sissy başını salladı ve "Belden aşağı vurdun, Gwenie. Belden aşağı."

Lock eğilip Mitch'in saçını inceledi. "Yine de doğru sayılır."

Mitch gözlerini kısarak ayıya kaşlarını çattı. Lock arkasına yaslandı ve gümüş uçlu saçlarını yüzünden silkeledi. "Benim hiç böyle bir sorunum olmadı. Genetik olmalı." Brendon'a baktı. "Babanın tarafında."

Gwen homurdandı ve hemen ağzını kapattı.

Aynı anda Lock'un kız kardeşi Iona, arkasında üç çocukla mutfaktan çıktı. Durdu ve Gwen'e baktı. "Neden buradasın?"

Ama Gwen uygun bir yalanla cevap veremedi, Alla kollarını iki yana açarak mutfaktan fırladı.

"Gwendolyn!"

Şok geçiren Gwen sendeleyerek geri çekildi ama Lock onun arkasında durarak paniğe kapılıp kaçmasını engelledi. Alla onu sıcak bir kucaklamayla boğdu.

Kucaklaşma sadece birkaç saniye sürdü ama Gwen Alla'nın içinden geçen gücü hissedebiliyordu ve itiraf etmeliydi ki bu onu alçaltmıştı.

"Merhaba, Alla."

"Geç kaldın," dedi göz kırparak, "ama sorun değil." Gwen Dişi Ayı'ya gülümsedi ve o anda ona sonsuza dek hayran kaldı. "Burada kimler varmış canım?"

"Bunlar Mitch, Brendon, Sissy ve Ronnie."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Dr. Baranova-MacRyrie."

"Doktor mu?" Mitch kaşlarını kız kardeşine doğru kaldırarak sordu.

Gwen sanki gerçek bir kasapla iki saniyeden fazla zaman geçirmiş gibi mutlu bir şekilde, "Doktoram var," diye karşılık verdi.

"Bu da kızım Iona, kocam Brody. Hepiniz harika oğlum Lock'u, onun arkadaşı Ric'i ve her zaman bir deri bir kemik olan Judy'yi tanıyorsunuz."

İşte o zaman hepsi masada oturan zayıf görümlü dişi domuzu fark etti.

Alla'ya ters ters bakan, ağzı kısa bir süre nefretle çarpılan çok ince dişi ayı, "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lock'un eşiyim."

Alla'nın ağzı açık kaldı ve Iona şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, herkes Lock'un cevabını beklerken odadaki sessizlik bunalıcı bir hal aldı. Ama o pencereden dışarı bakmakla meşguldü. Sonra, sanki onu aniden duymuş gibi, Lock Judy'ye baktı. "Ne zamandan beri?"

"Ah, Lock," diye kıkırdadı Judy ve Gwen o kaltağı boğmayı düşündü. "Eminim Iona sana buraya seninle çıkmak için geldiğimi söylemiştir."

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Bu nasıl bir cevaptı böyle? Ve eğer kadın yalan söylüyorsa, adam neden öfkelenmemişti? Gwen kreplerine yeteri kadar akçaağaç şurubu alamadıkları için öfkelenen erkeklere alıştı, ertesi günkü randevusunun önünde dururken randevusu olduğu yalanını söyleyen bir düveye değil.

Lock başını salladı, "Kız kardeşimle yaptığım o konuşmayı hatırlayacağıma eminim."

"Aman Tanrım!" Gwen aniden patladı ve odadaki ayıları ürküttü, bu da diğer yırtıcıları tedirgin etti. Lock'un kolundan tutarak onu dışarı sürükledi, böylece o koca ayı kafasına bir tokat atabilecekti, ama Lock çekiştirip çekiştirip dururken hiç kıpırdamadı. Sadece o büyük, masum ayı gözleriyle ona bakmaya devam etti.

Annesi Lock'un omzuna dokundu. "Oğlum, sana daha küçük, daha zayıf olanlara seni bir yerlere sürüklüyorlarmış izlenimi vermeyi öğrettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Bu da o zamanlardan biri."

"Ah. Doğru." Gülümsedi ve Gwen'in onu arka bahçeye sürüklemesine izin verdi. "O senin flörtün mü?"

Lock, Gwen'e baktı ve neden bahsettiğini merak etti. Neden O burada mıydı? Kardeşleri neden buradaydı? Neden annesi ve Ric neler olduğunu biliyor gibiydi? Judy Bennington ne zaman aklını kaçırmış ve onların çıktığını düşünmeye başlamıştı? Ve Gwen nasıl olur da onu son gördüğünden daha güzel olabilirdi? Tek bir makyaj lekesi bile yoktu, sadece kot pantolon giymişti.

Tişört, ceket ve spor ayakkabılarıyla dünyanın tüm fazla maaşlı Judy'lerini kolayca gölgede bırakıyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi.

"Senin de-" Dişlerini birbirine geçirdi, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bunu anlamıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Daire çizerek yürüyen Gwen, "Onu beceriyor musun?" diye hırladı.

Şok olmuş ve incinmiş olan Lock, "Onunla yatmıyorum. Ya da kimseyle," diye eklemek için acele etti. Ama özellikle de Judy'yi... Bir deri bir kemik kalmak yatakta iyi vakit geçirmek anlamına gelmiyordu.

"Dün gece bu yüzden mi çekip gittin? Bu yüzden mi bugün beni göremedin? Onun yüzünden mi? Beni geri çevirmekle meşgulken onu becermekle meşgul olmayı planladığın için mi? Burada olan bu mu Jersey?"

Lock birden Gwen'in kokusunun değiştiğini fark etti ama bu yeni bir koku değildi. Hayır. Dişi Kurdun suratına yumruğunu indirip gözüne kan tükürdüğünde aldığı kokuyla aynıydı.

Yani Gwen'in o kokuya sahip olması muhtemelen iyi bir şey değil.

Sissy bilmeden ayıları oyalayıp dururken -ve Tanrım kadın saçmalayabilirdi-Mitch ayıların mutfağına girdi. Küçük kız kardeşi ne düşünürse düşünsün, o aptal değildi. Biri o boz ayıyı uyarmıştı ama kim olduğunu bilmiyordu. Arkadaşları arasında kim ona ihanet ederdi? Arkadaşları arasında kim lanet olası bir ayıya yardım etmek için güçlü aslanın gazabını göze alabilirdi?

Bilmiyordu ama öğrenmeye kararlıydı. Gwen'i Sürüsüne ve ailesine geri götürmek olan nihai hedefiyle arasına kimin girdiğini öğrenmeye kararlıydı. New York, Gwenie gibi tatlı, narin ve savunmasız biri için uygun bir yer değildi. Ve onu kesinlikle bir ayının ellerine bırakmayacaktı.

Büyük boy, larva yiyen, kolayca ürken, ayak parmaklarıyla oynayan, leş çalan ayılar! Kız kardeşi güzel, sağlam bir aslanı hak ediyordu... belki de aslanı değil. Bir kaplan mı? Hayır. Kaplanlardan nefret ederdi. Bir dağ aslanı? Eh. Belki de tam bir insan? Yuvarlandı.

ama en azından tam bir insan kolayca kontrol edilebilirdi. O ayların aksine.

Duvara bağılı sabit telefona doğru ilerleyen Mitch, ahizeyi yuvasından çıkardı ve yıldız altı dokuza bastı. Tam bir çalmadan sonra diğer uç açıldı ve bir kadın sesinin "Alla?" diye sorduğunu duydu. Her şey yolunda gitti mi?"

Gözleri kısıldı. O sesi tanıyordu. Bu sesi nereden tanıyordu? Kimden? Seçenekleri daraltabilmek için sesin tekrar konuşmasını bekliyordu ki, çok büyük bir kol ona uzandı ve aramayı kesti. Dışı ayının kokusu neredeyse onu boğacakken yutkunan Mitch döndü ve doğrudan iri kahverengi gözlerle baktı.

Dışı ayı telefonu Mitch'in elinden aldı ve tekrar yuvasına yerleştirdi. Yaşlı bir ayının karşısında sinmeyi reddederek onu yakından izledi. Elbette, onun boyundaydı ve daha genişti ama daha yaşlı ve entelektüel bir tipti. Endişelenecek bir şey yoktu.

"Sen ve kız kardeşin aynı elmacık kemiklerine ve göz rengine sahipsiniz. Ama sen daha çok kardeşine benziyorsun." Büyük ellerini Mitch'in omuzlarına yavaşça koydu. "Philly'de seninle ve annesinin Pride'ıyla büyümele ilgili çok komik hikâyeleri vardı."

"Annesinin Gururu," diye düzeltmekte gecikmedi Mitch. "Gwen'in Gururu."

Domuzun başı yana eğildi. "Gerçekten mi?" Gözlerini kırıştırdı, sonra şöyle dedi: "Her neyse, hikâyelerimizi paylaşırken ona bir yıl Alaska'da yaptığımız bir aile tatilinden bahsettim. Bir bizon boğası, yaklaşık on yedi yüz kilo kadar, bir anda ortaya çıktı ve sanırım sadece panikledim, ama..." omuz silkti, bakışları tavana kaydı "...kamp gezisinin geri kalanı için çok fazla et sağladı."

Mitch o anda uzaklaşmaya çalıştı ama kadın onun omuzlarını sıkıca kavradı ve bunun baskısıyla dizlerinin üzerine çökmek için tüm gücünü harcadı. "Sanırım yavrularımın o bizon tarafından tehdit edildiğini hissettim. Aptalca, değil mi? Bir insanın yakalanabileceği en tehlikeli yerin dışı ayı ile yavruları arasında olduğunu söylerler ama Lock da Iona da o sırada yetişkindi.

Bu yüzden o zamana kadar her şeyi atlatmış olurum diye düşünmüştüm." Elleri kısa süreliğine tekrar sıkılaştı ve Mitch omuzlarında bir şeylerin "patladığını" duyduğundan emindi. "Ama şunu keşfettim ki, insan yavrularını korumak ve onların hayatını tehdit eden her şeyi yok etmek için asla çok yaşlı değildir. yavrularının mutluluğu. Büyüleyici değil mi?"

Cevap beklemeden kolunu Mitch'e doladı ve onu yemek odasına geri götürdü.

"Evet," dedi dişi domuz tatlı bir sesle odadaki herkese, "görünüşe göre Akşam yemeğimizi yeme vakti geldi." Van Holtz'a gülümsedi. "Sanırım şu bifteği fırına vermenin zamanı geldi, Ric."

"Peki efendim."

Kurt geçerken ekledi, "Ve unutmayın, çok az pişmiş." "Sanki

başka türlü pişirecekmişim gibi."

Tekrar Mitch'e ve diğer davetsiz misafirlere odaklandı. "Gwen'in arkadaşlarıyla tanışıp sohbet etme şansı bulduğum için çok mutluyum ve eminim yakında hepimiz tekrar görüşeceğiz." Kolu hâlâ Mitch'in boynundaydı, onları yemek odasından çıkardı ve fazla ince Dişi Ayı'nın yanında kısa bir süre durakladı. "Sen de Judy. Gitme zamanı."

"Evet, ama ben davet edildim-"

"Benim tarafımdan değil ve senden hoşlanmıyorum." Kızı karşı çıkmaya başladı ama annesi elini kaldırıncı genç dişi domuz hızla babasının arkasına geçti. Mitch de dişiye zerre kadar suçlamadı.

"Ama hepinizin burada olması harikaydı!" dedi yaşlı dişi domuz neşeyle. "Evimizde aynı anda bu kadar çok harika cinsin olması çok nadir görülen bir şey. Bazı nedenlerden dolayı buraya sadece aylar geliyor."

16. BÖLÜM

Gwen Lock'un etrafından dolaşarak eve geri döndü. "Mitch'le Philly'ye gideceğim, yemek yiyeceğim ve ailemin taşınmam için beni taciz etmesine izin vereceğim. geri."

Havalandığında kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydı. Kısa bir çığlık attı, vücudu küçük arka bahçeye fırlatılmaya hazırlanıyordu, ama neyse ki adam onu hiçbir yere fırlatmadı, sadece gözlerinin içine bakabilecek kadar yukarı kaldırdı... eğer gitmesine izin vermeye karar verirse bu hala çok büyük bir düşüştü.

"Beni dinleyin Bay Mittens. Judy 'Umutsuzca bir sandviçe ihtiyacım var' Bennington'ı becermedim ve asla becermeyeceğim. Ona kötü davranmadım çünkü kız kardeşimle arkadaş ve zavallı Iona'nın hiç arkadaşı olmadı. On iki yaşındayken ve çoğu çok yönlü bilim insanından daha zekiyken arkadaş edinmek gerçekten zor. Bu yüzden Judy'nin etrafta olmasına katlanıyorum ama ona karşı bir ilgim yok. Hem de hiç. Ve asla da olmayacak. Anladın mı?"

Başının üstüne düşmek istemeyen Gwen başını salladı.

"Güzel." Onu yere indirdi. Yavaşça. "Ve içeri girmeden önce, bir şeyi anlamanı istiyorum." Kollarını serbest bıraktı ve ellerini kalçalarına sürttü. "Ben gerçekten karmaşık biri değilim. Yemek yerim, uyurum, çalışırım. Hepsi bu."

"Ahşap işlerini ve ayak parmaklarıyla oynamayı unutma."

Kıkırdadı. "Doğru. Ama bu kadar. Biriyle birlikteyken, seks yapmaya başlamış olsak da olmasak da, onu aldatmam. Ben aynı anda birden fazla kadını idare edebilen erkeklerden değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, Gwen, duygusal olarak üç kadın gibisin. Etrafında çok şey oluyor ve her zaman dikkatimi toplamam gerekiyor."

"Teşekkürler."

"Bu doğru. Ayrıca, benim için artık her şeyi mahvedemeyecek kadar çok şey ifade ediyorsun."

Ona inanmak istedi ve şaşıırarak da olsa inandı. Burada da aklını değil, içgüdülerini kullanıyordu. İçgüdüleri asla yanılmazdı. "Peki, ama bana söylemen gereken başka bir şey varsa, şimdi tam zamanı. Daha sonra öğrenmek istemiyorum."

Lock bir nefes verdi. "Uh... sana söylemediğim ve söylemekten kaçındığım bir şey var."

Gwen başını salladı. "Dinleyelim

bakalım." "Bundan

hoşlanmayacaksın." "Yine de

anlat."

Lock dudaklarını yaladı ve itiraf etti: "Kız kardeşim bir beyin cerrahı."

Gwen bir şey söylemedi ama yüzündeki boş ifade her şeyi anlatıyordu. "O bir organ hırsız değil," diye itiraz etti.

"Hı-hı."

"İşte bu yüzden sana daha önce söylemedim."

"İkimiz de çok şey bildiğimi düşünürse beni öldürmeye çalışacağını bildiğimiz için mi?" diye sordu.

"Sen delisin."

"Ailemle geçirdiğim son yirmi dakikaya dikkat ettin mi?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. Ama onunla bu konuda tartışmak yerine, onu ailesinin verandasında gördüğünden beri yapmak istediğı şeyi yaptı.

Lock eğildi ve onu öptü. Anında kolları Lock'un omuzlarına dolandı ve ağzının içinde inledi; bu ses Lock'un dizlerinin bağının çözülmesine ve midesinin sıkışmasına neden oldu. Sadece bir öpücükten. Lanet olsun.

"Lachlan, sevgilim," diye seslendi Alla arka kapıdan. "Böldüğüm için üzgünüm ama yemek neredeyse hazır."

Lock geri çekildi ve cevap verirken Gwen'in yüzüne baktı. "Tamam anne. Hemen geliyoruz." Gwen'in yanaklarındaki bukleleri fırçaladı. "Sende beni bu kadar deli eden ne var?"

"Akkor halindeki cazibem mi?"

"Heh."

"Gülmemen gerekiyor." "Oh."

"Aynı fikirde olman gerekiyor."

"Tırnaklarını Philadelphia takımının renkleri ve logosuyla boyamak Uçmak, akkor halinde bir çekiciliğiniz olduğu anlamına gelmez. Sadece biraz tuhaf olduğunuz anlamına gelir."

Tırnaklarını havaya kaldırdı ve ellerini üzerinde hissetmek için derisinin kaşınmasına neden oldu. "Ama bu gece Islanders'a karşı oynuyorlar. Her şey takım sadakatiyle ilgili."

Göz kırparak elini onun elinin içine soktu ve birlikte harika kokan mutfağa doğru yürüdüler.

Abby Vega'nın vardiya değiştirebildiği ilk gün, iki şeyi biliyordu: Deli değildi. -Koruyucu annesi ne derse desin, kendi başına dışarı çıkması gerekiyordu. Bu üç yıl önceydi ve o zamandan beri sokaklarda yaşıyordu. Tabii ki sokaklarda bir köpek olarak yaşıyordu. Bir kız olmaktan çok daha kolaydı. Burası da onun en sevdiği yerlerden biriydi. Bir tarafında bir restoran olan bir ara sokak - dışarı attıkları şeyler inanılmazdı - ve diğer tarafında bir bar. Bu ona yemek yerken iyi bir gösteri sunuyordu.

Bu gece de farklı olmayacaktı. Beyaz minibüsün kapılarını açan adam bu Staten Island barının sahibiydi. İçkiden başka ne sattığından hâlâ emin değildi, bu ara sokakta onca iş dönüyordu ama yasal bir şey olmadığını biliyordu. Onun da bu sokakta her türlü şeyi yaptığını görmüştü,

Buraya geldiği onca zaman boyunca onu bir kez bile polisler tarafından tutuklanırken görmemişti. Ancak onu polislerle para verirken görmüştü.

Ve Abby ilk başta onun bu olduğunu düşündü. Minibüsün üstüne çömelmiş, anlaşılanın yapılmasını izleyen kadın. Ama değildi, değil mi? Çok fazla yara izi vardı ve gözleri...

Abby'nin gözleri kısıldı, daha yakından bakmaya çalıştı.

Şimdi üç adam vardı ve minibüste ne varsa pazarlık ediyorlardı, onları izleyen kadından tamamen habersizdiler. İçlerinden biri diğerlerine tuzak mı kuruyordu? Buralarda bir grup polis mi vardı? Abby için bunun bir önemi yoktu. Kuyruğunu sallayarak dışarı fırladığında polisler onu bırakacaktı. Daha önce hep bırakmışlardı. Her zaman başını okşar, ona birkaç ödül verirlerdi. Hayvan Kontrol'ü arama zahmetine hiç girmediler. Yine de hepsi aynı soruyu sordu: "Bu ne biçim bir köpek böyle?"

Abby biftek kemiğini çiğneyerek iliğini çıkarmaya çalıştı ve adamları ve üstlerindeki kadını izledi. Kadın susturuculu bir silah çıkarana kadar sessizdi. Öyle dandik bir ev yapımı da değil, silahı için yapılmış gerçek bir susturucu. Kadın üç adamı da ölçüp biçti ama sadece ikisini vurdu. Üçü de yere düştü ve Abby'nin kemiği ağzından düştü. Diğer adam, bar sahibi, kaçmak için döndü. Kadın onu vurmadı. Ancak kot pantolonunun arkasından büyük bir av bıçağı çıkarıp fırlattı.

Bıçak adamın beline saplandı ve adam öne doğru savrularak yüz üstü yere düştü. Kadın kolayca yere düştü. Vurduğu iki adamı birer eliyle kaldırdı ve minibüsün arkasına fırlattı. Sonra diğer erkeğin yanına gitti.

İlk ikisinin aksine, ölmemişti ama sürünmekten başka bir şey yapamıyordu, bacakları işe yaramaz bir şekilde arkasından sürükleniyordu. Ve ağlıyordu. Kadın arkasından onu izliyordu. Bundan bıktığında, ayağını bastırarak onu yerinde tutmak için kışına bastı. Aşağı uzandı ve bıçağı omurgasından çekip çıkardı, çığlıklarını bir bıçak darbesiyle susturdu. basit "Sus." Bıçağı kot pantolonunun arkasına iliştilmiş kılıfına soktu ve yanına çömelerek onu ters çevirdi.

"İsimler," dedi.

İki kez söylemesine bile gerek kalmadı. Adam hıçkırıkları arasında isimleri saymaya başladı. Kadın başıyla onayladı ama muhtemelen hiçbir şeyi unutmadığı için hiçbir şey yazmadı.

Adam isimleri saymayı bitirdiğinde, kadın onu boynundan tutup minibüsün arkasına taşıdı ve içeri attı.

O güçlü kollar arkasından uzandı ve Abby bir şeyin kırıldığını duyunca irkildi.

Kadın geri çekildi ve kapıları çarparak kapattı. Elinde bir dizi anahtar tutuyordu. Minibüsün etrafında yürümeye başladı ama durdu ve döndü, burnunu kaldırdı, burun delikleri açıldı. Birkaç kez kokladıktan sonra Abby'nin üzerine doğru yürüdü. Abby geri çekilebildiği kadar geri çekildi ama arkasında sokak duvarı vardı. Dişlerini gösterdi ama kadın sadece gülümsedi, açık arka kapıdan gelen ışık gözlerini yansıtıyordu.

"Yavrum." Abby'ye baktı, soğuk, yansıtıcı gözlerle onu süzüyordu. "Aç mısın, yavru?"

Öyleydi ama...?

"Gel o zaman." Minibüsü işaret etti ve uzaklaştı. Abby'nin onu takip edeceğini mi düşünüyordu? Neden?

"Bütün gün bekleyemem, yavrum,"

dedi. Abby deli değildi ama...

Çöp kutusunun arkasından sürünerek çıktı, vücudu alçakta, bacakları gergin ve en ufak bir provokasyonda kaçmaya hazırды. Ama kadın yolcu kapısını açtı ve rahatça sürücü tarafına doğru yürüdü. Kadın içeri girdi ve bekledi. Abby'yi bekledi. Sürünerek yaklaşan Abby, sürücü koltuğundaki kadına baktı. Cep telefonuyla konuşuyordu. "Telefonu aldım. isimler," dedi birine. "Hayır. Ben hallederim. Ben hallederim."

Kadın telefonu kapattı ve Abby'ye baktı. "Kaldır kıcını. Açlıktan ölüyorum."

Etrafına bakınan Abby dikkatlice minibüse tırmandı ve kadın kapıyı kapatmak için koltuğa uzandı. Arkasına yaslandı ve "Sanırım kimse sana yabancılarla minibüse binmemeni söylemedi, değil mi?" dedi. Motoru çalıştırdı ve ekledi, "Soran olursa, oradaki cesetleri görmediniz." Sonra ona göz kırptı ve ara sokaktan geri geri çıktı.

İçinden bir ses Abby'nin bir daha o bedava hurdalar için bu sokağa dönmeyeceğini söylüyordu.

17. BÖLÜM

Lock burada bir düzen görmeye başlamıştı. Hayatına küçük bir Gwen katmak yemeklerini katlanarak iyileştiriyor gibiydi. Ayrıca anne ve babası ona bayılıyor, kız kardeşi de Iona'nın çoğu insana gösterdiğinden daha fazla hoşgörü gösteriyordu. Yani, temel bilimi kullanarak, Gwen'i genel olarak hayatına daha fazla katarsa, her şeyi daha iyi hale getirebilirdi.

En azından onun vardığı sonuç buydu. Ve o kim oluyordu da temel bilimle tartışıyordu?

Lock, Gwen'in ceketini onun için açık tuttu. Kadın cekete uzandı ve Lock geri çekilerek ceketin açık tutmaya devam etti.

"Bana ceketimi verecek misin, vermeyecek

misin?" "Senin için açık tutuyorum."

Önce ceketini, sonra da onu inceledi. "Neden?"

"Sadece kollarını şu lanet ceketin içine sok!"

"Tamam, tamam!"

Ceketini giymesine yardım etti ve ceketini giydirdikten sonra eğilip kollarını arkadan ona doladı ve boynunu öptü. "Bu değildi

çok zordu, değil mi?"

"MacRyrie'ler çok kibarlar - yemek yediğiniz zamanlar hariç."

"Acıkmıştık. Ve hala tüm el ve ayak parmakların yerinde." "Zar zor."

Lock onu havaya kaldırarak bacaklarının dışarı doğru sallanmasını sağladı ve Gwen ciyakladı.

Annesi gülümsemesine rağmen, "Lachlan, onu yere bırak," diye emretti. Gwen'e yemekten arta kalanlarla dolu bir paket uzattı. "Al bakalım. Yarın için öğle yemeği."

"Çok teşekkür ederim."

Gwen'e sarıldı. "Bu gece gelmene çok sevindim." "Ve

beni idare ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman." Alla parmak uçlarına kalktı ve Lock'un yanağını öptü. "Yakında konuşur muyuz?"

"Evet, hanımefendi." Kapıyı açtı ve verandaya çıktılar, annesi de arkalarındaydı.

"Ric'ten ne haber?" Gwen sordu.

"Arabası onu almaya geldi ama bulaşıkları yıkamak için burada kalacak."

Gwen durdu ve Alla'ya, "Bulaşıklarınızı Ulrich Van Holtz mu yıkıyor?" dedi.

"Elbette. Burada yemek yerken bulaşıkları hep o yıkar. Her zaman çok kibar bir çocuktur. Ve o aptal babasının aksine, onun bir beyni var."

"Anne." Lock annesinin her kelimesinde ciddi olduğunu bilmesine rağmen onu azarlardı.

"Ben sadece zekâyı kontrol eden genin Van Holtz ailesinde bir nesil atladığını söylüyorum. Tıpkı kızıl saç ya da mavi göz gibi."

Lock verandada durdu ve babasının sokakta koyu mavi camlı bir minibüse bakışını izledi. On yıldan uzun bir süredir yeni komşusu olmayan küçük bir sokakta fark edilmesi kolaydı. Herkes onu tanıyordu. diğerk herkes ve bloktaki garip araçlar insanın dikkatini çekiyordu. Özellikle de meraklı ayıların. Ama bu minibüs ona garip gelmiyordu. Omzunun yan tarafında hâlâ bir göçük vardı.

Babasının yanına gitmeden önce Gwen ve annesine "Burada kalın," dedi. "Baba?"

"Şu minibüs. Sanırım içinde biri var ama camlar o kadar karanlık ki bir şey söyleyemiyorum."

Baba ve oğul önce birbirlerine, sonra da minibüse baktılar. "Ne yapıyorlar?" Gwen sordu.

"Merak ediyorlar," diye yanıtladı Alla. "Kocam ve oğlum çok meraklıdır."

Brody minibüse yaslandı ve camı kokladı. Bu işe yaramayınca kapının kolunu tuttu ve çekerek kolu kapıdan ayırdı.

Gwen'in vücudu sarsıldı. "Oh."

Lock minibüsün arkasına doğru yürüdü ve kapı kollarını çekiştirdi... sonra da onları kopardı. Babası gibi onları yere bıraktı ve kapılara odaklandı. Parmak uçlarıyla minibüsün arkasındaki iki karanlık pencereye bastırdı. Başını sallayarak geri çekildi, ellerini yumruk yaptı ve öne doğru vurarak camı kırdı.

Lock kırık camın içine uzanırken minibüsün motoru kükreyerek çalıştı. ve kapıları içeriden kavradı. Brody dirseğiyle sürücü tarafındaki camı kırdı ve kapıyı tuttu. Araç vites değiştirirken lastikler patinaj yaptı, ama birkaç uzun saniye boyunca yerinde durdu, lastikler çakılları ve toprağı çalkaladı, ta ki sert bir metal gıcırtısı duyulana ve minibüs üç kapısını geride bırakarak hareket edene kadar.

Gwen merdivenlerden inip caddenin karşısına geçti. "Siz

ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırdı.

Kalın, çelik kapıyı iki eliyle tutarken, camın kestiği yerden koluna kan damlayan Lock merakla onu izledi. "Bunu neden söyledin?"

Lock onu dairesine geri götürdü ve SUV'sini binasının altındaki garaja park etti. Motoru kapattığında, Gwen, "Bu binada park yeri olan bir daireyi nasıl buldun?" diyene kadar aracının içinde oturdular. Şehir mi?"

Bunu söylemesini beklemiyordu ama Gwen onu her zaman şaşırtıyor gibiydi. "Amcalarım burayı almama yardım etti."

Adam cipinden indi ve yolcu tarafına doğru yürüdüğünde Gwen de inmiş asansöre doğru gidiyordu. Ne asansörde ne de koridorda dairesine doğru yürürken konuşmadılar.

İçeri girer girmez ceketini çıkarıp dolabına astı ve annesinin kollarına sardığı sargı bezlerini çıkarmak için banyoya yöneldi. Annesi halletti, çünkü Gwen çok sinirli bir Iona'nın ona yaklaşmasına izin vermezdi. "Şeytani Ellerini ondan uzak tut, kasap kız," demişti tamamen açık bir yüz ifadesiyle.

Bandajları çöpe atarak hızla ön kollarını inceledi. Yaralar çoktan iyileşmiş, birkaç saat önceki oyuklardan ziyade bir hayvanın çiziklerine benzemeye başlamıştı.

Lock kan kalıntılarını temizledi, ellerini yıkadı ve Gwen'i mutfığa kadar takip etti. On iki fincanlık kahve makinesinde kahve kaynıyordu ve o da şeker ve fincan almak için dolapları istila ediyordu.

"Dondurucunda bu kadar çok dondurma olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Dondurmayı severim."

Dolabın kapağını kapattı ve küçük şeker kabını, acil durumlar için sakladığı bir şişe bal ve iki büyük kupayla birlikte masanın üzerine koydu. Kollarına bakarak ellerini uzattı. "Bir bakayım."

Lock itaatkâr bir şekilde kollarını uzattı ve o da bileklerini kavrayarak ön kollarını yakından inceledi. "Güzelce iyileşiyorlar. Gördün mü? Annenin bunun üstesinden gelebileceğini biliyordum."

Cevap vermedi, elinin göğsüne ne kadar yakın olduğunu fark etmekle meşguldü, içindeki meraklı ayı göğüslerinin nasıl hissettirdiğini keşfetmek için çaresizdi.

Fırsatını bulduğunda her zaman keşfetmeyi seven Lock, sağ elini kızın göğsü avucunu doldurana kadar kaldırdı.

Gwen dondu kaldı ama onu itmedi.

Lock elini göğsünün etrafına kapatıp hafifçe sıktı, bu kadar basit bir hareketin nasıl bu kadar iyi hissettirebildiğine şaşırdı.

Gwen'in nefesi kesildi ve Lock'un büyük takdiriyle daha da yaklaştı.

Sol elini kullanarak diğer göğsünü kavradı ve Gwen ona uzanana kadar sıktı. Elleri eşofmanının içine girdi ve onu çekiştirerek kaldırmaya çalıştı. Belinden eğilmesi için onu yeterince uzun süre serbest bıraktı ve gömleğini başından çekip bir yere fırlatmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra o küçük, yumuşak elleri adamın üzerinde kaymaya başladı. omuzlarını ve göğsünü okşadı. Daha da yaklaştı, başını ona doğru bastırdı ve saçlarını tamamen kedigillere özgü bir şekilde ona sürttü. Titredi ve ellerini saçlarının arasına soktu, başını kaldırıp geriye doğru eğdi, böylece ağzını tamamen alabildi, dili ve dudakları Jess'in düğününde tanıştığından beri yapmak istediği gibi onunkini keşfediyordu.

Gwen onun saçlarını kavradı, parmakları saç tellerini sıkıca tutarken dili onunkiyle buluştu ve onun içinde inledi. Lock bu öpücüğün içinde kaybolmasına izin verdi, nereye gittiğini fazla düşünmeden vücudunun onu istediği yere götürmesine izin verdi.

Aniden geri çekilen Gwen gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Öpüşme şeklin," diye soluk soluğa kaldı. "Tuhaf bir şey

yapıyorsun." Adam kaşlarını çatı. "Garip değil."

"Fena tuhaf değil ama," bir parmağı alt dudağında gezindi ve tüm vücudu ürperdi, "inanılmaz tuhaf."

Lock için tuhaf hâlâ tuhaftı ama korkmuş falan görünmüyordu. Ayrıca, ona söyleyip aradan çıkarabilirdi de. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Biz, ayılar yani, şey... teknik terimiyle prehensile tipi dudaklara sahibiz."

Gwen'in gözleri adamın ağzına odaklandı, kaşları çatıldı ve uzun bir süre ağzını inceledi. "Sende ne var?"

Tanrım, bu çok garipti. "Yani..." Kahretsin, ne demek istedi? "Bağımsız hareket edebiliyorlar. Ayı olduğumda çenemden tamamen bağımsızlar ve bir insan olarak bununla oynayabiliyorum."

Biraz daha arkasına yaslandı, çatık kaşları açık bir kaş çatmaya dönüştü ve sağlıklı bir kaş çatma yolunda ilerliyordu. "Bana dudaklarının şey gibi olduğunu mu söylüyorsun..." Yüzünde iğrenme ya da şaşkınlık ifadesi olabilecek bir ifade vardı, hangisi olduğunu bilmiyordu. Şaşkınlıkla başa çıkabilirdi... Ancak iğrenme...

"Dudakların parmak gibi mi?"

Yutkundu, bu cevapla her şeyi kaybedeceğinden korkuyordu ama Lock hiçbir zaman pek çok konuda yalan söyleyen biri olmamıştı, özellikle de kendisi hakkında.

"Evet," diye itiraf etti isteksizce. "Sanırım bu da bir yol-"

Kadın onu itti ve Lock ondan uzaklaştı, şaşkın bir sessizlik içinde kadının mutfaktan koşarak çıkmasını izledi.

Tanrım, yerde yatan benim kırık kalbim mi? Evet. Evet, öyle. Evet, öyle.

Bekle. Onun gitmesine bu kadar kolay izin vermeyecekti, değil mi? Anlamadığı için mi? Asla.

Lock kararlı adımlarla mutfaktan çıktı, yemek odasından geçip koridora çıktı. Gwen'i güvenlik sistemiyle uğraşırken görmeyi umarak ön kapıya doğru baktı. Görmemişti.

Artık paniklemekten çok merak eden Lock havayı kokladı ve Gwen'in kokusunu takip etti... yatak odasına.

İçeri girerken bir spor ayakkabı alnına çarptı.

"Neden hâlâ giyiniksin?" diye sordu yatağının ortasında durarak. "Soyun!" Bir spor ayakkabı daha kafasına isabet etti.

"Uh... Gwen?"

"Ne? Bana şimdi mi soru soruyorsun? Neden bana şimdi soru soruyorsun?"

Onu korkuttuğu için mi?

Gwen çoraplarını yırttı ve sonra kot pantolonuna uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kafası tamamen karışmıştı.

"Biliyorum, biliyorum." Nefes nefese kalmıştı. Ağır ağır. "Daha organik, romantik ya da başka bir saçmalık istiyorsun ama bunun için zamanım yok."

"Neden? Olmak zorunda mısın?"

"Yani, ciddi... bir kız hayatında kaç kez umut edebilir... hatta hayal edebilir?"

"Gwen, ben-"

"Yemin ederim," diye yalvardı kot pantolonunu uçurmadan önce kıpırdatırken, "benimle ilgilenirsen, yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim seninle ilgilenirim. Sadece bunu benim için yapmanı istiyorum."

Ve külotu da gitti.

"Kulağa harika geliyor, ama sanırım anlayamadım-"

"Belirsiz mi?" diye tersledi. "Bana dudaklarının parmaklar gibi işlev gördüğünü ve belirsiz olduğunu mu söylüyorsun? Tam olarak ne konuda?"

Lock bir an için Bay Mittens'ın mucizesinin tadını çıkardı. Çünkü bu kadına bayılıyordu!

"Anlıyorum."

"Umarım öyledir." Belden aşağısı tamamen çıplak olan Gwen, Lock'un yatağına uzandı, ayakları ona dönüktü ve bacaklarını açtı. Ellerini iki yanında birleştirdi ve "Tamam, yap. Bekle!" dedi. Uzandı ve yastıklardan birini tutarak yüzünü kapattı. "Tamam," dedi yastığın arkasından, "şimdi yap."

Kendini tutamayan Lock, "Eğer eminsen" diye alay etti.

Yastık yatağa çarptı ve o çaresiz kedi asi buklelerinin altından ona baktı. "Aman Tanrım! Seni öldüreceğim!"

"Tamam, tamam." Lock gülerek yatağının üzerine diz çöktü. "Çıldırmana gerek yok. Ben hallederim."

Küçük bir inleme sesi çıkardı ve yüzünü tekrar yastıkla örttü. Neden olduğundan emin değildi ama kimin umurundaydı ki? Çünkü şu anda, kendi mükemmel evreninde, Gwen O'Neill tam da istediği yerdeydi.

Gwen dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve gergin bir bakire gibi yastığın etrafını gözetledi. Nefes almakta güçlük çekerek, Lock'un Gwen O'Neill'i Kollarını dizlerinin altına koydu ve bacaklarını yukarı ve geriye kaldırarak amına tam erişim sağladı. Adam dudaklarını yalayıp başını kadının kalçalarının arasına indirmeden önce kısa bir an için endişelenerek aşağıya baktı.

Gwen'e göre, bir erkeğin bir kadının üzerine indiği o ilk andan daha seksi bir şey kesinlikle olamazdı. Ancak bu durumda, Lock MacRyrie'nin bunu yapmasından daha seksi bir şey bulamayacağını biliyordu. Daha önce ona ağzıyla ilgili o açıklamayı yapmıştı, sanki ağzının ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

ona anlatıyordu. Bazı kadınların hayatları boyunca Lock'un DNA'sında doğal olarak bulunan yetenekleri geliştirmiş bir erkek aradıklarını bilmiyor muydu? Elbette bu, Dişi Ayıların neden erkekleri hakkında hiç konuşmadıklarını açıklıyordu. Neden yapsınlar ki? Neden erkeklerinden mutlu evliliklerinin sırrı nedir? Bunu ancak bir aptal yapabilirdi ve ayılar asla aptal değildir.

Lock onun kalçalarının içini öptü, hassas etini nazikçe yaladı ve ısırıldı. Acele etmiyordu ve Gwen tek bir kelime bile söylemeyi reddetti. Bunu mahvedecek hiçbir şey söylemeyecekti. O koca ağzıyla değil. Tek bir kelime bile. Bir hece bile. Hiçbir şey.

Dili içine kaydı ve Gwen'in gözleri kapandı, sırtı biraz kamburlaştı. Hiç değilse adam temel bilgileri öğrenmiş, dilini kullanarak onu sıkıca tutarken ıslatmış ve çıldırtmıştı. Onu yalarken, Gwen Ona ne yaptığından başka her şeyi çabucak unuttu. Onunla alay ediyor, acele etmiyor, vücuduyla oynuyordu. Her saniyesinden zevk aldı ve ilk orgazmın yaklaştığını hissettiğinde, ağzı hareket etti ve dudaklarının klitorisinin etrafına dolandığını hissetti. İnledi, ilk orgazm onu rahatlattı. Ta ki Lock bir şey yapana kadar. O kadar şaşırtıcı bir şey ki, tüm vücudu titredi, dudakları klitorisinin etrafında sıkıldı ve bir yöne, sonra başka bir yöne döndü, sonra çekiştirdi. Ya da başka bir şey. Her ne yapıyorsa, orijinal, yavaş ilerleyen orgazm, hayal edebileceğinden daha güçlü ve daha güçlü bir şeyin vaadi için acımasızca itildi. Gwen'in tüm vücudu eğildi, elleri yastığı ona doğru tuttu Komşularına nezaketen yüzünü çevirdi. Dudakları tekrar büküldü, çekiştirdi, çekti ve Gwen neredeyse yataktan fırlayacaktı. Bacakları kendi isteğiyle kapanmaya başladı ama iri, güçlü eller onları aşağı doğru bastırdı ve bu basit hareket yüzünden gözleri şaşı oldu.

Titriyor, terliyor, orgazm ona doğru yaklaşıyor ama yine de bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde, Gwen vücudunun ve arzularının bu adamla geçirdiği bu anı yönetmesine izin verdi. Kendisiyle ilgileneceği konusunda ona güveniyordu ve bunu bilmek inlemelerini daha da derinleştiriyor, nefes alışlarını daha da yükseltiyordu.

Elleri hareket etmeye başladı ve parmaklarının tenine dokunuşu şimdiye kadar bildiği her şeyden daha yoğun. Hiç hissetmedim. Bir eli göğsünün etrafına dolandı, parmakları onunkilerle aynı şekilde sıkıyor ve çekiştiriyordu.

ağız klitorisine yapıyordu. Diğer elindeki iki kalın parmağı içine sokarak onu sertçe beceriyordu. Acımasızdı, neredeyse acımasızdı. Ama ona zarar vermiyordu. Hem de hiç.

Onu uçuşunun kenarına götüren şey, bitmek bilmeyen kararlılıkla kısıtlanmış gücün karışımıydı. O kadar sert boşaldı ki sadece güçlü kolları onu sabitledi. Bacaklarını indirerek onu yatakta tuttu ve harika kokulu yastığı çığlıklarını bastırdı.

Gwen'in vücudu titredi ve geri çekilene kadar kıvrandı, nefesi sert pantolonlarla çıktı. Ama nefes alışları hızlandı, vücudu tekrar gerildi ve beyni temizlendiğinde adamın durmadığını fark etti. Dudakları hâlâ çekiştirip duruyor, parmakları hâlâ oynuyordu. İlk dalga vücudunu terk ederken, ikincisi ona çarptı. Yastık uçtu ve Gwen başının arkasını tutarak onun adını haykırdı. Onu itmeye mi yoksa yerinde tutmaya mı çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Düzgün düşünemiyordu. Hatta hiç düşünemiyordu.

İkinci dalga içinde kükrerken vücudundaki her kas gerilmiş ve gerilmişti. Yastığa artık ihtiyacı yoktu çünkü bırakın çığlık atmayı, zar zor nefes alabiliyordu. İkinci doruk noktasını atlatırken onu kendine doğru tuttu, kendisiyle işi bittiğinde hemen onu itmeye çalıştı. Ama ayı geri çekilmedi. Onu tekrar kaldırdı, dudakları Gwen'in vücudu bir kez daha gerilene kadar klitorisini döndürdü ve döndürdü. Parmakları adamın saçlarını çekerken, daha fazlasını kaldıramayacağını bildiği için durması için yalvardı ama adam ona, "Henüz değil, Gwen. Bir tane daha." Ve onun ateşli zihninden geçti ki dudakları hala onun üzerinde çalışırken net bir şekilde konuşuyordu.

Üçüncü bir parmak şimdi onun içindeydi, okşuyor ve itiyor, amını çok dolu hissettiriyordu. Ama her şeyi kesip geçen ve onu bir kez daha ele geçiren acının ısırgıydı. Sesini engelleyecek bir yastık olmadan çığlık atarak boşaldı, Lock onu tutarken vücudu büküldü ve savaştı.

Sonunda Lock çekildi ve Gwen yatağa yığıldı, o ana kadar sadece omuzlarının şiltenin üzerinde durduğunu fark etmemişti.

Lock uzaklaştığında, Gwen kendini bir topun içine sürüklemeyi başardı, titriyor ve terliyordu, dişleri takırdıyor, vücudu titriyordu ve

Bundan kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

Lock, Gwen'e baktı ve biraz fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. Ama kendine engel olamıyordu. Kız ne kadar çok boşalırsa, onun bunu tekrar yapmasını o kadar çok görmek istiyordu.

Biraz eğildi. "Gwen?" Onun omzuna dokundu. "Gwen? İyi misin?"

Hastaneye. Onu hastaneye götürmek zorundaydı. Gitmek istese de istemese de. Lock ayağa kalkmaya çalıştı ama Gwen'in eli uzanıp boğazını kavradı. Uh-oh. Başını kaldırdı, terden sıırıslıkla olmuş saçları neredeyse gözlerini kapatıyordu ve "Evlen benimle" dedi.

Büyük rahatlamasını gizleyen Lock, "Birbirimizi daha iyi tanımamız gerekmiyor mu?" diye cevap verdi.

"Bilinecek başka ne var ki?" diye sordu, gözleri aklıkla Lock'un dudaklarına dikilmişti, boşdaki elinin parmakları uzanıp hafifçe dudaklarına sürtündü. Lock'un gözleri bu temastan dolayı kapandı, aldığı zevk onu ürpertti. "İhtiyacım olan tüm bilgiye sahibim."

"Benim için bu dudaklardan daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil." Ve Lock devam ederken güldü. "Sana kadar erkekleri sadece boyundan aşağısı mükemmel buluyordum ve o da sadece düzenli spor yapıyorlarsa ve karbonhidratlarına dikkat ediyorlarsa. Ama sen? Boyundan yukarısı ve aşağısı mükemmel. Sen bir tanrısın."

"Ve coşku geçtiğinde, kendini tekmeliyor olacaksın." "O zaman-" dedi ve boşdaki elini adamın yüzüne vurdu.

"Ah!"

"-öfori geçmese iyi olur."

Adam endişeyle kaşlarını çatı. "Emin misin? Belki de önce biraz beklemeliyiz-" Lock'un gözleri, eli aşağı uzanırken ve

Kot pantolonunun üzerinden sikini.

"Seni içimde istiyorum. Şimdi, Jersey."

Nefes nefese kalmıştı, beyni sikişten sonrasını düşünemiyordu. Kız. Şimdi, Lock kotunun fermuarını açmaya çalışan eli hızla kavradı. "Bekle."

"Ne için?"

Hiçbir fikri yoktu. Oh! Hatırladı! Prezervatifler. Prezervatife ihtiyacı vardı.

Lock onun ellerini itti ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Kafasını sallamak için yan çekmecesine uzandı ve açılmamış prezervatif kutusunu çıkardı. Kutuyu yırtarak açmayı başardı ve fermuarı aşağı kayarak Gwen elini kot pantolonunun içine soktuğunda elinde bir prezervatif vardı.

Prezervatifi düşürdü ve Gwen onu kavrayıp okşarken boğuldu. Kaşlarını çatarak ellerini çekti ve kot pantolonunu ve boxer külotunu dizlerine kadar itmeye başladı.

"Aman Tanrım," diye nefesi

kesildi. "Ne?"

"Daha büyük."

Lock aşağıya, onun sikine baktı. "Şey," diye açıklama yaptı, "iyi bir ruh hali içinde."

"Büyüyen ve gösteriş yapan

birisin." "Gwen? Ağlıyor musun?"

"Sadece birazcık." Gözyaşlarını sildi. "Endişelenecek bir şey yok."

"Evet, ama-"

Eli adamın ağzını kapattı. "Sessizlik şu anda senin arkadaşın."

Adam konuşmaya çalışmayınca elini çekti ve ikisini de kalçasına koydu. "Aslında bu şeyin üstesinden gelemeyeceğimden endişelendiğimi biliyor musun?" Birkaç damla gözyaşı daha döküldü. "Hayatında bu cümleyi söyleyip de ciddi olan kaç kadın var biliyor musun?"

Çenesini kapalı tuttu, onun dikkatinin dağılmasını ya da üzülmesini istemiyordu. Onu bu kadar çok isterken olmazdı.

"Bana bir dakika izin ver," dedi ve adam onun odadan çıkıp yalnız başına hıçkırarak hıçkırarak ağlayacağından korktu. Ama çıkmadı. Sadece dizlerini iki yana açtı, bu da onu biraz aşağı indirerek sikine daha kolay erişmesini sağladı.

Ve ağzı başının etrafına dolandığında, gerçekten Tanrı'yı gördüğünü düşündü ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde... Tanrı bir ayıydı.

Lock'un tadı çok güzeldi. Umduğundan daha iyiydi. Özellikle de tek düşünebildiği onun devasa sikini ağzına almakken. Başka hiçbir sebep olmasa bile, hepsini yutup yutamayacağını görmek istiyordu.

Yıllar geçtikçe, Gwen iki tür erkek olduğunu fark etmişti. Bir kadını yemeyi sanat haline getiren erkekler, çünkü onlar ortalama -ya da zar zor- bu yüzden telafi etmek zorundaydılar. Ve at gibi asılan ama bu dokuz santimlik boylarının onları en sevdiği şeylerden birinden muaf tuttuğunu düşünen erkekler eğlence biçimleri.

Yine de bir şekilde Gwen'i bunca yıl hayatta tutan İrlanda şans, ona bir kadının umabileceği en büyük nimeti bahşetmeye tenezzül etti. Kadınının başını döndürmeyi seven uzun boylu bir adam.

Nirvana. Ona sahipti.

Gwen onu ağzına aldı ve bütünüyle yuttu. Ucunun boğazının arkasına çarptığını hissetti ve işinin bitmediğini fark ettiğinde neredeyse biraz daha ağlayacaktı!

Boğazını gevşeterek, adamın tamamını içine almayı başarana kadar devam etti. Kilit başını kavradı ve hararetle ne fısıldadığını anlaması bir anını aldı.

"Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim." Tekrar tekrar söylemeye devam etti. Bir kadının bundan daha iltifatlı bir mantra duyması pek mümkün değildi. Emdi ve dilini kullandı, ağzının içinde gerçekten kalınlaştığında şok oldu. Boğazının arkasından homurdanarak dilinin ucuna doğru titreştiğini hissettiğinden emin oldu.

İşte o zaman pençelerini kafasında hissetti ve Lock onu çekti. "İşim bitmemişti," dedi.

"Şimdilik bitti." Derin nefesler alarak onu yatağa geri itti ve prezervatifi kaptı. Kadın geriye doğru gevşedi, dirsekleri göğsünü yukarıda tutarken dizlerini kaldırdı ve bacaklarını iyice açtı. Onun için ne kadar ıslak olduğunu görebildiğinden emin olmak istiyordu.

Lock o kadar hızlı hareket etti ki, prezervatif takılmadan ve adam üzerine çıkmadan önce sadece göz kırpması şansı vardı. İlk önce onu öptü ve öpücük harika bir şekilde tutkulu... ve çaresizdi. O kadar çaresizdi ki, saklanmaya bile çalışmadı.

İçinde çaresizlik oluşuyordu. Onu bu kadar çok isterken neden zahmet etsin ki?

Gwen de onu öptü, kolları boynuna dolandı. Kalın kolları onu dizlerinin altından kavradı ve bacaklarını kalçalarının üzerine gelene kadar kaldırdı. Onu yatağa doğru daha da geriye itti ve eve doğru bastırdı, horozu onun içine doğru kayıyor, onu dolduruyor, aynı anda acı çekmesini ve boşalmasını sağlıyordu. Henüz hiçbir şey yapmamıştı bile, sadece içine itmişti, ama kadın o aşırı büyük siki üzerine sertçe boşaldı, çığlıklarını bastırmak için ağzını göğsüne bastırdı.

Bu kadın ona ne yapıyordu? Önce neredeyse hazır olmadan çok önce boğazından aşağı boşalmasına neden olan o oral seks ve şimdi... Tanrım, şimdi, Tekrar boşalıyordu. Kasları aletin etrafında sıkılaştı ve sırtından ayak parmaklarına kadar hissetti. Dişlerini sıktı, kendine henüz boşalmamasını emretti. Bu ne kadar adaletsiz olurdu? Altmış saniyelik bir adam değildi ve Gwen'in aklı ne kadar harika olursa olsun şimdi başlamayacaktı.

Birkaç dakika sonra durdu, nefesi sert pantolonlara karşı geliyordu meme ucunu -ki bu kesinlikle yardımcı olmuyordu- ve elleri onun yanlarına derinlemesine gömüldü. Sonra Lock birkaç dakika daha bekledi. Onu yakalamak istemiyordu.

Bu yüzden bekledi, bu onu öldürse bile bekledi.

Sonunda bir iç çekti ve geriye doğru gevşedi. İhtiyacı olan işareti alan Lock, kontrolü elinde tutmak için elinden geleni yaparak yavaşça başladı. hareketler bile ve...ve...

"Oh...oh, Tanrım!" diye haykırdı, ona doğru

eğilerek. Bekle, bekle! O daha-

Ama artık çok geçti. Gwen geliyordu ve onun etrafında kasılmakta olan o lanet kasları çok fazlaydı. Kendini kaybetti. Ellerini onun omuzlarına bastıran Lock, Gwen'i yatağa sabitledi ve onu sertçe becerdi. O kadar sertti ki, belki canını yakmak dışında ona pek bir şey yapamayacağını biliyordu ama duramıyordu. Duramazdı. Bu kadar iyi hissettirirken olmazdı. Tanrım, çok iyi. Hiçbir şey. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti-

Boşalırken kükremesini güçlükle bastırdı, her boşalmada tüm vücudu sarsılıyordu. Verecek hiçbir şeyi kalmadığında, vücudu çöktü, daha fazlası için çok zayıftı. Bununla birlikte, kadının üstüne değil ama zar zor yana düşmeyi başardı.

Kollarından biri kayıtsızca kadının göğsüne uzandı ve kadın onu itince adam irkildi.

"Gwen-" Dudaklarında bir özür vardı, ne kadar kötü hissettiğini açıklamak için doğru sözcükler vardı ama Gwen ona doğru döndü, ona iyice sokuldu.

"Kollarını bana dola," dedi ve o da doladı, onu göğsüne çekti ve bacaklarından birini iki bacağının etrafına doladı. "Mükemmel," diye iç geçirdi uykuya dalmadan saniyeler önce.

Onun hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını söyleyecek türden bir kadın olduğunu bildiğinden, endişelerini bir kenara bıraktı ve birkaç saniye sonra kendi derin uykusuna daldı.

BÖLÜM 18

Lock pençelerin göğsünü yoğurduğunu hissedince uyandı. Gerçek pençeler değildi, neyse ki onları kılıfına sokmuştu ama ısrarla tuttuğu kız pençeleriydi.

O da uyanık değildi ama uyurken onu tırmalama direği olarak kullanmaktan hoşlanıyor gibiydi. Mırıldanması ve vücudunu onunkine sürmesi de yardımcı olmuyordu.

Uykuya geri dönemeyen ve onu uyandırmak istemeyen Lock, gözlerini tavana baktı ve ne kadar rahatlamış hissettiğini düşündü. Yıllardır hiç bu kadar rahat hissetmemişti. Kesinlikle Deniz Kuvvetleri'ne katıldığından beri ve hatta belki de

O zamandan önce.

Her neyse. Sadece böyle hissetmekten hoşlandığını biliyordu. Gwen'in üzerinde uyanmaktan hoşlanıyordu ve onun böyle mırıldanmaya devam etmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Lock onu okşamaya başladığını hemen fark etmedi, parmaklarının uçlarını yanlarına, sırtına, kıkına sürüyordu. Fark ettiğinde de durmadı. Çok pürüzsüz bir teni vardı ve bu hissi seviyordu ve neyse ki sert ellerinin ona sürünmesine aldırıyor gibiydi.

Kısa bir süre sonra, yoğuran elleri daha ısrarcı hale geldi ve Lock'tan birkaç irkilme kazandı, ancak sonra yoğurma durdu ve yalama devraldı. Uzun dil darbeleriyle, boynuna ulaşana kadar göğsünde ilerledi. Parmakları saçlarını karıştırıp kafa derisine masaj yaparken boğazını sıkmaya başladığında Lock inledi. Artık uyanık olduğunu biliyordu, öpücük almak için başını çevirdi. Gözleri hâlâ kapalı olan Gwen içgüdüsel olarak ağzını onunkine doğru kaldırdı.

Öpüşmeleri uzun sürdü ama saniyeler içinde tatlıdan çaresize doğru ilerledi. Lock'un elleri Gwen'in sırtından aşağıya doğru inerek kıkını kavradı ve onu yerinde tutarken, Gwen kalçalarını Lock'a doğru itti, amının Lock'un göğsüne karşı giderek ıslandığını hissetmek onu çılgına çevirdi.

Elini Gwen'in kıcının üzerinden geçirip kalçalarının arasına soktu ve parmağını içeriye doğru bastırdı. Gwen öpüşmelerinden çekildi ve başını geriye attı, kalçalarının hareketi elininkiyle eşleşti. "Sen... sen çok iyi öpüşüyorsun," diye kekeledi, adam ilk parmağına ikinci bir parmak daha eklerken dudağını ısırды. "Seni saatlerce öpebilirim... günlerce."

Bu ona mükemmel geliyordu.

"Sanırım tekrar boşalacağım."

Ve bu kulağa daha da iyi geliyordu. "O zaman gel."

Avuçlarını adamın omuzlarına koyarken gözleri hâlâ kapalıydı, kalçalarını adamın parmaklarına ve göğsüne doğru sallarken kendini yukarı kaldırdı.

"Saatlerce boşalmanı izleyebilirim," dedi, "günlerce."

Nefesi kesildi, sırtı kavislendi ve vücudu sertleşti. Sonra orgazmın etkisiyle nefesi ciğerlerini sert bir telaşla terk etti, kalçaları ona yapışırken titredi ve elleri omuzlarını acımasızca kavradı, tırnakları eti delip geçti.

Adamın umurunda değildi.

Kadın küçük bir hıçkırık attı ve adamın üzerine sertçe çöktü, saçları adamın çenesini ve boynunu kapladı. Parmaklarını ondan çekti, sırlıklam olmalarına bayılmıştı ve Gwen'i sırt üstü yatırırken dikkatlice kendi tarafına yuvarlandı. Orada yatarken hiçbir şey söylemedi, gözleri hâlâ kapalıydı. Tekrar uyumuş olabilirdi ama Lock bunu bilmiyordu. Ve yine umurunda değildi.

Islak parmaklarını sağ göğsüne sildi ve başını eğdi, dudakları göğüs ucunu sardı, Gwen'in tadı dudaklarından akıyordu.

Ağzını. Sadece dudaklarını kullanarak meme ucunu büktü ve kopardı.

Gwen'in vücudu sarsıldı, elleri hemen ona uzandı, Lock onunla oynarken ona yapıştı.

Bir kadından hiç bu kadar zevk almamıştı. Aleti o kadar sertleşmişti ki canı acımıştı.

onun eğlenceli takibi.

Ayrıca, sadece gelmekten daha önemli sorunları vardı.

Yüce Tanrım! Hepsi böyle miydi? Dişileri bu sırrı nasıl bu kadar uzun süre saklayabilmişti? Sadece diş ayılarla çıkıyormuş gibi görünen kedi ve köpek erkeklerinden oluşan özel bir grup olmasına da şaşmamalıydı. Bu dişilerin bazen ne kadar büyük ve güçlü olduklarını düşününce bunu hiç anlamamıştı ama şimdi Gwen anlıyordu. O dudakların bir penise neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Boz ayının da inanılmaz bir irade gücü vardı. Hissedebiliyordu siki bacağına bastırıyordu, sert ve sıcaktı, ucundan sızıntı vardı, ama yine de daha çok meme uçlarıyla oynamak ve onu izlemekle ilgileniyor gibiydi kendine bakmaktan çok kıvranıyordu.

Sadece ağzını ve göğüs uçlarını kullanarak onu tekrar tekrar boşalmanın eşiğine getirmeyi başardığında zamanın pek bir anlamı yoktu, sadece onu geri çekmek için defalarca. Sonunda kontrolünü kaybedip pençeleriyle adamın suratını parçalayabileceğini düşündüğünde, adamın elleri kıcının yanaklarını kavradı ve "Gwen" dedi.

Kız gözlerini açtı ve ona ters ters baktı. Konuşmak istemiyordu. Aslında konuşabileceğinden de emin değildi.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum."

Ha? Ne? Ne saçmalıyordu böyle? Boktan bir şey! Bu bekleyemez miydi?

"Çok."

Evet, tabii. Tabii. Her neyse. Bitir

artık! "Bu yüzden bunu özel yapmak

istiyorum." Bekle. Ne?

"Nasıl gideceğini göreceğiz."

Nedense onunla tartişması gerektiğini hissetti ama adamın ağzı yine üzerindeydi ve Gwen'in gözleri yuvalarından fırladı, bacakları huzursuzca adamın çarşafına sürtündü ve başka bir gün olsa çıkarmaya utanacağı miyavlama sesini çıkarmaya başladı.

"Tamam mı?" diye sordu birkaç dakika sonra. Ne?

Ne?

"Tamam mı?" diye tekrar sordu parmakları meme uçlarını çekiştirirken ve bu onu sınırda tutsa da ağzı değildi. O dudaklar değildi. "Sen de bana istediğinin bu olduğunu söyle."

Tamam! Her neyse! "Evet. Tanrım, evet!" Başını ellerinin arasına aldı. "Bunu özel yapacağız. Senin kız arkadaşın olacağım. Seninle düğünlere gelirim, iç çamaşırı seçmene yardım ederim, ne istersen. Ne istersen. Ne istersen."

"Tamam" demeden hemen önce onun o sevimli küçük çocuk gülümsemesini gördü ve başını eğerek meme ucunu tekrar ağzına aldı. Kız çığlık atana kadar çevirdi ve çekiştirdi, kız sertçe boşalıırken elleri ona yapıştı.

Kadın bitkin bir halde yatağa yığıldı ama adamın kolunun uzanıp prezervatifi kaptığını gördü, adam kadının içine girip onu sikmeye başlamadan önce. Orada yattı, onu bu kadar mükemmel bir şekilde boşalttıktan sonra ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin vermeye istekliydi, ama şok oldu, vücudu tepki vermeye başladı.

Hayır, ona söylemeye çalıştı, bunu tekrar yapamam. Bir daha olmaz. Ama yapamadı.

Çünkü nefes alıp vermekle ve miyavlamakla çok meşguldü ve onu itmeye çalışmak yerine kolları omuzlarına dolanıyor, onu sıkıca tutuyor ve altından kurtulmaya çalışmak yerine bacakları yukarı çıkıp beline dolanıyordu.

Bağımlılığın bu şekilde başlamış olabileceği kısa bir süre aklından geçti, ancak koca piç onu tekrar uçurumdan aşağı atmayı başardığı için bu düşünceye bir ya da iki saniyeden fazla odaklanamadı. Ona sarılırken göğsüne doğru çığlık attı, onunla birlikte geldiğini hissetti, kalçaları ona karşı sarsıldı, sikini daha derine gömdü.

Bu şekilde boşaldıktan sonra bile düşünceliydi, içinden çekildi ve yatağa düşmeden önce yana doğru hareket etti. Düşünceliydi ama yine de uzaklaştığında onun sıcaklığını ve gücünü kaybetmesinden hoşlanmamıştı.

Hâlâ nefes nefese olan kadın yan dönerek ona yaklaştı. Adam hemen ona uzandı ve onu bedenine doğru çekti. Onun titrediğini hissedebiliyordu ve bundan utanç duymadığını biliyordu. Bu her şeyden daha çok hoşuna gitmiş olabilirdi.

Sesini geri aldığını anladığında, "Yani artık kız arkadaşın mıyım?" diye sordu.

"Evet. Entelektüel olmayan dünyada rel-a-tion-ship olarak bilinen şeyi deneyeceğiz." Kelimeyi seslendirdi ve Gwen gülmek için kendini zor tuttu.

"Bu biraz kurnazcaydı," diye suçladı. "Tam o anda bana sorman."

"Biliyorum." Yine de özür dilemedi ve bu onu gülümsetti. Ayılar büyüleyici derecede kurnaz olabiliyordu ve artık onları sadece bal fetişi olan oyuncak ayılar ya da korktuklarında psikopatça dengesiz katiller olarak sınıflandıramamak hoşuna gidiyordu.

"Hâlâ arkadaş olacak mıyız?" Çünkü o da ondan hoşlanıyordu. Hayır, gerçekten seviyordu. Hoşlanıyordu.

"Araştırmalarım sırasında arkadaşlığın bunun büyük bir parçası olduğunu keşfettim." "Araştırman mı?"

"Evet. Bilgi güçlü bir şeydir ve birçok yeni keşfe yol açabilir."

İnek. "Tamam, ama sonra seni kızdırdığımda bana mızımızlanma." Ve onu kızdıracaktı. Onları her zaman kızdırırdı.

"Kızdırmayacağım. Ayrıca, beni aptal gibi mutlu ediyorsun."

Gwen onun yüzünü görebilmek için başını arkaya yasladı. "Şapşal-mutlu mu?"

"Evet. Gülümsemeyi bırakamadığın zaman mı? Bana yaptığınız şey bu, Bay Mittens. Aptal-mutlu hissetmenin sinirlenme riskine tamamen değdiğini düşünüyorum."

Gwen başını salladı ve şu anda onun şapşal-mutlu ile ne demek istediğini tamamen anladığını fark etti.

"Evet," dedi gülümseyerek ve karşılığında aldığı gülümsemeyi severek. "Sanırım haklısın."

19. BÖLÜM

Gwen açlıktan ölmek üzereyken uyandı ve birinin onu uyandırmasına sinirlendi. Ama gelen Lock'tu ve artık o kadar da sinirli hissetmiyordu. "N'aber?"

Cep telefonunu uzattı. "Telefon sana."

"Bana mı?" Cep telefonunun hâlâ Mitch'te olduğunu unutmuştu. Muhtemelen o da arıyordu. Güzel. Birakalım da geceyi bir ayıyla geçirdiğini öğrensin.

Gwen doğrulup ellerini saçlarında gezdirdi ve yan masadaki saate baktı. Neredeyse öğlen olmuştu. Telefonu aldı ve "Ne?" dedi.

İnanılmaz derecede uzun bir duraklama oldu ve kardeşinin bir şey söylediğini duymayınca Gwen ciyaklayarak, "Blayne?" diye sordu.

"Ayıyla birlikte misin?"

"Blayne Thorpe-"

"Ha-ha-ha!"

Sonra en yakın arkadaşı telefonu kapattı. "Allah kahretsin!"

Blayne gülerek cep telefonunu kapattı. İki saniye sonra tekrar çaldığında, bataryasını çıkardı ve vahşi köpeğin yemek yediği yerden dışarı fırlattı

Odaya.

"İçeride!" diye bağırdı, kollarını havaya kaldırdı ve onu Pazar brunch'ına davet eden vahşi köpekler de onunla birlikte tezahürat yaptı ve kötü bir şekilde uludu.

Lock, Gwen'in Blayne'i tekrar aramasını izledi. Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmadan, ters dönüp başını yastıklara gömmeden önce altı kez denemiş olmalıydı.

"Bir terslik mi var aşkım?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, başı hâlâ yastıklara gömülüyken.

"Tamam." Lock onun yanına uzandı ve sırtından omurgasına doğru öpmeye başladı.

Gwen hemen oradan uzaklaştı. "Oh, hayır, yapamazsın! Tüm bunlara yeniden başlamadan önce yemeğe ihtiyacım var."

"Sonra yiyemez miyiz?"

"Hayır!"

"O zaman sipariş veririm."

"Hayır, çünkü beklemek zorunda kalacağız ve sen bana o büyük ayı gözlerinle bakacaksın ve ben farkına bile varmadan yine sırtüstü yatmış olacağım ve sonrasında yemek yiyemeyecek kadar güçsüz olacağım."

"Seni besleyeceğimi biliyorsun."

Bacakları neredeyse altından çıkarken tökezleyerek yataktan kaydı. Adam ona doğru uzandı ama kadın geri çekildi ve onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı. "Duş alacağım ve sonra yemeğe çıkacağız."

"Erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi mi?" diye sordu, özellikle istekli görünmeye dikkat ederek.

"Kaç yaşındasın sen? On iki yaşında mısın?"

"Belki de ayıların hüküm sürdüğü alternatif bir evrende."

Gözlerini devirdi. "İnek," diye mırıldandı ve ondan uzaklaştı. Lock

ayağa kalktı. "Benim de bir duşa ihtiyacım var."

"Geri çekil Jersey. Ben yalnız giderim."

Omuzlarının çökmesine izin verdi. "Tamam. Tabii ki... Yemeğe ulaşmamız daha uzun sürecek."

"Yapma bile." Onun banyosuna yöneldi.

İkinci bir banyosu olduğundan bahsetmeli miydi? Hayır. "Aç olduğunu sanıyordum."

"Tamam. Ama bana dokunma!"

Duşun tek başına onun için neredeyse çok küçük olduğundan bahsetmeli miydi? Hayır. "Tamam. Dokunmamaya çalışırım."

Mitch mutfak masasında annesinin tırnaklarını törpülemesini izledi.

"Biliyor musun anne, Gwenie benimle gelmediği için pek üzgün görünmüyorsun."

"Hayal kırıklığına uğradım. Gwenie'mi özledim."

Tuhaf, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. "Eğer onu çok özölüyorsan, eve dönmesi gerektiğini söyle. Gururunu öylece bırakıp gidemeyeceğini söyle."

"Oh, bebeğim, kız kardeşinin karar verdiğinde nasıl olduğunu bilirsin." Bir süre tırnaklarını inceledi, sonra törpülemeye geri döndü. "O bir yetişkin ve istediğini yapabilir."

"Patty Anne gittiğinde böyle bir tavır takınmamıştın."

"Çünkü Patty Anne kendi başına yaşamayı beceremiyor. Gazozlu ekmek yaparken kendini yakmamayı bile zar zor başarıyor. Benim Gwenie'mde böyle bir sorun yok."

"Sodalı ekmekten nefret ettiği için mi?"

Roxy okuma gözlüklerinin üzerinden oğluna baktı. Saat onlar için henüz erkendi, öğlen bile olmamıştı, bu yüzden lenslerini takmamıştı. Gözlükleri takılıyken daha çok... anneye benziyordu ve mahalledeki çocukların ona taktığı Rockin' Roxy'den daha az.

"Gwen'i Pride'ın bir parçası olarak görmüyorsun, değil mi?" Annesi New York'a gelip sonra da Gwen'i almadan gittiğinden beri böyle düşünüyordu. O ana kadar bunu hiç düşünmemişti, hatta Gwen yıllar boyunca ona bunu söylediğinde bile.

"Kızım," diye yanıtladı Roxy, bakışları hâlâ tırnaklarına odaklanmış bir halde, "üzerinde hiçbir kısıtlama yok. Sahip olduğu sürece istediğı her şeyi yapabilir. "Ama o buraya ait değil."

"Ama o buraya ait değil. Tıpkı benim olmadığım gibi." Gerçi o buraya ait değildi çünkü bir Pride'da doğan erkekler asla o Pride'da kalmıyordu. Bazıları takas edilirdi, gerçi bu daha çok zengin Pride'larda olurdu ama çoğu on sekiz yaşına geldiğinde ayrılır ve kendilerine ait bir Pride ya da Mitch gibi bir hayat bulurlardı. Yine de Mitch'in aklına Gwen'in, Roxy O'Neill'in kızı olması dışında başka bir nedenle Gurur'un bir parçası olarak görülmediğı hiç gelmemişti. Yine de bu olmadan bile Gwen hayatını Pride için yaşamış, onlarla ilgilenmiş, onlara yardım etmiş ve kendini ortasında bulduğu çete kavgalarının en az yüzde sekseni kuzenleri yüzünden olmuştu. Nasıl olur da onu Pride'ın bir parçası mı yapacaklar? Kahretsin... Nasıl olur da onu sorumlu yapmazlar? Sırf tam aslan olmadığı için mi?

Roxy tırnaklarından başını kaldırdı ve altın rengi gözlerini oğluna dikti. "Bu O'Neill'lar her zaman senin kanın, her zaman senin ailen olacak. Sen ve Gwen için. Ve sen Pride'da olsan da olmasan da biz her zaman kendi ailemizi koruruz." Roxy ona gülümsedi. "Kahvaltıda waffle'a ne dersin? Yoksa kahvaltı için çok mu geç? Kahvaltı?"

Mitch sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kahvaltı için çok geç olabilir ama waffle için asla geç değildir."

"Güzel."

Mutfak masasının ortasına bir gazete kondu ve Marie teyzesi, elinde bir bardak portakal suyuyla, annesinin az önce boşalttığı koltuğa, onun karşısına oturdu. "Günaydın yakışıklı."

"Selam, Marie Teyze."

"Senin kız nerede?"

"Uyuyor."

Gülümsedi ve iş dünyası bölümünü okumaya başladı.

Mitch annesinin ani evcimenlik dürtüsünü ve Marie teyzesinin dedikodu yapmamasını ya da klozet kapağını yine açık bıraktığı için ona bağırmamasını izledi ve Gwen'i eve getirmediği için rahatlamış olduklarını düşündü. Ona aileden biri olduğunu ama asla Gurur olamayacağını açıklamak zorunda kalmayacaklardı. Küçük kız kardeşi için öfke duydu ve daha da önemlisi endişelendi. Gururu değilse, şimdi ona kim bakacaktı? Onu kim koruyacaktı? Kendisine ait bir Sürü, Gurur ya da Klan olmadan sokaklarda dolaşan bir melezden başka bir şey olmayacağını anlıyorlar mıydı? Umurlarında mıydı?

Hiç değilse Gwenie ona sahipti. Bren vardı. Shaw kardeşler Gwen O'Neill'i koruyacaktı. Aslında bu mükemmeldi. New York'ta kalacaktı, orada ona göz kulak olabilirlerdi ama o ayı... o ayının gitmesi gerekecekti. Boz ayının açıkça dengesiz olan annesi -Mitch asla o "entelektüel tiplere" güvenecek biri değildi- ve Gwen'in sincap olma eğilimi arasında, her şey felaket için bir reçeteydi. Mitch, ayının bal fiçisini yanlış yere koyması ya da tıslayarak onu ürkütmesi durumunda küçük kız kardeşinin güzel yüzünün parçalanması riskini göze alamazdı.

Ama önce Blayne'in Mitch'in mutluluğunu yok etmek için yaptığı şeytani plana kimin yardım ettiğini bulması gerekiyordu...

İşlerin istediği gibi gitmemesine duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışan Mitch, Sissy'ye yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi annesine açtı. "Gwen ve Blayne, İşçi Bayramı hafta sonunda Brendon'ın evindeyken saldırıya uğradılar."

Bu bilgiye hiç şaşırmayan -bilmeyen tek kişi ben miydim- Roxy başını salladı ve buzdolabından yumurta ve süt çıkardı. "Ben biliyorum. Bana söyledi. Topalladığını benden saklayamazdı."

"Bacağı iyi iyileşmiş, değil mi Rox?" Marie sordu.

"Şu Jersey'deki kutu içinde doktor merkezlerinden birinden düşündüğümünden daha iyi."

"Evet." Mitch çenesini kaşdı ve annesinin tezgâha geri dönmesini izledi. "Ama Gwenie McNelly Sürüsü tarafından saldırıya uğradığından bahsetti mi?"

Yumurtalar ve süt yere dökülüp teyzesinin meyve suyu odanın dört bir yanına saçılınca Mitch sandalyesinde arkasına yaslandı ve annesine, "Cally Amca McNelly'nin bunun peşini bırakmayacağı konusunda seni uyarmıştı," diye hatırlattı.

Garson kız önündeki yemeği yere çarpana kadar Gwen gözlerini açmadı.

Lock ketçaba uzanırken ona "Merak etme," dedi. "Horlamıyordun."

Kadın dudak büktü ama burası tam bir insan restoranı olduğu için dişlerini içeride tuttu. "Horluyor olsaydım bu senin suçun olurdu."

Lock ağzındaki hamburgerin etrafında sıırıttı. Buranın müdavimlerinden biri gibi görünüyordu. "Big Enuf 2 Kill a Man" burgerlerinden dört tane sipariş ettiğinde garson kız gözünü bile kırpmamıştı. Ama aynı garsonun ona bakışlarından, Gwen onun daha önce hep yalnız geldiğini ve garsonun bir gün onunla masanın diğer tarafında oturan kişinin kendisi olacağını umduğunu hissetti.

Çok yazık. O benimle ve görünüşe göre ben de onun kız

arkadaşıyım. En azından şimdilik.

Gwen kreplerine yumulmadan önce kocaman bir esnedi. Saat neredeyse ikiydi ama kahvaltı etmek için can atıyordu.

Neyse ki bu lokantada günün yirmi dört saati kahvaltı satılıyordu.

"Onları tanıyordun, değil mi?" diye sordu.

"Kimi tanıyordum?"

"Dün geceki mavi minibüsteki adamları. Onları tanıyordun."

"Muhtemelen."

Birim'den bahsetmedi, çünkü bahsetmesine gerek yoktu. Mitch ona bir keresinde ne yaptıklarını anlatmıştı. Şekil değiştirenlere odaklanan tam insan avcıları cezbetmek için av taklidi yapıyorlar ve sonra da onları öldürüyorlardı. "Üç yıl oldu. Hâlâ seni takip ediyorlar mı?"

"Olabilir. Son zamanlarda eski üyelerle birkaç sorun çıktı, bu yüzden beni kontrol ediyor olabilirler."

Dört hamburgeri rekor bir sürede mideye indirdikten sonra ellerini peçeteye sildi ve patates kızartması sepetini Gwen'le paylaşmak üzere masanın ortasına bıraktı.

Cep telefonunu çıkardı ve Gwen yine Blayne'in aradığını düşünerek gerildi. Lock bir mesaj okuduktan sonra iç geçirdi, Gwen'e baktı ve "Burada işimiz bittikten sonra bir bara gitsek sorun olur mu?" diye sordu.

"Benimle birkaç saat geçirdin ve şimdiden sert bir içkiye mi ihtiyacın var?"

Sırıttı. "Hayır. Ama evime dönmeden önce biraz daha dinlenmen iyi olur diye düşündüm."

Ve lanet olsun ona... haklıydı.

Lock, arkasında Gwen'le birlikte Jersey barına girdi. Arabayla buraya geldiklerinde Ric'in "Konuşma" dediği şeyi yapmıştı. "Orada çoğunlukla tam insan var. Kimseyle konuşma. Kimseye bakma. Eğer Biri size doğru gelirse bana haber verin, icabına bakarım."

Neredeyse bu barda büyümüşü ve yıllar boyunca bardaki serserilerin neyi tercih edip neyi etmediklerini bilecek kadar çok şey görmüşü. Lock, tam insanların şimdiye kadar gördüğü tüm yırtıcılardan daha kötü olduğunu erkenden öğrenmişti.

Vahşi doğada karşılaşılın ve orduda olmak bu inancı daha da pekiştirmişti. Yine de istediği şey ana barda olanlar değildi. Arka odadaydı.

İçeri girer girmez, tüm tam insan gözler onlara doğru döndü. Her zaman yaptıkları gibi Lock'un doğrudan bakışlarından hemen uzaklaştılar ama hemen ardından hepsi Gwen'e yapıştı. Çenesini patlattı ve Onun bir metre boyundan şu anki haline gelişini izleyenler hemen içkilerine ya da yarış formlarına odaklandılar. Daha yeni ve genç olanlardan birkaçı geçmişteki olaylardan habersizdi ve bakışları Gwen'in üzerindeydi. Lock onların Gwen'in bu mücadeleye değip değmeyeceğini tartıştıklarını görebiliyordu ve değecekti de. Onun için.

Gerçek bir kedi olan Gwen kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmemiş gibiydi. Barın içinde rahatça ilerliyor, bakışları duvara asılı çerçeveli resimleri ve köşeye itilmiş eski müzik kutusunu inceliyordu. Ancak arka odaya giden koridora yaklaştıklarında, Lock'un daha önce hiç görmediği yeni bir tam insan bar taburesini çevirdi ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. Gwen ona bakmak için dönmüş değildi. Sadece Gwen'in kafası ona bakmak için döndü. Lock'un tahminine göre 180 derece. Tek kelime etmedi, tıslamadı, hiçbir şey yapmadı çünkü o tek hareket tek gereken buydu.

Çılgına dönen tam insan taburesini geri çevirdi ve tekrar bara döndü. Gwen sırtarak koridora doğru ilerledi ve birlikte son kapıya doğru yürüdüler. Gwen kapı koluna uzandı ama Lock onun elini itti ve başını salladı. Yumruğunu kaldırdı ve kapıyı çaldı. İki kez. Durdu. İki kez. Durakladı. Üç kez.

Bir dakika geçti ve kapı yavaşça açıldı. Yedi-iki parlayan İskoç adam Gwen'e baktı ve Lock onun vücudunu kendi vücuduna yaklaştırdığını hissetti. Onu suçladığından değil. Ayırlarla dolu bir odanın kokusunu alan Gwen'in burun deliklerinin alevlendiğini görebiliyordu. Boz ayı bakışlarını kaldırdı ve kaşları kocaman bir sırtışa dönüştü.

"Lachlan, oğlum!"

Lock da sırtarak karşılık verdi. "Merhaba Nevin Amca."

Gwen tutmakta olduğu nefesini gizlice dışarı verdi. Akıabaydılar. Tanrı'ya şükür, akıabaydılar! Bir an için Lock'un onu bir ayı inine getirerek aklını kaçırdığını düşünmüştü. Ama amcalarının onun üzerine çullanışından Lock'un burada çok sevildiğini anlamıştı.

"İyi görünüyorsun evlat. İyisin."

"Teşekkürler." Gwen'in elini tuttu ve onu ileri doğru çekti. İçinden kaçmak gelse de, bunun yerine sahte bir gülümseme takındı. Anne babasıyla başa çıkabiliyorsa, amcalarıyla da başa çıkabilirdi.

"Bu Gwen. Gwen, bu Nevin amcam, Duff amcam, Hamish amcam ve Calum amcam."

"İskoç amcaları," dedi Calum, belinden aşağı eğilerek. "MacRyrie ayıları. Ailesinin sevgi dolu, şefkatli tarafı. O kaba saba Rus ayıları, Baranovlar değil."

"Annem ailesi hakkında saçma sapan konuştuğunu duymasın... yine."

Calum Gwen'in elini tuttu ve arkasından öptü. "Ve ne kadar güzelsin, sevgili Gwen."

Lock amcasını kenara itti. "Rahat bırak."

"Onu düzgünce selamlıyordum."

"Evet. Doğru."

Lock'un amcası Duff, Gwen'in arkasına geçti ve boynunu kokladı. "Mmm. En tatlı bal gibi kokuyor."

"Bu şampuan," dedi Lock, Duff'a doğru ilerleyerek. "Ve onu sıkıştırma."

"Onu kim sıkıştırıyor?" En gençleri gibi görünen Hamish sordu. Hepsi ellili yaşlarının sonlarında ve altmışlı yaşlarının başlarındaki erkekler için iyi dayanmış görünüyordu. Odanın ortasındaki yuvarlak masaya oturdu ve ekledi, "Ona daha iyi bakmaya çalışıyoruz, hepsi bu."

"Nereden geliyorsun, tatlı Gwyneth?"

"Adı Gwendolyn," diye düzeltti Lock Calum. "Ve Philly'den." "Bunu ona karşı kullanamayız."

Nevin poposunu masaya dayamış, kollarını kavuşturmuşken Gwen güldü. "Peki Philly'deki akrabaların kimler, sevgili Gwendolyn?"

"O'Neill'lar."

"Bir dişi aslan mı? Dişi bir aslan olamayacak kadar güzel görünüyorsun."

"Ben yarı dişi aslan, yarı kaplanım. Teknik olarak söylemek gerekirse, bir kaplanım." Calum kaşlarını kaldırdı. "Ahhh. Yasak aşkın lezzetli meyvesi."

Gwen daha sert güldü ve Lock onu kendine doğru çekti. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Onu rahat bırak."

"Neyin var senin, evlat?" Calum sordu. "Buna bağlı değilsin, değil mi?"

"Onu senden uzak tutacak kadar bağılıyım."

"Çünkü sende sevgili annenin duygusu var," diye güldü Hamish.

"Ve fazla kalmayacağız. Beni görmek istediğini söyledin, ben de geldim. Ne var ne yok?"

Amcalar bakıştılar ve sonra Calum, "Aralık ayında babanın doğum günü var," dedi.

"Evet."

"Bu yıl ona bir parti vermeyi düşündük." "Hayır."

Duff kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden

olmasın?" "Geçen sefer olanlardan sonra mı?"

"O yirmi yıl önceydi!" "Ve annem

unutmadı."

Anlaşılan Gwen'in üzerinde bu etkiyi yaratan sadece Lock değildi. Amcaları da ona yardımcı olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Oturabilmesi için bir sandalyeyi siliyor, birası için temiz bir bardak getiriyor ve atıştırması için ballı-buğdaylı krakerlerinden ikram ediyorlardı.

Lock'un asıl ilginç bulduğu şey, kadının sıradan bir kadın gibi kıkırdaması ve kirpiklerini kırıştırmasıydı. "Peki siz beyler bu kartlarla ne yapıyorsunuz?" diyene kadar onun bir noktada kafasını çarpıp aklını kaybetmiş olabileceğini düşünmüştü.

Nevin kartları bir araya topladı ve Vegas'ta öğrendiği karıştırma becerilerini sergiledi. "Sadece küçük bir beş kartlı stud."

"Oooh. Ben de oynayabilir miyim? Hep oynamak

istemişimdir." "Gwen-"

Yalvaran, geniş kedi gözlerini ona çevirdi. "Lütfen, Lock? Yapabilir miyim?"

Adam, kızın kendisinden bir şey yapmak için izin istemesine o kadar şaşırmıştı ki, sadece "Uh..." diyebildi.

"Teşekkürler."

Masanın üzerine bir keçiyi boğacak kadar büyük bir tomar para bıraktı. "Bu yeterli mi?"

Lock gözünü kırpmadan üç amcası sandalyeleri kapıp hızla oturdular.

Lock onun yanına çömeldi ve kulağına fısıldadı, "O parayı nereden buldun?"

"Bilmiyorum. Dışarıdaki bir adamdan." Gwen'den başkası olsaydı şok olurdu. "Sana ters ters bakması hoşuma gitmedi."

"Yani parasını mı aldın?"

"Bu bir beceri."

"Çekil yolumdan, evlat." Calum onu geri itti. "Küçük tatlı Gwen'e poker oynamayı öğretmeliyiz."

"İstediğinden emin değilim-"

"Benimle tartışma evlat."

Hamish Lock'un eline bir yarış formu tutuşturdu, sonra da kolunu yakaladı. "Onlar bunu yaparken, ben de seninle dışarıda bir dakika konuşmak istiyorum." Gülümsedi ve Gwen'e göz kırptı. "Hemen döneceğiz, güzelim."

Gwen kıkırdadı -kıkırdadı!- ve amcalarının geri kalanına odaklandı. "Peki... um... bu oyun nasıl işliyor?" diye sordu tatlı tatlı.

Diğer amcaları Gwen'e "yardım etmek" için neredeyse birbirlerinin üzerine düşerken, Hamish Lock'u barlarının arkasındaki sokağa açılan arka kapıdan çıkardı. Amcaları polis baskınları sırasında kaçmak için birden fazla kez bu kapıyı kullanmıştı. Babasının kardeşlerinden hiçbirinin hapiste olmaması MacRyrie ailesinin tamamını hâlâ şaşırtıyordu. Lock her birini severdi ama amcaları ile sıradan bir suçlu arasındaki tek fark şuydu MacRyrie kardeşler hiç zor bir iş yapmamışlardı.

"Kızı neden getirdin?" Hamish kalın metal kapıyı kapattıktan sonra sordu.

"Neden Gwen'i getirmeyeyim ki?"

"Neden her soruya soruyla cevap veriyorsun?"

"Neden cevap verdiğimde hep üzölüyorsun?"

Hamish dişlerini sıktı ve kısa bir süre gözlerini kapadı. "Yemin ederim, bazı günler tıpkı babana benziyorsun."

"Bunu artık bir hakaret olarak görmüyorum." Lock omuz silkti. "Peki neler oluyor?" Bir şeyler döndüğünü biliyordu, çünkü amcaları daha önce bir kız getirdiğinde hiç umursamamışlardı... tabii getirmeyeli on ya da on iki yıldan fazla olmuştu. O zamanlar kızları sadece kötü çocuk yanıyla onları etkilemek için getirirdi - aslında kötü çocuk yanı olmadığı için önemliydi - Ama Gwen'i getirmişti çünkü onu bırakmaya hazır değildi. Ve ne zaman hazır olacağından da emin değildi.

Amcası onu ara sokağa doğru ilerletti. New York'ta içinde birkaç insanın yaşamadığı birkaç yerden biriydi - şehri "temizlemeden" önce bile - ama bunun nedeni kimin ayıların yakınında ev kuracak kadar çılgın olmasıydı? MacRyrie'lerin ayı olduğunu bilmeyen tam insanlar bile. daha iyi biliyordu.

Hamish çömeldi ve büyük bir karton parçasını geri çekti. Kalbi sıkışan Lock onun yanına çömeldi.

"Ne kadar zamandır?"

"Bu sabah bulduk." "Bu ilk mi?"

"Hayır. Son beş ayda üçüncüsü. Her zaman erkek... her zaman karışık bir cins."

Bu seferki kurt-çakal karışımıydı. Lock daha yakına eğildi. "Vurulmamış."

"Hayır. Isırıklardan öldüğünü düşünüyorum." Hamish nefesini bıraktı. "Bunlar avcı değil, değil mi?"

"Hayır. Bazen iz sürmek için köpek kullanırlar ama bu ısırıklar köpek ısırığı için fazla derin. Ve böyle ölümcül noktalara gitmezler. Av köpekleri sadece

Avın izini sürün, onları köşeye sıkıştırın ama bu yaralar öldürmek için." Lock topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Bunlar dövüş izleri."

"İlk ikisinde cesetlerden kendimiz kurtulduk. Ama üçüncüsünde şansımız yaver gitti, biliyor musun?"

"Bana söylediğine sevindim."

"Bununla ilgilenecek misin?"

"Hayır. Artık hiçbir bağlantım yok. Hiçbir şey yapma yetkim yok. Ve son zamanlarda Birim beni izliyor, nedenini hâlâ bilmiyorum."

"Bunun yüzünden mi?"

"Bundan şüpheliyim. Hiçbir zaman bir melez için göreve gönderilmedik." Çünkü diğer ırklar melezleri umursamıyordu.

"O zaman cesetten kurtulalım mı?"

"Hayır. Hiçbir şeye dokunma." Lock cep telefonunu çıkardı ve hızlı arama tuşuna bastı. "Bağlantıları olan biri var." İkinci çalışta Lock telefonun içinden o tanıdık sesi duydu. "Ric... bir sorunumuz var."

Gwen parasını değerlerine göre küçük yığınlara ayırdı. Bunu yaparken MacRyrie ayıları sırtıyordu, çünkü düzenlediği tüm o paralar onlarındı.

"Oyunu çok çabuk kavradığın kesin," diye gözlemledi Nevin.

Gülümsedi ve yığmaya ve saymaya devam etti.

"O'Neill olduğunu mu söylemiştin?" Calum sordu.

"Evet."

"Peki senin annen tam olarak kim, tatlım? Maria mı? Mary Patrice?"

"Roxy."

Ve beklediği gibi, dört erkek dönüp yeğenlerine ters ters bakmaya başladılar.

"Seni aptal!" Hamish bağırdı.

Lock, üzerinde çalıştığı ve işaretlediği yarış formundan başını kaldırıp Son iki saattir. Onlar yokken Hamish Amcasıyla her ne konuşmuşlarsa, bu ayıyı rahatsız etmişti ama bunu saklamakta iyi iş çıkarıyordu. Bunun kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu, çünkü amcaları ondan hoşlanıyor gibiydi... ve Ric arka kapının dışındaydı. Yaklaşık doksan dakika önce onun ve birkaç kişinin daha kokusunu almıştı. Kurt gelmediğinden beri İçeride ve Lock'un ondan bahsetmediğini ya da onu karşılamak için dışarı çıkmadığını görünce bir şeyler sakladıklarını anladı. Gerçekten onun fark etmeyeceğini mi düşünüyorlardı? Yoksa metal kapılarının ve kalın beton duvarlarının onu engellediğini mi düşünüyorlardı? Hisler mi? Her neyse. Boz ayının ağzından daha sonra alırdı. "Ben

ne yaptım?" Lock sordu.

"Roxy O'Neill onun annesi mi? Bizi uyarabilirdin!" "Uyarmak

mi?" Lock kaşlarını çatı. "Neden?"

"İnimize yavru bir köpekbalığı getiriyorsunuz ve yavru köpekbalığının annesinden bahsetmek aklınıza gelmiyor mu?"

"Bu benzetme bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Bu kadar parayı taşıyabileceğim bir şeyiniz var mı?" Ayılar bakışlarını Gwen'e çevirdi. "Ne dedim ben?" diye sordu Gwen, masum görünmeye çalışarak.

"İşte." Calum bir banka mevduat çantasını masaya çarptı. "Kazandıklarını al ve git, kedi."

"Aşk nereye gitti?" Gwen suratını astı.

"Paramızla birlikte gitti," diye mırıldandı

Nevin.

Duff yarış formunu Lock'un elinden kaptı, kaşlarını çattı ve suçlayıcı kahverengi ayı gözlerini yeğenine çevirdi. "Nedir bu?"

"Uh..."

"Kazananları, zamanları ve yarışlarda ihtiyacımız olan diğer her şeyi işaretlemen gerekiyordu."

"Ne yazdı?" Hamish kardeşinin omzunun üzerinden baktı, Duff sadece yedi-bir yaşlarında olduğu için bu onun için kolaydı. "Bir kapı mı? Bir kapı mı çizdin?"

"Babamın doğum günü için."

Gwen parasını çantaya koymayı bıraktı. "Babana doğum günü için bir kapı resmi mi veriyorsun?" Mitch'in Vogue dergisinin sayfalarını işaretleyip ona "Param olsaydı doğum gününde sana bunu alırdım" demesinin ucuz bir şey olduğunu düşünmüştü.

"Ona bir kapı resmi vermeyeceğim."

"O zaman ona ne veriyorsun?" Gwen Brody'yi severdi ve Lock'un ona yarım yamalak bir doğum günü hediyesi vermesini istemezdi.

"Bunun için endişelenme."

"Ama bunun için endişeleniyorum. Çünkü sen erkeksin ve içgüdüsel olarak topalsın." "İşte sakladığı pençeleri," diye kıkırdadı Duff.

"Eee?" Gwen, Lock'un amcalarını görmezden

gelerek itti. "Ben hallederim."

Hamish kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ya da belki de daha çok devasa kollarını o devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Devasa, bu adamların büyüklüğünü tarif etmeye başlamıyordu bile. Bu adamların yanında kendini rahatsız hissetmesi gerektiğini biliyordu.

ama o yapmadı. Artık değil. Ve dürüst olmak gerekirse? Hayatında hiç bu kadar güvende hissetmemişti. "Ona söylemedin mi?"

"Sessiz ol."

"Neyi söylemedim?"

Calum sırtıttı. "Bay Hassas Ayı'nın boş zamanlarında ne yaptığını."

"Kapa çeneni."

"Tam olarak ne?" Gwen itti.

"Bir şey değil." Lock kapıya doğru işaret etti. "Hadi gidelim."

Gwen ellerini masanın üzerine koydu ve parmaklarını birbirine vurmaya başladı. Vurdu ve gözlerini dikti.

"Bunu hemen şimdi kesebilirsin," dedi Lock. "Çünkü anlatacak bir şey yok."

Gwen vurmaya devam etti. Gwen bakmaya devam etti.

"Bu işe yaramayacak."

Dokun. Bakış. Dokun.

Bakış.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Sana bir açıklama borçlu değilim. O yüzden bırak gitsin."

Gwen yüz ifadesini hiç değiştirmede, tek kelime etmedi ve tırnaklarını geçirmeyi hiç bırakmadı.

Lock kısa bir kükreyle yarış formunu Duff'ın elinden kaptı. "İyi! Bu sayede bu gece bir şeylerle ilgilenebileceğim zaten. Şimdi o sıska kışını kaldır!"

Gwen paranın geri kalanını keseye tıktırdı ve kapıya doğru yöneldi. Lock onu durdurdu.

"Nerede o?" "Ne

nerede?"

Adam kaşlarını kaldırdı -Gwen artık onun bu ifadeyi nereden aldığını biliyordu- ve Gwen kısa bir tiksinti homurtusundan sonra küçük bir tomar parayı ona uzattı. Şu anda sahip olduklarına kıyasla küçüktü.

"Hepsi bu olsa iyi olur."

"Sanki o adam öyle ya da böyle bilecek." Muhtemelen Gwen'in parasını aldığını bile bilmiyordu ve Lock için olmasa parayı ona geri vermeyi düşünmezdi. Onun düşüncesine göre, adam bu kadar nazik olduğu için Lock'a çok şey borçluydu.

Lock kapıyı açtı ve ona dışarı çıkmasını işaret etti.

"Yakında görüşürüz, Sevgili Gwen."

MacRyrie ayılarına el sallamak için döndü ama kapı çoktan kapanmıştı ve Lock karşısında dikilmiş, ters ters bakıyordu.

"Ne?" diye sordu. "Onları sevdim."

"Anlaşıldı." Onu etrafında döndürdü ve itti. "Hadi ama. Eğer bunu yapacaksak, yapalım."

BÖLÜM 20

Amcalarının onu istemediği şeylere yönlendirmesine izin vermesi yeterince kötüydü, ama şimdi Gwen'in de bunu yapmasına izin veriyordu. Ve tek yaptığı o altın gözlerle ona bakmaktı.

Yine de belki de, sadece belki de, Gwen'le birlikte olmak istediği hissinden kurtulamıyordu.

Gwen'e göstermek. Hayatının sadece seçilmiş birkaç kişinin erişebildiği kısmına girmesine izin vermek istiyordu.

Lock arabayı depodaki iki park yerinden birine çekti ve motoru kapattı. Gwen "Amcalarının barının arkasında tam olarak neler oluyordu?" diye sorana kadar birkaç dakika sessizlik içinde oturdular.

Sorusu karşısında şaşırان Lock ona sadece bakabildi.

"Ne?" diye sordu. "Beni aptal mı sanıyorsun? Sen amcanla birlikte ortadan kayboluyorsun, sonra Ric ortaya çıkıyor ama içeri hiç girmiyor. Dışarıda neler olup bittiğini kimse tartışmıyor ve herkes sessiz olmaya çalışsa da ben hâlâ hepsini duyabiliyorum. Ve o sokakta ölü bir şeyin kokusunu aldığımı biliyorum."

Gwen'in üzerine bir şey yıkmaya çalışmanın boşuna olacağını anlayan Lock omuz silkti ve "Barın arkasında bir şekil değiştiren cesedi buldular. Ve sen sormadan söyleyeyim," dedi Gwen ağzını açtığında, "hayır, amcalarımın bununla bir ilgisi yok."

"Biri onlara mesaj mı gönderdi?"

"Şüpheli. Tanıdıkları biri değil ve son beş altı aydır rastgele oluyor. Büyük ihtimalle burası sadece iyi bir çöplük."

"Ne için?"

"Şimdiye kadar melezler oldu. Erkek kurt

karışımları." "Avlanmışlar mı?"

"Hiç sanmıyorum."

"Endişeli misin?"

"Henüz bilmiyorum."

"Neden Ric'i getirdin?"

"Bu tür şeyler onu çok sinirlendirir. Tam kan ya da karışık tüm şekil değiştirenleri korumaya çok inanıyor." Onun elini tuttu. "Bununla birlikte, dikkatli olmanı istiyorum. En azından biz neler olduğunu öğrenene kadar. Sen ve Blayne."

"Endişelenecek bir şey yok. Her zaman dikkatliyizdir. Başka seçeneğimiz yok. Ben bir O'Neill'im ve o da bir O'Neill'in en iyi arkadaşı. Şimdi amcalarının ne konuştuğunu görmek için içeri girecek miyiz yoksa tamamen unutacağımı ve senin de korkup kaçacağını mı umuyorsun?"

Elini bırakan Lock hırladı, "İyi. Çık dışarı."

Lock cipten indi ve kapıyı çarparak kapattı. Depoya doğru yürüdü ve kapının kilidini açtı, alarm sistemini kapattı ve Gwen'in de onu takip edeceğini varsayarak içeri girdi.

Gwen kapının girişinde durdu ve yüksek tavana baktı. Burası eski bir depoydu ama New Jersey'de bile böyle bir yere sahip olmak ya da kiralamak, depo olarak kullanmak için bile ucuz olamazdı. Emin olduğu bir şey vardı ki etrafta duran mobilyalar.

Ve güzel mobilyalar da. Gerçekten güzel.

Gözüne çarpan ilk şeyle büyülenen Gwen, küçük tatlı bir sehpaye doğru yürüdü. Tamamen ahşaptan yapılmıştı ve işçiliğine hayran kalmıştı. Gwen masanın önüne çömeldi ve elini pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirdi.

"Eee?"

Arkasındaki ayının sesini duydu ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Ayrıca sehpaye dokundukça onu daha çok istiyordu. "Bunu nereden aldın?" Adam hemen cevap vermeyince Gwen omzunun üzerinden baktı ve adamın ne kadar gergin görüldüğüne şaşırdı. "Sorun nedir?" Ayağa kalktı ve elini nazıkçe onun koluna koydu. "Sorun nedir?" "Hiçbir

şey." Omuz silkti ve itiraf etti, "Başardım."

Gwen masaya ve tekrar ayıya baktı. "Hayır, cidden."

"Ben ciddiylim. Ben yaptım. Ve ev için bir ön kapı çiziyordum. Babam yeni bir tane istiyordu."

Gwen, Lock'un arka cebine uzandı ve yarış formunu çıkardı. Bunlara bakarak ve kendi amcalarına kazançları ve kayıpları konusunda yardım ederek büyümüştü. Lock ile aralarında bu kadar çok şey olması onu şaşırtmıştı.

ortak. Bu yarış formunun üzerine çizilen şey onu daha da şaşırttı.

MacRyrie ayılarının söylediği gibi basit bir kapı değildi. Karmaşık ve güzel bir tasarımdı. Hayatının büyük bölümünde marangozlarla ve inşaatçılarla çalışmış biri olarak Gwen ne zaman harika bir şeye baktığını bilirdi. Ama bunu gerçekten yaratabilir miydi?

Gwen sehpaye yaklaştı ve onu tekrar inceledi. Doğruldu ve bir sonraki parçaya doğru yürüdü. On dokuzuncu yüzyıldan kalma gibi görünen ama kusursuz bir şekilde muhafaza edilmiş bir masa. Üst tablayı önce yukarı, sonra aşağı itti. Her santimini dikkatle inceledi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu, ona inandığından emin değildi ama adam o kadar gergin ve utanmış görünüyordu ki, yalan söylemediğini anlamaya başlamıştı.

Ve eğer bunu yapabiliyorsa, o zaman kapının onun için çok zor olacağından şüpheliydi.

"Evet. Yaptım."

"Bu senin hobin mi? Yapmayı sevdiğin ahşap işleri mi?"

"Evet."

Bir an suskun kaldıktan sonra başka bir parçanın yanına gitti. Bu, annesinin uğruna cinayet işleyeceğini bildiği uzun bir yemek masasıydı.

"Hobi mi?"

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

Ona doğru döndü. "Çünkü hobi demek yontmak demek. Ya da kuş evleri. Kuş evlerini hatırlıyor musun?"

"Kuş evleri dedin. Ben hiç kuş evi demedim."

"Bu," diye devam etti, onu görmezden gelerek, "arkadaşlarınızın sadece sizin geleceğinizi bildiklerinde garajdan çıkardıkları kötü bir şekilde bir araya getirilmiş bir masa anlamına geliyor.

Bu-" odanın içinde etrafını saran tüm muhteşem parçaları işaret etti "-bu o değil."

Onun başka bir şey söylemesini beklemeden elini yemek masasının üzerinde gezdirdi. Ailesinin evindeki masaya çok benziyordu. Bunu sorduğunda neden bu kadar tuhaf davrandığı anlaşılmıştı. Onu o yapmıştı! Bu masa da benzer bir tarza sahip olsa da, ikisi arasında belirgin bir beceri düzeyi farkı görebiliyordu. Büyüyor, daha iyi hale geliyor, zanaatında gerçek bir zanaatkâr oluyordu.

"Tamam, peki masa ne kadar?"

Lock'un başı yana eğildi. "Ne kadar?"

"Evet. Annem buna bayılırdı ve Noel yaklaşıyor." "Uh..."

"Ve beni pazarlık masasında alt etmeye çalışma. En iyisinden öğrendim." "Ben pazarlık yapmam."

"Pekala. Ne kadar o zaman?" Elleriyle kendini işaret etti. "Bana söyle. Ben halledebilirim."

"Gwen..." kafası karışmış gibiydi "...onu alabilirsin."

"Almak mı?" Gwen yavaş yavaş annesine Noel hediyesi olmaktan çıkıp Gwenie'ye Noel hediyesi olmaya başlayan masaya baktı.

"Lock, bunu alamam. Yani ne kaybedeceksin? Bunun için dört, beş bin dolar mı? Tamam, doğru, seks harika ama dört ya da beş bin dolar mı? Bu seks için çok fazla para demek."

"Demek istediğim..." Adam başını eğdi ama kadın gülümsemesini gördü. Ona gülmüyordu, şaşkın bir gülümsemeydi bu. Saf bir zevk gülümsemesi. "Demek istediğim, çalışmalarımı satmıyorum. En azından şimdilik."

Onu anlaması bir anını aldı. "Çalışmalarınızı satmıyor musunuz? Hiç mi?"

"Hayır."

"Neden? Neyi bekliyorsun?"

Omuz silkti. "Daha iyi olmasını bekliyorum."

"Daha iyi mi?" Vay canına. Adamın standartları sandığından daha yüksekti.

"Lock, bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum ama... sen bir aptalsın."

"Bunu mümkün olan en iyi şekilde nasıl söyleyebilirsin?" Lock, Gwen'in hangi yönden geleceğini asla bilemeyerek sordu.

"Demek istediğim, bu malı satmıyorsan sen bir aptalsın. Bahçe satışlarını kastetmiyorum. Mobilya uzmanı bir dükkâna satmaktan bahsediyorum. Zengin insanların gittiği yerlere. Zengin insanların senin mallarını almasını istiyorsun çünkü onlar zengin arkadaşlarına anlatıyor, onlar da zengin arkadaşlarına anlatıyor ve bu böyle devam ediyor."

"Bunların hiçbirisi satışa hazır değil," diye karşı çıktı. "Bunların hepsi sadece taslak." "Taslak mı?"

"Doğru. Çünkü hâlâ öğreniyorum."

"Tamam. Yani henüz her şeyin mükemmel olmadığını söylüyorsun."

"Mükemmel olmasına gerek yok." Sadece insani olarak mümkün olduğu kadar yakın. "Ama bunun için para alırken rahat olmalıyım."

"Yeterince adil." Yemek masasını işaret etti. "Peki bunun üzerinde çalışılması gereken ne var?"

Lock oraya doğru yürüdü ve bir yıl önce yaptığı yemek masasına dair hafızasını tazeledi. "Um... bu." Çömeldi ve işaret etti. "Şunları görüyor musun?"

Crossrails? Hafifçe... kapalılar."

"Kapalı mı?"

"Uh-huh." Ayağa kalktı. "Bir tane daha yapıp düzeltmeye çalışacağım."

"Tamam. Tamam. Burada bir şeyle ilgilenmen gerektiğini söylemiştin, değil mi? Neymiş o?"

"Amcalarım beni buraya gelmem için kışkırttığından, Jess için yaptığım sandalyeyi alıp onun evine bırakabileceğimi düşündüm. Eğer sandalyeyi ona şimdi verirsem, daha sonra bebek partisine gitmem için beni suçlayamaz... ve deneyecektir." Oh, deneyecektir.

"Sandalyeyi görebilir miyim?"

"Tabii." Onu sandalyeye doğru götürdü ve ahşabı korumak için üzerinde tuttuğu örtüyü kaldırdı.

Gwen uzun süre sandalyeyi inceledikten sonra başını ellerinin arasına alıp inledi.

"Viking rünleri yüzünden mi?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Çok mu fazla? Başka birinin sandalyesine koymazdım ama bu Jess ve o-"

"Bunun için para almıyor musunuz?" Gwen araya girdi.

"Hayır." Sallanan sandalyeye baktı, hatlarına hayran kaldı ama tüm kusurları kolayca fark etti. "Bunu bir hediye olarak yaptım."

"Diyelim ki hediye için yapmadın, sadece yaptın. O zaman satar mıydın?"

Lock kaşlarını çattı. "Muhtemelen

satmazdım." "Başka bir crossrail

sorunu mu?"

Lock güldü. "Hayır. Bu sefer değil. Sadece... bu eklemden pek memnun değilim. Tam burası."

Başını salladı. "Sandalye kırıldığında Jess'in kışının üstüne düşmesine neden olacak bir sorun mu bu?"

Lock hakarete uğramışçasına, "Tabii ki hayır. Ona kesinlikle sağlam ve güvenilir olmayan bir şey asla vermem."

"Yani, diyelim ki yüz yıl kadar mı sürecek?"

"Umarım bundan daha fazla. Ve en az bin beş yüz kilo taşıyabilir." Bunu biliyordu çünkü içinde bir ayı gibi oturmuştu. Eğer onun ağırlığını taşıyabiliyorsa, hamile küçük bir vahşi köpeği de taşıyabilirdi.

Gwen aniden ondan uzaklaştı.

"Ne?" diye sordu, yarın Jess için yeni bir sandalyeye başlamayı planlıyordu. "O kadar kötü mü?"

"Hayır, Lock. Bu mükemmel." Jess'e doğru tekrar döndü ama Jess onun yerine başıyla 180 derece dönmediği için memnundu. "Ama tatlım, ben haklıydım... sen bir aptalsın."

"Neden aptalmışım?"

"Aptalın tekisin çünkü bunu satmıyorsun." "Bu bir hediye."

"Sandalye değil, seni melez. Ben hepsinden bahsediyorum. Burada oturan bir servetin var."

Nabızı hızlanırken bile "Hayır," dedi. "Bu-"

"Ne? Mükemmel mi? Sanatın kusurları olması gerekir. Sanatı harika yapan budur." Durdu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu Rahibe Ann'in aptal sanat tarihi dersinden hatırladığıma inanamıyorum. Ve sana şunu söyleyeyim... Onunla pek de 'A' alan bir öğrenci değildim."

"Büyük bir sanat tarihi hayranı değil miydin?"

"Rahibe Ann'in büyük bir hayranı değilim. Tüm rahibelerin ve Peder Francis'in bana şeytanın fahişesi, Blayne'e de şeytanın fahişesinin uşağı demesine neden olan oydu ve bu Blayne'in duygularını incitmekten başka bir işe yaramadı."

Her zamanki gibi Gwen'in rastgele yorumlarıyla eğlenen Lock, Jess'e vereceği sandalyeyi kaldırmak için uzanırken gülümsedi, ancak Gwen elini koltuğa koyarak onu durdurdu.

"Bekle."

Başını kaldırıp ona baktı.

"Jess'e bunu senin yaptığını mı söylüyorsun?"

Lock bu rahatsız edici düşünce karşısında hemen başını salladı. "Hayır."

"Neden söylemeyeceksin?"

"İstemiyorum."

"Saçmalama. Ona söylersen daha çok takdir edecektir."

"Ona söylemek istemiyorum."

"Yani ona yalan söyleyeceksin."

"Ona yalan söylemek zorunda kalmayacağım. Hiç sormuyor, o yüzden itiraf edecek bir şey yok."

Gwen'in gözleri biraz daha kısıldı ve başının belada olduğunu anladı. "Ona ne kadar eşya verdin?"

"Birkaç şey," diye geçiştirdi.

"Ve bunların hiçbiri için onu suçlamadınız mı?"

Sesi düzgün ve kontrollüydü ama yine de içindeki öfkeyi duyabiliyordu.

"Hayır. Onu suçlamadım. Ve şimdi başlamayı da düşünmüyorum."

Sinirlendiğinde her zaman olduğu gibi Gwen ellerini kalçalarına koydu, o Philly kızı tırnakları kargo pantolonuna vuruyordu. "Onunla anlaşmanız nedir?" O cevap vermeden önce elini kaldırdı ve devam etti. "Ya sorarsa? O zaman ona söyleyecek misin?"

"Sormayacak."

"Ama sorarsa?"

"Sormaz.

Gözleri uyarırcasına parladı. "Ama. Eğer. Eğer. Sorarsa?"

"Basit bir cümleyi birkaç cümleye bölmek sormayacağı gerçeğini değiştirmez. Asla sormaz ve çoğu köpek gibi Jess de alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktır."

Gwen aniden gevşedi, bu da Lock'un gerilmesine neden oldu.

"O zaman bir bahse ne dersin?" diye sordu.

"Ben kumar oynamam."

"Bir kere başladın mı asla bırakamayacağın için mi yoksa ahlaki sorunların olduğu için mi?"

"Çünkü kaybetmekten nefret ederim."

Gülümsedi. "Bu geçerli."

"Diğer iki seçeneğin geçerli değil miydi?"

"Geçerli ama biraz daha iç karartıcı."

Lock onun bu sözlerle nereye varmaya çalıştığından emin olamayınca kollarını sandalyenin arkasına dayadı. "Tamam. Peki ne bahsi?"

"Sandalyeni Jess'e götüreceğiz ve eğer nereden aldığını sorarsa ona söyleyeceksin."

"Hayır."

"Yine mi 'hayır'?"

"Gwen, seni amcamları temizlerken gördüm. Yüksek riskli askeri oyunlarda biz sana kurnaz deriz." Kadın güldü, Lock da gülümsedi ama dürüsttü. "Seni tanıyorum, Gwen. Ona bir not vereceksin ya da adımı semaforla heceleyeceksin."

Kaşlarını çattı. "Semaforun ne olduğunu bile bilmiyorum. Ve sandalyeyi senin yaptığın hakkında tek kelime etmeyeceğime yemin ederim."

"Evet, doğru."

"Ciddiyim. Yaratılışıyla bir ilgin olduğunu ima edecek hiçbir bakış, not, sema bilmem ne ya da duman işareti yok. Bu sandalyeyi ya da zengin köpeklerle para almadan aptalca verdiğin diğer mobilyaları kimin yaptığına dair tek bir kelime bile söylemeyeceğim, yazmayacağım ya da ağzıma almayacağım."

Onun bu işin peşini bırakmadığına inanamıyordu. "Jess'e bir şeyler vermeyi seviyorum. O iyi bir arkadaş."

"Evet," dedi arkasını dönerek. "Büyük, diri göğüsleri ve yuvarlak, vahşi bir köpek kıcı olan iyi bir arkadaş, ama eminim bunun konuyla bir ilgisi yoktur."

"Bekle... Ne?"

"Hiçbir şey." Kapıya doğru yöneldi. "Hadi gidelim."

"Bekle." Durdu ve onunla yüzleşti. "Bahis mi?" "Ne olmuş ona?"

"Bahis için bahis oynaman gerekmiyor mu?" "Onuncu sınıftaki bahisçime göre... evet."

Amcalarını iskambilde yenmesine şaşmamalı. "Onuncu sınıfta bir bahisçiniz vardı
-"

"Basit tutacağız. Eğer sandalyeyi sorarsa, ben kazanırım ve sen de bana o yemek masasını bedavaya verirsin."

"Gidiyordum-"

"Hiçbir şey söylemezlerse ve siz kazanırsanız..." Omuz silkti. "Tesisatınızı bedavaya tamir ederim."

"Hayır. Uzun sürmez. Sadece Jess'e bir şey vermek istiyorum."

"Gel o zaman." Sabina arkasını dönmeye başladı, sonra sol işaret parmağını kaldırarak geri döndü. "Seni beslemeyeceğiz, ayı. Yeterince yiyeceğimiz yok. Sen ve kedi açlıktan ölmelisiniz."

Gwen tısladı ve Lock eliyle Gwen'in sırtına vurarak onu ileri doğru itti. "Sorun değil."

Sabina eve geri döndü ve Gwen sordu, "Seni onun kafasını o cılız köpek bedeninden koparmaktan alıkoyan tek şey korku mu?"

"Oldukça fazla. Çünkü kafası olmasa bile gerçekten öleceğinden emin değilim."

Uzun koridora adım attılar ve orada başlangıçta olduğundan daha fazla çocuk buldular. Lock'un etrafında durmuş, kocaman gözlerle ona bakıyorlardı. Bir şey bekliyorlardı.

Jess onlara doğru yürüdü ve Lock'a kaşlarını kaldırdı.

"Ben dans eden bir ayı değilim," diye yakındı.

"Lütfen?" Jess hafifçe itti ve Gwen'in onu yere sermek istemesine neden olan bir gülümseme verdi.

Gwen'in onu gördüğünden daha utanmış görünen Lock çocuklara baktı ve kükredi.

Jess alkışlayıp gülerken çocuklar çığlık atıp koşmaya başladılar ve her yöne dağıldılar.

"Ve bugünün Haysiyet Yoksunluğu ödülü..." Gwen mırıldandı.

"Kapa çeneni."

"Kükremeye bayılıyorlar!" Jess, dikkati merdivenlerde duran şeye takılmadan önce heyecanla konuştu. "Oradaki de ne?"

"Bu senin için," diye açıkladı Lock. "Şerefine küçük bir şey-"

"Hamile kalmak," diye araya girdi Gwen.

Jess aşığılanmak yerine ellerini tekrar birbirine vurdu. "Bana hediyeler! Bana hediyeler!" diye bağırarak Gwen ve Lock'u güldürdü.

"Göster bana," diye ısrar etti Jess.

Lock dışarı çıktı ve örtü kaplı sandalyeyi kaptı; birlikte Jess'i oturma odasına kadar takip ettiler. Sandalyeyi yere koyan Lock örtüyü çekip çıkardı ve geri çekildi. Gwen onun yüzündeki ifadeden hediyesi konusunda çok gergin olduğunu anlayabiliyordu. Nedenini bilmiyordu. Enfes bir şeydi.

Jess sandalyeye baktı, May ve Sabina da arkasından geliyordu. Sonra hepsi sandalyeye baktı. Baktılar ve hiçbir şey söylemediler.

Sallanan bir sandalyeydi, geniş ve ferahtı. Jess'in tek başına oturması için kesinlikle çok büyüktü ama bebeği biraz daha büyüdüğünde bu sandalye anne ve çocuğun birlikte oturması için mükemmel bir seçim olacaktı. Belki Jess ona kitap okurken. Gwen bunu kafasında mükemmel bir şekilde canlandırabiliyordu ve bu onu gülümsetti.

"Beğendin mi?" Lock sordu. "Eğer beğenmediysen, ben-"

Jess elini kaldırdı. "Bu... mükemmel." Yutkundu ve sandalyenin etrafında yürüdü. "Gerçekten. Mükemmel."

Gwen neredeyse ellerini kötü adam tarzı bir neşeyle birbirine sürtecekti. Mükemmel.

Lock, Gwen'in öne doğru eğilip sandalyenin kollarını incelemesini ve "Huh," deyip arkasına yaslanmasını dikkatle izledi.

Üç kadın da ona bakarken, önce Sabina konuştu. "O da neydi?"

Gwen gözlerini kırptırdı ve Lock'un amcalarına verdiği aynı masum ifadeyi verdi. "Ne neydi?"

"Şu 'hıh.'" "Hiçbir

şey."

"Yalan söylüyorsun, kedi. Bana ne bildiğini söyle!"

"Hepiniz," diye araya girdi May. "Herkesin çıldırması için bir neden yok." Elini sandalyenin arkasında gezdirdi. "Belki de bu sandalye Gwen'in zevkine uygun değildir. Eğer zevksiz biriye."

Sabina sandalyenin etrafında dolanırken bunu yutmuş gibi görünmüyordu.

"Bunlar ne?" Sabina sandalyenin geniş kollarını göstererek sordu. "Ahşaba oyulmuşlar."

"Bunlar İskandinav rünleri," diye açıkladı Lock.

"Nordik mi?" Gwen sordu. "Naziler gibi mi demek

istiyorsun?" Lock ona dönerek patladı. "Naziler mi?"

"Hey, hey," dedi ellerini kaldırarak. "Sadece bir soruydu." "Bize

Nazilere ait bir sandalye mi veriyorsun?" Sabina talep etti.

Lock buna inanamıyordu. "Tabii ki vermedim!"

"Sen Nazi aşığısın!" Sabina suçladı.

"Değilim!"

"Herkes sakın olsun!" May oflayıp pufladı. "Bu çok saçma. Hepimiz Lock'u tanıyoruz. Onu yıllardır tanıyoruz. O bir Nazi aşığı değil. Öyle mi Lock?"

"Elbette öyleyim-"

"Öyle diyorsunuz," diye araya girdi Sabina. "Ama bize bu sandalye hakkında hiçbir şey söylemiyorsunuz. Belki de Nazi aşığı tarafından yapılmıştır."

Lock Gwen'e ters ters baktı. "Bu çok saçma."

Gwen dudaklarında küçük bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Saçma ya da değil," dedi Sabina, "Jess'imiz onu nereden aldığını öğrenene kadar senin Nazi sandalyene oturmayacak."

Kıcını sandalyeye koymak üzere olan Jess ayağa kalktı. "Oh, hadi ama!"

"Nazizmi desteklemek mi istiyorsun?" Sabina Alfa'sından bunu talep etti.

"Tanrı aşkına!"

"Küfür," diye mırıldandı May nefesinin altında.

"Kapa çeneni." Jess kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lock, bize şu lanet sandalyeyi nereden aldığını söyle de bu saçmalığa bir son verelim."

Gwen'e odaklanmaya devam ederken Lock'un çenesi patladı. O nasıl oldu da Yönetmek mi? Son üç yıldır eşyalarını Jess ve sürü arkadaşlarına veriyordu ve bir kez bile nereden aldığını sormamışlardı. Hiç umursamamışlar, genellikle hediye yerine kendilerini eğlendirmekle meşgul olmuşlardı. Ama Gwen sözünü tutarak onlara daha önce hiç yapmadıkları bir şeyi yaptırdı!

Gwen onun vücut dilini ilişkilerinin bu aşamasında olması gerekenden daha iyi anladığını belirterek, "Blayne Thorpe ile dokuzuncu sınıftan beri en iyi arkadaşım ve o kurttan çok köpek. Hesabı sen yap Jersey'li çocuk."

"Eee?" Sabina itti. "Bunu nereden aldığını söyle ya da Nazi sandalyeni buradan götür."

"Bu değil-" Lock durdu, sakın kalmaya ve utancını uzak tutmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Bu sallanan sandalye ve Viking tahtının bir kombinasyonu," diye açıkladı. "Eski Conan the Barbarian sanatına baktım ve oradan sandalye için bazı fikirler çaldım ve standart bir sallanan sandalye tasarımıyla birleştirdim. Nazi değil Viking rünleri de buradan geliyor."

Sabina bir sandalyeye bir Lock'a baktı. "Anlamıyorum." Ama Jessica

anlamıştı. "Bunu sen mi yaptın Lock?"

Omuz silkti, Gwen'e kızgındı. Onun boynunu sıkıp bundan yasal olarak kurtulabilir miydi? "Evet. Bunu ben yaptım." Boğazını temizledi. "Ama eğer yapmazsan hoşuma gitti, kesinlikle-"

Jess'in gözyaşlarına boğulmasıyla Lock'un sözleri aniden kesildi, bakışları panik içinde hızla Gwen'e kaydı ama Gwen'in tek yapabildiği çaresizce omuz silkmek oldu.

"Jess," diye başladı çaresizce, "eğer gerçekten beğenmediysen, sana başka bir şey yapabilirim."

Jess hâlâ hıçkırarak ona doğru bir adım attı ve kollarını kaldırdı.

Lock kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Jess, hadi ama."

Jess ayağını yere vurdu, kolları hâlâ havadaydı. Lock uzanıp Jess'i kucağına almadan önce Gwen'e bir kez daha baktı.

Jess yüzünü onun omzuna gömüp kollarını boynuna dolayarak hıçkırmaya devam ederken Gwen'in gözleri kısıldı.

Dudaklarını çiğneyen May yavaşça sandalyeye doğru ilerledi ve tam oturmak üzereydi ki Jess'in başını kaldırdığını gördü.

"Kıçın sandalyeye çarpar ve bu yapacağın son şey olur!" "Oh,

hadi Jess!" May yalvardı. "Bırak da oturayım."

"Hayır! O benim!" Jess başını Lock'un omzuna yasladı. "Hepsi benim. Benim güç tahtım. Bu koltukta ben hüküm sürerim."

"Bu kadar bencil olduğuna inanamıyorum!"

"Benim!" Jess çığlık attı.

Sabina Lock'un kolunu tokatladı ve sandalyeyi işaret etti. "Bana bir tane yap ama Rusça kelimelerle sana vereceğim."

"Hey!" May hırladı. "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan ne?"

"Neden önce sen bir sandalye alalım ki? Yine hamile olan benim. Eğer bir sandalye daha yapacaksa, bu benim için olacak!"

"Bu ayının yediği somonlar gibi yumurtluyorsun," diye suçladı Sabina.
"Sürekli yaptığın bir şey için neden özel bir şey alalım ki?"

"Neden mi? Çünkü ben Amerika Birleşik Devletleri'nin gelecekteki liderlerini yaratıyorum. Siz ise haydut yetiştiriyorsunuz!" May Lock'a gülümsedi.
"Eminim Lock önce benim sandalyemi yapmaktan rahatsız olmaz."

"Cehennemde sandalyeni ilk o

yapar." "Geri çekil, Putin!"

"Ben öderim," diye teklif etti Sabina Lock'a, kolunu tutarak. "Sandalye için üç bin." "Ben ona beş bin veririm."

"On, köylü." "On beş,

Çehov."

Jess hâlâ kollarındayken Lock aralarına girdi. "Kesin şunu. İkiniz de durun. İkinizi de sandalyeye oturtabilirim-owwww!" Küçük psikopatın onu çimdiklediği yerden kalçasındaki bir nokta zonklarken Gwen'e ters ters baktı.
"O da neydi öyle?"

"Bunu ben hallederim," dedi ve her vahşi köpeğin bir kolundan tutup onları oturma odasından dışarı çekti. "Sen Jess'e yeni...uh... taht."

Lock kollarındaki kadına baktı. Artık hıçkırarak ağlamıyordu, ama şimdi gülümsüyor ve var olmayan "halkına" en iyi Kraliçe Elizabeth el sallamasını yapıyordu.

"Ben," dedi Lock'a değil ama görünmez "halkına", "hükümdarınız ve egemeniniz olarak, bu güzel taht için size teşekkür ederim."

Sandalyeyi işaret etti. "Şimdi beni tahtıma oturtabilirsiniz." "Şaka yapıyor olmalısın Jessica."

"Yerleştir beni!"

"Pekâlâ. Pekâlâ." Lock onu sandalyeye oturttu ve Jess iç çekerek ve gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bayıldım Lock," dedi. Birkaç kez ileri geri sallandıktan sonra durdu ve tekrar ona baktı. "Bana verdiğin diğer eşyalar. Çalışma masası, yemek masası - bunları nereden aldın? nereden?"

Lock bir nefes verdi ve Gwen'in gerçekten denemeden nasıl bu kadar sorun yaratabildiğini merak etti.

21. BÖLÜM

"Ne kadar olduğunu öğrenmekle biraz ilgilenmiyor musun-"

"Hayır."

Lock cipten indi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Gwen peşinden gitti, uzun bacakları onu hızla otoparkın içine götürürken ona ayak uydurmaya çalıştı.

"Sözümünden dönmedim, biliyorsun değil

mi?" "Biliyorum."

Elini asansör düğmesine çarptı ve Gwen irkildi, onun tüm duvarı geriye iteceğinden emindi.

"O zaman neden bu kadar sinirlendiğini

anlamıyorum." "Utandırılmaktan

hoşlanmıyorum. Tamam mı?"

"O zaman benim etrafımda dolaşmamalısın." Gwen gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika. Yanlış söyledim."

"Eminim öyle olmamıştır."

Gwen'in ağzı açık kaldı, hakaret karşısında şok olmuştu. Ve biraz da incinmişti.

Asansör kapıları gıcırdayarak açılırken sonunda "Peki," dedi. "O zaman otele geri döneceğim. Bu saçmalığa ihtiyacım yok." Merdivenlerden sokağa çıkabileceğini düşünerek ondan uzaklaştı. Ama Lock onun kot ceketini yakaladı ve onu asansöre doğru sürükledi. Bu onun için bir mücadele bile değildi. Basitçe onu yakaladı ve kirli çamaşır torbası gibi içeri çekti.

Tanrım! Bu kadar güçlü bir adamla ilişkiye girerken ne düşünüyordu? Yeterince iyi birine benziyordu ama ya öyle değilse? Ya tüm bu utangaç, tatlı ayı olayı bir sahtekârlıksa ve adam tehlikeli derecede dengesiz bir erkek yiyiciyse? O zaman ne yapacaktı?

Birinci kattaki kapılar açıldı ve Gwen dışarı çıkmaya çalıştı, ama o Thor'un Çekici dediği kolunu onun önüne koydu ve onu geri itti.

"Eğer bana bu kadar kızgınsan, beni neden etrafında istediğini bilmiyorum."

Ona cevap vermedi ama ikinci kata geldiklerinde onu asansörden dışarı itti. Dairesine varana kadar arkasından yürüdü, kapının kilidini açmak için kolunu ona doladı ve kız içeri girene kadar kıpırdamadı. Kız ondan uzaklaştı ve oturma odasına girdi.

Lock arkasından içeri girdi ve onun o geniş giriş alanını nasıl doldurduğunu görünce ağzı açık kaldı.

"Bak, sana kızgın değilim," dedi.

Öyle değil miydi? Vay anasını! Peki ya olduğu zaman? Eninde sonunda olacaktı ve sonra ne olacaktı? Boynunu bir geyiğinki gibi kıracak mıydı? Minicik, önemsiz kafasını çıplak elleriyle ezecek miydi?

"Kızgın değil misin?"

"Hayır. Ben-" Biraz hırlayarak ceketini yırttı ve kanepeye fırlattı. "İnsanların işim hakkında konuşmasına alışık değilim. Ona bakmak. Bilmek

benim."

"Çünkü onlara hiç söylemedin."

"Çünkü bunun hakkında

konusurlardı!" Vay be.

"İşini seviyorlar."

"Muhtemelen iyi davranıyorlardı. Ama artık ben yokum ve onlar bunu gerçekten analiz edebilirler-"

Belli ki içinde bulunduğu durumun acı gerçekleriyle yüzleşmesi gerekiyordu ve Gwen bunu ona verebilecek türden bir kadındı. Ayrıca, o daha kendisine yaklaşmadan pencereye ulaşp dışarı çıkabileceğinden emindi.

"Sana sandalyeler için beş tane aldım. Bir sandalye May için, diğeri de Rus kaçık için."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Beş mi? Gerçekten mi?" Küçük bir gülümseme verdi. "Vay canına. Bu... bu gerçekten güzel. Bu bin dolar. Bu-"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"On bin."

Lock'un tüm vücudu kaskatı kesildi. "Bu..."

"On bin. Adam başı beş bin. Yakın zamanda bloklarındaki son binayı da satın aldılar, yani tüm blok onların bölgesi sayılır.

Her neyse, bir kısmını çoktan boşalttılar. Çoğu yatak odası olacak, ama tüm kitapları için bir kütüphane yapmaya başladılar. Bunu onlar için tasarlayacak bir adamları vardı ama onu kovup sizi işe aldılar. Sahip oldukları binlerce kitaptan bahsediyoruz. Onlara bu kadar çok raf için tasarım ve bina için en az altı haneli rakamlara ihtiyacımız olduğunu söyledim. Onlar da

Bunun iyi olduğunu ve kiraz ağacı ya da aynı derecede koyu ve pürüzsüz bir şey istediklerini söylediler."

Lock başını salladı, bir adım geri çekildi ve geri düşmemek için eliyle hızlıca kemeri kavradı. Gwen saniyeler içinde onun yanındaydı, kolunu beline dolamış ve boştaki eliyle ön kolunu kavramıştı.

"Nefes alamıyorum," dedi. "Nefes almıyorum."

"Sorun yok. Bu bir panik atak. Blayne'de hep olur." Onu kanepeye doğru çekti ve oturttu. Başı dizlerinin arasında kalacak şekilde sırtına bastırdı. "Merak etme. İyi olacaksın."

Adam başını kaldırdı. "Anlamıyorsun."

"Anlıyorum." Onu tekrar yere bastırdı. Ceketini çıkararak onun arkasındaki kanepeye oturdu ve göğsünü sırtına bastırdı. Parmaklarıyla onun boynunu yoğurdu ve ağırlığıyla onu aşağıda tuttu. "İşte bu
"Başından beri istediğin buydu, değil mi?" Çünkü hiç kimse sadece bir hobi için tüm bunları yapamazdı. Mümkün değil. "Ellerinle bir şeyler yaratmak, bundan para kazanmak. Ve şimdi bu gerçekleşecek."

"O kadar kolay değil."

"Neden? Seni engelleyen ne?" Kendisinden başka.

"Bunun şimdi olmaması gerekiyordu. Emekli olmak için yeterli parayı biriktirene kadar önümüzdeki birkaç yıl yazılım işiyle uğraşmam gerekiyordu. Mesela kırk beş ya da elli yaşındayken. Sonra New York'tan taşınacaktım, belki New Hampshire ya da Massachusetts'e. Orada tam zamanlı ve kendi isteğime göre çalışacaktım. Talep yok, risk yok."

"Hayat bu küçük vizyonu hızlandırmaya karar verdi. Ve her şey bir risktir."

"Ama ben her şeyi planlamıştım." Omzunun üzerinden ona baktı, o iri kahverengi gözlerinde kontrolden çıkmış bir korku vardı. "Her şey kâğıt üzerinde."

İnsanların ayıları yiyecek verebilecekleri ve yakınlaşma riskini göze alabilecekleri sevimli oyuncaklar olarak düşünmelerine şaşmamalı - çünkü çok sevimlilerdi!

"Evet. Anlıyorum. Ben de oradaydım." Adamın sırtından kalkıp dizlerinin üzerine çöktü ve kolunu adamın omuzlarına doladı. "Kırk yaşına kadar başkaları ve Cally Amcam için çalışacağımı, sonra her şey yolunda gider ve yeterince iyi bir isim yaparsam kendi işimi açabileceğimi düşündüm. Hedefim buydu ve kilometrelerce uzaktaydım. Ve sonra Blayne geldi, hayatımın fırsatını kucağıma attı. Ve ben neredeyse bu fırsatı kaçıırıyordum. Çünkü bu Philly'den, annemden ve ailemden ayrılmak demektir. Sonra aklıma geldi... Yürüyüp gidemezdin. Bu benim için doğru zamandı, öyle olmasını istemesem bile. Çiftleşmedim, yavru yok, ipotek yok. Annemi kendisinden koruma ihtiyacım dışında beni tutan hiçbir şey yoktu. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum. şansımı denedim. Bunu yapmazsam kendimi asla affetmem."

"Bu yüzden mi ağabeyin seni bu kadar sıkıştırıyor? Bu konuda mı?"

Gwen bir nefes verdi. "Mitch beni hiç ciddiye almadı. Hiçbir zaman. Yani ona göre bu Blayne'le aramda tatlı ve sevimli bir şey ama benim ciddileşip Philly'ye ve anneme dönmem gerekiyor. Ben bunu yapana kadar, o mutlu olmayacak."

"Artık geri dönmeyeceksin." Lock doğruldu ve yüzüne biraz renk geldiğini ve pancar kırmızısı olmadığını görmekten memnun oldu. Bazen iyice utandığında böyle olur. "Ben değil miyim?"

"Eğer geri dönersen, benim için kim pazarlık edecek?" Koltuğa geri yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Ve iki sallanan sandalye için onlardan beşer bin dolar istemiyoruz."

"Seçkin yerel sanatçı Lachlan MacRyrie tarafından tamamen elle yapılmış sallanan sandalyeler." Bakışları onunkilere kaydı ve Gwen irkilmedi bile.

"Lachlan MacRyrie'nin

Üç yıl sonra bu sandalyeler dört kat daha değerli olacak. Erken davrandılar ve sandalyeleri bu kadar ucuza aldıkları için çok memnun olmalılar."

"Beş değil."

"İyi o zaman. Dört."

"Gwen-"

"Üçe kadar düşerim ama o kadar. Ve eğer o Rus sana yapmanı istediği bir ton saçmalık verirse, tekrar beşe döner."

"Evet, ama-"

"Bunu seninle tartışmayacağım. Ve kütüphane tahminleriyle ilgilenmeme izin vereceksin yoksa o küçük vahşi köpek seni ezip geçecek."

Lock homurdandı. "Sabina mı?"

"Jess ve onun ağlamaklı gözlerinden

bahsediyorum." "Neden bahsediyorsun?"

"Onu evlerinin etrafında dolaştırdın."

"İstediğimden değil, ama onu kraliçe gibi el sallayabileceği kadar yükseğe çıkarabilen tek kişi benim."

Gwen Lock'a yan gözle baktı, hamile ve mutlu bir evliliği olan bir vahşi köpeği kıskanmasına şaşırmıştı. "Bu çok acınası."

Lock'un kalbi yavaşlamaya başladı ve paniğin geçtiğini hissetti. İlk çatışmasının ortasına girdiğinden beri böyle bir panik hissetmemişti. Ve o zaman bile, ölmemeye çalışmakla çok meşgul olduğu için panik yapma lüksüne sahip değildi.

Yine de tüm bunlar dikkatle zamanlanmış planlarını altüst edecekti. Risk almalı ve muhtemelen şimdiye kadar biriktirdiği her şeyi kaybederek nihai hedefini birkaç yıl geriye mi atmalıydı? Ya da riske girmeyip altmışlı yaşlarında bile zar zor tahammül ettiği işi yapmaya devam mı etmeliydi, çünkü bahaneler birbiri ardına yoluna çıkıyordu?

Bildiği bir şey vardı, bu gece cevaba ihtiyacı yoktu. Bunu yarın düşünecekti.

Gwen saatini kontrol etti ve yüzünü buruşturdu. "Otele geri dönmeliyim. Yarın işim var."

"Kalmayacak mısın?"

"Kalmasam iyi olur."

Lock, uzaklaşmamış olmasına rağmen onun elini tuttu. "Gitme. Kal."

"Üstümü değiştirecek bir şeyim ya da temiz bir külotum bile yok ve onlar olmadan işe gidemem. Yapamam işte."

Lock onu kendine doğru çekerek, "Gitmeni istemiyorum. Bu gece benimle kalmanı istiyorum. Yanımda seninle uyanmak istiyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, erkek ve kız arkadaşlar böyle yapar."

"Her zaman değil."

"Hâlâ balayı aşamasındayız. Beni şımartın." "Evet,

ama-"

"Söz veriyorum geç saate kadar kalmayacağız." Kızın zayıfladığını, güçlkle karşı koyduğunu görebiliyordu. "Ve yarın seni erkenden kaldıracağım, böylece işe gitmeden önce üstünü değiştirebilirsin."

Onu kucağına çekti, dizleri kalçalarının her iki yanında olacak şekilde göğsüne yaklaştırdı. Kollarını onun beline doladı ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Benimle kal, Gwenie." Dudaklarını onun köprücük kemiğinde gezdirdi. "Bu gece benimle kal."

Kolları boynuna dolandı, elleri saçlarının derinliklerine gömüldü. "Seni çok iyi anladım," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben mi?"

"Evet. Seni." Biraz geri çekildi ve onun yüzüne baktı. "Bir şey istediğinde bana Gwenie, beni kızdırmaya çalıştığında ise Bay Mittens diyorsun."

Ellerini eşofmanının altına sokarak onu yukarı kaldırdı ve çıkardı. Sütyenini okşadı ve ardından gri pamuk parçalarını bir arada tutan kopçayı açmak için ağzını kullandı. "Ne diyebilirim ki? Yakalandım."

Gwen ürperdi ve gülümsedi. "Biliyordum."

Lock burnunu kullanarak sutyen kabını göğsünden sıyırdı ve dudaklarını kullanarak meme ucuyla oynadı. Elleri tekrar saçlarına gitti ve onu kendine çekti.

ona doğru yaklaştı. Onu emdi ve Gwen'in kalçaları ona karşı hareket etti, yumuşak inleme sesleri onunla oynadıkça sertleşti. Gwen'in ellerini tutarak saçlarından yanlarına doğru çekti. Ardından sutyen askılarını tuttu ve omuzlarından aşağı, kollarına doğru itti. Ellerini arkasına götürdü ve Lock burada Gwen'in sütyenini çıkarmak yerine bileklerini arkadan bağlamak için kullandı.

Gwen boğazından hafif bir boğulma sesi çıkardı ve sırtını dikleştirerek Lock'a vücuduna tam erişim sağladı. Ellerini kullanarak göğsünün, sırtının, yanlarının ve yüzünün her yerinde gezinirken, ağzının ona kaldırabileceği kadar zevk vermesine izin verdi. Gwen onun içine doğru sallanmaya devam etti, inlemeleri ve sızlanmaları yavaş yavaş çığlıklara dönüştü. Kız izin verse bunu bütün gün, günlerce yapabilirdi. Ona bir şeyler vermekle ilgili bir şey vardı
doyamadığı bir zevkti. Bal ve somon balığı ister gibi arzuluyordu.

Ellerini arkasına götürüp parmakları omurgasında aşağı yukarı gezinirken, Gwen'in vücudu titremeye başladı, kalçaları onu daha sıkı kavradı ve başı geriye düştü.

"Tanrım... Kilitle... Tanrım..."

Bir elini Gwen'in sırtına dayamış, diğer eliyle bir meme ucunu nazikçe çekip çevirirken dudaklarıyla diğerine de aynısını yapıyordu, Gwen'in orgazmını vücudu umutsuzca ona doğru hareket ederken hissediyor, adını haykırırken duyuyordu.

Sonuncusu da vücuduna çarptığında, aniden doğrulup iki elini de serbest bıraktı. Sütyenine ne olduğu konusunda kötü bir his vardı içinde. Çenesini kavradı ve onu öylesine tutkuyla öptü ki, artık sadece daha hızlı düştüğünü biliyordu. O kadar hızlıydı ki, fikrini değiştirirse duramayacaktı.

Sonra, alnını onunkine dayamış ve tatlı nefesi ağzına çarparken, kot pantolonunu yırtıyordu.

"Seni sikmeye çok ihtiyacım var."

Yapabilse bile onu inkar edemezdi. Kalçalarını kaldırdı ve kadın kot pantolonunu, sikini serbest bırakacak kadar aşağı çekecek kadar geriye kayd. Acımasızca sert ve hazır. O da hazır. Kadın kargo pantolonuyla uğraşırken, adam arka cebinden prezervatifi çıkardı. Daha yeni takmıştı ki Gwen beline sarıldı ve üzerine düştü.

Lock'un gözleri, amının sıcaklığı neredeyse onu yakarken kısa süreliğine kapandı, ıslaklık sadece onu daha çok istemesine neden oldu. Onu bu şekilde elde etmişti, başka hiçbir şey onun için bundan daha önemli değildi.

Kollarını adamın boynuna doladı ve hiç acımadan hırladı, "Tanrım, Jersey, seni çok sert becereceğim."

İyi ki cebinde prezervatif vardı, çünkü onu prezervatifsiz de alabilirdi. Şok edici, çünkü Gwen'in dalga geçmediği bazı şeyler vardı ve korunma bu listenin başında geliyordu.

Ama Tanrım, onda bir şeyler vardı. Bunu açıklayamıyordu. Daha önce birlikte olduğu erkeklere hiç benzemiyordu. Bilirsiniz işte... pislikler. Yastıklarının altında ruhsatsız silahlar saklayan, bir polisin geldiğini gördüklerinde her zaman diğer tarafa yürüyen ve onu ensesinden tutup kafasını kucaklarına bastırmaya çalışmanın seksi olduğunu düşünen adamlar.

Lock kimsenin kötü çocuğu değildi ve Gwen bir zamanlar onu azdırabilecek tek erkeğin bu olduğunu düşünmüştü. Yanılıyordu. Gerçekten yanılmıştı. Çünkü boz ayı onu sadece çıkarmakla kalmadı, devam etmesini de sağladı. Onu tuttu

daha fazlasını istemesini sağladı. Ve daha da önemlisi, ona verdiği kadar zevk aldığından emin olmak istemesini sağlıyordu. Kendisi bile pek "verici bir aşık" olmadığını kabul ediyordu ve bu kendisine birden fazla kez söylenmişti. Ama hak etmediklerini düşündüğü halde neden versin ki?

Yine de ilk kez bunu hak eden biriyle tanışmıştı. Her şeyi hak edebilecek biriyle.

İlk başta kalçalarını yavaşça hareket ettirdi, bakışları tam onun üzerinde kaldı çünkü o da buna doyamıyor gibiydi. Ona bakma şekli. Değil Sanki onun sadece güzel olduğunu düşünüyordu, ama sanki ona saygı duyuyordu. Tuhaftı, bunu açıklayamıyordu ama bu onu, ona en seksi Avrupalı süper model gibi davranmasından daha çok tahrik ediyordu. Belki de bu dünyada dış görünüş sizi sadece bir yere kadar götürüyordu, sonra kendi neşeli yollarına gidiyorlardı ve elinizde kalan tek şey içinizdekiler oluyordu.

Ve hepsi buydu, değil mi? Lock ona sanki içinde tam olarak ne olduğunu görebiliyormuş gibi baktı ve bu hoşuna gitti.

Bunu fark eden ve doğru olduğunu bilen Gwen daha da tahrik oldu ve Lock'un gözleri çakışana kadar kaslarını sıktı.

Elleri Gwen'in belini kavradı ve onun adını söyledi. Birkaç kez.

Ona daha sert, daha hızlı bindi. Boşaldığında onun yüzünü görmek, ona verdiği zevki görmek istiyordu. Onu o kadar çok düşünüyor, o kadar yakından izliyordu ki, boşalana kadar -sırtını yırtan ve çığlık atmasına neden olan gücü- boşalmaya o kadar yakın olduğunu fark etmedi.

Kızın düşüşünü izlerken, kalçalarını sıkıca kavradı ve onu bir, iki kez sertçe aşağı indirdi. Gwen'in içinde patladı, tüm vücudu kaslardan oluşan sert bir çizgiye dönüşmüştü. Gwen içgüdüsel olarak adamın sikini tekrar kavradı ve adam nefes nefese kanepeye düşene kadar onu sıkarak kuruttu. Gwen onun üzerine düştü ve o büyük kollar onu sarıp sarmaladığında kendi nefesini geri almak için çok çalıştı.

"Yani... bu gece kalacak mısınız?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Gwen tamamen bitkin düşmemiş olsaydı gülebilirdi. "Evet," diye iç geçirdi onun boynuna karşı. "Gece burada kalacağım."

Başkalarının seks yapmasını izlemeyi hiçbir zaman çok ilginç bulmamıştı ama bu gece işin bir parçasıydı. İhtiyacı olan şeyi elde etmek için yapması gereken şeyin bir parçasıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu salağın kafasının arkasında hassas bir delik açabilecek donanımına sahipti ve bunu yapmak istiyordu. Tam burada, hemen şimdi. Ama o

Artık daha yaşlıydı ve daha akıllı olduğunu da düşünmek istiyordu. Bilgi edinmenin anlık hazlardan daha önemli olduğunu keşfetmişti. Ne yazık ki bilgi almak için beklemek gerekiyordu ki buna tahammül edebilirdi ve izlemek de onu hasta etmeye başlamıştı.

Yine de bunu yapacaktı, çünkü bu artık onun işiydi. Belki de. Hâlâ kararını veriyordu. Yine de güzel bir geceydi. Güzel bir gece.

BÖLÜM 22

Lock hâlâ ön kapıda Gwen'le tartışıyordu. "Seni eve bırakayım."

"Bir taksi tutarım."

Kapı çerçevesine yaslanan Lock, Gwen'in kot ceketinin yakasından tuttu. yakalarına yapıştı ve ona yaslanana kadar onu kendine çekti. "Bir kadını kapısına kadar uğurlayıp sonra da onunla öpüşmek kibarlıktır."

"Evet, aynen öyle. Bugün bir işim var, bu yüzden bir kanalizasyon hattıyla uğraşırken kafamı karıştırıp beni azdırmama izin veremem."

"İğrenç."

"Korkak," diye alay etti. "Ayrıca, hepimiz sanatçı değiliz."

"Bana öyle demeyi kes."

"Kızardığında çok tatlı oluyorsun."

Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve Lock onu öpebilmek için aşağı indi.
"Seni bugün daha sonra arayacağım. Tamam mı?"

"Tamam. Ama ne konuştuğumuzu unutma... dikkatli ol." "Her
zaman dikkatliyimdir."

Lock onun koridorda yürümesini ve asansöre binerek gözden kaybolmasını izledi. Onu eve götürebilmeyi diledi ama kız haklıydı. Kingston Arms yatağını denemek zorunda kalacaktı ve bütün bir iş gününü kaybedecekti. Yapmak istediği son şey Gwen'in yoluna çıkmaktı ama aynı zamanda ona zaman ayırdığından da emin olmak istiyordu.

Ön kapıyı kapattı ve oturma odasına doğru yürüdü, bir gece önce asmak için kanepeye attığı ceketini aldı. Telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp mesaja baktı Sabina'dan mesaj var.

SANDALYEMI NE ZAMAN ALACAĞIM, JERSEY

AYISI? BENİ BEKLETME.

Sinirlerini bozması tam olarak ne kadar sürdü? Her zaman ısrarcıydı, Yazılım işlerini her zaman sözleşmede belirtilenden daha erken talep ederdi. Ama bu bir yazılım işi değildi ve konu sanatı olduğunda onun kendisine zorbalık etmesine kesinlikle izin vermeyecekti... Tanrım.

"Sanatı" demek üzereydi. Kedi ona ne yapmıştı?

Genişletilmiş klavyeye erişebilmek için telefonunu çeviren Lock, cevabını yazmaya ve yeniden yazmaya odaklandı. Bu klavyelerden nefret ederdi. Başparmakları için çok küçüktü. Bir yerine üç ya da dört tuşa basmak zorunda kalıyordu.

Lock tam sinirlenmeye başlamıştı ki kafasını kaldırdı ve Dişi Kurt'un oturma odasının ortasında dikildiğini gördü.

Telefon uçtu, kükredi ve daha farkına bile varmadan pençelerini onun yüzüne doğru savurdu.

Sol eliyle adamın kolunu yakaladı ve sağ eliyle silahını boğazına dayadı.

"Sakin ol oğlum," dedi. "Sakin ol."

Lock bir dakika sürdü, ama sonra bir nefes verdi ve pençeleri geri çekildi. Tekrar sakinleşir sakinleşmez silahını indirdi ve gülümsedi. "Beni özledin mi, hoss?"

"Seni küçük çılgın-" Lock onu belinden yakaladı ve ayaklarının dibine kadar sarıldı.

"Dee-Ann Smith," diye hırladı boynuna karşı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Gwen otelin kapısını hafifçe araladı ve başını içeri uzattı. Oda karanlıktı, çekili perdeler sabahın yedisindeki güneşi dışarıda tutuyordu. Ama görmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Ne de olsa gececiydi. Dikkatlice bakınca, kardeşi Görünürde hiçbir şey yoktu, hızla ama sessizce içeri girdi. Kapıyı kapatan Gwen, yeni giysiler almak için sessizce odasına gitti.

Kapıyı arkasından kapattı ve çantasını yatağın üzerine attı. Bir çift iş botu almak için dolabına doğru ilerleyen Gwen, saçına bir saç bandı mı yoksa küt bir atkuyruğu mu takacağını düşünürken kapıyı açtı. Belki de saçına çingiraklı yılan düşme ihtimaline karşı atkuyruğu takmalıydı. Ick! Yılanlar! O yılan çiftliğine geri dönmeyi nasıl başaracaktı - ki o ve Blayne, yılan istilasına uğrayan zavallı çiftin evini arayıp durdu. -Gwen bilmiyordu. Ama eğer tutabilirse- "Ahhhhhhhhhhh

haaaaaaaaaa!"

Gwen miyavladı ve ayağa fırladı, pençeleri tavana saplandı ve kardeşi dolaptan hışımla çıkarken onu orada tuttu.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye bağırdı ona.

Gwen de aşağıya, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Konuyu benim üzerimden değiştirmeye çalışma küçük hanım! Bütün hafta sonu yoktun ve l m diri mi olduğunu bile bana haber vermedin!"

Gwen pençelerini geri çekti ve tavandan düşerek elleri ve ayakları üzerine indi.

"Yeni bir deyim öğrenmeni istiyorum," dedi ayağa kalkıp iki eliyle onu iterken.
"Seni ilgilendirmez!"

Mitch elini burnunun önünde salladı. "Yüce Tanrım! Neyin var senin böyle?"

Gwen sırttı. "Eau de Grizzly."

"Biliyordum!" Mitch ellerini havaya kaldırdı. "Bu işin peşini bırakacağımı sanıyorsan delirmiş olmalısın. Küçük kız kardeşimin aptal bir ayıyla takılmasına izin vermeyeceğim!"

"Beni durduramazsın!" diye bağırdı kadın, adam hışımla odadan çıkarken.
"Ama belki annemi arayıp beni yine ispiyonlayabilirsin, seni aşırı büyümüş ispiyoncu!"

Gwen kapısını çarparak kapattı, ama hâlâ sinirli bir Dişi Kurdun pencereden gelen bağırışlarını duyabiliyordu: "Siz ikiniz enenizi kapatır mısınız? Bazılarımız akşamdan kalmalığı atlatmaya alışıyor!"

Lock n kapısını açtığında hâlâ gülüyordu. "Hey!" diyerek Ric'in sırtına bir tokat attı ve onu içeri buyur etti.

"Sevgili Gwen'le hafta sonunun iyi geçtiğini varsaymalı mıyım?"

"Harika geçti. Ama sana beni takip eden minibüsten bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Artık nedenini biliyorum. İlgilendikleri ben değildim."

"Ah, küçük ayıcık. Eminim birileri, bir yerlerde seninle ilgileniyordur."

"Çok komik. Gel hadi." Oturma odasını işaret etti. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ric yürümeyi bıraktı, başını kaldırdı, burun delikleri açıldı. "Burada başka bir kadın var."

"Evet. Senden istediğim o-"

"Evinde neden başka bir kadın var?" Ric ona dönerek talep etti. "Ya Gwen geri gelirse? Kadınların bunu hep yaptığını biliyorsun. Ya sana sürpriz yapmak istediye ve sen, embesil, evinde başka bir kadın varsa? Peggy'ye nasıl tepki verdiğini görmedin mi?"

"Judy'yi mi kastediyorsun?"

"Fark eder mi? Aptal olma!"

Lock, Ric'e ne zaman tamamen raydan çıktığını soramadan Dee Ann oturma odasından çıktı. "Yemek yiyebilirim. Aç mısın?"

"Evet, uh..." Ric aniden Lock'un pazusunu kavrayarak Lock'un sözlerini ve kan akışını kesti. "Ah! Sakıncası var mı, Van Holtz? O kola oldukça bağlıyım!"

Dee-Ann gülümseyerek biraz daha yaklaştı. "Arkadaşın kim MacRyrie?"

Lock, Ric'in parmaklarını kolundan çekti. "Bu Ulrich Van Holtz. Ric."

"Ah, evet. Lock hep senden bahsederdi."

"Ve Ric, bu Dee-Ann Smith. Eski denizci dostum. Birlikte çalışmıştık."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Dee ve Ric'in elini tutup sıktı.

Lock, Ric'in selamına karşılık vermesini beklediğini fark etmemişti bile, ta ki selam hiç gelmeyene kadar.

Ağzı bir karış açık, aval aval Dee'ye bakarken arkadaşının elini sıkmaya devam etmesini izledi.

"Ric?"

"Ha?" Ric mırıldandı, gözleri hâlâ Dee'deydi, eli hâlâ onun elini tutuyordu.

"Beni utandırıyorsun."

Dee güldü ve elini geri çekti. "Onu rahat bırak, MacRyrie. Şimdi siz çocuklar dışarı çıkıp kahvaltı etmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Hayır!" Ric tersledi ve Lock irkilerek hırladı.

Dee'nin gülümsemesi soldu. "Kimse seni zorlamıyor, hoss."

"Demek istediğim," dedi Ric hızlıca, doğrudan gözlerinin içine bakarak, çünkü ikisi de aynı altı-iki boyundaydı -aslında muhtemelen birbirlerinin kıyafetlerini paylaşabilirlerdi- "Sana kahvaltı hazırlayacağım."

Dee'nin gülümsemesi geri döndü, bu kez daha büyüktü. "Hayatım, bana kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin. Paketten çıkmayan bir kahvaltı benim için rüya gibi."

"Ama taze, sıcak bir kahvaltıyı hak ediyorsun."

Dee omuz silkti. "Peki, eğer gerçekten istiyorsan-

"

"İstiyorum. Tanrım, istiyorum."

Güldü. "İstedğin gibi olsun. Lock, banyonu kullanmamın bir sakıncası yok, değil mi? Kuzenlerimi görmeden önce duş alıp üstümü değiştireyim, hem Van Holtz'un hazırladığı kahvaltıyı da kendim yaparım."

"Tabii. Koridorun sonunda solda."

"Teşekkürler, Hoss." Kapının yanında bıraktığı spor çantasını aldı ve Lock'un tuvaletini kullanmak üzere uzaklaştı.

Gittikten sonra Ric ona döndü, gömleğini kavrayıp çekiştirdi. Ama Lock'u kendine doğru çekmek yerine, sadece kendini Lock'a yaklaştırmayı başardı.

"Kim. Kim o? O mu?"

"Bu Dee. Hatırladın mı? Sana ondan bahsetmiştim."

"Kimse bana onun bir tanrıça olduğunu söylemedi."

"A..." Ric'in garip ifadesini görmezden gelen Lock, Dee'nin koridorda durduğu ve o lanet çizmelerinin izlerini bıraktığı parke zemini inceledi. "Dee mi? Bir tanrıça mı? Gerçekten mi?"

Lock Dee'yi çekici bulmuyor değildi ama... şey... hmm.

"Evet. Gerçekten." Lock'u itti -ya da itmeye çalıştı- ve adım atmaya başladı. "Birkaç malzeme almak için markete gitmen gerekecek."

"Ne için? Her şeyin bende olduğuna eminim-"

"Benimle tartışma!" Ric ön cebinden nakit para çıkardı ve Lock'un eline sıkıştırdı. Birkaç yüz dolar olması gereken miktara bir süre baktıktan sonra arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bir kredi kartı çıkarıp üstüne yerleştirdi. "Size bir liste vereceğim. Ve her şey en taze kalitede olmalı. Bu konuda ısrar ediyorum."

Dee-Ann Smith için en taze kalite mi? Son on yılını Yıllarca denizcilerin verdiği erzakla ve kendi başına ne bulabilirse onunla mı yaşayacaktı?

Lock, en iyi arkadaşının Ric'in her zaman arka cebinde taşıdığı küçük not defterine bir liste not etmesini izledi.

Ayı tartıştı. Arkadaşına Dee Ann'le hiç şansı olmadığını mı söyleyecekti yoksa Ric'in bunu kendi kendine öğrenmesine izin mi verecekti? Lock, Dee-Ann'in bir erkekle işi bittiğinde onu nasıl yüzüstü bıraktığını hatırlayarak irkildi. Hayır. Kötü bir fikirdi. Çok kötü bir fikir.

"Hey, Ric... bak, uh..."

Dee-Ann koridora geri döndüğünde iki adam da durup ona baktı.

"Buzdolabından biraz su almaya geldim." İki adam da ona bir şey söylemeyince, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ric bir adım öne çıktı. "Kaç çocuk istiyorsun?"

Lock, Ric'i saçından yakaladı ve geri çekerek ön kapıya çarptı. "Ah!"

Dee-Ann sırttı. "Neler oluyor, MacRyrie?" "Hiçbir şey."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını yere vuran Gwen, Blayne'e, "Ve bunu yapacağımızı söylemiştin... neden?" diye sordu.

Omuz silkti. "Çünkü bu yapılacak güzel bir şey."

"Ve utanma kavramın olmadığı için mi?"

"Hadi ama, Gwenie. Büyütülecek bir şey değil. Senden

hoşlanıyorlar." "Bunun benim için ne anlama geldiğinden

emin değilim."

"Bu görev için kimseye güvenmedikleri anlamına geliyor."

Gwen ayaklarının dibindeki nefes nefese kalmış, salya akıtan hayvanlara baktı.

"Buna inanmıyorum, Blayne. Senden bile. Bunu yapmamızın bir nedeni olmalı. Ve bugünkü iş ertelendiği için değil."

Elleri kalçalarında, tatlı Blayne odadan çıktı ve doğrudan, baba'sa-Navy-adam Blayne içeri girdi. "Ne? Benim kocaman sırtışım ve senin amansız caziben sayesinde mi burayı bu kadar iyi fiyata aldık sanıyorsun? Yapmak zorundaydık imtiyazlar."

"Yani köpeklerini mi gezdiriyoruz? Şimdi de su tesisatı ve köpek gezdirme servisi mi olduk?"

"Elimizden geldiğince onları gezdiriyoruz."

"Onlara seks, oral seks... bir şeyler teklif edemez miydiniz?" "Bu köpek gezdirmekten daha mı az aşağılayıcı?"

"Benim dünyamda."

"Gwen!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Ama eğer bunu yapacaksak, bundan bir çıkarımız da olabilir..."

"Peki burada ne yapıyorsun?"

Dee sıcak akçaağaç şurubu dolu kaseye uzandı. "Kuzenimin sürüsüne katılmayı düşünüyorum. Eğer havaya girersem."

"Onun şirketinde de mi çalışacaksın?"

"Onu bunu bilmem." Omuz silkti. "Sıkıştırılmış hissetmeyi sevmiyorum."

"Evet. Bunu hatırlıyorum."

Lock kolayca gülümsedi, tıpkı Dee onunla ilk tanıştığında ve o New Jersey'nin vahşi doğasından gelen acemi bir çaylakken yaptığı gibi. Dürüst olmak gerekirse, Dee eski arkadaşını nasıl bulacağını bilmiyordu. Birimde kalmak kolay bir şey değildi ve sorumlular sadece diğer ekip üyelerini değil, Kolordunun kendisini de korumak için Birimin ekip üyelerini dışarı çıkarmak zorundaydı. Birliğin

Görevler çok ağırdı ve bazen çok fazla olduğunda vardiyacılar "kırılıyordu" - aslında hastalığa yakalanmadan kudurmak için kullanılan gayri resmi bir terim. Yani, subay olmadığınız sürece en fazla on yıl çalışabilirdiniz.

Bazıları o kadar uzun bile sürmedi. Lock sürmedi. Bir gün gözleri ölü, ruhu daha da ölü Dee'ye bakıp "Annemin doğum gününü kaçırdım" demeden önce yedi yıl dayanabilmişti.

Otuz saat boyunca söylediği tek Şey buydu ve Dee en iyi arkadaşının gitme zamanının geldiğini biliyordu. Onu uyutmak zorunda kalacakları bir Şey yapmadan önce gitmeliydi. Ve Şimdi onu tekrar gördüğüne, onunla zaman geçirdiğine göre, üç yıl önce o gün doğru kararı verdiğini biliyordu... Lock MacRyrie'ye sadece Birim'den değil, Kolordu'dan da ayrılması gerektiğini söylediğinde. Bu hem ekibi hem de Lock için doğru bir karardı. Artık bundan emindi.

"Peki onun için çalışmazsan ne yapacaksın?" "Bazı

Şeylerle ilgili bazı izgilerim var."

"Bir Şeye ihtiyaın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, hayatım. Çok minnettarım. Yine de bir sorum var."

"Elbette."

Biraz eğildi ve "Bana bakmaya devam edecek mi?" diye sordu.

Van Holtz kurdu ona doğru baktığında gülümsedi. Garip, Van Holtz'ların kendini beğenmiş zengin çocuklarından başka bir Şey olmadıkları düŐüncesiyle yetiştirilmişti. Gerçi babası her zaman onların göründükleri kadar kolay ldrlemeyeceklerini de eklerdi.

"Ric'i görmezden geleceğiz, çünkü aklını kaçırmış. Geçici olarak, eminim."

"Bunu zaman zaman hepimizin yapması gerekir." Kurda göz kırttı ve kurt bir nefes verdi.

"Evlen-"

"Biliyorsun-" Lock kurda sert bir bakış atarak yüksek sesle "-um, sürü dedikodularının çoğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Kendim öğrenmedim ama bazı Şeyler duyuyorum. Neden?"

"McNelly Sürüsü hakkında bir Şey biliyor musun?"

Pastırmasını yavaşça çiğneyen Dee, "Şimdi neden bu konuyu açtın?" diye sordu.

"Kız arkadaşımın onlarla sorunları var ama anladığım kadarıyla o sürüyle geçmişte herhangi bir sorunu olmamış. Bu yüzden eski bir sorunun ortaya çıktığını düşünüyorum, anlıyor musun?"

Dee yeterince iyi biliyordu çünkü Smith'ler kin tutmayı çok severlerdi. Bu kadar korkulmalarının nedenlerinden biri de buydu, hiçbir şeyi unutmazlardı. Tabii ki o başka bir şeyle daha çok ilgileniyordu. "Daha önce konuştuğun şu kedi senin kız arkadaşın mı?"

Lock'un sırtışı büyüdü ve saf erkek memnuniyetini ortaya çıkardı. "Aynen öyle."

"Tamam o zaman. Kız arkadaşın kiminle bağlantılı?" Lock kaşlarını çatınca ekledi: "Adını söyledin ama soyadını söylemedin. bağlantılar."

"Oh. O bir O'Neill." "Bir

O'Neill mı?" Oh, Tanrım.

"Evet. Philly'den."

"Ve bir McNelly ile sorunları varmış?" "Evet."

Dee çatalını bıraktı ve arkadaşına odaklandı. "Annesi mi yoksa babası mı O'Neill?"

"Annesi. Roxy O'Neill."

Dee kahkahayı durduramadan içinden kahkaha döküldü ve sonra hiç duramadı.

"Ne? Bu kadar komik olan ne?"

Ama Dee cevap veremeyecek kadar çok gülüyordu.

"Nasıl davrandığına inanamıyorum, Blayne!" Gwen bağırdı, üç köpek Manhattan kaldırımını yırtarken tasmalarını sıkıca tutuyordu. "Sanki dolaplardan üzerime atlamaya, nerede olduğumu öğrenmek istemeye hakkı varmış gibi!"

"Kardeşinin nasıl olduğunu biliyorsun!" Blayne karşılık verdi. "O her zaman süper korumacı olmuştur! Daha iyisini bilemez!" Onu dört köpek çekiyordu ve Gwen'in umduğundan çok daha iyi gidiyordu.

Aslında... ikisi de öyleydi.

"Ve sonra Cumartesi günü ona yalan söyledim! Bir çocuk gibi! Neyim var benim böyle?"

"Hiçbir şey! Seni gafil avladı ve bunun için yaptı! Yalan söylediğine sevindim!"

Gwen de öyleydi. Tüm hayatının en iyi hafta sonunu geçirmesine neden olmuştu.

"Bilmek istediğim şey-" Gwen kaldırımındaki sert bir yere çarpıp neredeyse kışının üstüne düşecekken kısa bir çığlık attı ama kendini tuttu ve devam etti
"- Lock nereden bildi?"

"Neyi biliyordu?"

"Buraya geleceğimi söyledi. Hiç şaşırmadı. Kimse şaşırmadı! Hepsi bu kadar iyi yalancı olamaz."

"Uh... Jess'ti."

"Ne demek Jess'ti?"

"Bana Sissy'nin Mitch'in aklını kaçırdığını Smitty'ye şikayet etmek için aradığını söyledi. Smitty Jess'e söylemiş, o da Ric'i aramış."

"Neden?"

"Neden mi?"

"Evet. Neden?"

"Ric'in oraya gideceğini biliyor muydu?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor
musun?"

"Bak, kadın! Tek bildiğim Ric, Jess ve Lock'un iyi arkadaş oldukları." "Evet,"
diye mırıldandı Gwen. "Biliyorum."

"Kamyon!" Blayne neşeyle seslendikten sonra kendisi ve köpekleri bir
yükleme rıhtımına girmiş olan on sekiz tekerlekli bir kamyonun etrafında
kolayca manevra yaptı. Yükleme iskelesinin girişi kaldırımını kesiyordu ve
Gwen köpeklerin tasmalarını çekerek onları durdurmaya çalıştı.
Atın dizginini çeken filmler. Ne yazık ki işe yaramadı; köpekler gitmeye
devam etti. Ama neyse ki kaldırımdan caddeye çıktılar -Gwen'in tam bir
insan gibi çılgılık atmasına neden oldular- kamyonun etrafından dolaştılar ve
sonra tekrar kaldırıma çıktılar. Gwen kaldırımdan atladı, o kırk beş saniyelik
kâbus sırasında tüm çocukluk eğitimi aklına geldi. Elindeki köpekler Blayne
ve diğerlerinin arkasından ana caddeden sağa döndüler. Bu harika değil
miydi? Daha fazla insan onlara "yavaşla lan!" ya da "lanet kaldırımdan
çekil!" diye bağılıyor ya da bazıları Gwen'in annesini de içeren sayısız başka
öneride bulunuyordu.

Telefonu çaldı ve Gwen seslendi, "Telefon! Telefona bakmam lazım!"

"Tamam!" Blayne mutlu bir şekilde bağırarak karşılık verdi. Köpeklerini
kolayca durdurdu ve Gwen'in köpekleri de otomatik olarak onu takip etti.
Gwen, Blayne'in tam önünde durana kadar yuvarlanarak durdu.

Nefes nefese kalan Gwen arkadaşına, "Ne kadar sallanıyoruz?"

diye sordu. "Tanrılar gibi."

Gwen gülerek telefonuna cevap verdi. "Ben Gwen."

"Ben Lock."

Dudağını ısırdı ve Blayne'den uzaklaştı. "Selam. N'aber?"

"Hey. Bu sabah eski bir denizci arkadaşım geldi. Smith Pack'te-"

"O mu?"

"Evet. McNelly'den de bizim bilmediğimiz bir Pack dedikodusu olup olmadığını öğrenmek için bahsettim."

"Öyle mi?"

"Ve... uh..."

"Ne, Lock? Çıkar

ağzındaki baklayı." "Çok

kızacaksın."

Gwen omuz silkti. "Yine de söyle."

"Tamam, ama..."

"Ama ne, Lock?"

"Annenle ilgili."

Gwen telefonla konuşurken Blayne yedi köpeğin de tasmalarını tuttu. Çömeldi ve her birini severek onları okşadı. Hepsi çok sevimliydi. Her biri Kuznetsov Sürüsü'nün yıllar içinde kurtardığı itlerdi ve her biri mutlu, sağlıklı ve sevimliydi.

Tıpkı şu anda Gwen'in olduğu gibi. Elbette Mitch'e kızgındı ama kızgın olmadığı gün sayısı çok azdı. Ama bu... bu inanılmazdı. Gwen coşkulu, Gwen mutlu... Gwen memnun. Blayne tırnaklarını tişörtüne sürtmek istiyordu çünkü o kadar iyiydi. Gwen ve Lock'u tanıyordu. Onları birlikte gördüğü anda birbirleri için mükemmel olduklarını anlamıştı.

Daha da iyisi, herkesin yardım etme konusunda ne kadar harika olduğuydu! Bu kadar başarılı olacaklarını düşünmemişti ama vay canına. Her gün sevmeyi öğrendi

Kuznetsov Sürüsü'ne daha fazla. Ya Ric? Ne harika bir adam!

Mitch ise hâlâ bir sorundu ama Blayne'in elinde sürpriz bir koz vardı. Mesajlaşmayı bilen sinsi bir dişi kurt. Hayır, hayır. Gwen'e yalan söylememişti...resmi olarak. Bu daha çok arkadaşına yardım etmek için gerçeği çarpıtmakla ilgiliydi. Ve bu sorun değildi, değil mi? Elbette sorun değildi! Çünkü her şey bir araya geliyordu ve Blayne daha mutlu olamazdı!

Gerçekten, gün daha iyi olabilir miydi?

"Lanet olsun!" Gwen bağırdı, köpekler havladı ve Blayne fark etti. Görünüşe göre gün daha iyiye gitmeyecekti. "O kadın benim ölümüm olacak!"

Blayne "o kadının" sadece bir kadın olabileceğini biliyordu ve gerisini duymak istediğinden bile emin değildi.

23. BÖLÜM

Lock duşun kapandığını duyana kadar bekledi ve sonra ona bir fincan sıcak çay yaptı. Çay bardağıyla odaya girdiğinde, onu yatağının ortasında çıplak bir şekilde otururken buldu, dizleri yukarı kalkmış ve kolları onları sarmıştı. Adam kadının yanına oturdu ve ona çay ikram etti ama kadın başını salladı.

Yanına oturarak sessizce, "Gwen-" dedi.

"McNelly'nin kocasını becerdi!" diye bağırdı ve üst kattaki komşusunun süpürgeyle tavana vurmasına neden oldu. Ancak Gwen o kombine tıslama kükremesini serbest bıraktı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde vuruşlar durdu.

Lock yüzünü buruşturdu ve "Kurtlar gerçekten evlenmez," dedi. Öfke dolu altın gözler ona dikildi ve hemen düzeltti: "Demek istediğim şu, Çiftleştiklerini falan sanmıyorum. Kurtlar bu konuda büyüktür. Bunu çok ciddiye alırlar. Bence bu kavga daha çok 'Erkeğimi aldın' türünden bir şeydi. 'Eşimi aldın' dan ziyade. Ve sanki yıllar önce olmuş gibi. Sen doğmadan önce gibi."

"Ve herkes biliyor mu?"

"Herkes değil. Ric'in hiçbir fikri yoktu. Ve Dee-Ann-"

"Doğru. O-" parmaklarıyla tırnak işareti yaptı "'Denizci dostum'." "Öyle. Ve eğitmenlerimden biri. Ben başladığımda, biz-"

"Umurumda gibi mi görünüyor?"

"O...tamam." Bardağı kaldırdı. "ay?"

"Sıcak aydan nefret ederim."

"Pekâlâ." Bardağı yan masaya bıraktı.

"New York'un yeni bir başlangıç anlamına geldiğini sanırdım," dedi. "Ama Roxy O'Neill'in aptal kızıysan değil. Bana musallat olmaya kararlı bir kadın!"

"Gwen, sen aptal değilsin."

"Her neyse. Bir önemi yok. Değil mi? Çünkü ben bir O'Neill'ım ve O'Neill'lar böyle yapar. Başkalarının kocalarını becermek, vurulmak, boks maçlarını ayarlamak ve para için bir şeyleri ateşe vermek."

Lock gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bunları yapıyoruz çünkü biz O'Neill'ız ve O'Neill'lar böyle yapar. Ben de bunu kabul edebilirim. Senin de kabul etmen gerek. Çünkü sana göre ben senin kız arkadaşınım ve aynı zamanda bir O'Neill'ım - yani kendini aşağılanmaya hazırla!"

Lock nefesini bırakarak Gwen'i kollarının arasına aldı ve kucağında yan yatana, başı göğsüne yaslanana ve bacakları kalçalarından birinin üzerinde durana kadar hareket ettirdi. Onu tuttu ve elleri sırtında aşağı yukarı gezindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi hiç duymadığı kadar kızgındı.

"Sana iyi davranıyorum. İstesen de istemesen de."

Gwen karşı koymadı; bir anlamı varmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, adam onu tutarken orada oturdu. Adam cinsel bir harekette bulunmaya çalışmadı, ona sarılmaktan başka bir şey yapmadı. Adamın ne beklediği, ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gwen, göğsüne düşene kadar gözyaşlarını fark edemeyecek kadar kaynamakla meşguldü. Utancından gözyaşlarını çekmeye çalıştı ama Lock gitmesine izin vermedi.

Bunların üzüntü değil, hayal kırıklığı gözyaşları olduğunu anlayacak mıydı? Taptığı bir anneye sahip olduğu için yaşadığı hayal kırıklığı ama bir şekilde Denemeden ona işkence etmek mi?

Ve tüm bu şiddet ve kavga, zavallı Blayne, Roxy, Sharyn McNelly ve trajik bir şekilde Donna McNelly'nin babasını içeren eski bir kin yüzünden bir insan atışına dönüştü.

Ve işte Lock'la arasında bu şey, bu değerli, narin, inanılmaz şey vardı. Daha fazlasına dönüştüğünü görebildiği inanılmaz bir şey. Ama kendi annesi derbi rakiplerinin kurtlarını çivilemekle meşgulken, ızgara somon balığı ve şarap kadehi kızılıcak suyu eşliğinde entelektüel konuşmalara alışkın bir adamı elinde tutmayı nasıl umabilirdi? O kadar iyi bilinen bir olay ki, bir zamanlar Tennessee'ye kadar uzanan sıcak bir sohbet konusu olmuştu. A Mitch ve Sissy bir araya gelene kadar O'Neill'lar bu işe hiç gönüllü olmamıştı.

Yine de Lock ondan kaçmıyordu. Onu iş yerinden almış, dairesine götürmüş ve ona iğrenç bir çay yapmıştı. Şu anda bile ona sarılıyor, çıplak vücudunu okşuyor ve bunu cinsel değil, rahatlatıcı bir şekilde yapmayı başarıyordu. Ve her ne kadar ondan uzak durmaya çalışsa da, Gwen hayatının bu kısmını Lock'tan ayrı tutmaya çalışsa da, yapamadı. Lock buna izin vermezdi.

Gwen onun tişörtünü kavradı, onu itmesi gerektiğini biliyordu, onu bunların hiçbirine sürüklememesi gerektiğini biliyordu, ama sonunda yüzünü onun göğsüne gömdü ve ağladı. Daha fazla ağlayamayana kadar ağladı.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarına dair hiçbir fikri yoktu; ağlamayı bıraktıktan sonra bile bu şekilde kaldılar. Ama Gwen'in işi bittiğinde, bitmişti. Dik oturdu ama Lock'un kolları onun etrafında gevşek kaldı.

"Artık işim bitti."

"Tamam." Onun konuşmak ya da durumu psikanalize tabi tutmak istememesine bayılıyordu. Bundan nefret ediyordu.

"Ve annemin İşçi Bayramı hafta sonunda neler olduğunu öğrenmesine izin veremeyiz, yoksa aptalca bir şey yapar."

"Mitch'in-"

Elini sallayarak onun sözünü kesti. "Benim işime karışmakla o kadar meşgul ki, aklının ucundan bile geçmez."

"Tamam." Kızın saçlarını yanağından çekti. "Bu gece kalıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Eğer istersen-"

"Güzel." Lock onun alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi, daha iyi

hissetmek ister misin? Garip bir soru ama tamam. "Elbette."

"Gerçekten daha iyi hissetmek mi istiyorsun yoksa oturup debelenmeyi mi tercih ediyorsun?"

Kıkırdadı. "Hayır. Yuvarlanıp durmaktan bıktım." Ve gerçekten daha iyi hissetmek istiyordu. Elbette Lock'un burada olması bile kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Daha iyi hissetmene yardımcı olabilirim." Onu kucağından kaldırdı ve yatağa dikkatlice yerleştirdikten sonra hızla uzaklaştı.

Gwen, Lock'un giysilerini çıkarmasına pek şaşırmadı ama aldırmadı da.

Çıplak olan Lock yatağa geri döndü ve onun yanına uzandı. "Uzan." Kadın ona doğru uzandı ama adam başını salladı. "Hayır, hayır. Uzan. Benim yanıma."

Garip görünüyordu ama neyse.

"Şimdi... bacaklarını yukarı kaldır." Ne yaptığından emin değildim, Gwen bacaklarını yukarı kaldırdı. Gwen'in bacaklarının ne kadar uzun olduğu düşünöldüğönde iki çift bacağın havaya kalkmış olduğunu görmek biraz komikti. "Ve ellerini kullanarak... ayak parmaklarını tut."

Gwen bacaklarını indirdi ve doğrulup oturdu. "Ne yapmamı istiyorsun?" "Güven bana. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Hızla odayı gözden geçirdi. "Buralarda gizli kameranız falan yok mu?"

"Tabii ki yok."

"Bu internete falan düşmeyecek, değil mi? Eğer bu internete düşerse çok kızarım."

"Güven bana," dedi yine. Gwen ona baktığında ayak parmaklarıyla oynuyordu.

Gwen omuz silkerek Lock'un yanına uzandı, bacaklarını yukarı kaldırdı ve ayak parmaklarını tuttu.

"Sen de ileri geri yuvarlanabilirsin."

Pekâlâ o zaman.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu...uh...aslında...güzel bir şey."

"Biliyorum. Gerçekten sinirlendiğimde, depresyona girdiğimde, sıkıldığımda ya da... oynarken yapıyorum."

"Bunu her gün yapıyorsun, değil mi?"

"Bazen. Ayak parmağını tutmakta utanılacak bir şey yok. Ve bak! Kollarını çapraz yapıp ters ayak parmaklarını tutabilirsin."

"Asi."

"Ben sınırdan yaşıyorum, Gwen."

Gwen gülerek bacaklarını indirdi ve Lock'un yanına kıvrıldı. "Ne?"

Bu kadar komik olan ne?"

Sharyn McNelly kamyonetini alışveriş merkezine çekti ve kuaför salonunun önüne park etti.

İçeri girerken etrafına bakmaya zahmet etmedi. Son iki yıldır, iki haftada bir kapanıştan hemen önce bu kuaför salonuna geliyordu. Sahipleri kediye ama diğer yerlerden daha ucuzdular ve hızlı çalışıyorlardı. Sandalyeye çöktü ve çantasını açıp telefonunu attı.

"Her zamankinden, Ling," dedi stilistine. "Ve çabuk ol, bu gece sokağın aşağısındaki barda biriyle buluşacağım."

Konuşkan stilist nadir görülen bir sessizlik anı yaşadı ve sonra, "Dostum, şişmanlamışsın."

Sharyn'in kafası yukarı kalktı, öfkesi vücudunda kükrerken dişleri anında uzadı. "Sen."

Roxy O'Neill, Sharyn'in başının arkasını kavrayıp stilistin aletlerinin bulunduğu masaya çarpmadan saniyeler önce aynada ona sırtıttı.

Roxy etrafından dolanırken Sharyn sersemlemiş bir halde sandalyede geriye düştü. "Kızımın peşinden mi gittin? Bunun sorun olmayacağını düşündüren neydi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, sürtük."

Sharyn'in başı yine önündeki küçük masaya çarptı. "Allah kahretsin!"

"Bebeğim benim. Gerçekten bunu yanına bırakacağımı mı sandın?"

Başını tutup nefes nefese kalan Sharyn kediye izledi. "Oradaydı. Uygun bir zamandı. Ve sana hâlâ borçluyum."

"Şaka mı yapıyorsun? O salak yüzünden mi yaptın?" Roxy eğildi ve Sharyn'in gözlerinin içine baktı. "Ligdeki herkesi becerdi, tatlım. Ve aslında onu beceren Marie'ydi. Ben sadece ona oral seks yaptım."

Sharyn ellerini Roxy'nin boğazına doladı ve yere yığıldılar ama kedi yalnız değildi, kız kardeşleri Sharyn'in kollarından tutup çekerek onu yerde sürüklediler.

Roxy ayağa kalktı ve altın sarısı saçlarını salladı. "Sharyn'le ilgili bir şey var. Bilmen gereken O'Neill'lar, köpekçik. Melez ya da tam kan. Siyah saçlı ya da altın rengi, biz her zaman kendimizinkini koruruz."

Sharyn mücadele etse de kediler onu kolayca sandalyeye çekti ve orada tuttu.

Roxy ona gülümsedi. "Bir şey daha var. Saçını yapan aslanlarsa asla bir aslanla tartışmaya girme."

"Ve bilginiz olsun," diye araya girdi Marie. "Onun ve kız kardeşlerinin Asya aslanı olması adının Ling olduğu anlamına gelmiyor."

"Aslında Tracey. Ve bakın!" Roxy makasları havaya kaldırdı. "Ekipmanlarını kullanmama izin veriyor. Bakalım saç dediğin şu dağınıklığı düzeltebilecek miyiz?"

Marie, Sharyn'in omzunu sıvazladı. "Biliyor musun tatlım, saç kremi? O senin arkadaşın."

Gwen Lock'un tişörtlerinden birini çekti ve dizlerini geçince güldü. Lock yatağından ona sıırttı. Yalnız beyaz çarşafı beline kadar çekmişti ama bir bacağı açık ve yukarı kalkıktı. Erkek vücudundan her zaman hoşlanmıştı ama...

Yumuşakça iç çekti. Tüm o sert kaslar, hem de çok fazla. Ve son üç saatini onun her santiminin tadını çıkararak geçirmişti. Sırt üstü yuvarlanıp ayak parmaklarıyla oynayan şapşal bir ayıdan, vücudunu çalıştıran, inanamayacağı kadar seksi bir Jersey boz ayısına dönüşmesi onu şaşkına çevirmişti. aşk tanrısı gibi.

"Muuumu giymiş gibi görünüyorsun," diye şaka yaptı.

"Peki ya bir muu-muu giyiyor olsaydım?" Gwen ellerini kalçalarına koyarak sordu. "O zaman ne olacak?"

"Gwen, ne kadar büyüdüğün umurumda değil, benim yanımda asla muuumu giymeyeceksin. Ama... istediğin zaman benim gömleklerimden birini giymekte özgürsün."

Bazen ona bakma şekli... sevimli ve sevecen değildi, bu kesindi. Ve bu ona kendini daha önce hiç olmadığı kadar seksi hissettiriyordu. "O beni arayıp paniklemeden önce ben Blayne'i arayacağım. Eğitim seansımızı bu öğleden sonra biraz aniden."

"Tamam. Yiyecek bir şeyler bulurum."

"Kulağa hoş geliyor. Uzun sürmez." Kapıya doğru yöneldi ama önce bir bozkurt homurdanması, ardından da sadece dil tıkırtısı olarak tanımlayabileceği bir ses duydu. Onunla yüzleşti. "Evet?"

"Bir öpücük istiyorum."

Gwen başını salladı. "Uh-uh."

"Neden olmasın?"

"Bana o masum ayı bakışını atma. Seni öpmeye başlarım ve asla yemek yiyemeyiz ve asla Blayne'i arayamam ve sonra çılgın Blayne bizi tüm yanlış yerlerde izlemeye çalışırken açlıktan ölürüz." Kapıyı işaret etti. "O yüzden ben oraya gidiyorum, sen de bize yemek getireceksin."

"Küçük bir öpücük bile mi?"

"Kes şunu." Tekrar kapıya doğru ilerledi ama kapıdan geçmeden önce durakladı. "Ve mırıldanmayı da kes."

"Mırıldandığımı bilmiyordum."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bunu uyurken de yapıyorsun."

"Ve uykunda mırıldanıyorsun."

Normalde yapmazdı. Tabii son birkaç gecedir Lock'un yatağında çok mırıldanıyordu.

Yatak odasından çıkan Gwen telefonunu kaptı ve Blayne'i hızlıca aradı. Blayne cevap verdiğinde Lock'un kanepesine yüzüstü düştü.

"Chello?"

Gwen gülümsedi. "Sesin iyi geliyor."

"Öyleyim! Cherry seninle antrenman yaptığımdan beri çok daha iyi olduğumu söylüyor. Herkes gerçekten çok mutlu. Çok teşekkürler, Gwenie."

"Her zaman, Blayne. Bunu

biliyorsun." "Şey... madem bahsettin-"

"Takıma katılmayacağım, Blayne," diye araya girdi Gwen, bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyordu.

"Ama seni çok seviyorlar."

Lock kanepenin karşısındaki büyük kral koltuğuna oturdu. Boxer giymişti ve bir kavanozdan kaşıkla bal yiyordu.

"Bu gerçekten çok tatlı, ama-"

"Bunu düşünmeyecek misin?"

"Hayır."

Gwen Lock'a baktı ve onun kaşığı sağ elinden çıkarmaya çalışmasını izledi. Bu işe yaramayınca, sol elini kullanarak kaşığı çekip aldı ve sonra da diğer elini kullanarak kaşıktan kurtulmaya çalıştı. Adam sinirli olmaktan çok eğlenmiş görüldüğü için bir şey söylemeye zahmet etmedi.

"Neden olmasın?" Blayne sordu.

"Kaltak olmaya çalışmıyorum."

"Biliyorum."

"Ben sadece... yapamam."

"Tamam. Anlıyorum. Ama bu ruhen takım arkadaşı olamayacağın anlamına gelmez!"

Sadece Blayne. "Peki, tamam. Ruhen takım arkadaşı olacağım." "Yaşasın!"

Lock kaşığı elinden almak için ağzını kullandı, sonra iki elinin de baldan yapış yapış olduğunu ve kaşığı koyacak bir yer bulamadığını fark etti. Birkaç saniye ellerine baktı, omuz silkti ve sonra kaşığı havada salladı, geri geldiğinde ağzıyla yakaladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Gwen, "tam bir şapşal."

"Ha?"

Kanepenin minderine odaklanan Gwen, Blayne'e "Hiçbir şey" dedi.

"Tamam." Blayne bir an durakladı ve sonra sordu: "Peki... otele misin?"

Blayne Thorpe. Bariz Kız. "Hayır, Blayne."

"Neredesin o zaman?"

"Kapatıyorum, Blayne." "Gwen-"

"Blayne, bu yoldan gitmeyeceğiz." "Bana

şunu söyle... mutlu musun?"

"Yani şu anda mı?"

"Evet, Bayan Specific. şu anda."

Lock şimdi bir yandan ayak parmaklarına bakıyor, bir yandan da yapışkan kaşığı bal yemek için kullanıyordu. İki dakika sonra yapışkan parmaklarını kullanarak ayak parmaklarıyla oynuyor olacaktı.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi Blayne. "Öyleyim."

Gwen telefonu kapattı ve "Yemek almaya gittiğini sanıyordum?" diye sordu.

Kaşığı yalayan Lock, "Aklım başka yerdeydi," diye itiraf etti. Gwen gülerek yüzünü kanepeye gömdü.

Blayne telefonunu bıraktı, dikkatle masaya baktı ve şöyle dedi: "Hain planım neredeyse tamamlandı. Ve yakında, hayal edebileceğim her şey gerçekleşecek."

Babası okuma gözlüğünün üstünden ona baktı. "Her zaman annen kadar tuhaf olmak zorunda mısın?"

"Anneme tapardın. Bana öyle söyledin. Ben de senin küçük prensesinim." Blayne sırtıttı ve babası bir kahkaha attı ama her zaman yaptığı gibi kısa kesti.

"Peki küçük prensesimin kedi arkadaşına bir ayı alma planında sırada ne var? Gerçi kim neden bir ayı ister ki..." diye homurdanarak bitirdi.

"Neredeyse geldik baba, ama... henüz gelmedik."

"Bu hiç mantıklı değildi. Bana mantıklı gelmemesi konusunda sana daha önce ne demiştim? Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"şimdiye kadar buna alışmış olman gerektiğini de biliyorum." Babasının dudağı kıvrıldı ve Blayne hemen tehdit etti, "Eğer hırlarsan, ağlamaya başlarım."

"Lütfen yapma." Sandalyede arkasına yaslandı ve "Tamam. Sana ne öğrettiğimi unutma."

"Bıçak dövüşü ve hayvan derisi yüzmek hakkında mı?"

"Hayır. Gerçi bu iyi bir bilgi. Ben finali görmekten bahsediyorum. ne istediğinizi ve şu anda nerede olduğunuzu görmek. Oradan da son adımı belirlersiniz. Ve şunu aklınızdan çıkarmayın ki yırtıcılar."

Blayne bir an düşündükten sonra, "Ona sahip çıkması gerekiyor," dedi.

"Sahip çıktığını sanıyordum."

"O kardeşineydi. Mitch'i kızdıracağını düşünse Cengiz Han'ı sahiplenirdi. Lock'a tüm dünyanın önünde sahip çıkması gerekiyor. Ya da en azından benim. Bu son engel."

Babası Navy Times'ın kopyasını eline aldı. "Ve bir kedi için, Blayne, bu en zor engel olacak."

"Biliyorum baba." Cep telefonunu eline aldı. "İşte bu yüzden arkadaşlara ihtiyacın var."

24. BÖLÜM

Lock'un yüzünün önünde bir zarf belirdi, ön yüzünde gümüşle kabartılmış ismi yazıyordu ve cevabı anında geldi: "Bu hayatta olmaz."

"Gitmek zorundasın," dedi Ric, Lock'un masasına yaslanarak, masanın üzerindeki tüm kâğıtları, CD'leri, DVD'leri, sabit diskleri ve küçük aletleri görmezden gelerek. "Eğer gitmezsen, seni temin ederim gözyaşlarına boğulacaksın. Bununla başa çıkamayacağını biliyorsun."

"Aptal bir kostüm giyip etrafta caka satmayacağım-" "Çoktan konuştuk ve sen paçayı kurtardın."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunu yazılı olarak aldın mı?"

"Kostümlü bir parti için mi?"

"Sadece bir kostüm partisi değil. Vahşi köpek kostüm partisi. Bu da bir kostüm, bol miktarda çikolata ve Yüzüklerin Efendisi filmleri hakkında insanlık dışı bir bilgi birikimi demek."

"Bunu neden benimle tartışıyorsun?" Ric gülerek sordu. "Eğer hayır derssen, sen kabul edene kadar buraya gelip hıçkırma hıçkırma ağlayacağını söylediydin bile."

"Neden? Geçen yılki partiye gelmemem umurunda bile değildi."

"O geçen seneydi. Bu yıl değil. Bu yıl seni istiyor. Hıçkıran, ağlayan bir vahşi köpeği geri çevirdiğini daha görmedim."

Çünkü yapamazdı! Zayıflığı onu hasta ediyordu.

"Bunu düşüneceğim."

Ric gülümsedi. "Elbette düşüneceksin. Ve sonra yine de evet diyeceksin." Ric etrafına bakındı. "Peki... burada yalnız mısın?"

Lock sanayi tipi ofis koltuğunda arkasına yaslandı. "Keşke Gwen ve benim hakkımda meraklı olmak istediğine inanabilseydim. Ama öyle değil. Dee-Ann hakkında soruyorsun."

"Peki, burada mı değil mi?"

"Burada değil. Yerinizde olsam onu bulmaya çalışmazdım."

"Neden?"

"Çünkü Dee söz konusu olduğunda, nereye gittiğini ya da neyin peşinde olduğunu bilmemen daha iyi. Daha sonra yetkililere yalan söylemek zorunda kalırsın."

"Oh. Pekala o zaman."

Smitty bilgisayar monitöründen uzaklaşıp masasının üzerinde duran büyük ayaklarına baktı. Arkasına yaslanıp parmaklarını birbirine geçirdi ve karnının üzerine koydu.

"Bakın kim koca toynaklarını masamın üzerine koymuş." "Sana da iyi günler Bobby Ray."

"Hangi cehennemdeydin, Dee-Ann?"

"Geç kalabileceğim bir programım olduğunu bilmiyordum." "Birkaç ay önce burada olacağını sanıyordum."

"Sana bunu düşüneneğimi söylemiştim."

"Peki neden bana geçen hafta şehre geldiğini söylemedin?"

Dee gülümsedi. Annesinin sıcak, güzel gülümsemesine sahipti ama gözleri babasınıninkiler gibiydi. Bedenini paylaştığı kurt gibi gözleri vardı. Smitty kurda dönüştüğünde aynı gözlere sahip olsa da, Dee ve Eggie'ninkiler ister insan ister kurt olsunlar hiç değişmemiş gibiydi. Hep tetikte kaldılar. Soğuk.

Kuzenini seviyordu ama Smitty ona asla karşı gelemezdi. Çünkü büyüdükçe babasına daha çok benziyordu. Aynı derecede tehlikeli, aynı derecede ölümcül.

"Kasabada olduğumu nereden duydun?" Onu yakından izleyerek sordu.

"Bir Van Holtz kuzenlerimden birinin kasabada olduğunu söyledi. Bana isim vermedi ama sen olduğunu düşündüm."

Bir an için onu inceledi. "Gitmemi mi istiyorsun?" "Hayır,

hayatım. Seni sürünün bir parçası olarak istiyorum."

"Kendimi sıkıştırılmış hissetmekten hoşlanmıyorum."

Smitty gülümsemek zorunda kaldı. "Babamın bana her zaman öğrettiği tek şey Eggie Smith'e ya da Eggie Smith'in kızına asla yüz vermemem gerektiği idi. Sürüye basit şartlarla katılırsın. Senin için her zaman buradayız ve sana ihtiyacım olduğunda bizim için orada."

Dee-Ann başını salladı. "Bana birkaç gün ver." "Nasıl istersen."

Dee-Ann uzun bacaklarını Smitty'nin masasından sıyırdı ve ayağa kalktı.

"Ve bu hafta sonu bir parti var. İstersen gelebilirsin."

"Bunu düşüneceğim." Kapıya doğru yürüdü ve durdu. "Hangi Van Holtz sana şehirde olduğumu söyledi?"

Smitty tekrar monitörüne baktı, Jessie Ann'den gelen ve saçma bir konu başlığı olan e-posta onu gülümsetti. "Uh... genç olanlardan biri. Ric? Ulrich mi? O bir arkadaş-"

Boş kapı aralığına bakan Smitty bir nefes verdi. Kuzeninin canı her istediğinde bunu nasıl yaptığını asla bilemeyecekti.

Gwen ofisinin kapısını açtı ve içeri adım attı. Ancak beş on birlik bir kurt köpeği tarafından duvara geri çarptı.

"Paaaaaarrrrrrrtttttyyyyy!"

Pek de havasında olmayan Gwen, "Ne?" diye tersledi. "Parti!

Parti! Parti! Parti!"

"Ben hiçbir partiye gitmiyorum." Gwen, Blayne'i iterek ofisine doğru yöneldi ama saçlarından tutularak geri çekildi ve önünde kalın bir zarf tutuldu.

"Parti! Parti! Parti!"

"Şunu söylemeyi keser misin!" Gwen zarfı onun elinden kaptı. Her ikisinin de adı ön yüzündeydi, harfler kabarıktı, kâğıt kalın ve kaliteliydi. Gwen zarfı açarak içindeki kartı çıkardı.

Yüzyılın en kana susamış partisine şiddetle davetlisiniz.
Bilinen dünyanın en korkunç, en ürkütücü veya en dehşet verici şeytanı gibi giyinin ve benzer düşünen diğer dehşetlerle gece boyunca dans edin.
Kostümler zorunludur. İçkiler bedava. Ve çikolata! Çikolata! Çikolata!

-Kuznetsovlar

"Normal olmak onlar için gerçekten zor mu?"

Blayne davetiyeyi ondan çekip aldı. "Biz gidiyoruz."

Yine Blayne'i iterek geçen Gwen, en azından bu sefer ofise girmeyi başardı.
"Sen gidiyorsun. Ben gitmiyorum."

"Neden gitmiyorsun?"

"Havamda değilim." Neden bir grup aptal köpekle birlikte aptal bir Cadılar Bayramı partisine gitsin ki? Hayatı çok kısaydı ve her geçen gün daha da kısalıyordu. Elinden gelse bir dakikasını bile canı sıkılarak geçirmeyi planlamıyordu. "Ama git. İyi vakit geçirin."

Gwen sırt çantasının kayışlarını çıkardı ve yılan çiftliğine gitmeden önce oturup evrak işlerini toparlamak için sandalyesini çekiyordu ki Blayne araya girdi, "Annen gidiyor."

Gwen olduğu yerde donakaldı. "Ne?"

Blayne omuz silkti. "Davet edildi ve nasıl olduğunu biliyorsun-"

"Kahretsin!" Gwen sandalyesine yığıldı. Artık gitmesi gerekiyordu. Annesi yırtıcı hayvanlarla dolu bir partide ve açık bir barda... Gwen kadının verebileceği zararı düşünmeye bile dayanamıyordu. Ve bu zarar Lock'un tüm arkadaşlarının etrafında olacaktı.

"Eğer gerçekten gitmeyeceksen, bana şimdi haber ver çünkü R.S.V.'ye gitmem gerekiyor."
_"

"Orada olacağım," diye hırladı Gwen, sanki bir şey arıyormuş gibi çekmeceleri açtı ama aslında sadece onları tekrar kapatabilmek içindi.

"Tamam."

Blayne koridora çıktı ve lobide dolaşan insanların ofislerini görmesini engelleyen büyük sütunun etrafından dolaştı. Jess resepsiyonist Mindy ile birlikte ön masada duruyordu. Blayne'i görünce Jess onunla yüzleşti.

Blayne Jess'e bir başparmak işareti yaptı, sonra sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

Jess elini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağı daire şeklindeydi, diğer üç parmağı havadaydı ve Lock'un... yani... bir kilit olduğunu bildiriyordu.

Birbirlerine aptal aptal sırtttılar ve Blayne ofise geri döndü. Daha kapıyı açmıştı ki Gwen'in "İnşaat alanındaki makbuzlar nerede lan?" diye kükrediğini duydu.

Annesine bakıcılık yapma görevi söz konusu olduğunda, Gwen her şey bitene kadar sadece tek bir ses seviyesine sahip olacaktı. Neyse ki Blayne sadece Cumartesi gecesine kadar buna katlanmak zorunda kalmıştı.

Jay Ross kız arkadaşının arabasına uzandı ve anahtarları kontaktan çekti. Arabanın kapısı hızla açılıp Donna tökezleyerek dışarı fırlayınca hızla uzaklaştı. Zil zurna sarhoş olabilirdi ama bu onu daha az güçlü yapmıyordu.

"Ver şu lanet anahtarlarımı!" Normalde verirdi, böyle olduğunda onunla uğraşacak havada değildi ama aklında başka bir şey vardı. Zamanlama mükemmeldi.

Anahtarları kızın başının üzerinde tuttu. "Tamam, annen suratına bir tane patlattı -" yine -" ama bunun asıl suçlusu olan kişiyle nasıl ödeşeceğime dair daha iyi bir fikrim varken neden hışımla çekip gidiyorsun?"

Anahtarlarına ulaşmaya çalışarak, "Philly'ye bütün bir Pride ile uğraşmaya gitmiyorum. Aptal değilim." Bundan o kadar emin değildi ama kız çok iyi sakso çekiordu, bu yüzden onun büyük kusurlarını görmezden gelmeye hazırды.

"Anneye zarar vermek istiyorsan... çocuğa zarar verirsin."

Donna yavaşça kollarını indirdi ve içtiği Jack Daniel's yüzünden oldukça camsı olmasına rağmen şişmemiş olan gözünden ona baktı. "Neden bahsediyorsun sen? Onu dövmekten mi? Onu zaten yaptık."

"Hayır. Ben biraz daha kalıcı bir şeyden bahsediyorum."

Ondan uzaklaştı. Donna onun para için ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranmaya çalıştı ama biliyordu. Hepsi biliyordu, sadece bilmiyormuş gibi davranmayı seviyorlardı.

"İkisi de mi?" diye sordu sonunda, artık sesi sarhoş gibi çıkmıyordu.

"Evet. İkisi de." Parayı neredeyse ellerinde hissedebiliyordu. Ve Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Jay kollarını onun omuzlarına doladı ve kulağına sokuldu. "Güven bana bebeğim. İkisi de hak ettiklerini alacaklar."

"Nasıl? O sürtük aptal değil. Onu arayıp bizimle bir yerde buluşmasını söyleyecek halimiz yok."

"Farklı düşünmeye başlamalısın, bebeğim. Biraz daha insani düşünmeye başlamalısın."

Bunun üzerine Donna'nın dudağı biraz yukarı kalktı ama sonra "Ne zaman?" diye sordu. Gülümsedi, zihni çoktan dönmeye başlamıştı.

"Yakında. Çok yakında."

Ona karşı kendini harika hissediyordu, terli ve yumuşaktı, yorgun vücudu onunkine baskı yapıyordu. Elini omurgasından aşağıya ve kıcının kıvrımına doğru sürükledi.

"Pençelerini kullan," diye mırıldandı, daha da sokularak.

O da öyle yaptı, pençelerini dikkatlice sırtından aşağıya ve tekrar yukarıya doğru sürükledi. Mutfakta yerde yatarlarken pençeleri sırtını okşarken bu şekilde uykuya daldığını fark edip etmediğini bilmiyordu.

Onunla antrenman sahasında buluştuktan sonra eve yeni gelmişlerdi ve adam onu sokağın aşağısındaki lokantaya götürmüştü. Akşam yemeğini yemişlerdi ama tatlıyı evde yemeye karar vermişlerdi. Dondurmaya doğru gidiyordu. Kollarını arkadan beline doladığında dondurucusunu açmıştı. Beş saniyeden kısa bir süre içinde kot pantolonunun fermuarını açmış ve elini boxer külotunun içine sokmuştu. Ondan sonra kıyafetleri uçtu ve mutfak zeminini taciz ettiler.

Başını adamın göğsünden kaldırmadan önce sadece yirmi dakika uyudu, odanın etrafına bakarken güzel gözleri kırpışıyordu.

"Dondurma?" diye sordu.

"Dondurucuda. Ben

getiririm."

"Hayır. Ben alırım." Avuçlarını onun göğsüne koyarak ayağa kalktı ve başını kaşıdı. Sonra gerindi, kollarını başının üstüne kaldırdı, göğsünü dışarı itti. Lock yeniden sertleşti ve ona doğru uzandı.

"Dondurma," diye ısrar etti, onun kavrayan ellerini iterek. "Ve surat asma," diye emretti ayağa kalkıp dondurucuya doğru yürümeden önce.

Gwen, Lock'un dondurucusuna baktı. Adam her gün ne kadar dondurma yiyordu? En üstteki üç raf, pahalı markalardan ucuz market markalarına kadar her çeşit dondurmaya doluydu. Mümkün olan her çeşidi vardı.

Gwen kapıyı açık tutarken Lock'a ne çeşit istediğini sormak için döndü ama adam bacaklarını havaya kaldırmış, elleriyle ayak parmaklarını kavramıştı.

"Eğleniyor musun?"

Sırıttı ve başını

salladı.

Gerçekten bu kadar sevimli olmak zorunda mıydı? Bu onun için

gerçekten adil miydi? "Hangi dondurmayı istersin?"

"Kuru üzümlü."

Dondurucuya bir göz attı. "Belirli bir marka var mı? Burada on tane kadar kuru üzüm var."

"Fark etmez."

Ön taraftaki kuru üzümlü romu aldı ve kendisi için tereyağlı ceviz bulana kadar etrafı karıştırdı.

"Kaşıklar neredeydi?"

"İkinci çekmecedeydi..." tek ayağıyla işaret etti "...solda." "Bu bir erkeğin kendini koyacağı çekici bir pozisyon değil."

Güldü ve parmak kapmaca ya da her ne diyorsa onu oynamaya geri döndü.

Elinde dondurma, kaşıklar ve kâğıt havlular olan Gwen, Lock'a doğru yürüdü ve yere oturdu.

"İstersen oturma odasına geçebiliriz."

"Hayır." Romlu kuru üzümün üstünü çıkardı ve kaşığı içine soktu.

"Mutfağında çıplak oturmaktan sapıkça bir zevk alıyorum, halalarım buna asla izin vermezdi çünkü 'Bu çok iğrenç'. O yüzden bunun tadını çıkarmak istiyorum." Lock oturdu, sırtını kalın ahşap kahvaltı masasının ayağına dayadı. Ama dondurmayı ondan almak yerine, önce bacaklarının arasına oturana kadar onu kendine çekti.

"Rahat mısın?"

Şaşırtıcı bir şekilde öyleydi. Adamın kalın aletinin sırtına kurşun bir boru gibi bastırmasından hoşlanacağını kim bilebilirdi? "Evet."

Uzun kollarını onun etrafına dolayarak dondurmasını aldı ve Gwen'in soğuk kapla ona dokunmasından endişe etmesine gerek kalmadan kartondan kaşık kaşık aldı. Bacakları o kadar uzundu ki, ayak parmakları yemek odasına açılan sallanan kapıyı itip duruyordu. Onun yanında kendini tamamen cüce hissediyordu.

Dondurmasından birkaç kaşık yedikten sonra nihayet sormak zorunda kaldı: "Cüssen seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Herkesin benim bedenimden rahatsız olmasından rahatsızım." Kaşığı tereyağlı cevzine daldırdı ve arkasında sinir bozucu bir şekilde romlu kuru üzüm kalıntısı bıraktı. "İnsan 'Vay anasını, şu adamın cüssesine bak' lafını ancak bir süre sonra duyabiliyor."

Gwen kuru üzümleri kazıyıp kâğıt havluya döktükten sonra, "Blayne ve ben Cumartesi günü bir partiye davet edildik," dedi.

"Bu Cadılar Bayramı."

Bu ifadenin devamını bekliyordu ama devamı gelecek gibi görünmüyordu. "Evet. Cadılar Bayramı."

Adamın kaşığı dondurmayı bir kez daha yemek için içeri girdi ve kadın kabı hareket ettirdi. "En azından kaşığı daha iyi temizle." Yüzünü buruşturdu. "Kuru üzümlü romdan nefret ediyorum."

"Kafir."

"Sanki bana daha önce hiç böyle denmemiş gibi." Hem de gerçek Tanrı adamları tarafından.

Dondurmasından bir kaşık daha aldı ve Lock'a uzattı. Lock gülümseyerek kaşığı temizledi ve Gwen de bir kaşık aldı. "Her neyse, parti." Boğazını temizledi. "İstersek Blayne ve ben yanımızda birini getirebiliriz, sen de benimle gelmek ister misin diye sorayım dedim. Yine de seni uyarmalıyım ki annem de geliyor ve büyük olasılıkla gecenin büyük bir bölümünü onun başkalarını sarhoş etmesini engelleyerek geçireceğim, böylece sabah pişman olacakları şeyler yapmalarını sağlayın."

"Cumartesi günü atölyemde çalışıyor olacağım."

"Oh. Doğru. Sorun değil. Yani, sadece bir-"

"Sorun olmazsa seninle orada buluşuruz. Ric beni limuziniyle alacak." Bir lokma daha dondurma yuttu. "Daha sonra bu gece yaptığımız gibi eve birlikte gelebiliriz."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Bir kaşık dolusu daha dondurma aldı ama yemedi, bunun yerine kaşığı kabına geri koydu. "Zaten gidiyor muydun?"

"Evet."

"Partilerden nefret edersin."

"Biliyorum. Ama Jess beni gözyaşlarıyla tehdit etti. Ya gidecektim ya da ağlamasına katlanacaktım. Ağlamasından nefret ediyorum."

"Doğru." Gwen kaşığı aldı ama dondurmanın içine geri soktu. "Peki ona olan bağlılığın nedir?"

"Jess benim arkadaşım," diye açıkladı yemeye devam ederken.

"Ve?"

"Ve ne?"

"Onunla falan mı çıktın?" "Jess

mi?"

"Evet. Jess. Hani şu ağlamaklı gözleri olan ve sana aşırı derecede yapışan. Şu Jess."

"Onun bana yapışkan bir tutumu yok." "Yani

sana köprüden atlamayı söylese...?"

"Köprüden ne için atlamamı istediğine bağlı." Omzunun üzerinden ayıya bakarak, "Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Bak, eğer canı sıkıldığı ve Atlantik'te acı içinde ölüp ölmeyeceğimi görmek istediği için köprüden atlamamı istediye, hayır, atlamazdım. Yavrularından biri düşmüş olsaydı ya da Jess veya sürüsünden biri olsaydı, elbette içeri girer ve onları kurtarmaya çalışırdım. Çünkü o Jess."

"Aman Tanrım," diye ağzından kaçırdı Gwen, bunu daha önce göremediği için kendini inanılmaz derecede aptal hissediyordu. "Ona aşıksın."

Lock kafasını kaldırdı, kaşık ağzından lolipop gibi sarkıyordu. "Ne?"

"Beni duydun!" Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu belinden kavrayıp göğsüne yasladı. "Neden ona aşık olduğunu kabul etmiyorsun?" diye sordu adam gitmesine izin vermeyince.

"Çünkü ona aşık değilim." "Saçmalık."

"Gwen..." Kaşığı ağzından çıkarıp dondurmasından arta kalana soktu, kızın kabını tuttu ve ikisini de bir kenara koydu. Sonra onu çevirdi ve doğrudan birbirlerine bakabilmeleri için kucağına aldı.

"Jess'i seviyorum," dedi. "Ama ben ona aşık değilim." "O zaman-"

"Bitirmeme izin verin, çünkü bu anlatması kolay bir hikâye değil." Bir nefes aldı ve devam etti. "Kimse benimle konuşmazken Jess benimle konuştu. Kimse bana iş vermezken o bana iş verdi. Ona sadakatle bağlıyım."

"Deniz Kuvvetleri'nden yeni mezun olmuşsun, üniversite eğitimi almışsın ve iş bulmakta zorlanıyor musun?" Sesindeki inançsızlığı bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Deniz Kuvvetleri'nden yeni ayrılmamıştım, Gwen. Birlikten yeni ayrılmıştım."

Öfkeyle unutmuştu ama arada bir fark olduğunu biliyordu. Büyük bir fark. "Doğru."

"Birimde olmak için özellikle seçildim. Tüm eğitimim boyunca, her yıl... hep Birim'deydim. Sekiz yılın sonunda önemli bir ikramiye ve bir yıllık zorunlu, haftada beş kez terapi ile onurlu bir şekilde terhis edildim."

Haftada beş kez mi?

"Jess'le ofisinin yakınındaki bir kafede tanıştım. Annemin dizüstü bilgisayarını kullanarak hizmet kayıtlarıma girmeye çalışıyordum, böylece beni neden işten çıkardıklarını öğrenebilecektim. O zamanlar beni neden olmam gerekenden iki yıl önce eve gönderdikleriyle yüzleşmeye hazır değildim ama nedenini biliyordum. Herkes nedenini biliyordu.

Her neyse, yaklaşık on haftadır tıraş olmamıştım. Terhis olduğumdan beri saçımı kestirmemiştim. Hâlâ üniformamı giyiyordum... Kesinlikle bir binanın çatısına çıkıp bir şeyler toplamaya başlayacak bir adam gibi görünüyordum. bir tüfekte insanları öldürüyordu. Orada oturmuş, yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey yapıyordum ve kafamı kaldırdığımda -" omuz silkti "- o orada duruyordu. Elinde iki büyük fincan kahve vardı. Bana bakıyordu. Kaçmasını bekledim. Boz ayı korkusundan değilse bile, en azından benim pis kokumdan - çünkü duş almayalı birkaç gün olmuştu. Ama kaçmadı."

"Ne yaptı peki?"

Gülümsemesi sıcaktı ve Gwen yine o kıskançlık acısını hissetti. Bunu hissetmekten, hatta böyle bir duyguya sahip olduğunu bilmekten nefret ediyordu. "Bana o kahve fincanlarından birini ve altı ballı çöreği uzattı, yanıma oturdu ve... ve benimle konuştu. Ne kadar sürdüğünü ya da ne söylediğini hatırlamıyorum bile. Ve başlangıçta konuşmanın çoğunu o yaptı. Yine de bir hafta boyunca, aynı saatte aynı kafeye geri döndüm ve her gün oradaydı ya da birkaç dakika sonra ortaya çıkıyordu ve biraz daha konuşuyorduk. Daha önce

Bunu biliyordu, şirketinin bazı yazılımları için kod yazmam için beni işe almıştı ve bu iyi gidince, daha fazlasını yapmam için beni işe aldılar. Tekrar tıraş olmaya başladım,

Her gün duş alıyordum ve tüm askeri eşyalarımı bagajıma koyup dolabımın arkasına yerleştiriyordum. Kısa süre içinde geleceğime dair günler ya da saatler değıl aylar ya da yıllar sonrasına dair hedeflerim ve planlarım oldu. Hayatıma devam etmeme yardımcı oldu... yani ona ve terapiye. Ve bu asla unutabileceğim bir şey değıl. Yani, evet, Jess bana köprüden atlamamı söyleseydi ve bunu yapmak için iyi bir nedenim olsaydı, muhtemelen atlardım."

Gwen yutkundu, Lock'a en çok ihtiyacı olduğı anda yardım ettiğı için Jess'e minnet duymakla, Lock'a Gwen'in asla olamayacağı kadar yakın olduğı için ona kızmak arasında kaldı. "Yani onu seviyorsun," dedi yumuşak bir sesle, gerçekte yüzleşmeye kararlıydı.

"Evet, onu seviyorum. Ama ona aşık değılim. Kimseye aşık değılim."

Gwen, Lock'un sözleri karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti ama dürüst olduğı için onun üzerine gitmeyecekti. Bunu daha sonra yapmaktansa şimdi yapmayı tercih ederdi.

Gwen başını sallayarak dondurmasına uzandı ve "Anlıyorum" dedi.

"Demek istediğim," diye devam etti, farkında olmadan bıçağı

çevirerek, "aşık değıl senden başka kimse." Bir an düşündü ve ekledi, "Tanrım, sana deli gibi aşığım. Ama evet, Jess'i de seviyorum. Bekle... Sorun ne?"

Muhtemelen bunu soruyordu çünkü Jess'in eli dondurmasına uzanırken donmuştu ama o kadar sersemlemişti ki elini orada öylece bırakmıştı. Tırnaklarına bakarak, "Bana aşık mısın?" diye sordu.

"Sana deli gibi aşığım. Bilirsin işte, 'sensiz bir hayat düşünemiyorum' diyecek kadar deli gibi aşığım sana."

Elini tekrar kucağına bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu bir konuşmanın içine nasıl atarsın?"

"Atmak değıl, açıklığa kavuşturmak."

"Görüyorsunuz, sizinle konuştuğumuz şey buydu. Yontma gibi-"

"Yonttuğumu hiç söylemedim. Bunun bir hobi olduğunu söyledim. Yontma olduğunu ve kuş evleri olacağını düşündün."

"Ama bana bunu anlatma şeklin - sessiz, abartısız bir şekilde - yontma gibi geldi. Bunun yerine sen Ansel Adams'ın Odun!"

"Ve bu bir sorun mu?"

"Hayır. Sorun bu değil, bana bir şeyler anlatma tarzın. Bunu sürekli yapıyorsun."

"Neyi sürekli yapıyorum?"

Gwen en sakın, rahat, "sörfçü adam" sesini kullanarak cevap verdi, "Hey, sadece bilmeni istiyorum... gökyüzü düşünüyor. Hey, endişelenecek bir şey yok ama... uh... tsunami."

"Oh, hadi ama!"

"Hey," diye devam etti, boz ayının onu sevdiğini anladığında kalbi kaburgalarına sertçe çarparken bile, "Eski bir dostumu akşam yemeğine davet ettim. Kendisi Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanı ve yanında yaklaşık üç yüz kişi getirecek ama sorun değil, eminim dondurucuda bir şeyler vardır."

Lock suratını astı. "O kadar da kötü değilim."

"Evet, öylesin. Bunu görmezden gelebildiğim için şanslısın."

Sonra Gwen uzandı, parmakları Lock'un yanağını, çenesini okşadı; gözleri onun güzel yüzüne odaklandı.

"Sorun yok, Gwen." Ona o tatlı gülümsemesini verdi. "Hazır olduğunda söyle."

"Tamam. Söyleyeceğim." Ellerini onun saçlarının arasına soktu ve yaklaşması için çekti. Onun kucağına oturdu ve ağzını onunkine doğru kaldırdı. Onlar

Gwen, "Seni seviyorum," dedi. Gülümsedi, omuz silkti. "Ben hazırdım."

Lock'un elleri yüzünü kavradı, uzun parmakları tenini okşadı. Sanki onun her parçasını özümsemek, her ayrıntısını almak istermiş gibi onu inceliyordu. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı ve bakmış olsalar bile bunun o kadar da önemli olmadığı açıktı.

Lock'un dudakları onunkilerle buluştu ve dili ağzının içinde kayarken, Lock'u da yanına alarak mutfak zeminine geri yaslandı.

"Masa altı hazır," diye seslendi Ric, iki büyük ve ustalıkla kızartılmış geyik eti tabağını tezgâhın üzerine yerleştirirken. Servis görevlisi iki tabağı da alıp dışarı çıktı.

Buzdolabından bir şişe su alan Ric, şef yardımcısına, "Hemen döneceğim. Biraz ara verdim."

Cevap beklemeden dışarı çıktı ve restoranın arkasındaki sokağa yöneldi. Su içerken gökyüzüne baktı. Güzel bir geceydi. Güzel bir geceydi.

"Kaçmayı mı planlıyorsun?" diye sordu bir ses.

Ric'in sırtışı geniş ve gerçektir, kollarını adamın omuzlarına doladı. "Van Amca! Seni görmek çok güzel."

"Merhaba kuzen." Niles Van Holtz, Sürü'nün genç kuzenlerinin Van Amcası, geri çekildi ve onu dikkatle inceledi. "Yoğun bir gece miydi?"

Ric yorgun bir iç çekti. "Hiçbir fikrin yok." Elindeki su şişesini işaret etti. "Peki seni bu kıyıya getiren nedir?" Omuzları çöktü. "Babamı bu işe karıştırmama gerek var mı?"

"Tanrım, hayır. Hâlâ Anma Günü hafta sonunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum."

Ric, oldukça çabuk çirkinleşen aile olayını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Irene Teyze'ye çiçek gönderdim." Yalvaran bir özürle birlikte. "Onları beğendiğini söyledi."

"Onları sevdi. Yine de, beş yaşındayken IQ'sunun annen, baban ve erkek kardeşinin toplamından daha yüksek olduğunu fark ettiğinde seni o, alıntı yapıyorum, 'Vizigot'tan almamış olmamızın nasıl benim hatam olduğunu bir kez daha duymak zorunda kaldım."

Ric gülerek ve Irene Conridge-Van Holtz, Ph.D. gibi gerçek bir dâhiden gelen iltifatı takdir ederek omuz silkti. "Peki neye ihtiyacın var?"

"Birkaç gün önce bana gönderdiğin bilgiye mi?"

"Evet?"

Van bir şey uzattı ve Ric onu aldı. Çivili deriden yapılmıştı ve parçaları çözdüğünde bunun çok büyük bir ağızlık olduğunu fark etti. Çok büyük, kanla kaplanmış bir ağızlık.

"Sanırım zamanı geldi kuzen," dedi yaşlı kurt ve üzgün bir şekilde elindeki aleti inceleyen Ric de aynı fikirdeydi.

25. BÖLÜM

Alla Baranova-MacRyrie oğlunun, kocasının eski ve son derece ağır masasını kaldırıp yoldan çekmesini ve yenisini yerleştirmesini izledi.

"Babanın senden sadece eski masayı tamir etmeni istediğini sanıyordum."

"Biliyorum." Lock yeni masayı ileri geri hareket ettirerek mükemmel bir şekilde yerleştikten emin olmaya çalıştı. "Ama inceledikten sonra yeni bir masaya ihtiyacı olduğuna karar verdim."

"Eskisini seviyor çünkü onu oğlu yaptı." "On üç

yaşındaydım. Kusurlu."

Alla gözlerini devirdi. Bazı şeyler asla değişmezdi. "Evet. Korkunç derecede kusurlu. Sadece on sekiz yıl boyunca tamamen kabul edilebilir bir durumda kalmayı başardı. Hem de babanın tehlikeli ellerinde. Senin için büyük bir hayal kırıklığı olmalı."

Lock onun yanında durana kadar geri adım atarak masayı ve çevresini inceledi.
"Sence beğenecek mi?"

"Buna bayılacak."

Lock ona baktı. "Neden cadı şapkası takıyorsun?" "Cadılar
Bayramı'ndayız."

"Evet. Biliyorum. Bu gece bir partiye gideceğim."

"Sen mi? Partiye mi gidiyorsun? İnsanlarla mı?"

"Çok şirin."

Kollarını göğsünde kavuşturan Alla, "Bu masa gerçekten çok güzel Lachlan,"
dedi.

"Teşekkür ederim." Lock boğazını temizledi. "Ben... uh..." Tekrar boğazını
temizledi. "Muhtemelen bunu bir iş olarak yapacağım."

"Masa mı yapıyorsun?"

"Evet. Hayır. Yani, masa, sandalye, masa, her neyse." "Montaj
hattı gibi mi?"

"Hayır, hiç de değil. El yapımı parçalardan
bahsediyorum." "Sanat."

"Kiminle konuştuğuna bağlı."

Alla başını salladı. "Bu sana
uyuyor."

Lock ona yan gözle baktı. "Sen..." "Hayal kırıklığına mı
uğradım?"

"Döndüğümde beri okulu zorluyorsun, öğretiyorsun-"

"Lachlan, birçok konuda çok iyisin ama seni mutlu eden şeyi yapmanı istiyorum. Ordu seni mutlu etmedi. Yazılım-"
gözlerini devirdi "-samimiyetle. Bunun neresinden keyif alıyorsun? Ama bu?" Ellerini uzatarak masayı işaret etti. "Bu sana neşe veriyor. Tek önemseydiğim şey bu."

Alla ona döndü ve ellerini iki yanağının üzerine koydu. "Oğlumun mutlu olmasını istiyorum. Çünkü mutlu olduğunda parlarsın."

Lock onun yanağını öptü. "Teşekkürler anne."

"Şimdi gitmen gereken bir parti var. Ve umarım yalnız gitmiyorsundur."

"Hayır. Ric'le gidiyorum."

Alla sinirli bir iç geçirdi. "Ulrich'i kastetmemiştim." Lock

sırıttı. "Gwen'le orada buluşacağım."

"Mükemmel."

"Ondan

hoşlanıyorsun."

"Ondan

hoşlanıyorum

çünkü

Sen." Bir süre sonra omuz silkti ve ekledi, "Ve ondan hoşlanıyorum." Çünkü sizi parlatıyor.

"Çocuklar gelmeye başladı," dedi Brody odaya girerken. "Kapıda nöbet tutmazsan onları çalıların arasından korkutamam, Alla."

"Elbette. Çünkü bu korkunç tatili bu kadar eğlenceli kılan da bu."

Brody yeni masasına doğru yürüdü. "Bu muhteşem!"

"Beğendiğine sevindim baba."

"Ve bir rolltop." Üst tablayı yukarı itti ve içini görmek için etrafında ve altında döndü. "Bu tür masaların nasıl çalıştığını hep merak etmişimdir."

"Baba. Masamı parçalara ayırma."

"Tabii ki hayır!" Brody dudaklarını büzdü. "Ama eğer sadece-"

"Hayır!" Anne ve oğul hep bir ağızdan havladılar.

Brody suratını astı ve Alla'nın neden böyle yaptığında onu daha çok sevdiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Sinirlenmeye gerek yok," diye homurdandı.

Gwen kapıyı açtı ve en iyi arkadaşına baktı. "O kostümün hâlâ sende olduğuna inanamıyorum."

"Ben de hâlâ ona sığabildiğime inanamıyorum." Blayne koridorda bir kez döndü. "Harika değil mi?"

"Evet. Harika." Ve çok,

Çok Blayne. Onun 1950'lerin Şeytan'ın Amigo Kızları fikri, tam boy kırmızı kaniş etekle tamamlanmıştı - sadece kaniş hırlayan bir Doberman pinscher'dı -Siyah V yakalı bir kazak, eyer ayakkabılar, kısa siyah çoraplar, siyah ve kırmızı ponponlar, siyah ters çapraz bir kolye ve uzun saçları düz ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde açılmış ve kakülleri alnına taranmıştır. Artı Kalçasından sarkan "kan" kaplı tespihler hoş ve yeni bir dokunuştur.

Blayne Gwen'i inceledi. "Sen ve senin altmışlı yıllar

takıntın." "Kıyafetler ve müzik için en iyi dönem."

"Bir Andy Warhol filminde oynayacakmışsın gibi görünüyorsun." Blayne'in gözleri kısıldı. "O peruk mu?"

"Hayır." Gwen ellerini yeni tıraş edilmiş saçlarında gezdirdi. "Ben kestim."

"Bir bakayım."

Gwen elini indirdi ve saçlarını salladı. Ön uçları biraz daha uzun tutmuş ve arkayı daha kısa kesmişti. Çalıştıktan sonra bir heves olmuştu kostümünü hazırlarken internette bazı eski fotoğraflar bulmuş. Blayne ponponlarını bıraktı ve Gwen'in etrafında dönerek saçlarının uçlarıyla oynadı.

"Mükemmel

olmuş."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım." Blayne ellerini Gwen'in saçlarına daldırdı ve deli gibi ovuşturdu. Gwen gülerek onu başından savdı.

"Hadi gidelim!" Blayne koridorda öne doğru bir takla atarak tezahürat yaptı ve neredeyse o uzun bacaklarıyla Gwen'in suratına çarpacaktı. "Gitmeye çok hazırım. Çok eğlenceli olacak!"

"Evet," diye onayladı Gwen. Blayne için bir patlama olacaktı. Ancak Gwen bütün geceyi annesini ve kardeşini takip ederek ve gerektiğinde barış yaparak geçirecekti. Ama Lock onunla orada buluşacağına söz vermişti ve bunu yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu. Hiçbir şey olmasa bile, parti sonrası için sabırsızlıkla beklediği harika bir parti vardı.

Elinde olsa, aptal kostüm partisinden tamamen vazgeçer ve Lock'la takılırdı. Ama annesi...

"Hazır mısın, değil misin?" Blayne hevesle sordu.

"Uh...bekle." Gwen sehpaye gitti ve bir paket sakız, bir tüp ruj, kimliği ve nakit para aldı. Onları botlarının içine yerleştirdi. Sonra Philadelphia'da ve şimdi New York'ta her yere yanında taşıdığı kapalı tıraş bıçağını aldı ve botunun içine dikilmiş küçük tutucuya yerleştirdi.

Pantolonunun içine. Pençeleri olduğu için diğer şekil değiştirenlere karşı silaha ihtiyaç duymuyordu ama insanlarla uğraşırken, ki çoğu kameralı cep telefonları taşıyordu, bunu gerekli buluyordu. Yasadışı bir silaha sahip olduğu için tutuklanmayı, bir derginin kapağında yer almaya tercih ederdi.

Daily News'da kurt adamların kanıtı olarak gösterildi.

Gwen ön kapıya doğru yürüdü ve Blayne ile birlikte otelin kapısını arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Blayne'in taksiyi onlar için beklettiğini görmekten memnundu. Cadılar Bayramı Manhattan'da yoğun bir geceydi ve metroya binmeyi hiç istemiyordu.

Trafik yoğundu ama partiye zamanında varmayı başardılar. Kulübün tamamı Kuznetsov Sürüsü için kiralanmıştı ve şimdiden tonlarca insanın geldiğini söyleyebilirlerdi. Kendilerini bir süre sırada sıkışmış buldular ön kapıya ulaşmadan önce. Onlar beklerken, Gwen şöyle bir baktı ve o ince şortlar için fazla genç olan Assault ve Battery Park Babe'in yanlarına gelmesini izledi.

Gwen Kristan'ın kıyafeti karşısında başını salladı ve güldü. "Annen seni gördüğünde tasmaını koparacak kızım."

"Bunun içinde gerçekten iyi görünüyorsam ne yapabilirim?" Kristan önce Gwen'e sonra da Blayne'e sımsıkı sarıldı.

"Gerçekten de iyi görünüyor," diye onayladı Blayne.

"Bana sorarsanız fazla iyi." Gwen arkalarında duran ve genç kurt köpeğini inceleyen üç pumaya ters ters baktı. Tısladı ve onlar da tıslayarak karşılık verdiler, o da "Jailbait" diye bağırdı.

Bu onların başka tarafa bakmasını sağladı ama bakışları hızla sokağı taradı, sanki başka birinin gözleri onların üzerindeymiş gibi hissetti. "Kime bu kadar iyi bakıyorsun?"

diye sordu Kristan onlara dönerken. "Hiç

kimseye."

Gwen homurdandı.

"Yalancı." "Tam bir yalancı,"

diye güldü Blayne. "Hadi

ama evlat. İtiraf et."

"Tamam. Okulda bir çocuk var." Omuz silkti, çok tatlı görünüyordu. "Bu gece uğrayabilir."

"Onu içeri mi alacaksın?"

"Şaka mı yapıyorsun? O tam bir insan. Babam küplere biner." "Aptalca bir şey yapma," diye onu uyardı Gwen, kendini tutamayarak.

"Bunun üzerinde çalışacağım." Kristan kalabalığı işaret etti. "Siz ikiniz neden sırada bekliyorsunuz?"

"Çünkü en son sıraya girdiğimizde Blayne kolundan bıçaklandı."

"Bunun için hâlâ beni suçladığına inanamıyorum."

"Sırayı bozmamalıydınız."

"Aman Tanrım. Siz ikiniz didişen yaşlı kadınlar gibisiniz." Kristan her ikisinin de kolundan tuttu ve onları da beraberinde sürükleyerek ilerledi. "Onlar benimle," dedi güvenliğe ve güvenlik onları hemen içeri aldı.

"Yavruların gücü," diye açıkladı mutlu bir şekilde başka bir koridora doğru kaymadan önce.

"Bu gece de ona göz kulak olmamız gerekecek," diye iç geçirdi Gwen.

"Neden?"

"Şu kıyafetin içindeki haline bak." Baktılar.

"Tamam. Belki de haklısın." Sonra Blayne sırttı. "Yine de çok tatlısın."

"Ne?"

"Kristan'a göz kulak oluyorsun."

"Bu şortlarla mı?" diye mırıldandı, az önce geldikleri girişten geçen bir erkeği izliyordu, bakışları yavaşça Kristan'dan Blayne ve Gwen'e doğru kayıyordu ki güvenlik görevlilerinden biri onu uzaklaştırdı.

"Birinin yapması gerek."

Fenerler, iskeletler ve fokurdayan kazanlarla süslenmiş uzun bir koridordan geçtiler. Başka bir kapıya ulaştıklarında, kapının üzerinde kırmızı boyayla "Riski size ait olmak üzere girin" yazıyordu. Gwen kolu tutup kapıyı açtığı anda, en sevdiği altmışlı yılların şarkılarından biri olan "Denise" çalıyordu. O ve Blayne birbirlerine sırtıldılar ve kendilerini hemen evlerinde hissettiler. En azından müzik söz konusu olduğunda.

Gwen altmışlı yıllara ait her şeyi severdi ama Blayne için ellili yıllar geçerliydi, her ne kadar arkadaşlıklarını sağlam tutmak için dönemleri üst üste bindirmiş olsalar da.

İçeri girdiler ve Gwen, standart perili ev yerine lise spor salonu görünümünü tercih eden vahşi köpeklerin yaptığı işe hayran kaldı. Etrafta yatan "cesetler" daha da hoş bir dokunuştı.

"Carrie," diye ağzından kaçırdı

Blayne. "Kim?"

"Kim değil, ne. Bu filmdeki balo sahnesi

Carrie. Şurayı görüyor musun? Bir karakterin yangın hortumundan su ile vurulduğu yer. Ve bu da Carrie'nin üzerine kan dökülüyor.

Bir de ona iyi davranan ve ikiye bölünen öğretmen var. Zekice," diye iç geçirdi Blayne.

Gwen aynı fikirdeydi. İnsan satın alacak parası olduğunda pek çok şey elde edebilirdi ama içlerinden bir ses Gwen'e Kuznetsov Sürüsü'nün

Bu tür ayrıntılar ve zengin ya da fakir, her zaman bu düzeyde eğlence yaratırlardı. Bunu kendilerinden ve yoğun inekliklerinden başka kimseyi etkilemek için yapmıyorlardı. Gwen buna hayranlık duyuyordu.

Ne yazık ki bunun tadını tam olarak çıkaramayacaktı. "Annemi bulsam iyi olacak."

"Mitch orada," diye işaret etti Blayne. Gwen başını salladı ve kardeşinin oturduğu masaya doğru yürüdü.

"Güzel kostüm," diye alay etti.

"Hey, hey. Ne söylediğine dikkat et." Mitch Romalı asker kıyafetine baktı. "Bir lejyoner olduğumu bilmeni isterim."

"Sıradan bir piyade askeri," diye karşılık verdi Mitch'e. "Kendini bir yüzbaşı ya da general bile yapamadın mı?"

"Ne?" diye sordu Blayne onun yanındaki koltuğa, o da karşılarındaki koltuğa otururken. "Etrafta kullanmam için Romalı asker kostümleri mi var sanıyorsun? Bunu vahşi köpeklerden aldım. Vahşi köpek yasasına göre bu gece herkes kostüm giyecek." Kız kardeşine şöyle bir baktı. "Bu yüzden değişim."

"I

kostüm içindeyim, seni ahmak."

Mitch arkasına yaslandı, bir kez daha baktı. "Gerçekten mi?"

"Beyaz go-go botları mı? Bunları her gün giydiğimi mi görüyorsun?" "Hemen sinirlenme. Çok şirin görünüyorsun. Ben hoş bir dokunuş." "Bu bir güzellik işareti."

"Her neyse."

"Bana 'merhaba' demeyecek misin?" Blayne sordu. Mitch ters ters baktı. "Hayır."

Yüküyle daha sonra değil de şimdi başa çıkmaya kararlı olan Gwen, "Annem nerede?" diye sordu.

Mitch omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?" Gwen sandalyesinin üzerine diz çöktü ve kalabalığı dikkatle inceledi. "Nerede o? Kiminle konuşuyor? Henüz kimseyi köşeye sıkıştırmadı, değil mi?"

"Ne yapıyorsunuz?"

"Annemizi arıyorum. Sen neden aramıyorsun?"

"Çünkü o burada değil."

"Ne demek burada değil? Nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Şu anda hayatın büyük kozmik şemasında nerede olduğunu bilmiyorum. Ama burada olmadığını biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü on dakika önce onunla telefonda konuştum ve geç kaldığını, mahallenin çocuklarının çoktan kapısını çaldığını, mahallenin çocuklarına çikolata vermekten nefret ettiğini ama evini yumurta yağmuruna tutmalarını da istemediğini söyleyip duruyordu. Yılın bu lanet zamanından nefret ediyormuş ve lanet olası çocukları şeker mi şaka mı oynamaya götürmesi gereken bu lanet gecede onu neden arıyormuşum?"

Blayne gülerek sandalyesinde arkasına yaslanırken, Gwen sadece başını sallayabildi.

"Yani önümüzdeki birkaç saat içinde Philly'den Manhattan'a koşmayı planlamıyorsa," diye ekledi Mitch, "sanırım paçayı kurtardın."

"Ama sana dikkat etmem gerekecek."

"Hayır. Bu gece iki birayla idare edeceğim."

"Ne zamandan beri?"

"Kadınım gözü kulak olmam gerektiğinden. Dört shot'tan fazla Tekila ve biri hapse girecek... ve bu genellikle Ronnie oluyor, bu da Bren'in sinirleneceği ve benim de bunu duymam gerektiği anlamına geliyor." Kardeşi ona baktı. "Görünüşe göre bu gece kendi başının çaresine bakacaksın, küçük kardeşim."

Gwen sandalyesine oturdu ve bacaklarını yere indirdi. "Yine de Blayne'e göz kulak olmalıyım."

"Hayır. Ben içki içmem." Gwen ve Mitch Blayne'e güldüler. "Ne?"

"Teşekkür ederim

Tanrım, içki içmiyorsun," dedi Mitch. "Sürekli ayık olmasan başının ne kadar belaya gireceğini hayal bile edemiyorum."

"Evet, ama senin ve annenin aksine ben bela aramıyorum. O beni buluyor." Gwen'e gülümsedi. "Ama tamamen kontrollü bir ortamda güvendesin, bu yüzden rahatlamalı ve iyi vakit geçirmelisin."

Gwen başını salladı, işlerin o kadar kolay gitmeyeceğinden emindi.

"Bunun üzerinde çalışacağım." Blayne etrafına bakındı. "Ne zaman geliyor?"

Mitch alay etti. "O ayı mı?"

Ah!" Masanın öbür ucundan Blayne'e ters ters baktı. "Beni neden tekmeledin?"

"Çünkü sen kendi işine bakmalısın," diye tersledi Blayne.

"Küçük kız kardeşimin pire ısııklı bir bal sevdalısıyla evlenmesini istemiyorum! Ow! Beni tekmelemeyi kes!"

"O zaman kız kardeşini rahat bırak yoksa tüm kutsal şeyler üzerine yemin ederim ki-"

Sissy yürüyüp Mitch'in kucağına düştü ve Blayne'i tehdidinin geri kalanını kesmeye zorladı. Gwen, Mitch ve Blayne arasında neler olduğunu bilmiyordu ama yine de... gerçekten umurunda değildi.

"Bren ve Ronnie nerede?" Mitch hâlâ Blayne'e dik dik bakarken Sissy'ye sordu.

Köpeğin adı geçince Gwen tısladı ve sırtını dikleştirdi.

"Sakin ol, hırçın kedicik, odanın öbür ucunda bir yerdeler." Sissy Gwen'i dikkatle inceledi. "Bana ikinizin arasında ne olduğunu anlatacak mısın? Ronnie?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Gwen. "Neden?"

Mitch arkadaşının tişörtüne, kot pantolonuna ve kovboy çizmelerine baktı. "Neden kostüm giymiyorsun?"

"Kostüm giydim. Onlara beni deli eden vahşi köpeklerin katili olduğumu söyledim. Söylemeye gerek yok ama kostüm olayından vazgeçtiler."

"Bu nasıl adil olur?"

"Bizler yırtıcıyız, hayatım. Yırtıcılar arasında adalet yoktur."

"Unutup duruyorum." Mitch tekrar Gwen ve Blayne'e odaklandı. "Şimdi ikinizin bir şeyi anlaması gerekiyor. Benim her zaman korunması gereken bir itibarım var. Bu vahşi köpekler beni seviyor, o yüzden beni utandırmayın."

Gwen ve Blayne kolayca omuz silkti ve hep bir ağızdan "Evet. Tamam." dediler.

Mitch bunu daha önce hiç fark etmemişti ama Gwen'e annelerinin partiye gelmeyeceğini söyler söylemez, içeri girerkenki tüm gerginliği buharlaşmış gibiydi. Şimdi o ve Blayne müziğe eşlik ediyorlardı ve... Tanrım, kız kardeşi gülümsüyor muydu?

Her şey muhtemelen araştırması gereken bir şeydi ama... eh. Neden zahmet etsin ki?

"Harika müzik," dedi Gwen ve bu ondan duyması kolay bir iltifat değildi. Yemek konusunda olduğu kadar müzik konusunda da titizdi.

"Senin sevdiğin tüm o eski şarkılar. Phil'e göre, bu gece çoğunlukla bunu çalışıyorlarmış." Ses sistemindeki müzik değişti ve ekledi, "Ve seksenler, çünkü görünüşe göre bir vahşi köpek partisi Adam and the Ants olmadan vahşi köpek partisi sayılmaz."

Blayne sıırıttı. "Bu şarkıya bayılıyorum!"

"1981 dolaylarında 'Prince Charming'," diye duyurdu Gwen.

"Ne kadar az umurumda," dedi Mitch kuru bir sesle. Yüzünü işaret etti. "Bu benim 'Ne kadar az umurumda' yüzüm. Bunu görebiliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Gwen de aynı şekilde kuru bir sesle sordu. "'Çünkü bu benim 'Kardeşimin canına oku' suratım. Bu suratı sevdin mi? Bu suratla neler yapabileceğimi görmek ister misin?"

"Hepiniz!" Sissy tersledi. "Kesin

şunu!" "O başlattı."

Sissy ona ters ters baktı. "Kardeşini rahat bırak, Mitchell Shaw."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Ben senin Alfa Dişinin Alfa Erkeği değilim," diye sabırla açıkladı Mitch sevdiği kadına.

"Bu doğru mu?"

"Doğru. Ben senin Alfa Dişinin Yüce Tanrı Hükümdarıyım. Bunu ne kadar çabuk öğrenir ve yüceliğime boyun eğersen, bu ilişki o kadar çabuk iyi yağlanmış bir makine gibi çalışır."

"Sen aklını kaçırmışsın!" Sissy gülerek bağırdı.

"Bu doğru! Peki neden doğru biliyor musun? Çünkü ben bir erkek aslanım. Araştırdığım her şeyin hükümdarıyım. Söyle ona, Gwenie... Gwenie?"

Mitch kız kardeşini aradı ve dehşet içinde nefesi kesildi. "Yüce Tanrım, ne yapıyor bu?"

Sissy gözlerini dans pistine dikti ve kahkahası düpedüz histerik bir hal aldı. Küçük kız kardeşi ve en yakın arkadaşı bir grup vahşi köpeğin ortasında dans ederken onu suçlayamazdı. Ama sadece dans etmiyorlardı, çünkü buna tahammül edebilirdi. Aslında orijinal Adam ve Karıncalar "Beyaz Atlı Prens" klibindeki hareketleri yapıyorlardı. Hepsi birlikte... senkronize bir şekilde.

"Görünüşe göre 'beni utandırmayın' konuşmam dikkate alınmamış!"

"Seni tekrar yere sermediği için şanslısın. Ayrıca," Sissy ona hızlı bir öpücük verdi, "bir kez olsun eğleniyor gibi görünüyor. Kızın nasıl eğleneceğini bildiğini bilmiyordum."

"Kız kardeşim eğleniyor."

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Neden onu rahat bırakmıyorsun?"

"Evet, ama-"

"Dinlemiyorum." Sissy ayağa kalktı ve duyan herkese "Herkes tekila!" diye anons etti.

Mitch ona ters ters bakınca eğildi ve fısıldadı, "Merak etme hayatım. Açık bar, yani tek kuruş ödemek zorunda değiliz."

"Ben öyle demedim-" Ama o çoktan gitmişti ve Mitch uzun bir gece olacağını hissediyordu.

Lock ve Ric çift kapıdan içeri girdiler ve Lock'un tek söyleyebildiği, "Kesinlikle vahşi bir köpek partisi," oldu.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Ric.

Lock tüm kostümleri inceledi. Bazıları küçük bir servete mal olmuş olmalıydı, bazıları ise gülünçtü. "Bunun kullanılmış bir prezervatif olması mı gerekiyor?"

Ric'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bu çok iğrenç."

Lock, Ric'le birlikte siyah kot pantolon, uzun kollu tişört, botlar ve deri ceketlerden oluşan tamamen siyah bir görünüm tercih ettikleri için memnundu. Sade ve abartısız. Söz konusu gardırobu olduğunda Lock sade olmayı severdi.

"Önce ne yapmak istiyorsun?" Ric sordu.

"Gwen'i bulmak," diye yanıtladı Lock, onu görmek için sabırsızlanıyordu. Gwen geçen hafta her geceyi onunla geçirmişti ve öyle bir noktaya gelmişti ki, onun yatağından başka bir yerde, kollarını ona dolayarak uyuduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi Ric, ama Jess önlerine çıktığında sadece birkaç adım atabilmişlerdi.

Hoş bir şaşkınlıkla Lock ona baktı. "Tanrım, Jess... çok güzel görünüyorsun." Yine de sivri kulaklarından bahsetmedi.

"Teşekkürler! Ben kraliyet ailesinden bir orman elfiyim."

Lock ve Ric birbirlerine baktılar ve sonra birlikte "Tamam" dediler.

İkisini işaret etti. "Peki siz ikiniz ne giyiyorsunuz?" Lock hemen endişelenerek, "Kıyafetler," diye cevap verdi.

"Kostümlerinizi nerede?"

Paniğe kapılan Lock Ric'e döndü ve bir süre sonra, "Bunlar bizim kostümlerimiz Jessica," dedi.

"Açıklayın lütfen."

"Biz... uh... casusuz. Ben Double-O Seven." Lock'u işaret etti. "Ve bu da Jaws."

Lock ona kaşlarını çattı. "Bu hiç komik değil."

Jess onlara birkaç saniye daha ters ters baktıktan sonra kollarını havada salladı. Bir sonraki nefesini alamadan Sabina ve Maylin iki yanında belirdi.

yan tarafına baktı.

Ric, Sabina'nın tüm kostümünü inceledi ama en çok boynunun etrafına çizdiği kısa kırmızı çizgilere odaklanmış görünüyordu. "Uh... sen kimsin?"

"Kraliçe Marie Antoinette," diye cevap verdi Sabina hemen. "Fransız Devrimi'nde kafasını kopardılar ama sonra kafasını tekrar diktiler ve şimdi taze kan arayan ölümsüzlerden biri. Tercihen masum bakire erkeklerin."

Ric nefesini bıraktı. "Çok güzel." Maylin'i işaret etti. "Ve sen de" "Bonnie!"

Sırıttı. "Danny'min Clyde'ına."

"Kanlı kurşun delikleri... ilginç bir dokunuş."

"Teşekkürler!"

"Lock ve Ric bana bunların kendi kostümleri olduğunu söylemeye çalışıyorlar." "Hayır," dedi Sabina kesin bir dille. "Bu olmaz."

"Kostümlerimizin içinde rahatız," dedi Lock, umutsuzca bunun nereye gittiğini görmezden gelmeye çalışarak.

"Bunlar kostüm değil," dedi Maylin, her ikisi de son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Jess kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Davetiyede kostümlerin zorunlu olduğu yazıyordu. Bunu görmedin mi?"

"Ama Ric dedi ki-"

Sanki dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi ellerini havaya kaldırarak, "Bunun düzeltilmesi gerekecek!" dedi.

"Ya da," dedi Lock hızla, "eve gidebilirim."

O güzel yüzdeki ilk vahşi köpek gözyaşını göremeden hızla dönen Lock birkaç adım attı ama Jess arkasından, "Gwen'e gittiğini söylerim," diye seslenince durdu.

Lanet olsun! Paniğe kapılıp sevdiklerini geride bırakamayacağını hatırlamak zorundaydı. Çok ayıvari bir davranıştı ama kabaydı.

"Nerede o?"

Başparmağıyla ağzına kadar dolu olan devasa dans pistini işaret etti. "Dışarıda Blayne'le birlikte. Kostüm içinde harika vakit geçiriyorlar... sensiz."

Sadece bir kostüm içinde değil, onu acayip sevimli gösteren bir kostüm içinde! Görünüşe göre etrafını saran erkekler ve Blayne de öyle düşünüyordu.

Lock'un çenesi açıldı ve bir adım attı ama küçük bir el göğsüne düştü. "Kostümsüz dışarı çıkmayı aklından bile geçirme."

Onu kızdıran sevimli küçük vahşi köpeğe kaşlarını çattı. "Ciddi olamazsın."

"Muşamba kadar ciddiylim."

Bunun ne anlama geldiğinden bile emin olmayan Lock, Ric'e sorgulayıcı bir bakış gönderdi ama kurt sadece başını sallayabildi. Ric'in mantıklı beyni vahşi köpek düşüncesini anlamlandırmaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçmişti.

"Adamlar Gwen'den hoşlanıyor, değil mi?" Sabina parlak bir sesle sordu.

Adam ona hırladı ve Ric hızla ikisinin arasına girdi.

"Jess, bunun için üzgünüz. Ama çok geç oldu ve şimdi kostüm alamayız. Bütün mağazalarda kalmamış olacak. Ve olmayanlarda da bizim bedenimiz olmayacak."

"Bunu biliyoruz." Jess sırtıttı. "İşte bu yüzden kostümleri olmayanlar için kostüm temin ediyoruz!" Köşedeki bir odayı işaret etti. "Terzilerimiz bile var, provalarda yardımcı olmak için."

Ric Lock'a baktı ve onun yüzünü görünce hemen yüzünü buruşturdu.

"Tam bunun içine girdin!" Lock böğürdü ve yakındaki birkaç vahşi köpek ve kedigilin koşarak uzaklaşmasına neden oldu.

"Gel, ayı." Sabina onun kolundan tuttu. "Seni giydirelim ki normalde olduğundan daha fazla aptal gibi görünmeyesin."

Jess, Lock'un diğer kolunu tuttu ve onu odaya götürdü. Ric geri çekilmeye çalıştı.

Ama Maylin onu iyice kavradı ve hepsinin arkasından sürükledi.

"Bunun için seni suçluyorum, Van Holtz!" Lock en iyi arkadaşına hırladı.

"Sanki ben de cehennemde değilim?"

Müzik "Psychotic Reaction "dan "Land of a Thousand Dances "a döndü ve Blayne hemen Gwen'in yanına döndü, ikisi şarkıda söylenen her dansı yapıyor, vahşi köpekler etraflarında alkış tutuyor ve tezahürat yapıyordu. Evet! Harika müzik. Bir rahibenin ona söylediği gibi -ya da bakış açınıza bağlı olarak ona tısladığı gibi- "Senin tek kurtarıcı özelliğin mükemmel müzik zevkin, Şeytan'ın Fahişesi." Gwen iltifatı takdir etmişti ama o lanet lakap olmadan da yapabilirdi.

Gülüşerek ve vahşi köpekleri etkileyerek dans eden arkadaşlar, Gwen'in uzun zamandır olmadığı kadar eğlenmesini sağladı.

Birkaç dakika sonra Blayne'in takım arkadaşları koşarak yanlarına geldi. Derbi kızlarının ciyakladığı ve kucaklaştığı birkaç an oldu, çünkü o o kadar iyi vakit geçiriyordu ki, Gwen aldırmadı - düşünse bile,

Siz birbirinizi daha dün görmediniz mi?

Gwen onların ciyaklamasına ve kendisine sarılmasına aldırmadı bile.

"Geleceğinizi bilmiyordum," dedi Blayne, kolunu Suli'ye dolayarak, nam-ı diğer Acı ve İstirap Hanımefendimiz, çok seksi bir Ay Savaşçısı gibi giyinmişti.

"Jess Ward-Smith tarafından davet edildi. Son zamanlarda yaptığımız her maça geldi."

"Önümüzdeki hafta yapılacak şampiyonaya katılacağınızı duydum." Gwen Blayne'e gülümsedi. "Tebrikler."

"Orada olmanız gerekecek," dedi Suli. "Bizim... neydi o, Blayne?"

"Ruhen takım arkadaşımız!" Ve Blayne kollarını amigo kız tarzında havaya kaldırdı.

"Doğru." Suli güldü. "Ama cidden, Gwen, takıma katılmalısın. Yine Kürkçülerle karşı karşıyayız."

Gwen başını salladı. "Hayır, teşekkürler." Bu intikam çağrısını unuttuğu için çok mutluydu. "Ama sizi desteklemek için kesinlikle orada olacağım." Ve Blayne'i.

Müzik tekrar değişti, Martha Reeves and the Vandellas'ın "Heat Wave" şarkısı kulüpte bangır bangır çalıyordu. İki arkadaş bir çığlık atıp Watusi'ye girmeden önce birbirlerine sırttı, vahşi köpekler de onlarla birlikte gitti.

Hayır, diye düşündü Gwen, Blayne'le birbirlerinin etrafında ustalıkla hareket ederken. Hiçbir şey bu geceyi daha iyi yapamaz!

Hiçbir şey bu geceyi daha kötü yapamaz!

Yaklaşık on dişi köpek onu çözmeye ve odadan dışarı sürüklemeye çalışırken Lock on santimlik pençelerini kullanarak mermer sütuna tutundu.

"Gitmiyorum!"

"Hadi Lock! Harika görünüyorsun!"

"Aptal gibi görünüyorum! Ve oraya gitmiyorum!"

Bu çok saçmaydı. O bir apeks yırtıcıydı! Belki başka bir boz ayı ya da kutup ayısı dışında bir boz ayıyı avlayabilecek kadar büyük ya da güçlü bir yırtıcı yoktu ve silah kullanmak zorunda oldukları için insanlar sayılmazdı. Ama onun yerine

Bu minik dişi köpekleri hak ettikleri gibi hırpalarken, can havliyle tutunuyor ve sıkılmalarını umuyordu.

Tabii ki, daha iyi bilmeliydi. Onlar k pekti! Köpekler sıkılmazdı. Bir  ukuru saatlerce kazabilir, kuyruklarını saatlerce kovalayabilir ve g r n  e göre bir ayıyla saatlerce bo u abilirlerdi!

Sonra Jess geldi. Vahşi köpeklerin kraliçesi. K peksi davranışları ki ile tirmi ti. Tüm aptal labaratuvvarlarla takılan zeki kani  gibi.

"Oraya gidiyorsun," dedi. "Hayır, gitmiyorum."

" yle mi?" Ve uzandı, meme uçlarını kavradı ve büktü.

"Ah!" Lock meme uçlarını korumak için sütunu bıraktı ve o anda içlerinden biri " ekil!" diye bağırdı.

Bir sonraki saniye Lock MacRyrie o lanet odanın dışında patinaj çekerek durdu.

Yanında duran bir kaplan erkeği ona baktı ve homurdandı. "Güzel etek, Kibar Ben."

Bu lakaptan dolayı utanan, mahcup olan ve genel olarak sinirlenen Lock, yumru unun tersini kaplanın burnuna indirdi.

Kaplan yirmi metre geriye uçtu ve sonunda yere düşerek elini yüzüne kapattı.

"Orospu  ocu u! Burnumu kırdın!"

Hı kır  hı kır  a layan kediyi umursamayan Lock odaya döndü, kıyafetlerini alıp korkmu  bir yavru gibi eve ko maya hazırdı ki kapı suratına kapandı. " zg n m!" diye bağırdı Dişi Köpekler diğer taraftan. "Biz Kapalı!"

"Hemen bu kapıyı a ın, yoksa-"

"Lock?" diye duydu arkasından. "Lock, sen misin?" Lock

yüzünü buruşturarak yavaşça Dişi Kurt'la yüzleşti.

"Merhaba, Adelle."

"Kilitle!" Elleriyle ağzını kapatan Adelle, Lock'un etrafında bir tam bir daire. Grek elbisesi içinde zarif bir Van Holtz gibi görünüyordu, saçları başının üstünde bukleler halinde toplanmıştı ve plastik yılanlar dışarı fırlamıştı. "Görünüyorsun..."

"Aptal gibi mi?"

"Hayır. Hayır! Hiç de değil." Adelle onun önünde durdu. "Çok güzel görünüyorsun-" ellerini tutup kollarını kaldırdı ve aval aval ona baktı "- hayret verici,

lezzetli İskoç."

"Yarı İskoç," diye düzeltti.

"Uh-huh." Adelle onun kollarını bıraktı ve kendini yelpazelemeye başladı. "Vay, vay. En son fark ettiğimden beri büyümüşsün."

"Yani on yaşımdan beri mi?" Çünkü ona hep on yaşındaymış gibi davranmıştı... ta ki bu ana kadar. Şu anda, ona hâlâ on yaşındaymış gibi davranmıyor ya da ona hâlâ on yaşındaymış gibi bakmıyordu.

Bu bir kâbusa dönüşüyordu!

"Evet, Lachlan," dedi eliyle köprücük kemiğini okşayarak. "Bir içki ister misin? Ya da başka bir şey?"

"Hayır... hayır teşekkür ederim." Teyzelerinden biri olarak gördüğü kadının kendisini yaralı bir geyik yavrusuymuş gibi izlemesinden rahatsız olarak Adelle'den uzaklaştı.

Ric'i bulmalı, kıyafetlerini geri almalıydı. Gecenin geri kalanında böyle dolaşamazdı...

Lock durdu ve ağzı açık bir şekilde ona bakan dişi köpek sürüsüne baktı. Onlar Jess'in sürüsü değildi, Japonya'dan gelen Asyalı vahşi köpeklerdi ve

gerçekten güzeldi... ve ağzı açıktı.

Onları da tokatlayamayacağını bildiği için gülümsemeye zorladı. "Merhaba."

"Merhaba," diye iç geçirdiler ve Lock sarsılmış bir halde etraflarından dolandı. Odanın karşısındaki barda Ric'i gördü ve ona doğru ilerledi. Yürürken kendine özgü Dişi Kurt ısıkları, yere düşen cam eşyalar ve birkaç "Aman Tanrım!" nidası duydu. Kendisine yönelik olup olmadıklarını bilmiyordu, umursamıyordu ve sormayacaktı da. Dışarı çıkmak istiyordu. Askerlik günlerinden beri kendini hiç bu kadar tehlikede hissetmemişti; oturup sabırla tam insanların onu hedef almasını beklemek zorunda kalmıştı.

Ric'in yanına varır varmaz, "Gitmemiz gerek," dedi.

"Bu gece burada en nefis şaraplardan var. Ve hizmet edecek bir şarap garsonu. Kulağa şaşırtıcı gelebilir ama vahşi köpekler çok klas.

Vay anasını! Şu haline bak!" Ric gülerek başını salladı ve arkadaşını inceledi. "Bana kravatlı, Jane Austen tarzı bir talip kıyafeti giydirdiklerinde kötü olduğunu düşünmüştüm. Ama sen! Cesur Yürek'in setinden kaçmış gibi görünüyorsun."

"Doğru. Evet. Gitmemiz gerek. Gitmemiz gerek."

"Neden? Zaten kostümün içindesin, bir içki içip rahatlayabilirsin."

"Bu mümkün değil." "Neden

mümkün olmasın?"

Lock başını eğerek arkasını işaret etti ve Ric bakmak için eğildi. Tüm vücudu sarsıldı ve aniden doğruldu, yüzü bara dönüktü.

"Yüce Tanrım, dostum. İskoç seksinin Fareli Köyün Kavalcısı'yımışsın gibi seni takip ediyorlar."

"Daha önce arkamda altı kişi vardı."

"Şimdi on dört tane var." Tekrar baktı. "Ve sayı giderek artıyor."

"Ne yapacağım ben?"

"Eğer kaçmaya çalışırsanız, sizi kolayca indirirler. En iyisi ilgilerini kaybedip kaybetmeyeceklerini görmek."

"Sence kaybederler mi?"

"Belki bir gömlek giyseydin-"

"Gömlekleri olmadığını söylediler!"

"O zaman sana verecek bir şeyim yok dostum. Kapana kısıldın. Ancak ben-"

"Benden bir adım uzaklaşırsan seni Bay Darcy özentisi, omurganı kırarım."

Ric başını sallayarak yerine oturdu ve şarap kadehini aldı. "O halde, ilginç bir akşamın şerefine."

"Gwenie?"

"I'm the Face" şarkısıyla dans eden Gwen arkadaşının sesini zar zor duyuyordu ama dans pistindeki tüm kadınların gözlerini kaçırdığını fark edince Blayne'e baktı. Ve evet, arkadaşı da diğer tüm kadınlarla aynı yöne bakıyordu.

"Neler oluyor?"

"Bunu görmen gerek," dedi Blayne, Gwen'in kolundan tutup onu yanına çekerek.

Gwen annesini görmeyi bekliyordu.

gelmişti ya da Mitch özellikle aptalca bir şey yapmaya karar vermişti. Ama bu acı verici derecede alışılmadık senaryolardan biri değildi. Onun yerine, Lock MacRyrie sadece barın yanında duruyordu. Ama bu sadece onun

orada dururken, bir İskoç eteği giymesiydi. Ve bu "tam kilt" idi Roxy'nin deneyimiyle "deneyim" - ve Roxy ve kız kardeşlerinin her yıl Highland Oyunlarına gitmekte ısrar etmelerinin nedenlerinden biri İrlandalıydı.

Koyu yeşil, mavi ve beyazın birleşiminden oluşan eteği Lock'un dizlerine kadar uzanıyor, belinde büyük kahverengi bir kemer ve belinden bir omzunun üzerine kadar uzanan bir kumaş parçası, üzerinde arma baskısı olan büyük bir broşla bir arada tutuluyordu. Ayrıca kahverengi deri Her iki bileğinde kolluklar ve kalın flanel çoraplı kürklü botlar... hepsi bu. Gömlek yoktu.

Ve vay canına... bakılacak çok fazla mükemmellik vardı. Yedi ayak ve üç yüz elli kilo mükemmellik.

Çoğu erkek -ki çoğu erkek onun ağabeyi, kuzenleri ve amcalarıydı- bu mükemmelliğin tadını çıkarırken -rakamları cebe indirir, kızları soyundurur ve "eteğimi kim kaldıracak" oyunu oynarken- Lock daha çok aç boz ayılar tarafından köşeye sıkıştırılmış bir ayı yavrusuna benziyordu. Ama bu kıyafetin içinde tam olarak ne bekliyordu? Onun bunu istediğini ima etmek istemiyordu ama...

Biraz öyleydi!

"Ne düşünüyorsun?" Jess, Maylin'le birlikte onların yanında dururken sordu. "Harika görünmüyor mu?"

Gwen parmağıyla Lock'a doğru işaret etti. "Kim bu kadınlar?" O kadınlar

her yerinde!

"İskoç kültürünün hayranları olduklarını ve ona giydirdiğim eteğin MacRyrie ailesinin eteğinin mükemmel bir kopyası olduğunu tahmin ediyorum."

İskoç kültürü hayranıymış, hadi oradan! "Bacaklarına bakıyorlar."

Ön taraftaki fedailerden biri kulağına bir şeyler fısıldayıp uzaklaşırken Jess, "Harika bacakları var," dedi.

Ama bu sorun değildi, çünkü May hemen onun yerini aldı ve "Büyük, güçlü kalçaları var, ha? Bir Clydesdale gibi."

"Benim Clydesdale'im," dedi Gwen sıkılmış dişlerinin arasından ve köpeğin ondan geri sıçramasına neden oldu.

"Maylin, Lock'un etrafını saran fahişelere bakarak, "Madem bu kadar sinirleneceksiniz, o zaman oraya gidip onu yakalasanız iyi olur," dedi. Maylin kesici pençelere karşı geri çekildi. "Ve çirkinleşmeye gerek yok!"

Gwen parmak eklemlerini kırdı ve Blayne'e, "Arkamı kolla," dedi.

"Git adamını getir, Gwenie."

Arkadaşlar yumruklarını tokuşturdu, sonra Gwen birkaç adım attı, çömeldi ve öne doğru sıçradı. Babasından miras kalan bacakları onu dans pistinden fırlatarak Lock'un tam önüne indirdi. Lock'un önüne düştü ve etrafında toplanan fahişelerle yüzleşmek için döndü.

"Hey!" diye yakındı bir diş kurt. "Onunla konuşuyorduk." Harika.

Daha fazla azgın köylü.

"Siktirin gidin."

"Neden bizi yapmıyorsun?"

Gwen kükremesini serbest bıraktı ve vahşi köpekler kaçışmaya başladı, kedigiller uzaklaştı ve Dişi Kurtlar da hırlayarak karşılık verdi.

"Üzerinde adını göremiyorum, kedi," diye yakındı bir başka köylü.

"Adını ben yazsam nasıl olur?" Gwen ne demek istediğini anlatmak için pençelerini dişinin göğsünün üst kısmına geçirdi. "Bunu ister misin? Fahişe mi?"

Elleriyle fışkıran yaraları kapatan Dişi Kurt geri çekildi ve diğerleri de aynı şeyi yaparak dans eden, eğlenen kalabalığın içinde kaybolana kadar geri çekildiler.

Gwen, saç yumağı olduğu şüphesiyle hırlayarak Lock'un kolunu tuttu ve onu masalardan birine doğru sürükledi. Lock'a baktı üç erkek onun yerini kapladı ve hırladı, "Çekilin!" Ona homurdandılar ve konuşmalarına geri döndüler. İşte o zaman Lock sessizce şöyle dedi, "Çekilin." Ve yaptılar.

Gwen Lock'u bir sandalyeye itti, hızlı adımlarla uzaklaştı ve iki saniye sonra geri döndü.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Adam ona baktı, o kadar sevimli, tatlı ve inanılmaz derecede seksi görünüyordu ki o piçi canlı canlı yiyebilirdi! "Nasıl yani?"

Bu tam olarak ne tür bir
cevaptı?

Tam ona da bu soruyu soracaktı ki, bir dişi çakal onun yanına yaklaştı ve Lock'a ancak iğrenç derecede zorlama bir bebek sesi olarak tanımlanabilecek bir sesle, "Yani sen gerçekten İskoç musun?" diye sordu.

"Aman Tanrım!" Gwen bıkkınlığın da ötesinde böğürdü. "Siktir git!"

"Eğer bu kadar savunmaya geçeceksen," diye çıkıştı Dişi Çakal, o bebek sesi mucizevi bir şekilde kaybolurken, "onu işaretlemek isteyebilirsin, böylece her şey açıklığa kavuşur."

Gwen'in başı öne eğildi, gözleri önündeki hedefe kilitlendi ve "Seni öldüreceğim" diye hırladı.

Lock hızla Gwen'in kolunu yakaladı ve onu kucağına sürüklerken Gwen çakalın kalabalığının içine doğru koşmasını izledi.

Kolunu Lock'un elinden kurtaran Gwen yüzünü Lock'a döndü, bacaklarını Lock'un iri kalçalarına dayadı ve yaklaşan dişilere kaşlarını çatarak baktı. Kimse ona ait olana yaklaşamazdı. Hiç kimse.

"Merhaba Gwen," dedi Lock sonunda onun arkasından.

"Benimle konuşma," diye tersledi, hâlâ iyi ve kızgındı.

"Hiç mi?"

Gwen omzunun üzerinden ona baktı. "Ne düşünüyordun ki, bu kıyafetlerle ortalıkta dolaşıp

Bu kıyafetle mi?"

"Kasıla kasıla yürümedim. Gerçi biraz çalım atmış olabilirim."

Yüzünü ona dönmek için vücudunu çeviren Gwen, Lock'un kucağına doğru ilerledi ve "Bu benim soruma cevap değil," dedi.

"Bu benim hatam değil." Kalabalığı işaret etti.

"Bu onların suçu."

Gwen vücudunu tekrar çevirmeden, arkasına bakana kadar kafasını çevirdi.

Arkasında duran vahşi köpekler dehşet içinde çığlık atıp kaçıştılar. İkisi hariç hepsi. Sabina, ne kadar korkmuş olursa olsun kimseden kaçmıyor gibi görünüyordu. Ve Jess.

Hayranlıkla bakan Jess sordu: "Bunu nasıl yapıyorsun? Bu genetik bir deformasyon mu?"

Gwen diş etlerini dişlerinin üzerine çekti ve Sabina Jess'in kolundan tutarak onu kalabalığın içine doğru sürükledi.

"Ama bilmem gerek!" Jess karşı çıktı. "Bu

normal değil! Ama, yani, ne kadar havalı!"

Lock'un bu kostümü kendisinin seçmediğini bilmek şaşırtıcı derecede iyi hissettirirken, Gwen tekrar onunla yüzleşti ve "Yırtıcı dişilerin yanında böyle kıyafetler giyemezsin, Lachlan. Onlar erkeklerden daha kötüdür. Bir aslan avındaki akbabalar gibi üzerine üşüşüler."

"Bence kurbanı suçluyorsun."

"Kapa çeneni." Parmağıyla işaret etti. "Ve gülme," diye ekledi onun dudaklarının gerildiğini görünce.

"Tamam." Adam bara doğru baktı ve kadın onun kendini tuttuğunu anladı. "Gülmeyeceğim." Birkaç saniye sonra tekrar ona baktı. "Biraz gülemez miyim?"

"Hayır!"

Verdiği cevap onu yine de güldürdüğünde şaşırmadı.

"Jess 'Ağlak Gözlü' Ward-Smith'in seni buna ikna etmesine izin verdiğini bilmeliydim."

Lock uzandı ve Gwen'in saçının uçlarını çekiştirdi. "Sen kestin." "Neyi?"

"Saçını." Ellerini Gwen'in saçlarında gezdirdi. Çok daha kısaydı ve bukleleri açılmıştı ama... "Beğendim."

"Teşekkürler."

İç çekti. "Ve bana karşı birleştiler." "Kim?"

"Vahşi köpekler. Hiç şansım yoktu." "Çok zayıfsın."

"Biliyorum, biliyorum."

"Ve başka bir şey-" diye başladı Gwen ama Lock'un dikkatini ondan uzaklaştıran hareket değil, göz ucuyla gördüğü manzara değişikliği. Bir saniye önce etraflarında güzel bir boşluk halkası vardı, bir saniye sonra

Dişi kurt yanlarında duruyordu. Gwen tısladı ve dişlerini gösterdi ama köpek ya da kedi olsun, diğerlerinin aksine bu Dişi Kurt kaçmadı.

"Bu çok hoş bir "nasılsın"." Dişi Kurt Lock'a gülümsedi. "Hey, MacRyrie."

"Bana sinsice yaklaşma, Dee."

"Tanrım, ne zaman bu kadar dikkatsiz oldun? Bir zamanlar kimse sana gizlice yaklaşamazdı. Şimdi hippı saçların var-"

"Saçının çok uzun olduğunu

söylemiştim." "Bırak artık, Gwen."

"-ve kedi kız arkadaşın ve sen tembel bir ayıya dönüştünüz."

Lock kıkırdayarak onları tanıştırdı. "Gwen O'Neill, bu Dee-Ann Smith. Dee-Ann, bu da Gwen. Dee ve ben birimde beraberdik."

"Bu mu?" Gwen kesin bir hırıltıyla sordu.

"Bu senin denizci arkadaşın mı?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İkimiz de nedenini biliyoruz!"

"Merhaba, Dee-Ann." Ric usulca içeri girdi ve Dee'ye gülümsedi. Elindeki şarap kadehi ve Jane Austen esintili kostümüyle Dee-Ann Smith'e daha uygun görünemezdi. Lock'un bildiği gibi bu gerçek kararlı bir Van Holtz kurdunu durduramaz. Özellikle de böyle kurnaz birini. "Seni tekrar görmek güzel."

"Seni de." Kız onun omzuna bir tokat attı ve Ric yüzünü çevirene kadar gülümsemesini korudu, sonra Lock zavallı adamın yüz ifadesinin şaşkın bir acıya dönüştüğünü gördü.

"Burada ne işin var Dee?" diye sordu Lock. "Vahşi bir köpek partisi senin tarzın gibi görünmüyor."

"Ne halt edeceğimi düşündüm. Onlar artık ailemden biri. Bu arada kostümün güzelmiş."

"Başlama yine."

"Şey..." Dee, Ric, Gwen ve Lock arasında bir ileri bir geri baktı. "Görüşürüz." Sonra da yürüyüp gitti.

"Dost canlısı kız," diye mırıldandı Gwen.

"Onu rahat bırak. Bir keresinde beni bir ayı tuzağından kurtarmıştı." Gwen ellerini havaya kaldırdı.

"Bununla nasıl yarışabilirim?"

"Kimse senden bir şeyle rekabet etmeni istemedi-şimdi bırak gitsin." Lock arkadaşına baktı ve gülümsemekten kendini alamadı. "Ve Ric, bu nasıl omuz?"

Ric masaya oturdu. "İyi. İyi." Biraz hareket ettirdi. "Ve biraz rekonstrüktif ameliyat ve on ila on iki aylık fizik tedavi ile... Eminim tekrar mükemmel olacak."

Gwen gözlerini devirirken iki arkadaş gülüştüler.

"Kucağında oturuyor," dedi Jess, geçici Ye Ol' Tailor Shoppe'un kısmen açık kapısından içeriye gözetlerken.

"Sadece diğer dişi avcılarını korkutmak için," diye yakındı Sabina, daha iyi görebilmek için Jess'i itmeye çalışırken. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Orada öylece oturmuyor," diye belirtti May. "Konuşuyorlar. Derin görünüyor." "Tartışıyor gibi görünüyorlar." Sabina gözlemledi.

Blayne parmak uçlarında yükselerek hepsinin üzerinden baktı. "Tartışıyorlar ama bu kötü bir şey değil."

"Değil mi?"

"Gwen'le değil. Seni umursamadığı sürece tartışmaz."

"İtiraf etmeliyim ki -" Jess daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucuna kalktı "- planının işe yarayacağını hiç düşünmemiştim Blayne, ama öyle görünüyor ki işe yaradı."

"Birlikte mükemmel olduklarını söylemiştim. Tek ihtiyaçları olan doğru yönde küçük bir dürtmeydi. Ve söylemeliyim ki, bayanlar, Lock'un kostüm."

"Biz değildik." Jess arkalarındaki "İçeriden biri "ni işaret etti. "Bu onun fikriydi."

"Tanrı biliyor ya," dedi içeriden biri, "İskoç eteği giymiş bir adamda-"

"Ahhhhhh-Haaaaa!"

Çılgılık atarak kapıya çarpan vahşi köpekler ve melez, arkalarında duran Mitch ve Brendon Shaw'ı görmek için döndüklerinde, odanın arkasındaki ikinci kapıyı bulmuşlardı. Ronnie iki adamın arkasından içeri girdi ve omuz silkerek özür diledi. "Hepinizden özür dilerim. Benden kaçtılar."

"Sen

Hain!" Mitch suçlayıcı parmağıyla Sissy Mae'yi, nam-ı diğer "İçerdekiler "i işaret etti. "Bunca zamandır onlara yardım ediyordun! Nasıl yapabildin?"

"Şimdi, sevgilim -"

"Bana 'sevgilim' deme! Birlikte çalışıyorsun.

onu." Suçlayıcı parmak zavallı Blayne'e yöneldi ve Jess irkildi. "Masum küçük kız kardeşimi deliliğiyle zaten lekeledi, şimdi de seni ele geçirdi."

Jess, kurt köpeği sallanmaya başlamadan önce Blayne'in kolunu yakaladı. "Tam bir drama kralı gibi davranıyorsun," diye iç geçirdi Jess.

"Ben küçük kız kardeşimi koruyorum!"

Blayne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyor musun, bu senin için çok tipik, Mitch Shaw. Kığın vurulana kadar Gwen'in hayatında neredeyse hiç yoksun ve sonra, artık bir polis olmadığın ve elinde çok fazla zamanın varmış gibi görüldüğün için, kükreyerek içeri girip Doğru."

"Ve sen," diye hırladı Mitch, "kendi lanet işine bakmak istiyorsun!"

"Bana yaptıklarını görmek hoşuma gidiyor!"

"Hepiniz!" Sissy aralarına girdi. "Bir tokat kavgasını daha kaldıramam. Ve belki de Mitch, gözlerini açmanın ve dışarıdaki boz ayının boynuyla o ucube şeyi yapan bir kadın için mükemmel olduğunu fark etmenin zamanı gelmiştir. Çünkü sana söyleyeyim, kadın bunu yaptığında gözünü bile kırpmıyor ama bu bende bir şeytan çıkarıcı çağırma isteği uyandırıyor!"

"Bahsettiğiniz kişi benim kız kardeşim!"

"Ve biz sadece onun için en iyisini istiyoruz." Jess şimdi Blayne'in yanında duruyordu, ikisi de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı. "Ayrıca arkadaşın ve karaoke yeteneklerine tapan biri olarak sana Lachlan MacRyrie'ye bir şans vermen gerektiğini söylüyorum. Yapılacak en adil şey bu."

"Adil mi?" Mitch onun yüzünü işaret etti. "Aslan erkek. Tamamen mantıksız, bencil, her şey benimle ilgili. Benim dünyamda adil diye bir şey yok. Gerçeklere uyanın hanımlar. Bu saçmalık

bitti."

Gwen kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve Lock yardım için Ric'e baktı. "Söyle ona Ric. Ona Dee'den bahsettim, yani yanlış bir şey yapmadım."

Ric hâlâ omzunu oynatıyor, Dişi Kurt ona her ne yaptıysa ondan dolayı yüzünü buruşturuyordu. Gwen'in biraz korkutucu bulduğu şey, Dee'nin onu bilerek incitmeye çalıştığından şüphelenmesiydi. "Aslında," diye itiraf etti Ric, "olayları küçümseme eğilimin var."

"Ha!" diye bağırdı Gwen,

muzaffer bir edayla. "Dostum!

Kardeş aşkı nerede?"

"Bunun ne olduğundan emin değilim... bilmek de istemiyorum. Ama onuncu sınıftayken şu çömezle çıkmak istediğimi ve senin 'Eh. Onun senin için doğru kız olduğunu sanmıyorum' dediğini hatırlıyor musun?"

"Değildi."

"Çünkü bir şeyleri ateşe veriyordu!" Ric yüksek sesle anons edince Gwen kahkahayı patlattı ve Lock gözlerini devirdi. "Ben ciddiym, Gwen." Ric devam etti. "Bir şeyleri ateşe vermek derken tüm binaları kastediyorum. Çoğunlukla okulları. Onları ateşe veriyordu ya da vermeye çalışıyordu.

Haftalarca. Beden eğitimi dersinde polisler gelip onu tutuklayana kadar öğrenemedim. Ama bana 'Bir şeyleri ateşe veriyor! Delirmiş bu! Ondan uzak dur!' dedi mi? Hayır. Dedi ki, 'Eh. Onun senin için doğru kız olduğunu sanmıyorum. Ve kafeteryada çikolatalı puding yerken bu konuda çok sakın."

"Histerikleşmenin ne anlamı var anlamıyorum."

"Histerik olmana gerek yoktu. Ancak bu tür konular ortaya çıktığında biraz daha spesifik olunması büyük takdir toplayacaktır. Eminim Gwen'e, 'Eski denizci dostum, eli ağır ama heybetli güzel

""-Ric içini çekti ve gözlerini dikti-"mükemmel göğüsler, yumuşak pembe dudaklar ve ipeksi yumuşaklıkta saçlarla,' Gwen iyi olurdu."

"Bundan kuşkuluyum."

"Biliyor musun," diye itiraf etti Gwen, "bu sefer Lock'a katılmak zorundayım."

Smitty akşam için güvenliği sağlayan çakal çiftine doğru yürüdü. İlk itiraf eden o olurdu, çakalları hiç sevmezdi. Gerçek bir nedeni yoktu

Smitty, içgüdüsel olarak onları kendi bölgesinden silme ihtiyacı dışında hiçbir şeyden hoşlanmıyordu ama iş söz konusu olduğunda Smitty tüm bunları bir kenara bırakıyor ve o bile çakalların mekânları güvence altına alma konusunda iyi iş çıkardığını kabul etmek zorunda kalıyordu. Bunu, erkek ona partiye girmeye çalışabilecek yabancılar için tuttukları arka odaya kadar eşlik ettiğinde ve kuzenini masaya kelepçelenmiş halde bulduğunda anlamıştı.

"Onu binanın arkasında gizlice dolaşıp içeri girmenin bir yolunu ararken bulduk."

Dee-Ann dudaklarını büzdü ve biraz alay etti.

"Bu doğru mu?" Smitty dedi ki. "Yemin ederim, herhangi bir eski püskü şey buraya girebilir, ha?"

Kuzeni ona ters ters baktı ve o da güldü. "Bize bir dakika ver, Chuck."

"Emin misin? Kız çok kaba. Ve bunu taşıyordu." İçinde bowie bıçağı olan deri kabı havaya kaldırdı. Smitty onu aldı ve bıçağı kaydırarak çıkardı. En az sekiz inçti ve muhtemelen babasının hediyesiydi.

"Bunu alacağım," dedi Smitty bıçak hakkında. "Ve iyi olacağım."

"Tamam. Bize ihtiyacın olursa ulu."

Çakal gitti ve Dee gözlerini devirerek ayağını kaldırdı ve karşı dizinin üstüne koydu. Botunun topuğundan ince bir metal parçası çıkardı ve bileğindeki kelepçeyi hızla çıkardı.

"Lanet cy-otes. Yoluma çıkıyorlar."

"Seni yakaladıklarına inanamıyorum."

Yeni kurtulmuş bileğini ovuşturdu. "Meşguldüm, etrafı kokladıklarını fark etmedim."

"Davetin olduğunu biliyorsun hayatım. Normal yoldan da gelebilirdiniz."

"I

normal yoldan geldim ve sonra tekrar dışarı çıktım."

"Ne için?" Dee ağzını açtı ve Smitty hemen ekledi, "Ve bana yalan söyleme, Dee-Ann. Sürüsünü korumak için Aziz Michael'ı cehennemin cennet, cennetin de Detroit olduğuna ikna edebilecek bir kadınla evliyim, bu yüzden yalan söylediğini anlamayacağımı sanma. Şimdi bana sosyalleşmek için değilse neden dostumun partisinde olduğunu açıkça söyle."

Dee ayağa kalktı ve göz göze geldiler. Smith ailesinin kadınları arasında en uzununu değildi ama Tanrı biliyordu ki en tehlikelisi oydu.

"Birini takip ediyordum ve o da beni buraya getirdi."

"Neden?" Kız sadece ona bakınca, "Söyle yoksa anneni arar, sıradan bir sokak serserisi gibi partiye girdiğini söylerim" dedi.

"Pekâlâ, pekâlâ." Bir nefes verdi. "Yeni bir iş bulmuş olabilirim."

"Bu doğru mu? Bizim türümüzü avladığın yeni bir iş mi?" Sesindeki alaycı tonu engelleyememişti, yüzüne o yumruğu yememek için biraz daha düşünmesi gerekiyordu.

Smitty kısa bir süre gözlerini kapadı ve acı çenesini yırtarken ve kafasında çanlar çalarken bir nefes verdi. Kuzenin nasıl bir güce sahip olduğunu neredeyse unutmuştu.

"

Ow," diye hırladı.

"Bana ne söylediğine dikkat et, Robert Ray Smith. Babandan bir bok almadım ve senden de almayacağım. Ben türümü korurum. Her zaman korudum, her zaman koruyacağım. Tıpkı benden önceki babam gibi. Ama bazen türümüzün dışarıdan olduğu kadar içeriden de korunması gerekir. Bazen sadakatin ne olduğunu bilmeyen birkaç kişi olabiliyor."

Dee'nin gezegende -tam insan ya da kurt- kendi türüne ihanet edebilecek son varlık olduğunu fark eden Smitty başını eğdi ve başını salladı.

"Haklısın. Ve söylediklerim için gerçekten özür dilerim."

İşte o zaman Dee hafifçe gülümsedi ve Smitty onun şimdi kendisini öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. "Babana benziyor olabilirsin ama onun gibi davranmadığın kesin. O adamın ne kadar hatalı olursa olsun hiçbir şey için özür dilediğini görmedim."

Smitty'nin koluna vurarak onu masaya doğru sendeletti. Dee ile uğraşırken kendini daha iyi desteklemesi gerektiğini hatırlamak zorundaydı.

Döndü ve onun kapıya doğru yönelişini izledi. "Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşının küçük partisi boka sarmadan önce aramaya geldiğim şeyi

bulmak için." Kadın

ona baktı ve kayıtsızca omuz silkti. "Gerçi... zahmet etmek için çok geç olabilir."

Mitch, etrafını boa yılanı gibi sarmış olan vahşi köpek dişilerini ve bir kurt köpeğini çözmek için elinden geleni yapıyordu; dışarı çıkıp kız kardeşine ayıyla ilgili her şeyin Blayne'in bir komplosu olduğunu söylemesini engellemeye çalışıyordu.

sınırlar ya da his" Thorpe- telefonu çaldığında. Telefonu

kılıç kemerinden çıkaran Mitch, "Ne?" diye tersledi.

Dik durdu, gözlerini kırptırdı, kuzeni Trish'in aceleyle söylediği sözler pek bir anlam ifade etmiyordu. Annesi, McNelly, intikam, Asya aslanları ve... ve... kuaför salonu hakkında bir şeyler mi?

"Mitch?" Sissy sordu, Ronnie kedinin belini tutarken Brendon'a uyguladığı baş kilidi onu izlerken gevşiyordu. "Sevgilim, ne oldu? Yanlış bir şey mi var?"

Çenesini Lock'un omzuna dayayarak, kurt yavrusunun umutsuzca bir şeyler aramasını izledi. Bir koku bulmaya çalışıyordu ama yüzlerce kokuyu nasıl ayıracağını bile anlayamayacak kadar küçüktü.

etrafını sarmıştı. Adam onun yanında durup parmak uçlarına basarak kalabalığın toplu başının üzerinden bakınca, kadın daha fazla dayanamadı.

"Johnny." Başka kimsenin dikkatini çekmemek için adını alçak sesle söyledi. Adam ondan ürkerek gözlerini kırıştırdı ve kaçmaya çalıştı. "Buraya gel," diye tersledi.

Çocuk içini çekerek ona doğru yürüdü ve Gwen dik oturarak Lock'un omzunun üzerinden Jess'in evlatlık oğluna baktı.

"Selam, Johnny."

"Selam Lock."

"Neler oluyor?" Gwen zaten biliyor olmasına rağmen sordu. Omuz silkti ve "Kristan'ı arıyorum" dedi.

Tabii ki arıyordu.

"İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Sayılır."

Gwen gülümsemekten kendini alamadı. "Dur tahmin edeyim... Onun dışarıda buluşması gereken tam insanı korkutup kaçırdın."

Çocuk hırlayarak ellerini küstahça dar kalçalarına koydu. "Ne düşündüğünü bilmiyorum!"

Sana nasıl işkence edebileceğini düşünüyordu ama Gwen bunu yüksek sesle söyleyemezdi. "O çocuğu tanıyorum," diye devam etti. "O tam bir pislik."

"Yani çıldırmış gibi kaçtı."

"Pek sayılmaz. Bir kurtla konuşmaya başladı. Adamı tanımıyordum ve ona bunu söyledim ve-"

"Seni tamamen görmezden geldi. Doğru ya. Devam et."

Lock gözlerini kaçırdı ama onun sessizce kıkırdarken göğsünün kıpırdadığını hissedebiliyordu.

"Sonra gittiler. Ve hepimiz sürünün beni suçlayacağını biliyoruz. Eğer ona bir şey olursa bu benim hatam olur." Gwen, Johnny'nin küçük Kristan'ın başka bir kurtla neler yapabileceği konusunda kendisinden daha çok endişelendiğini biliyordu.

annesinin sürüsüyle ilgiliydi, ama bunu neden şimdi onunla tartışsın ki? Birkaç yıl sonra bunu kendi başına öğrenecekti.

"Onu bulmana yardım edeceğim." Gwen Lock'un göğsünü okşadı. "Bir dakika içinde döneceğim."

"Neden annesini getirmiyorsun?"

Bunu önermesine bile şaşırان Gwen, "Kızı annesine ispiyonlamayacağım. Ben hallederim."

Lock, gitmeden önce onu kolundan yakaladı. "Çünkü o senin Sorumluluk mu? Annen hâlâ Philadelphia'da olduğu için bu gece izinli olduğunu sanıyordum."

Gwen eğildi ve şöyle dedi: "Senin vahşi köpek sadakatin var, benim de benim." Ve Gwen, Kristan'ın sırf Johnny'den intikam almak için sabah pişman olacağı bir şey yapmasına izin verecek değildi. Eğer bir kızın bile bu yola girmesini engelleyebilseydi, bunu yapardı. "Şimdi burada kal ve döndüğümde etrafında daha fazla dişi sürüsü bulsam iyi olur."

"Bunun nasıl benim hatam olabileceğinden hâlâ emin değilim."

Cevap olarak homurdandı, Johnny'nin elini tuttu ve partililerin arasına karıştı.

Ric arkadaşına dönmeden önce Gwen'in kalabalığın içinde kayboluşunu izledi. "Yani amcaların gibi olup kadını günah içinde yaşaması için evine mi taşıyacaksın, yoksa baban gibi olup onunla düzgün bir evlilik mi yapacaksın? Düğün mü?"

Lock, Ric'in yıllardır gülümsediğini görmediği şekilde gülümsedi. "Bir kombinasyon düşünüyorum."

"Her zaman zekice."

"Sadece bir sorun

var." "O da ne?"

Ellerini Lock'un önündeki masaya vurdu. "Kız kardeşim nerede?" Lock iç çekti. "Onlar."

Ric gözlerini aslan kardeşlere dikti. Lock onları çoktan nasıl öldürmemişti, bilmiyordu. Hiç değilse Ric onları öldürmüş olurdu...

Şimdiye kadar halletmişlerdir. Hayatta olacaklardı ama

Sibirya'da. "Nerede o?" Mitch Shaw yine tersledi.

Lock omuz silkti.

"Ona göz kulak olmuyor musun?"

"Birdenbire kendi başının çaresine bakamaz hale geldiği için mi?" diye

sordu boz ayı. "Hayır. Çünkü annem McNelly'nin kafasını tıraş etti!"

İki arkadaş masanın karşısında birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de aynı anda kahkahayı patlattı.

Ric kendi ailesinin de

bunun yarısı kadar ilginç

olmasını diledi.

Brendon Shaw kocaman aslan kafasını sallayarak, "Bu hiç komik değil," dedi. "Komik değil."

"Bu bir

biraz komik," diye karşı çıktı Lock.

"Hayır. Komik değil," diye tersledi Mitch. "Çünkü Dee-Ann az önce bize Donna McNelly ve sürüsünü bu kulübe kadar takip ettiğini, sonra da onları kaybettiğini söyledi."

Lock'un kahkahası anında kesildi ve Mitch'e baktı. "Ne zaman oldu bu?"

"Bilmiyorum. Sissy ve Dee içeri girip girmediklerini öğrenmeye çalışıyorlar, ben de Gwen'i bulmaya çalışıyorum, çünkü deli annemizin İşçi Bayramı hafta sonu için misilleme olarak bir kadının kafasını tıraş ettiğini bilmiyor!"

Ric ayağa kalktı. "Herkes sakın olsun. Bir yolunu buluruz. Gwen'i bulalım ve sonra..."

Arkadaşının yavaşça ayağa kalkışını, bir koku ararken başını hareket ettirini izlerken sözleri kesildi. Lock Ric'i her zaman şaşırtmıştı; neredeyse yirmi mil öteden koku alabiliyordu.

Lock'un iri bedeni Gwen'in gittiği yöne bakıyordu, başı öne eğilmişti, nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı ve etrafındaki hava Ric'in adını koyamadığı ama çok iyi anladığı bir gerilimle dolmuştu.

Lock hareket etmeye başladı ve Mitch onu yakalamaya çalıştı ama Ric kolunu yakaladı. "Önüne geçme, önünü kesme ve

Ona dokunmayın. Takip edin ve çenenizi kapalı tutun."

Kardeşler tartışmaya başlayınca Ric, "Beyler, bu konuda bana güvenmeniz gerekiyor," dedi.

Johnny bodruma inen merdivenlerin ortasında durdu ve yerde bulduğu pateni aldı.

Gwen arkasından, "Muhtemelen merdivenlerden düşmüştür," dedi. "Merdivenlerden patenle inmeyi öğrenmek belli bir beceri ister."

Pateni onun elinden aldı ve yürümeye devam etti, Johnny de onu takip etti.

Bu duruma düştüğüne inanamıyordu. Çoğu gün Kristan Putowski onu çıldırtıyordu ama son zamanlarda gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı. Olmak

Dürüst olmak gerekirse, Haziran'da mezun olup üniversiteye gidene kadar bekleyemezdi. Ondandır, onun sürekli gevezeliğinden, sinir bozucu kişiliğinden ve lanet olası kokusundan uzaklaşması gerekiyordu! Bu onu çıldırtmaya başlamıştı ve ona direnmek gittikçe zorlaşıyordu.

Hayır. Mesafe iyiydi. Aslına bakılırsa, mesafeyi bir süre idare edebilirdi. Ohio'daki yaz müzik programına girebilirse biraz daha erken. Üç ay boyunca pratik, dersler, özel konserler ve konferanslar. Ama en önemlisi... Kristan olmayacaktı.

"Merak etme evlat," dedi Gwen. "Onu bulacağız."

Bodruma indiklerinde, Gwen havayı kokladı ve koridorun kısa bir yol aşağısındaki bir kapıya yöneldi. Eli kapı kolundaydı ama durdu. Eğildi, tekrar kokladı ve işte o zaman geri uzandı.

Elini Johnny'nin göğsüne çarptı ve onu itti. "Git getir-"

Diğer taraftan kapı yırtılarak açıldı ve korkutucu derecede iri bir kadın uzanıp Gwen'i saçlarından yakalayıp odanın içine çekti. Bir erkek dışarı çıktı ve Johnny'ye uzandı, ama o geri çekildi ve koridorda kaçtı, Romalı askerlerden biriyle gittiği için minnettardı

daha karmaşık ve ağır ortaçağ zırhı kostümü yerine. Johnny merdivenleri çıkarken erkek arkasından yaklaşıyordu. Ellerini kilitli olmayan kapıya çarparak ittirdi ve kapıyı açtı. Eller omuzlarını kavradı ve onu geri çekti. Bir kol göğsüne dolandı ve Johnny'nin ağzı kapatıldı.

Çaresizlik içinde, on iki yaşından beri sahip olduğu ve onu son derece gerginleştiren koruyucu bir ailenin yanında yaşadığı sustalı bıçağa uzandı. Ama eli bıçağa uzanamadan, üzerinde sadece eteklik ve öfke olan iri bir vücuda baktı. Kılıcını unutarak, ayının uzanıp Johnny'ye sarılmış olan kolu yakalayışını izledi. Lock onu tuttu ve kol kırılana kadar bükte.

Kurt Johnny'yi bıraktı ve acı içinde ulurken Lock tanımadığı köpeği sürükleyerek sopanın üzerine fırlattı.

Ayı ona dönüp baktığında Johnny merdivenleri işaret ederek, "Gwen'i yakaladılar," dedi.

Zavallı Kristan'ın pateni elinden fırladı ve masalardan birinin altında kayboldu.

McNelly uzandı ve boynundan tutarak Gwen'i yukarı kaldırdı. "Her zamanki iyiliksever, çocuğa yardım etmek için buraya koşuyor," dedi.

Erkeklerden biri Kristan'ı tutmuş, eliyle ağzını kapatmış, kolunu beline dolamıştı. Kristan çırpınıyor, gözyaşları ayaklarının dibinde birikiyordu. Zavallı çocuk. Korunan yavrulardan biriydi, bu tür saldırılara alışık değildi. Ama Gwen ve McNelly? Onlar buna fazlasıyla alışkındı.

Gwen McNelly'yi itti. "Bırak çocuğu gitsin. Bu seninle benim aramda."

"Bu seninle benim aramda," diye taklit etti McNelly yüksek perdeden bir sesle. "Sen acınacak haldesin. Tıpkı kız gibi. Artık buna alışsa iyi olur. Her zaman melez bir ezik olacağını fark etse iyi olur." McNelly yaklaştı. "Yalnız ve çaresiz... ve bir ucube."

İşte tam o anda Gwen onun ağzına bir yumruk attı, sürüsü Gwen'in üzerine gelirken Dişi Kurt yana doğru tökezledi.

Gwen pençelerini serbest bıraktı ve ona yaklaşan her şeye saldırarak Kristan'a doğru ilerlemeye çalıştı.

Biri onu arkadan yakaladı ve Gwen bacaklarını kaldırıp önündeki kurtlardan birine tekme atarak onu geriye uçurdu. Sonra dizlerini sıkı tutarak bacaklarını tekrar aşağı indirdi. Ayakları onu tutan kişinin uyluk kemiğine çarptı ve her iki bacağındaki kemikler kırılıp kurt onu bıraktığında acı dolu bir çığlık duydu. Daha fazla kurt ona doğru geliyordu, bu yüzden masaların ve rafların üzerine fırladı ve

Kurtlar onu yakalamaya çalıştı. Kristan'ın önüne gelene kadar ilerlemeye devam etti. İşte o zaman usturasını çıkardı ve hafifçe vurarak açtı.

Kristan'ı tutan kurdun yüzünü kesti ve kızı çekip uzaklaştırdı.

Kurtların içeri girmiş olması gereken açık pencereyi gördü ve Kristan'ı pencerenin altındaki masanın üzerine itti. "Git! Şimdi!" Gwen bağırdı, arkasını döndü ve usturayla saldırarak birinin elini, diğerinin de çenesini kesti.

McNelly tekrar ona doğru geldi ve Gwen'in usturayı tutan elini yakaladı. Gwen'in kolunu büktü, tüm o kaba kuvvet neredeyse Gwen'in kolunu yuvasından koparıyordu. Ve onu tutarken, Gwen umutsuzca bir şeye, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeye uzanırken, başka bir erkek ona doğru geldi. Usturayı Gwen'in elinden aldı ve yüzünün önünde tuttu.

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin, sürtük?" Gwen zaten biliyordu. O lanet şeyi bir sokak kavgası sırasında üzerinde kullanan kişiden almıştı.

Bıçağı onun üzerine kaldırdı ve Gwen elinin altında bir şey hissetti. Bir makas.

Onları sıkıca kavrayarak, ustura yüzüne doğru inerken savurdu. Ama düşüyordu, diğer kolundaki tutuş aniden kayboldu. Sırt üstü yere düştü ve Lock'un büyük kollarının uzandığını gördü. Ama ustura çoktan hareket etmişti ve bıçak ön kolunu kesti.

Lock'un domuz öfkesi patlayıp odadaki her kurdun üzerine salınmadan önce Gwen'in düşünebildiği son şey Uh-oh oldu.

Blayne kapıda duran kalabalığı iterek geçti ve Sissy, Ronnie ve Sissy'nin kuzeni hemen arkasındayken merdivenlerden aşağı uçtu. Koridordaki son kapıya yaklaştığında artık tanıdığı bir kükreme duydu. Lock'un kükremesi. Mitch ve Bren'i iterek geçti, Mitch onu geri çekmeye çalıştığında kolunu çekip çıkardı. Ama bir insan bedeni odanın içinde spiral çizerek ilerlerken yine de kapı girişinde durdu.

Lock hâlâ insan formundaydı ama onunla tanıştığından beri ilk kez omuzlarının arasındaki kamburu görebiliyordu. Büyümüştü ve şimdi zaten inanılmaz olan gücünü daha da artıran bir kas kütesiydi. Ve tüm bu güç, kendini yerden kaldırmaya çalışan kurda çarpıyordu.

Dört inçlik pençeler kurdun üzerinde sürükleniyor, etini, saçını ve giysilerini parçalıyordu. Sonra eller kurdun sırtına çarptı ve kaburgalarına tarifsiz bir basınç uyguladı. Kurt üzerine yağın yaban domuzu öfkesine karşı koyamayarak çığlık attı ve hıçkırdı ama yanlış kızın peşinden gitmişti, değil mi? Gwen'in peşinden gitmişti.

Gwen ellerinin ve dizlerinin üzerine döndü. Kullanmak üzere olduğu ve düşürdüğü makas McNelly tarafından alınmıştı. Lock'un yere yatırdığı erkeği korumak umuduyla Lock'un arkasına doğru ilerliyordu.

Dişlerini gösteren Gwen, McNelly'ye saldırdı ama Blayne önce McNelly'ye çarparak onu karşı duvara itti. Makas sıçrayarak uzaklaştı ve Gwen nefes alarak makası yerden aldı. Yanında başka bir diş kurt duruyordu ama bunu tanıyordu.

"Siren sesleri duyuyorum," dedi Dee-Ann. "Birisi paniklemiş ve polisleri aramış olmalı."

Gwen başıyla onayladı.

"Sissy arkadaşı Dez'i yakalayacak. O bir polis ve buralarda bir yerde. Elinden geldiğince her şeyi kontrol edecek, ama bizim-"

"Biliyorum."

Dee-Ann ona daha iyi bakabilmek için biraz eğildi. "Lock'u senin için halletmemi ister misin, sevgilim?"

Gwen diş kurdun bunu neden sorduğunu bile bilmiyordu. "Hayır." Makası uzattı. "Ama kurtlarla sen ilgilen."

Gwen Lock'un arkasına geçti. Kurdun sırtına çömelmişti, bir Pençesini kurdun kafatasının arkasından geriye kalana sapladı, diğer pençesi ise açıkta kalan ve yırtılan etini pençeliyordu. Sert nefes alıyordu, yer değiştirmemek ve işi bitirmek için savaşırken havası dışarı vuruyordu. Değişimle savaşırken kaslarının dalgalandığını görebiliyordu, bunu değiştirecek o son adımla savaşıyordu.

onun için bir pişmanlık anına dönüştü. Onlardan çok fazla vardı, biliyordu. Bu McNelly piçlerinin onu daha fazla asmasına izin vermeyecekti.

Sırtına bastırdı, ağzını kulağına dayamadan önce ağırlığını üzerinde hissetmesine izin verdi. "Bırak onu Lock."

Kasları yeniden dalgalandı, kendisinininkilere karşı hareket ettiklerini hissetti. Kulağını öptü, başının yan tarafına sokuldu. "Sadece beni eve götürmeni istiyorum. Beni güvende tut."

Ayı yavaşça ayağa kalktı ve altındaki hırpalanmış kütleden uzaklaştı. Kanla kaplı bir eli ona doğru uzandı, pençeleri hâlâ serbestti ve Gwen onu tuttu, sıkıca kavradı. Ayı onu kendi tarafına çekti, kolu sıkıca sarıldı.

"Gwenie? Belki de yapmalısın-"

Ağabeyi hâlâ onu korumaya çalışan Mitch'in endişeli sesiyle Lock'un kafası döndü ve bakışları kapıyı kapatan endişeli şekil değiştiren kalabalığına takıldı. Kükredi ve Mitch Bren'i ileri doğru itti. "Al onu!"

"Sen

Piç kurusu!" Bren kardeşine bağırdı.

Lock tekrar kükredi ve herkes koşmaya başladı, koridoru geçip kulübe geri döndüler. Onlar gittikten sonra Lock'un kolları Gwen'i sımsıkı sardı ve onu kaldırdı, geri çekilen şekil değiştirenlerin ardından hantalca dışarı çıktı ve onu eve taşıdı.

BÖLÜM 26

Lock bir anda uyandı ve kendini yatakta çıplak buldu. Normalde endişelenecek bir şey yoktu ama oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Uyanmışsın. Güzel."

Kapı aralığına baktı ve Gwen onun tişörtlerinden birini giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada duruyordu.

Yavaşça doğruldu, neredeyse yalvarana kadar onu yakından inceledi, "Lütfen bana seni incitmediğimi söyle."

"Elbette incitmedin." "Ama

seni korkuttum?"

"Hayır."

"Azıcık bile mi?"

Gwen başını salladı. "Hayır."

"Oh."

"Yine de diğer herkesi korkuttun."

Lock'un omuzları biraz düştü ama elinde değildi. "Ah." "Ne

olduğunu hatırlıyor musun?"

Sayılır. Ya da belki de değil. Şu anda her şey karmakarışık, bu da sadece aklını gerçekten yitirdiği anlamına geliyordu. Boar-Rage kendini kaybetti.

"Ben-" Lock omuz silkti. "Parça parça."

"Kimse ölmedi. Eğer bu seni endişelendiriyorsa."

Öyle oldu ve rahat bir nefes aldı.

"Yine de en azından birinin büyük bir rekonstrüktif ameliyata

ihtiyacı olacak." Kahretsin.

"Kilit-"

"Sorun yok." Omuzlarını gerdi, bıçaklarının arasındaki et ağrıyordu, bu da boz kamburunun o hâlâ insanken büyüdüğü anlamına geliyordu.
Nadir ve

iyi değil. "Gerçekten. Sorun değil. Ve eğer iyi değilsen bunu anlayabilirim. Bu gece burada rahatça kalabilirsin." Başını kaldırıp ona baktı. "Ya da biraz boşluk istiyorsan ya da... eğer... eğer... neden soyunuyorsun?"

Umursadığından değil ama yine de. Kapıyı çekip çıkmak yerine, kapıdan çıkarken kendini rahatlatmaya çalışması ya da aralarına sağlıklı bir mesafe koyması gerekmez miydi?
Tişört ve yatağa sürünerek mi?

"Neden soyunuyorum? Bunu bana gerçekten sordun mu?"

"Sordum, ama sadece-" Lock gözlerini kapattı, Gwen'in teni kendi tenine değdikçe tüm vücudu titriyordu. Böylesine ölümcül bir kedinin üzerindeki bu kadar yumuşak ten onu çıldırtıyordu. Yutkundu ve tekrar denedi. "Eğer kendini... uh... hissedersen anlarım."

Oh, Tanrım. Mırıldanıyor. "Daha önce olanlar yüzünden biraz korktum."

"Korkmuş hissetmiyorum. Aslında biraz tahrik oldum." Dilinin ucuyla onun kulağını yaladı. "Bu beni sapık bir kız mı yapar?"

"Hayır, hayır. Tabii ki yapmaz. Sadece-" Kız tırnaklarını kürek kemikleri arasındaki ağırlı ve aşırı hassas kas kütlelerinde gezdirirken gözleri doldu.

"Sadece ne, Lock?" diye mırıldandı kulağına. "Çünkü ikimizin de bildiği bir şey varsa, bebeğim, o odada güvende olan tek kişi bendim. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Beni her zaman koruyacağını biliyorum. Ve ben "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorsun."

Tek duymak istediğinin bu olduğunu biliyor muydu? Bilmesi

gereken tek şeyin?

Bunu ona göstermek isteyen adam hızla döndü, ellerini Gwen'in saçlarına daldırdı ve acımasızca ağzını kendi ağzıyla kapmadan önce başını geriye yatırdı.

Daha önce hiç kimsenin elleri onun üzerinde bu kadar iyi hissetmemişti. Lock'un onu okşaması, sevmesi, ellerinin nazik ama sert olması.

Ona hiç bu kadar güvende olmadığını söylediğinde yalan söylememişti. Diğer herkes Lock'un yaban domuzu öfkesi yüzünden risk altındaydı ama Gwen, arkadaşları, ailesi değil. Aslında kendisinden çok onu koruyordu. Onu savaş moduna sokan, içinde bulunduğu tehlikeydi.

Boz ayısı eşini koruma ihtiyacı hissetmişti. Onu

boğmak değil,

onu korumak. Bu iki şey arasında pek çok erkeğin asla anlayamayacağı bir fark vardı. Mitch kesinlikle bilmiyordu, bu yüzden her adımda onunla savaşan bir dişi bulmak zorundaydı. Ama Gwen Lock'u bulmuştu, İhtiyacı olduğunda yanında olan, olmadığında ise geri çekilen biriydi.

Ama şu anda, onun

Onu. Kudretli ayı gücünden memnun olabilirdi ama o değildi. Kontrolünü kaybetmek konusunda rahattı. Çoğu şekil değiştirenin aksine, başkalarına zarar vermekten zevk almıyordu ve hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi "ikincil hasar" olarak görmeyeceğini söyleyebilirdi.

Gwen O'Neill bu kadar dürüst bir adamı nasıl bulmuştu, asla bilemeyecekti ama ona sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Gwen öpüşmelerinden çekildi, elleri Lock'un omuzlarını, göğsünü okşadı. Tırnaklarını da işin içine katmayı ihmal etmedi çünkü Lock her ne kadar tırnaklarından şikâyet etse de, tırnaklarının onu başka yönlerden delirttiğini söyleyebilirdi.

"Arkana yaslan," dedi ellerini Lock'un omuzlarına dayayarak. Adam yattı ve Gwen tırnaklarını yavaşça göğsünden aşağı, karnına doğru geçirdi, sıkı karın kaslarının üzerinde durdu. Adam inledi ve yatakta huzursuzca hareket etti. Onun tepkisine gülümsedi, dokunuşuna verdiği yanıtın tadını çıkardı.

Ellerini adamın kalçalarından aşağıya doğru sürükledi, her zaman adamın sadece büyüklükteydi, ama güçlüydü. Vücuğuyla ilgili her şey saflığı gösteriyordu,

serbest bırakılmayı bekleyen katıksız bir güçtü. Yine de onu Gwen için tam bir kedi nanesine dönüştüren şey sürekli analiz eden, rasyonel beyniydi.

İşaret parmağının ucunu alarak tırnağını adamın sikinin uzunluğu boyunca sürükledi. Sert ve uzun olan penis, Lock'un elleri altındaki yatağa gömülürken onun dokunuşuyla sarsıldı. Alet çoktan dikleşmiş, kalın başından sıvı sızmaya başlamıştı. Gwen tıpkı bir kedi gibi diliyle hızlı bir hamle yaptı. Tepkisi o kadar güçlüydü ki, ağır yatak iskeleti altlarında hareket etti ve Gwen biraz temizlik yapmanın yerinde olacağına karar verdi. İçindeki kedi her şeyin düzenli olmasını isterdi.

Uçtan başladı ve aşağıya doğru ilerledi, kısa ve hızlı yalamalarla uzun ve uzun yalamalar arasında gidip geldi. Tüm dikkatini Lock'a odakladığından zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Adam onun adını inliyordu ve onu yakalayıp becerme arzusuyla savaşırken ter kokusunu alabiliyordu. onu deli ediyordu. Onun kendini tutmasına hayranlık duyuyordu ama yataktayken bunu ona karşı kullanmakta bir sakınca görmüyordu. Ne diyebilirdi ki? Onu çıldırtmaktan, içindeki boz ayıyı ortaya çıkarmaktan zevk alıyordu.

Adamın sikini ağzına aldığı anda, boğaz kaslarını gevşeterek siki tamamını yutabildiğinde, pençeleri çıkmıştı ve adam inlemekten gırtlaktan gelen bir homurdanmaya geçmişti. gergindi ama yapmadı.

Zaten sınırdaki olan Lock, boşalmadan önce ancak iki dakika daha dayanabildi, ilk salıverme kükremesi sabit bir uğultuyla sona erdi.

Gwen doğruldu, elinin tersiyle ağzını sildi ve yanında uzanmış mırıldanan erkeğe baktı. Yüzünü başka tarafa çevirmişti ama tüm vücudu rahatlamıştı.

Yine de sormak zorundaydı. "Bu uğultu da neyin nesi?"

Adamın yüzünün sadece bir kısmını görebilmesine rağmen, gözleri kapalı olmasına rağmen ağzının kenarının nasıl bir gülümsemeye dönüştüğünü gördü.

"Memnuniyet, Gwen," dedi usulca başını çevirip gözlerini açarak ona bakmadan önce. "Memnuniyet demek."

Ellerine baktı, görünüşe göre verdiği cevaptan rahatsız olmuştu. Nedenini bilmiyordu. Bir ayı bundan daha büyük bir iltifat edemezdi. Saf altın gibi hoşnutluk da bu dünyada kolay bulunmuyordu.

Lock ona doğru uzandı, elini tuttu ve parmaklarını saçlarının arasına sokup öpmek için başını aşağı indirene kadar onu kendine çekti. Tadını aldı Gwen'in dudaklarına ve ağzına kendini bıraktı ve Gwen'in geri adım atmadan hepsini aldığını bilerek tekrar sertleşti. Tabii ki Gwen asla geri adım atmazdı. Etrafından dolanabilir, üzerine tırmanabilir ya da çember çizebilirdi ama istediğini elde edene kadar asla geri çekilmezdi.

Onlar öpüşürken Lock boştaki elini kullanarak Gwen'in kalçalarının arasına kaydırıldı. Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı ama onu çok erken almak istemiyordu. Yine de onun parmakları amının içinde kayıyordu ve onun ne kadar ıslak ve hazır olduğunu hissedebiliyordu. onun içindi. Ona dokunmak, onu emmek onu tahrik etmişti ve içindeki parmakları onu elinin üzerinde kıvrandırıyordu.

Adam geri çekildi ve Gwen kaşlarını indirerek miyavladı. Ama onunla işi henüz bitmemişti.

Onu geriye iten Lock kendini yukarı sürükledi. Yere uzanmaya başladı ve adam homurdanarak onu geri çekti ve dört ayak üzerinde ve ona dönük olana kadar onu hareket ettirdi. Bir prezervatif kaptı ve üzerine koydu arkasına yerleşmeden önce. Kollarını onun önünde birleştirdi. Kalçalarını onun arkasına yerleştirirken ön kolları onu yerinde tutmak için omuzlarına bastırıyordu. Sert bir hamleyle kızın içine girdi, tüm o ıslak ısı sikinin etrafını sararken sertçe homurdandı, kız kasları onu tamamen içine almak için çalışırken esnedi.

"Ellerini benimkilerle birleştir," diye fısıldadı boynuna karşı.

Gwen başını salladı ve kollarını onun kollarının etrafına sardı, elleri onunkileri kavradı, parmakları birbirine geçti.

"Seni seviyorum, Gwenie," dedi onu uzun, sert darbelerle almadan önce.

Ona karşı nazik değildi, kolları onu olduğu yerde hapsediyordu. onu her şeyiyle becerirken. Ama Gwen

aklıma geldi. "Daha sert, daha hızlı" diye yalvarırken başı adamın koluna sürtündü ve sonra "Durma. Asla durma."

Yapmazdı. Artık uğraşamayacak kadar yaşlandıklarında bile, onu ne kadar sevdiğini, ona ihtiyacı olduğunu ve hayatında olmasını istediğini göstermekten asla vazgeçmeyecekti.

Pençeleri koluna saplandı ve Lock onun boynunun arkasına sokularak ağzını teninde gezdirdi. Dokunduğu her yer dalgalandı ve Lock'un her bir dokunuşuna karşılık verdi.

Onun hamlelerini kendi hamleleriyle bastırıyor, haykırırken nefesi kesiliyordu. Kadının kasları erkeğin etrafında o kadar gerilmişti ki hiçbir şey erkeğin boşalmasını engelleyemezdi, erkeğin vücudu kadınının etrafında titriyordu.

Lock onu kollarıyla yakaladı ve yatağa düşerken yan döndü. Uzun dakikalar boyunca öylece kaldılar, hareket edemeyecek kadar yorgundular.

"Bir noktada," dedi Gwen ona, sesi uyku sersemi çıkıyordu, "balı da bu işe dahil etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek çünkü bunun senin en büyük fantezin olduğuna neredeyse eminim, değil mi?"

"Merak etmeyin, Bay Mittens," diye güldü, boynunu öptü ve saçlarının ş anda o kadar kısa olmasının keyfini çıkardı ki, onları yolundan itmek zorunda kalmadı. "Çok zamanımız var ve benim de

bir sürü bal."

BÖLÜM 27

Blayne bir yaz Rönesans Panayırı'nda çalıştığından beri bu kadar eğlenmediğini itiraf edebilirdi. Doğru, bu olayı çevreleyen koşullar aşağılıktı, ama sonrası çok eğlenceliydi!

Tabii ki Roxy O'Neill, Sharyn McNelly'nin kafasındaki peruğu çekip çıkarana ve Blayne'in keşiş kesimi diyebileceği şeyi ortaya çıkarana kadar ortalık karışmamıştı. Bırakın bir kadını, bir erkeğe bile yakışmayan bir bakış. Ve

Peruk çıktıktan sonra her şey bitmişti. Bir hastanenin bekleme odasında olmasalardı muhtemelen çok daha uzun sürerdi. Şekil değiştirenler tarafından yönetilen bir hastane.

Ayı olan hademelerle birlikte. Bir ayı kükremesiyle herkes kendi köşesine çekildi; O'Neill'lar, Shaw'lar, Kuznetsov'lar ve Smith'ler bir tarafta, McNelly'ler diğer tarafta.

İşin garibi, hastanede olması gerekenler sadece McNelly'lerdi. Sürülerinden birkaçı ölmüştü ama en çok iki erkek zarar görmüştü. Birinin kolu tamamen yuvasından çıkmış ve on altı yerinden kırılmış olduğu için doktorlar bir daha asla düzgün çalışmayacağını düşünüyordu. Ve diğeri de parçalanmıştı.

McNelly'ler hastanede Donna McNelly'nin erkek arkadaşının bu saldırıdan kurtulup kurtulamayacağını görmek için beklerken, Roxy O'Neill neler olduğunu öğrenmiş, kız kardeşleriyle birlikte rekor bir sürede New York'a gitmiş ve ve Sharyn McNelly ile yüzleşmek üzere yola koyuldular. Shaw'lar, Kuznetsov'lar ve Smith'ler de kısa süre sonra ortaya çıktı.

Normalde Blayne herkesi sakinleştirmeye çalışırdı ama bu kez arkasına yaslanıp izleyebiliyordu. Neden mi? Van Holtz'lar yüzünden! En azından ikisi. Ric ve kuzeni Niles Van Holtz. Şu anda her şeyin kontrolden çıkmasını engellemek onlara ve ayı hastabakıcılara düşüyordu. Ama Blayne daha çok yarın, ertesi gün ve ondan sonraki gün için endişeleniyordu. Kendine engel olamıyordu; "ya olursa" diye düşünmek onun doğasında vardı. Mesela ya Donna McNelly Gwenie ve onun için gelmeye devam ederse? Ya McNelly hiç durmasaydı? Peki ya Blayne onu durdurmak zorunda mıydı? Ve Blayne Dişi Kurt'u durdurabilirdi - onu sonsuza dek durdurabilirdi.

Niles Van Holtz alçak, hülyalı sesiyle, "Bunu çözmenin bir yolu olmalı," dedi. Blayne hiçbir zaman yaşlı erkeklerden hoşlanmamıştı ama yowza! Van Holtz sürüsünün tamamı bu kadar yakışıklı mıydı? Niles ve Ric sadece kuzen olsalar bile bu mümkündü.

"Evet, bir yolu var," dedi Roxy bekleme odasının kendi tarafından basitçe. "O sürtük ölür. Tam burada, hemen şimdi."

"Getir onu, seni Philly orospusu!" Sharyn hırlayarak karşılık verdi.

Niles, Shaw kardeşlerin aslan kükremeleri arasında, "Bu hiç yardımcı olmuyor," dedi.

Blayne, Doritos'unu mideye indirip hediyelik eşya dükkânından aldığı diyet kola kutusundan yudumlarken, Ric dirseğiyle onu dürtünceye kadar yaşanan dramı izledi. Ona biraz Doritos ve ardından da kolasından bir yudum ikram etti. Ric kutuyu ona geri verirken Roxy hâlâ iyi tuttuğu McNelly'nin peruğunu havaya kaldırdı ve bir daire çizerek sallanmaya başladı. Blayne, Gwen'in bunların hiçbirini için burada olmamasına sonsuza dek minnettar kalarak yüzünü buruşturdu. O katil ayısıyla birlikte güvende.

Bekle. Ric içini çekip başını salladığında, bunun iyi bir şey olup olmadığını anlamaya çalışarak başını kaldırdı. Ona küçük bir gülümseme verdi ve Kristan hala Babes üniformasını giymiş olarak yanlarından geçerken gözlerini kaçırdı. Blayne ve Ric onun Johnny'ye doğru dönüp kendi gazozunu ve cipsini uzatmasını izledikten sonra Blayne ve Ric birbirlerine baktılar.

İkisi de aynı anda gülümsediğinde, Blayne işlerin ciddi bir şekilde kontrolden çıkmak üzere olduğunu anladı.

Gwen alarmı çalmadan önce uyandı. Gerçi bu onun için alışılmadık bir durum değildi. Alışılmadık olan, annesini yatağının diğer tarafında, ayısının çıplak kıcını görebilmek için çarşafı kaldırırken bulmaktı!

"

Anne!" diye kükredi ve Roxy anında çarşafı bıraktı.

"Günaydın bebeğim," dedi bir yandan da Gwen'in onu yakaladığı şeyi yapmıyormuş gibi davranmaya çalışarak.

Lock'un başı yastıktan kalktı, sesi aceleciydi. "Ne oldu? Neyin var?"

Roxy sırttı. "Günaydın yakışıklı."

Lock Roxy'ye baktı. "Ah... günaydın."

Roxy elini göğsüne bastırdı. "Ben Gwendolyn'in annesiyim, Roxy O'Neill. Ama siz bana Roxy diyebilirsiniz."

"Günaydın, Roxy."

"Ve sen de Lachlan MacRyrie'sin. Amcalarını tanıyorum."

"Anne!"

"Dedim ki

Amcalarını tanıyorum, bebeğim. Amcalarını tanıdığımı

söylemedim." "Anne," dedi Gwen nefes nefese, "neden

buradasın?"

"Seninle konuşmam gerek."

Gwen kolunu gözlerine siper ederek yatağa uzandı. "Lütfen anne. Bu sabah değil. Dün gece-"

"Dün gece ne olduğunu biliyorum. Ve seninle konuşmam gerekiyor. Bu önemli, bebeğim." Lock'a gülümsedi. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi."

"Seninle de."

Annesi dışarı çıktı ve Gwen yerden Lock'un tişörtlerinden birini kapıp onun peşinden gitti.

"Ne var ne yok?" Gwen Lock'un mutfağına girerken sordu. Biraz kahveye ihtiyacı vardı ve hemen şimdi.

"Bu genç adamın güzel bir

kıçı var, bebeğim."

"Anne," dedi Gwen sıkılmış dişlerinin arasından. "Neden

buradasın?"

"Şey, dün gece hakkında..."

Gwen homurdandı. "Sanırım sıçan Mitch sana söyledi."

"Ona öyle deme ve bana söyleyen de o değildi. Aslında duydum çünkü-"
Konuşmayı kesti ve Gwen annesine döndü.

Gwen, annesinin bir daha hiç bu kadar zor bir durumla karşılaştığını hatırlamıyordu.

kendini ifade etmek için kelimeler. Bu da onun hiç susmadığını söylemenin en güzel yolu. Bugüne kadar. Ve Roxy O'Neill'in aniden suskunlaşmasının tek bir nedeni vardı.

"Ne yaptın sen?"

Annesi belli belirsiz bir itirafta bulunmadan önce dudağını çiğnedi: "İşleri biraz abartmış olabilirim."

"Yapmış olabilirsiniz..." Sonra Gwen anladı.

"Anne!"

"Biliyorum! Biliyorum! Biliyorum! Çok özür dilerim, bebeğim! O kaltağın eski kinimizi bebeğimden çıkardığına inanamadım!"

"Sen ne yaptın?" "Bunun

ne önemi var?" "Sen ne

yaptın?"

Omuz silkti. "Ben... McNelly'nin kafasının bir kısmını tıraş

ettim." "Kısımlarını mı?"

"Bilirsin işte... keşiş gibi görünsün diye."

"Anne!"

Ne düşünüyordu ki?

"Bu kadar dramatik olma. Tekrar uzayacak."

"Aman Tanrım! Neyin var senin böyle? Cidden mi? Bu bana geçebilecek genetik bir kusur mu? Çocuklarıma mı?"

"Bebek-kız-"

"Bana bebek kız muamelesi yapma! Bu saçmalığı başlatıyorsun ve sonuçlarını hiç düşünmüyorsun. Beni partiden uzaklaştırmak için vahşi köpek yavrularından birini yakaladıklarını biliyor musun? Bir çocuğu tehlikeye attığın umurunda mı?"

"Elbette umurumda-"

Gwen ellerini havaya kaldırdı. "Bunu duymak istemiyorum. Sadece gitmeni istiyorum." "Beni dışarı mı atıyorsun?"

"Seni dışarı atıyorum. Şu anda boşluğa ihtiyacım var. Boşluktan

Sen." Annesine Lock'un mutfağından çıkıp ön kapıya doğru el salladı. "Git."

"Eğer bu şekilde olacaksan-" "Bu şekilde

olacağım. Şimdi git

Dışarı!"

"Tamam!" Roxy hışımlla dışarı çıkmadan önce böğürdü.

Gwen ön kapının kapandığını duydu ve tek düşünebildiği Lock'la birlikte sıcak yatağına geri dönmek ve dört inçlik ayı pençeleriyle tüm sıkıntılarını yatıştırmasına izin vermektir. Ama odaya yöneldiğinde ön kapının zilini duydu.

"Eğer döndüyse..." Gwen ön kapıya geri döndü ve kapıyı kapıp açtı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Merhaba, Jess. Uh..."

Gwen Lock'un kapısında boynunda asılı vahşi bir köpekle duruyordu ve nedenini bilmiyordu. Yine de arkasında Blayne'i gördüğü için minnettardı.

"O ne yapıyor?"

"Sana teŖekkür

ediyor." "Ne için?"

Jess, Blayne'den önce cevap verdi. "Kristan ve Johnny için yaptıkların için."

Ah, Ŗu. Bunu tamamen unutmuŖtu ama bunu yüksek sesle söylemenin iyi bir fikir olmayacağını hissetti.

"Sorun değil. Bu-" Bir nefes verdi ve tekrar Blayne'e odaklandı. "Tamam, hâlâ sarılıyor."

"Artık sürümüzün bir parçasısın, Gwen," dedi Jess Ŗiddetle. "Sen bizden birisin." Jess ondan uzaklaŖırken gözlerinde yaŖlar vardı. "Bize her zaman ihtiyacın var, her zaman

Herhangi bir Ŗey. Sen ya da Lock... Çünkü o Johnny'yi de korudu. Benim Johnny'mi. Benim oğlumu. Siz ikiniz her zaman bizden biri olacaksınız."

"TeŖekkürler."

Sonra tekrar sarıldı. Gwen orada durmuŖ, vahŖi köpeğin onu bırakmasını bekliyordu. Blayne sonunda Jess'in omuzlarından nazikçe tutup onu çekerek yardım etti. "Neden eve gitmiyorsun ve bırak da Gwen mi? Ham duygularıyla arası iyi değil ve ona verdiğin sevgiyi deneyimlemek için biraz zamana ihtiyacı var."

Gwen gözlerini devirdi ama Jess ona arkasını dönmüŖtü ve görmedi.

"Sorun değil." Jess kapıya doğru yürüdü, tam dıŖarıda durdu ve doğrudan Gwen'e baktı. "Seni seviyorum, Gwenie."

Gwen gözlerini kırptırdı. "Tamam."

Blayne kapıya doğru yürüdü ve asansör kapıları kapanana kadar Jess'e el salladı. VahŖi köpek gittikten sonra Blayne daireye geri döndü ve kapıyı kapattı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, öyle histerik bir Ŗekilde gülüyordu ki

Gwen omzunun üzerinden hırlayarak uzaklaştı, "O boku buraya getirdiğine inanamıyorum!"

Blayne sırt üstü yuvarlandı, bacaklarını tekmeledi. İşte o zaman Gwen gidip kahve yaptı. İki fincanla dışarı çıktığında, belinde çarşaf olan bir boz ayı yatak odasından tökezleyerek çıkıyordu.

İşaret etti. "Kahve. Mutfak." "Seni

her geçen gün daha çok

seviyorum."

Blayne artık ayakta idi ve sırt çantasını karıştırarak bir fırın poşeti çıkardı. "Ballı çörekler! Lock için getirdim."

"Akıllıca bir hareket."

Gwen fincanları sehpanın üzerine bıraktı ve kanepeye oturdu. "Peki sen neden buradasın? Çünkü saat daha dokuz bile olmadı ve benim aksime sen sabah insanı değilsin."

"Sabah insanı mısın?" "Sen neden

buradasın?"

"Tamam, tamam." Blayne kanepeye çöktü. "Anlayabileceğin gibi, sen ve ballı çöreğin dün gece ayrıldığınızdan beri çok fazla drama oldu."

Gwen kıkırdadı. "Ballı çörek."

"McNelly'ler ayaklanmış durumda, çoğunlukla Lock'un ikisine yaptığı şey yüzünden-" Gwen başını sallayarak onun sözünü kesti. Bu saçmalığın Lock'un kafasına takılmasını istemiyordu ve neyse ki Blayne onu hemen anladı.

"Annen de geldi." "Az önce

buradaydı."

"Evet. Dün gece amcaların ve teyzelerinle birlikte buraya geldi." Gwen

kahvesini masaya bıraktı. "Olamaz."

"Smith'ler, Mitch ve Brendon ve Kuznetsov Sürüsü ile birlikte hastanedeydiler."

"Tamam," dedi Gwen, mümkün olduğunca çabuk konuya girmek istiyordu. "Durum ne kadar kötü?"

"Smith'ler savaş çağrısı yapıyor."

Gwen bir elini kaldırdı. "Bir dakika.

Ne?"

"Smith'ler savaş çağrısı yapıyor ve Ric Yönetim Kurulu'nu acil olarak aramak zorunda kaldı - ki dürüst olmak gerekirse, bir Kurulumuz olduğunu bilmiyordum - o da kuzeni Niles'ı gönderdi, o da bir nedenden dolayı şehirdeydi, nedenini bilmiyorum. Ve şunu söyleyebilir miyim... seksi mi?"

"Ric?"

"Niles."

"Çiftleşmiş."

"Bakabilirim."

Gwen eliyle işaret etti. "Sadede gel. Neden

Smith'ler bırakın savaşı, herhangi bir şey için çağrı yapıyorlar mı?" Sürüler her zaman birileriyle savaşa giriyor gibi görünüyordu. O bunu anlamıyordu. Ya birbirleriyle ya da bir Gurur veya Klanla savaşıyorlardı. Savaşlar da gerçekten çirkinleşebiliyor, onlarca yıl sürebiliyordu.

"Savaşı kim tehdit ediyor?" Lock, bir elinde bir fincan kahve, diğer elinde beline doladığı çarşafla mutfaktan çıkarken sordu diğerini.

"The Smiths," diye yanıtladı Blayne.

Gözlerini kocaman açarak kanepeye sertçe oturdu. "Neden? Dün gece yüzünden mi?"

"Evet. Ama siz ikiniz yüzünden değil. Görünüşe göre ikiniz hiç umurlarında değilsiniz. Kristan ve Johnny ise..."

"Kristan ve Johnny ne olacak?" Gwen sordu. "Dün gece Mitch'i aradığımda iyi olduklarını söyledi."

"Tamamen iyiler. Ama tehdit altındaydılar ve hâlâ yavrular." "Ve Jess'in yaban köpeği sürüsünün bir parçası," diye cevap verdi Lock. Vahşi köpeklerin dinamikleri Gwen'den daha iyi.

Blayne sırttı, belli ki bu durum hoşuna gitmişti. "Ama Jess artık Smitty ile birlikte, bu da onun aileden olduğu anlamına geliyor. Eğer o aileyse, sürüsü de ailedir."

"Tamam... ve?"

Lock kahvesini bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunun nereye gittiğini anlıyorum."

"Anladığımı biliyorum."

"Anlamıyorum," diye tersledi Gwen. "İki yavru da yaralanmadı."

"Doğru," diye açıkladı Blayne. "Ama travma geçirdiler." "Travma mı, hadi oradan. Sadece aşırı korunmuş ve şımartılmışlar."

"Ve," diye devam etti kurt köpeği mutlulukla, "Smith'ler bunu bir nefret suçu olarak görüyor." "Oh,

Kes şunu!"

Blayne gülerek başını salladı. "Çok ciddiylim. Söylentilere göre o kadar kötü ki Eggie Amca dedikleri kişi, Smitty'den alıntı yapıyorum, 'Fixin' to Buraya gelin ve sanki Tanrı Staten Island'ın Sodom ve Gomorra olduğuna karar vermiş gibi toprağı temizleyin."

"Güzel aksan taklidi," diye alay etti Gwen.

"Deniyorum."

"Bu hiç iyi değil," dedi Lock. "Amca..." enesi kalktı ve burun delikleri genişledi. "Ballı örek?"

Gwen çantayı ona uzattı. "Ballı öreğim için ballı örekler."

Adam ona baktı. "Artık bana öyle demeye başlayacaksın, değil mi?" "Bana Bay

Mittens demeye devam edecek misin?"

antadan bir çörek çıkaran ayı omuz silkti. "Senin ballı çöreğin olarak yaşayabilirim."

"Tek bildiğim," dedi Blayne, "Eggie Amca'nın büyük bir baş belası olduğu, çünkü Bay Smooth Move da dahil olmak üzere herkes histerik bir telaş içinde. Niles."

"Niles Van Holtz burada mı?" Lock topuzunun etrafından

sordu. "Evet. Ve ateşli."

"şunu söylemeyi kes!" Gwen tersledi.

"O neden burada?"

"Ric'e göre kasabadaymış." "Ne için?"

Niles Van Holtz'u umursamayan Gwen araya girerek, "Bütün bunlar annem McNelly'nin kafasını tıraş ettiği için mi?" diye sordu.

Lock çöreğini yerken boğuldu. "Bunu

unutmuşum." "McNelly yapmayacak."

"Peki," dedi Blayne, "tüm bunlar bundan daha derin ve daha geriye gidiyor. Ve savaş yaklaşıyor gibi görünüyordu."

Gwen Blayne'i inceledi. "Savaş

yaklaşıyor gibi mi

görünüyordu?"

"Tüm bunları çözmek için tatmin edici bir çözüm bulduğuma inanıyorum. ve herkesi ikna etmeyi başardım. Şimdi senin de kabul etmen gerekiyor, Gwen."

Gwen en iyi arkadaşına baktı. "

Kabul etmek zorunda mıyım? Neden ben? Benim bir önemim olmadığını ve her şeyin Kuznetsov'lar, Smith'ler ve yavrulardan ibaret olduğunu sanıyordum."

"Doğru. Ve Kuznetsov'lar, Smith'ler, O'Neill'lar ve McNelly'ler tüm küskünlüklerin burada sona ermesi konusunda anlaştılar... eğer sen de varsan."

Kafası karışan Gwen başını salladı. "Eğer ben de varsam..." Blayne Gwen'e en büyük sırtışını verdi ve Gwen'in şaşkınlığı hızla haklı bir öfkeye dönüştü.

"Oh, hadi ama!"

Blayne, Gwen'in öfke çılgınlıklarına gülerek, "Sen ve sadece sen, Gwen O'Neill, bu savaşı önleyebilirsiniz," dedi.

Gwen alnını ovuşturdu. "Ve tabii ki bu senin boktan fikrin,

Blayne Thorpe."

"Bekle." Lock iki arkadaş arasında bir ileri bir geri baktı. "Anlamıyorum. Gwen ne yapmak zorunda kalacak?"

BÖLÜM 28

Gwen soyunma odalarından yaklaşık yüz metre uzaklıktaki küçük koridorda bir o yana bir bu yana yuvarlandı. Durması, nefes alması gerekiyordu ama nefes alamıyor olması bunlardan en az birini imkânsız kılıyordu.

Ellerini birbirine sıkıca kenetleyen Gwen, kusmamak için kendini nefes almaya zorlamaya odaklandı.

Kusmak, kötü. Nefes almak, iyi.

Bunu yapamazdı. Yapamazdı. Ve bunu kabul etmekle aptallık etmişti. Ama şimdi Gwen içerideydi ve çıkamıyordu.

Neden? Akli başında bir insan sorabilir.

Çünkü, sonunda, Gwen bu fırsatı kaçıramazdı. Kupayı McNelly'nin erkeksi pençesinden kurtardı. Ve Blayne, Gwen'in sürü savaşlarını, Smith'leri ya da "Eggie" adındaki adamları umursamadığını bildiği için bu aptallığı kabul ettirmek için tam da bunu kullanmıştı. Hayır, onu buraya getiren Gwen'in egosuydu. Ve bu ya bir savaşı durduran maç olarak tarihe geçecekti ya da bir O'Neill'in piste kustuğu an olarak tarihe geçecekti.

Gwen'in hiç aklına gelmeyen, bunu kabul ederken düşünmediği şey, çılgılık atan kalabalığın karşısına tekrar çıkma korkusuydu. Yıllar önce ilk müsabakasinda onu çivileyen şey buydu ve görünen o ki bu korku hiç değişmemişti. İşte bu yüzden kismaya hazır hissediyordu.

Tanrım, ya pistte kusarsam? Bunun geri dönüşü olmayacak! diye düşündü histerik bir şekilde.

Saklandığı küçük koridorun kapısı açıldı. Başını kaldırmadan, "İyi olacağım, Blayne," dedi. Blayne olduğunu biliyordu çünkü kurt köpeği son iki saattir onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama Gwen'i on bin kat daha fazla germeyi başarmıştı. "Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

"Ve sen bana berbat bir yalancı diyorsun."

Gwen'in kafası bir anda yukarı kalktı ve bir daha böyle bir gün yaşayacağını hiç düşünmemişti.

Bir boz ayı tarafından ürkütölmek için kendinden geçmiş.

Kokusu olmasaydı yanından geçip gidecekti. Bu asla değişmeyecekti - Tanrı'ya şükür - ama geri kalanı kesinlikle değişmişti. En azından şu an için.

Kalın siyah göz kalemi sürmüştü ve doğal olarak uzun olan kirpikleri daha da uzun ve kalındı. Yanaklarına allık sürmüştü ve ruju koyu kırmızı ve parlaktı. Kıvrıcık saçlarını iki küçük at kuyruğu şeklinde toplamış ve alnına kurukafa ve çapraz kemiklerle kaplı siyah bir saç bandı bağlamıştı.

Lock buraya geri dönmeyi düşünmüştü, onu zaten bildiğinden daha fazla germek istemiyordu ama sonra Blayne'den o mesajı aldı. Mesajda tek bir kelime vardı... "Yardım edin!"

Gwen ona doğru yuvarlandı ve hemen kollarına atıldı. "Aman Tanrım! Burada olmana çok sevindim!"

Sırtını ovuşturan Lock, giysileri konusunda fazla endişelenmemeye karar verdi. Işıltılı, parlak kırmızı dört tekerlekli patenlere aldırmadı. Çok tatlılardı. Ama Gwen kargo pantolonunu giydiğinde ve üzerinde eski bir Eagles sweatshirt'ü. Şimdi üzerinde dizlikleri olan siyah file çoraplar, minicik kırmızı bir şort, altta kırmızı, onun üzerinde siyah ve üstte beyaz olan üç katmanlı atletler, siyah dirseklikler ve kollarındaki dövmleri ortaya çıkaran pazularına ve boynuna sürölmüş vücut simleri içinde volkan gibi yanıyordu.

Onu herkese göstermek istemekle ceketiyile örtmek arasında kalmıştı.

Ama bu konuda endişelenmeden önce, şu anda başka bir endişesi vardı...

"Kıçında neden Van Holtz var?"

Gwen irkilerek Ric'i orada bulmayı beklermiş gibi kıçına baktı. Neyse ki kurt için öyle değildi. Ancak, adı oradaydı... tam üzerinde

Gwen'in kıcı. Ya da bu durumda şortuna. Atletinin üzerinde derbi adı - TastySkate- ve numarası "59" yazıyordu.

"Blayne'e göre, o bir sponsor."

"Soyadının bir Roller Derby takımının kışında olduğunu biliyor mu?"

"Sanmam."

Tamam, bu aslında biraz komikti. "Peki ya TastySkate?"

İçini çekti. "Bilirsin işte... Tastykake gibi."

"En sevdiğim Krimpets'in yapımcılarını mı kastediyorsun?"

Ona ters ters baktı ve tısladı, "Evet. Krimpets, cupcakes ve biz Tri-States'lilerin severek büyüdüğü turtalar gibi. Ya o olacaktı ya da Philly Killsteak." Lock kaşlarını çatınca ekledi: "Bilirsin işte... Philly gibi

Cheesesteak?"

Adam güldüğünde, kadın kaşlarını çattı ve adam durdu.

"Gwen, harika olacaksın. Endişelenmene gerek yok." "Oh,

biliyorum. İyi olacağıma eminim."

Yine yalan söylüyordu. Bunu biliyordu çünkü Gwen titriyordu.

Onun Gwen'i. Bütün bir derbi takımıyla yumruk yumruğa dövüşmek mi? Hiçbir şey. Göz korkutucu amcalarını pokerde yenmek? Hiçbir şey. Bir kulübün bodrumunda çılgın kurtlarla vahşi bir intikam kavgasına girmek? Eh.

Derbi patenlerini giyip annesinin şöhretiyle yüzleşmek mi? Tam bir karmaşa.

"Gwenie?" Konuşmanın onu rahatlatacağını umarak Gwen'i daha sıkı kavradı. Gerçi Gwen pek konuşkan biri değildi. "Ne oldu? Seni gerçekten rahatsız eden ne?"

Gwen pek konuşkan biri olmayabilirdi ama bir kez konuşmaya başladı mı...

"Ya batırırsam? Ya işi batırırsam? Ya takımı hayal kırıklığına uğratırsam? Ya kendimi tam bir aptal durumuna düşürürsem? Herkesin önünde? Ya o devasa sürtüğe yenilirim? Ya bir daha yürüyemeyecek kadar sakatlanırsam? Ya yine de bir savaş çıkarsa? Ya annemi utandırırırsam? Ya kendimi utandırırırsam? Ya ailen öğrenirse? Ya senin

Kız kardeşin mi? Ya-"

"Tamam, tamam." Kızın "ya olursa" senaryolarını bir sonraki bin yıla kadar sürdürebileceğini hissediyordu ve şu anda o kadar zamanları olmadığını biliyordu. Peki ne yapmalıydı? Trajik bir şekilde, ne yapması gerektiğini biliyordu. Her ne kadar onu dehşete düşürse de, şu anda yapabileceği tek bir şey olduğunu biliyordu
Gwen'i bu durumdan kurtarmak için bir fırsattı.

Lock, Alla Baranova-MacRyrie motivasyon teknikleri el kitabından bir sayfa alarak, "Hey, bunu yapamazsan seni kesinlikle anlarım," dedi.

"Anlıyor musun?"

"Elbette. Yani... McNelly iyidir."

Gwen homurdandı. "O kaba kuvvet. Bu iyi olmaktan farklı bir şey."

"Ama o senden daha büyük, senden daha ağır ve sen pistteyken kediye dönüşemiyorsun ya da o jileti çıkaramıyorsun, bu yüzden ona karşı gerçek bir avantajın yok. Ve... dürüst olmak gerekirse-" Oh ve bu söylemesi en zor kısım olacak "- Seni orada istemiyorum. Seni evde, güvende istiyorum... seni koruyabileceğim bir yerde."

Gwen onun kollarından kurtuldu, vücudu patenleri yüzünden kayarak uzaklaştı, altın rengi gözleri merakla ona bakıyordu. "Ne?"

"Dedim ki, git kıyafetlerini giy ve seni eve götürmeme izin ver. Burası sana göre bir yer değil. Artık benimsin ve güvende olmanı istiyorum. zarar görmemiş."

Elleri beline gitti, kırmızı, beyaz ve siyah tırnakları kalçalarına tık tık tık tık vuruyordu. "Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun."

Lock omuz silkti. "Tatlım, kıcını tekmeleyecek." "Az önce

bana tatlım mı dedin?"

"Sana bebeğim dememi mi tercih edersin?"

Gwen başka bir şey söylemeden onun yanından geçip stadyuma giden ana koridora girdi.

Bebekler soyunma odasından çıkarken arkasından "Güzel," dedi, Blayne önlerinde ilerliyor. "Seni eve götüreceğim ve tüm bunları unutabiliriz. Sana her zaman göz kulak olacağım, Gwenie. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak."

Blayne'in gözleri büyüdü ve bakışları Gwen ile Lock arasında gidip geldi.

Gwen yavaşça onunla yüzleşti. "Sana ihtiyacım yok.

benimle ilgilenecek herhangi biri. Özellikle de kumkuat kafalı acayip büyüklükteki ayılar." Elini uzattı ve Bebeklerden biri avucuna bir kask sıkıştırdı. "Şimdi siktir git yolumdan."

Büyük girişlerini yapmak için bekleyecekleri stadyum girişine doğru yuvarlandı ve takım da hemen arkasından onu takip etti.

Lock uzanarak Blayne'i ön kolundan yakaladı ve geri çekti. "Bu iş bittiğinde beni hâlâ seviyor olsa iyi olur."

"Hiçbir şey için endişelenme," diye söz verdi Blayne. Ayağa fırladı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen gelmiş geçmiş en iyi ayısın."

"Evet ama en yalnız ben olmasam iyi olur," diye seslendi arkasından.

Tipik. Kesinlikle tipik. Bir adama zayıf bir anını gösterin ve o seni yalınayak bir yetiştiriciye dönüştürebileceğini düşünüyor.

Bütün gün yemek.

"İyi misin, Gwenie?" diye sordu Blayne.

Gwen'in tek yapabildiği hırlamak olunca, Blayne başka bir şey söylemedi.

Onlar stadyuma giden uzun koridorda beklerken, Kürkçüler içeri girdi. Üniformaları sevimli küçük ekose etekler ve onlara uygun minik pembe ve siyah üstlerdi. Ama bunun bir önemi yoktu. McNelly sevimli bir kız kıyafeti içinde hâlâ koca bir sürtük gibi görünüyordu.

McNelly Gwen'in önünde durdu ve ona baktı. McNelly ve Gwen arasında yaşananlar, derbi kraliçelerinin çok daha az makyaj yaptığı ama gerçek bir derbi kızının hayatını yaşadığı annelerinin zamanına kadar uzanan bir şeydi.

Şimdi tüm o geçmiş saçmalıklar bu noktaya geliyordu ve Gwen geri adım atmayacaktı. Evet, annesi onu çok utandırmıştı ama o hâlâ annesiydi ve Gwen de hâlâ bir O'Neill'dı.

"Pistte görüşürüz, O'Neill."

McNelly takımının peşinden giderken Blayne, "Ondan nefret ediyorum," diye

mırıldandı. "Evet... ama ben ondan nefret ediyorum

daha fazla."

İşte bu yüzden

Gwen bu gece yenilirse, savaşıarak yenilecekti ve McNelly'yi de yanında götüreceğinden emin olacaktı.

Lock, VIP koltuklarının girişlerinden birinde durmuş Ailesi ve Ric. Babası gelmek için ısrar etmişti. "Bu kadar ilginç bir şeyi nasıl kaçırabilirim?" Tabii ki annesi de daha iyi değildi. "Dişiler güç savaşında mı? Bunu neden kaçırayım ki? Ayrıca, bu bizim Gwenie'miz!" Ancak Iona, kendisine bundan bahsettiğinde ona sadece bakakalmıştı. Fakat

Oyunculardan herhangi birinin tıbbi bakıma ihtiyaç duyması halinde acil servisi alarma geçireceğine söz verdi.

Birkaç dakika sonra Lock, Ric'in arkasında Brody ve Alla'nın oturduğunu gördü ama etraflarını saran kişiyi görünce geri çekilmeye başladı, ta ki iki güçlü el onu arkadan yakalayana kadar.

"Oh, hayır yapamazsın."

İki aslan kardeş onu Ric'e doğru çekti.

"Bundan bu kadar kolay kurtulmana izin vereceğimizi gerçekten düşünmedin, değil mi?" Brendon Shaw sordu.

"Küçük kız kardeşimle birlikte olmak istiyorsan, o zaman tüm deneyimi yaşamam gerekecek," dedi Mitch.

Onu O'Neill Pride, Smith Pack ve Kuznetsov Pack tarafından ele geçirilmiş olan bölüme sürüklediler. Birçoğunun elinde pankartlar, havalı kornalar ve üzerinde Gwen'in adının yazılı olduğu mükemmel yapılmış tişörtler vardı.

Gwen önlerinde durduğunda hepsi birden "Lock!" diye tezahürat yaptı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Ric. Kolunu ona dolamış olan kadına baktı. Roxy O'Neill.

"Kilitle! Sen buraya otur, bebeğim." Ric'i dürttü. "Kıvılda yakışıklı. Bu muhteşem boz ayının yanıma oturmasını istiyorum." Ric yanına geçtiğinde, yanındaki boş yeri okşadı.

Mitch ve Brendon Lock'u ittiler ve o da hırlayarak ikisini de tersledi.

Roxy O'Neill güldü ve ellerini birbirine vurdu. "Ve tıpkı bir ayının olması gerektiği gibi huysuz! Bayıldım!"

Annesinin onu aşık olmanın genellikle hoş olmayan yan etkileri olduğu konusunda nasıl uyardığını çok iyi hatırlayan Lock, Gwen'in ailesinin birkaç sırasının önünden geçti

Gwen'in annesinin yanına inene kadar da arkadaşlarıyla görüştü. Elini uzattı. "Merhaba, Bayan O'Neill."

"Bana Roxy de, bebeğim. Herkes bana Roxy der." Kadın adamın elini görmezden geldi ve yanağından öpebilmek için başını aşağı çekti. "Ben de tam ailenle sohbet ediyordum."

"Büyüleyiciydi," dedi annesi ama ona dönüp baktığında gözlerini öfkeyle kaçırdı.

"Ama sen ve ben maçıtan sonra konuşacağız," diye tehdit etti Roxy. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Lock bir sıra arkada oturan iki aslan erkeğine kaşlarını çattı ve onlar da ona parmak salladı.

Philly piçleri.

"Senin dev kavun kafanı göremiyorum," diye yakındı kalın bir Güneyli aksanı.

Lock omzunun üzerinden baktı. "Kafanı o cılız gövdenden ayırırsam, çok daha iyi görebilmek için seni kucağıma alabilirim."

"Ya da yer değiştirebiliriz!" Jess, arkadaşının üzerinden atlayarak onu bir koltuk öteye geçmeye zorladı ve böylece Lock'un ebeveynlerinin yanında yer aldı. "Merhaba Lock."

"Selam, Jess."

"Sana böyle yaslanacağım." Öne doğru eğildi, kollarını onun boynuna doladı ve çenesini omzuna yasladı. "O zaman her şeyi görebilirim."

"Jessica Ann-"

"Bunu sen başlattın, Smitty, ve ben rahatım."

"Jessica, sana izin vermiyorum-"

"

Beni üzme!" Jess, Smitty'nin yüzüne doğru çılgılık atarak herkesi şok etti ama sürü arkadaşları huzur içinde gülebilmek için hızla başka tarafa bakmak zorunda kaldı. "Lock'ta dinlenmek istiyorum!"

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Sakin ol!"

Brody Jess'i sanki saldırmaya hazır sarmal bir yılanmış gibi izledi, ama Alla sadece burnunu ovuşturup uzaklara baktı, küçük bir homurtu geçip gitti. Jess Lock'un omzundaki yerine geri döndü, sevimli yüzü onunkine yaslanmıştı. "Yemin ederim," diye fısıldadı kulağına, "her zaman hamile kalacağım. Hamileyken kontrol tamamen bende oluyor."

"O acımasız kalbe bağlı o masum yüz."

Işıklar tamamen kapanana ve Lock'un gittiği ilk derbi maçındaki o sert kadın sesi hoparlörlerden duyulana kadar kıs kıs güldü.

"Bayanlar ve baylar, her zaman hatırlayacağınız bir gece yaşamak üzeresiniz. Ham bir gösteri ve dizginlenemez bir vahşet gecesi. Hepiniz Doğu Yakası Paten Derbisi Finallerine hoş geldiniz!"

Kalabalık kükredi ama Gwen'in annesinin sesi herkesin üzerinde duyuldu.

"Bütün yıl bunun için beklediniz. Ve şimdi gerçekleşmek üzere. Koltuklarınıza sıkıca tutunun ve yüzyılın savaşı için kemerlerinizi bağlayın. Staten Island Furriers, The Assault ve Battery Park Babes'e karşı!"

Gwen'in annesinden zar zor duyulabilen daha fazla kükreme.

"Şimdi hazır olun, çünkü zamanı geldi. İşte burası. Çünkü bu sert sürtükler pisti kanlarıyla sıırıslık bırakacaklar. düşmanlar!"

Lock ve Jess birbirlerine baktılar, Jess'in sevimli yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Bu ne biçim bir giriş böyle?"

"Karşınızda geçen yılın bölgesel ve ulusal şampiyonları...

Staten Island Furriers!"

Spot ışıkları piste vurdu ve Kürkçüler başları eğik, her biri kürk kapüşonlu ceketler giymiş bir şekilde dağıldılar.

"Bu ceketlerin kendi derilerini yüzdükleri hayvanların kürklerinden yapıldığına dair bahse girmek ister misin?" Jess şaka yaptı.

Müzik yükselip en sondaki oyuncu pistte yuvarlanıp takım arkadaşlarının etrafından dolarken Lock homurdandı, hızını artırırken spot ışıkları onun üzerindeydi. Vahşi köpekler tiksintiyle inledi ve Jess başını salladı.

"Ne?"

"Giriş müziği olarak Rob Zombie'den 'More Human Than Human' mı? Ne kadar klişe." Bunu söylerken de sesi 1980'lerin vadi kızları gibi çıkıyordu.

Müzik açıldığında, tek patenci ilk oyuncuyu geçti ve tüm takım müziğe ayak uydurarak ve spiker takım isimlerini söylerken ceketlerinin kapüşonlarını çıkararak havalandı. Daha önce olduğu gibi, mükemmel bir uyum içindeydiler ve kayarken çok havalı dans hareketleri yaptılar.

Ama görünüşe göre bu Vahşi Köpekler Hanımefendisi için yeterince iyi değildi. "Etkilenmedim," diye mırıldandı Jess.

Kürkçüler sunumlarını tamamladılar, kalabalık çılgınca tezahürat yaptı, özellikle de Lock ve Gwen'in destekçileri oturuyordu. Orada Sharyn McNelly'yi gördü. Elini havaya kaldırdı ve büyük olasılıkla Roxy'ye parmağını uzattı, o da iki parmağını birden uzatarak karşılık verdi ve kız kardeşleri de ona katıldı.

Evet, uzun bir maç olacaktı.

Kürkçüler hazırlanmak için sahaya çıktıklarında ışıklar tekrar indirildi ve spiker tekrar devreye girdi.

"Bloktaki yeni yırtıcılar olarak başladılar, ancak zirveye doğru tırmandılar. Serttirler, acımasızdırlar ama her zaman kadındırlar. Tek ve biricik için alkışları duyalım.

Assault ve Battery Park Babes!"

Spiker çığlık attı, kalabalık çığlık attı ve Lock'un yıllardır duymadığı bir gitar riff'i hoparlörlerden patladı. Joan Jett and the Blackheart'ın "Bad Reputation" şarkısı çaldı ve Assault and Battery Park Babes piste çıktı. Çığlık atarak, yumruklarını sallayarak ve kalabalığı hazırlayarak çıktılar. Onlar bunu yaparken, spiker her takım arkadaşının derbi adını söyledi ve ilgili kadın kalabalığı coşturmak için sıçramalar, sıçramalar ve taklalar da dahil olmak üzere bazı gösteriler yaptı. "Evie" diye seslendiklerinde Viserate!" Blayne ileri atıldı, döndü ve ters takla atarak iki ayağının üzerine indi. Kürkçüler sunumunun aksine, vahşi köpekler ayaktaydı, Jess dizlerini Lock'un omuzlarına dayamış ve çılgınlar gibi alkışlıyordu.

Ama sonra spiker Gwen'i çağırdı.

"Ve bu gece takıma yeni katılan Elli Dokuz Numara'ya hoş geldin diyelim, klasik Philly ikramı-TastySkate!"

Eğer daha önce çığlık ve tezahürat olsaydı, kimse bunu bilemezdi. Kendi bölümlerindeki herkes ayağa kalkıp tepinerek tezahürat yaptığında, hatta Lock bile. Ama lanet olsun! Bu onun

kadın!

Ve kadını evreni salladığı için, Gwen öne doğru bir takla attı, elleri onu pistte destekledi ve vücudunu ters çevirdi. Kolayca yere indi ama daha işi bitmemişti. Blayne, Gwen'in ellerinden birini yakaladı ve bu kez sadece eşleşen hızlarının momentumunu kullanarak Gwen'i tekrar öne doğru çevirdi.

Kalabalık buna bayıldı ve Lock da kabul etmek zorundaydı ki o da bayıldı.

Şarkı sona erdi ve Bebekler sahanın içine doğru yuvarlandı. Kemikli bir dirsek Lock'un yan tarafına çarptı ve Roxy eğildi. "Bu hareketi Gwenie'me ben öğrettim."

Lock uygun bir şekilde gülümseyip başını salladı ve Roxy başını çevirdiğinde ona parmak sallayan Mitch ve Brendon'a ters ters baktı.

Ama o buna değer, diye hatırlattı kendine. O şortun içinde bu kadar güzel görünebilen biri bu işkencenin her saniyesine değerdi.

Gwen ilk sahneye çıkmadı. Bunun için Pom-Pom Killer'ı gönderdiler, bu da Gwen'e etrafta gergin bir şekilde durması için bolca zaman verdi.

Trajik bir şekilde, Pom-Pom otuz saniye içinde Kürkçüler'in dişi kurtlarından biri tarafından yere serildi ve Pom-Pom ayağa kalkıp devam etmesine rağmen, puan kazanma şansı elde etmek için sürüyü asla geçemedi.

"Hazır mısın?" Cherry, iki yanında büyük kırmızı yıldızlar olan siyah jammer kaskını Gwen'e doğru iterek sordu.

"Evet," dedi Gwen hissetmeyi umabileceğinden çok daha büyük bir özgüvenle. "Ben hazırım."

"Güzel. Gözün bende ve Blayne'de olsun. Ve Gwen," bir sonraki Jam için piste çıkmış olan blokçuları ve pivotları işaret etti, "o dışarıda. Onun için hazır olun."

"Biliyorum."

"Ve kuralları unutma, çünkü seninle uğraşacağı yer orası. Seni kaybetmeye zorlayacak. Ama unutmayın, pençe yok, diş yok."

Gwen başını salladı ve piste çıktı, kalabalığın sesi aniden yükselmeye başlamıştı ve bunun ailesi ve arkadaşları yüzünden olduğunu biliyordu.

Onları görmezden gel. Görmezden gel.

Bir el omzuna düştü ve başını kaldırıp Blayne'e baktı. Yüzündeki o ağızlıkla bile Blayne'in gülümsediğı belliydi. Gwen bunu gözlerinin kenarlarının kırışmasından anlayabiliyordu.

"Beni izle bebeğim. Hiçbir şeyin seni durdurmasına izin verme."

Gwen yine başıyla onayladı ve Kürkçüler'in sinyal bozucusunun yanına gitti. Ellerini yumruk yapmış ve kollarını dirseklerinden bükmüş olan Gwen, havalanmaya hazır bir şekilde çömeldi.

İlk düdük çaldı ve sürü havalandı, pozisyon almak için itişip kakışmaya başlamışlardı bile. Nefesini tutarak bekledi ve sonra duydu; ikinci düdük çaldı ve Gwen bacaklarının doğal gücünü kullanarak ileri doğru fırladı. Kalabalığın gürültüsü daha da arttı ama bakışları önündeki itişip kakışan bedenler arasında Blayne ya da Cherry'yi ararken hiçbirine odaklanamadı.

Önce Blayne'i gördü ve Gwen hızını artırarak ona ve onu tutup sürünün içine fırlatacak olan ele doğru yöneldi. Zihni eldivenli ele ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki başka hiçbir şey görmüyordu.

Ama sahadan onu izleyen diğer Bebeklerin uyarı çığlıklarını duydu.

Tam zamanında baktığında McNelly'nin ona doğru geldiğini gördü. Gwen vücudunu savurdu ama McNelly cüssesine rağmen Gwen'in sandığından daha hızlıydı, Gwen'i belinden yakaladı ve pistten kaldırdı. Dişi kurt döndü ve Gwen'i korkulukların üzerinden fırlatmak için momentumu kullandı.

Gwen'in küçük bedeni pist ile tribünler arasındaki koruyucu cama çarptı.

Lock ve Blayne'le bunu daha önce yaşamış olan vahşi köpekler hariç tüm bölüm geri çekildi; onlar orada otururken tezahüratlar ve alkışlar azaldı.

Brody her zamanki gibi analitik bir tavırla parmağını çenesine vurdu. "Bu yüzden mi koruyucu cam var? "Bu yüzden mi koruyucu cam var?"

ne için?"

"Ve kan için. Gördünüz mü?" Jess ellerinde kovalarla etrafta duran ve pistle tribünler arasındaki yürüyüş yolundan maçı izleyen birkaç sevimli ama genç kızı işaret etti. "Onlar temizlikçi. Ara sıra gelip camları ya da kan izlerini temizlediklerini göreceksiniz."

Lock yüzünü buruşturarak alnını ovuşturdu. "Ya da her neyse?" diye sordu Jess'e.

Jess'in küçük bedeninin omuz silktiğini hissetti. Hâlâ onun omuzlarından uzaklaşmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Lock'un yanında, Gwen'in annesi boynunu bükmüş, Reçel onsuz devam ederken kızına ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

"Anne, bak!" Mitch, pisti çevreleyen yürüyüş yolunun yarısını işaret ederek, "Anne, bak!" dedi. Kimse Gwen'in düştüğü yerden kımıldadığını bile görmemişti.

Ama o kendini ayağa sürüklemişti ve şimdi daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu.

"Uh-oh."

Lock Roxy'ye bakmadı bile. "Uh-oh? Ne uh-oh?"

"İş söz konusu olduğunda, bebeğim, Gwenie'm bana çekmiş. Her şey parayla ilgili. Ama iş hiç beklenmedik bir anda patlayan bastırılmış öfkeye gelince, kesinlikle babasına çekmiş." Gwen'in pistin dışından hızlanmasını izlerken ellerini sıkarak ekledi: "Umarım oyundan atılmaz."

Evet, cevabı bilmekten korkuyordu ama yine de soruyu sormak zorundaydı. "Kuralların az olduğu bir oyundan insan nasıl atılır?"

"Kuzenim Maureen için bir sırtlanın omurgasını ortadan ikiye ayırması gerekti - tabii ki bunu bilerek yaptı. Ve eğer biz onu çekip çıkarmasaydık, sırtlanın kafasıyla birlikte omurgasını da koparacaktı."

"Gidiyor!" Mitch uyardı ve haklıydı.

"Babasının bacaklarına da sahip," diye ekledi Roxy tam kızı havalanırken, bacaklarının gücü onu parmaklıkların üzerinden Donna McNelly'ye doğru götürdü. Ona öyle bir güçle vurdu ki, ikisi de yere çarptı ve sonra sahanın derinliklerine kadar yuvarlanmaya devam ettiler. Donna McNelly Hakemler ve iki takım onları ayırmak için üzerlerine çullandı ama Lock o yığın içinde bile Gwen'in yumruğunun tekrar tekrar havalandığını ve McNelly'nin tutabildiği her yerine çarptığını görebiliyordu.

Elbette, Gwen'in tezahürat bölümü onun arkasında ve etrafında çılgına döndü - özellikle de ilk maçından son derece keyif alıyor gibi görünen Alla - ama sonra karşılarındaki her geçen saniye daha da küçülen Furrier taraftarları dışında herkes de öyle yaptı.

O anda, TastySkate seyircilerin çoğunun sevgilisiydi. Ve muhtemelen bunun farkında bile değildi.

Gwen'i McNelly'nin üzerinden çekmek için takımının çoğu, McNelly'yi tutmak için de Kürkçüler'in çoğu gerekti. Ancak ayrıldıklarında, hakemler Gwen'i ceza kutusuna koydular -aslında sahadaki bir bank ama her neyse- ve bir sonraki oyun için pistte sadece Furriers'ın oyun kurucusu olacaktı. Başka bir deyişle, sıkışan oyuncunun önümüzdeki iki dakika içinde sürüyü geçmek ve puan almak dışında hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacaktı, çünkü Babes kendi sinyal bozucuları var.

Nefes nefese kalan Gwen banka oturdu ve tamamen utanmış bir halde başını öne eğdi. Ne düşündüğünü bilmiyordu.

Blayne onun yanına çöktü.

"Burada ne yapıyorsun?" Gwen sordu.

"Sana ulaşana kadar Kürkçüler'in pivotunu dizimle kafasının arkasından defalarca vurmuş olabileceğimi söylediler. Ama ben aynı fikirde değilim!" diye bağırdı kendisini görmezden gelen hakemlere.

Gwen ön kolunu Blayne'inkine çarptı. "Özür dilerim, Blaynie. Her şeyi berbat ettim."

"Oyundan atılmak berbat bir şey olurdu. Çoğunlukla birini öldürmek zorunda olduğun için."

"Güzel."

"Sahip olduğumuz kesin kuralları seviyorum." Ağzının sağ tarafındaki kancayı çıkardı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Beni kızdırmasına izin verdim." "Gwen... kalabalığı dinle."

"Onları duyuyorum. Annem, Mitch ve o çılgın vahşi köpekler."

"Hayır, tatlım. Sadece onlar değil."

Gwen sonunda başını kaldırdı ve etrafına bakındı. Blayne haklıydı. Annem ve Tüm kalabalık onun adını haykırıyor ve piste geri dönmesi için ııııık atıyordu.

"Kaltak, seni seviyorlar."

"Sevmiyorum..." Gwen başını salladı. "BEN... BEN..."

Blayne elini onun dizine koydu. "Senden tek istediğim Gwen, oraya geri döndüğünde günlük hayatında olduğun gibi şeytani, hesapçı, entrikacı bir sürtük olman. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin verme. Hiçbir şeyin seni durdurmasına izin verme."

"Bu ilginç bir moral konuşması."

Blayne sıırttı. "Babana teşekkür edebilirsin."

Gwen skor tabelasına baktı. "Şimdiden altı puan gerideyiz." "Yani? Bu şampiyonluk hâlâ bizim."

Gwen kolunu dizine dayadı ve alnındaki açık yaradan akan kanı sildi. "Biliyor musun, bu tür bir tavır neredeyse

Mary's of Perpetual Sorrow'dan atılmamıza neden oldu."

"Hâlâ sorulacak adil bir soru olduğunu düşünüyorum."

"Papa ziyarete geldiğinde değil."

Blayne elini uzattı - kanı temizledikten sonra - ve Gwen elini kendi eliyle kavradı.

"Hadi bunu kazanalım,

Gwenie." Gwen gülümsedi.

"Varım."

"Yine de beş dolar, bir çivi kırarsan."

Blayne ağzını tekrar takarken Gwen ellerine baktı. "Sen çok

"

"Dürüst olmam gerekirse," diye itiraf etti Ric, gözlerini sahadaki Gwen ve Blayne'den ayırıp Lock'a bakarak. "Bir el sıkışmayı hiç bu kadar korkutucu bulmamıştım. daha önce."

"Bu gözlemi tartışamam." "Size

bir sorum var." "Elbette."

"Neden soyadım Babes'in kızı?" "Çünkü

görünüşe göre sen bir sponsorsun."

Ric iç geçirdi. "Böyle bir şey söyleyeceğinden korkuyordum."

Gwen pistte yuvarlandı, Blayne de onun yanındaydı. Ayrıldıklarında yumruklarını tokuşturdular ve yerlerini aldılar. McNelly Gwen'in yanından geçerken ona göz kırptı. İki elini de kaldıran Gwen ona iki kez parmak işareti yaptı.

İki takım da seyirciler gibi güldü. Ama Gwen gülmüyordu ve McNelly de gülmüyordu.

Daha önce de yaptığı gibi, Gwen çömeldi ve sinyali olacak ikinci düdüğü bekledi. Kürkçüler'in sinyal bozucusu yanında duruyordu. Bunu Blayne'in ilk maçından hatırlıyordu. Pussy-N-Boots adında acımasız bir çizgisi olan süper hızlı bir çita.

"Buna hazır olduğuna emin misin Taze Et?" diye sordu ona sırtarak. Gwen utangaç bir şekilde omuz silkti. "Umarım," diye cevap verdi küçük bir sesle.

Çitanın sırtışının daha da genişlediğini gördü. "İyi olacaksın evlat," dedi.

İlk düdük çaldı ve sürü havalandı. Bir dakika sonra ikinci düdük çaldı. Pussy-N-Boots ileri atıldı ve Gwen onun peşinden geldi... arkasından. Aşağı uzanarak o uzun çita bacaklarından birini yakaladı ve iki eliyle kavradı. Etrafında dönerek ve annesinden miras aldığı üst vücut gücünü kullanarak, Gwen Kürkçüler'in jammer'ını kaldırdı ve onu korkulukların üzerinden dışarı fırlattı. Dışının nereye düştüğünü ya da korkulukları aşıp aşmadığını görmek için beklemeden, Gwen tamamen döndü ve sürünün peşinden gitti.

Yaklaştıkça, dişi kurt ilerlemeye devam ederken bile McNelly'nin onu beklediğini gördü. Gwen'e ve onu alt etme arzusuna o kadar odaklanmıştı ki, kurt-çakal Lethal Lacey'yi ona çarpıp McNelly'yi korkuluklara doğru itene kadar görmedi. O anda Gwen hızlandı ve kendisine uzatılan eldivenli eli tuttu. Blayne'in parmakları Gwen'inkilerin üzerine kapandı ve "Dayan, Gwenie!" dedi.

Gwen öyle yaptı ve Blayne'in Kürkçülerden birinin boynunu yakalamasını bekledi.

engelleyicileri önüne kattı ve onu kenara itti. Yolu açtıktan sonra, Blayne Gwen'i sürünün içinden geçen açık yola doğru kamçıladi.

Gwen onun lider sinyal bozucu olduğunu bilerek pistte hızla ilerledi ve parmaklıkların üzerinden geri tırmanırken Kürkçüler'in sinyal bozucusunun yanından geçti. Gwen onu görmezden geldi ve tekrar sürüye ulaşana kadar yoluna devam etti. Ekip puanlara ihtiyacı vardı, bu yüzden Gwen sürünün içinden ilerledi, kullanamadı

Bu sefer Blayne iki Furrier ile biraz itişip kakışıyordu. Bu da tek başına geçmesi gerektiği anlamına geliyordu ve McNelly geri dönmüştü ve pistte tam onun için ilerliyordu. Sıkışmayı durdurmadan ya da McNelly onu düşürmeden önce bir Kürkçü daha geçmeyi umarak yoluna devam etti.

Ama önemli bir şeyi unutmuştu. Gwen ve Blayne bir kez olsun tek başlarına değillerdi. Bir kez olsun arkalarını kollayan biri vardı.

McNelly ondan birkaç santim uzaktaydı, hırıliyordu, büyük memeli bir kaplan McNelly'ye çarpıp onu pistin ortasına düşürdüğünde dişleri görünmeye başlamıştı.

Gwen Kürkçüler'in diğer blokçularını geçti ve üç sayı daha alarak pivot oldu ve ardından sıkışmayı durdurmak için ellerini iki kez kalçalarına götürdü.

Gwen sahanın içine yuvarlandı, Blayne de yanına geldi. Kolunu Gwen'in omuzlarına attı ve neşeyle, "İyi gitti, ha?" dedi.

"Evet." Durduklarında Gwen ona baktı. "Tatlım, parmağının nesi var?"

Blayne omuz silkti, soğukkanlı olmaya çalışıyordu.

"Hiçbir şey." "İşaret parmağın her zaman

sana bu şekilde geri mi

döndü?" "Şimdi öyle."

Gwen elini uzattı. "Onu bana ver." "Gwen-"

"Ver onu."

Blayne hırlayarak elini uzattı. Gwen elini tuttu, biraz yokladı ve şöyle dedi: "Blayne, bak. Bay Sincap."

Blayne yolun karşısına baktı. "Nereye?"

Lock oturduğu yerden kemiğin yerine oturduğunu duydu ve kalkıp gitmemek için kendini zor tuttu.

Jess yüzünü Lock'un boynuna gömmeden önce "Lanet olsun!" diye bağırırken Ric yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözle görülür bir şekilde titredi.

"Savaş yaraları!" Roxy tezahürat yaptı, kız kardeşleri de onunla birlikte gülüp alkışladı.

Roxy, Lock'un kendisine aval aval baktığını fark edince dizini okşadı ve "İyi olacak bebeğim," diye söz verdi.

"İyi olacak' derken tüm bunlar sona erdiğinde zarar görmeyeceğini mi yoksa hayati tehlikeyi atlattıktan sonra kendini çok iyi toparladığını mı kastediyorsun?

Yaralar?" Roxy konuşmak için ağzını açtığı anda Lock hemen ekledi: "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey söylemeyeceksen lütfen hiçbir şey söyleme."

Roxy'nin ağzı yavaşça kapandı ve tekrar piste baktı. "Oh, bak, bebeğim. Bir sonraki yarış başlıyor. Neden izlemiyoruz?"

"Evet," diye iç geçirdi, panik yapmamaya çalışarak. "Neden yapmıyoruz?"

BÖLÜM 29

Gwen piste her çıktığında bu oluyordu. Onun adını haykırıyorlardı... "Tasty!"

Tamam, bu onun adı değildi ama Lock yeterince yakın olduğunu düşünüyordu. Philly'den katılanlar da bunu sevmiş görünüyordu.

Lock, temizlikçi önündeki camı silene kadar beklemek zorunda kaldı. Gwen'in pistteki pozisyonunu aldığını göremeden önce. Burnundan sızan kanı sildi ve sonra iki elini kullanarak yerine yerleştirdi.

Ric bir nefes aldı, seyyar satıcıların sattığı Miller ve Buds'ların arasında Heineken bira buldukları için oldukça memnundu. "Nasıl olduğumuzu biliyorsun

Hokey oynadığımız için futbolculardan çok daha sert olduğumuzu mu düşünürlerd hep?"

"Evet."

"Artık resmileşti. Hepimiz korkağız."

Lock güldü ama kesinlikle aynı

fikirdeydi.

Hakem düdüğü çaldı ve takım harekete geçti. Az önceki "itiş kakış" Sun Tzu'nun korkacağı bir "arbedeye" dönüşmüştü.

İkinci düdük çaldı ve Gwen hareket etti. Tanrım, onun kadını

çok hızlıydı. Hafifliği ile güçlü kaplan bacakları birleşince, diğer sıkıştırıcıların hiçbiri ona yaklaşmayı umut edemedi. Onlara yardımcı olan tek şey Gwen'in sürünün içinden geçip geçemeyeceğiydi. O

Saniyeler içinde sürüye yetişerek pisti yırtıp geçti. Hızlı bir sırtlan ona çarptı, ancak Gwen onu iterek kendi takım arkadaşına doğru dönmesine neden oldu ve ikisi de korkuluklara çarparak ters döndü.

Gwen, Blayne'in kolunu tuttu ve Blayne de onu geri çekerek Serbest kalan eliyle önündeki engelleyiciyi boynundan yakaladı ve çekerek yoldan uzaklaştırdı. Açıklığı bulduktan sonra, Gwen'i oradan içeri fırlattı. Serbest

Gwen pistte tur atarken hakem onu lider jammer olarak işaretledi.

Lock skor tabelasına baktı. Bir süredir öndeydiler ama şimdi otuz saniye kala dört puan gerideydiler. Gwen'in beraberlik için en az bir kez daha sürüyü geçmesi gerekiyordu.

Bir sırtlan ve bir dişi aslan ona saldırdı ama Lock'un annesinden daha büyük bir dişi aslan olan Cheeky Charming ikisini de saf dışı bırakarak Gwen'in hızla geçmesini sağladı. McNelly ona saldırdı ama Pop-A-Cherry ona arkadan çarptı ve Dişi Kurt dönerek Gwen'in önüne düştü ama Lock'un tigonu yukarı çıkıp üzerinden geçti. Ne yazık ki patenleri piste değmediği için McNelly puan alamadı. Ama en azından Gwen yoluna devam edebildi ve pistin etrafından dolaşarak bir geçiş daha yaptı.

Bir K rk y  daha geçerek takımları e itledi, ancak bir sonraki Engelleyciyi ge emeden Pivot ona yandan çarptı ve raylara çarptı. K rk ler  zerine geldi ve muhtemelen onu yere sereceklerdi. Bu yüzden, sürenin bitmesine sadece iki saniye kala, ellerini iki kez kalçalarına götürerek sıkı mayı iptal etti.

Sonra K rk ler onu yine de yere indirerek piste  arptılar.

Kalabalık aynı şiddetle hem alkı ladı hem de yuhaladı ve Lock nefesini bıraktı.

"Onun için endi eleniyorsun," diye gözlemledi Roxy, ancak gözleri piste odaklanmıştı.

"Elbette endişeli," diye cevap verdi annesi onun yerine. "Kızının peşinden yavru bir fokun peşinden ko an bir kutup gibi gidiyorlar. Onun onarılamayacak şekilde zarar görmesini istemiyor."

Aniden inanılmaz derecede güçlü eller Lock'un yüzünü kavradı, yanaklarını öyle sert sıktı ki dudakları büzüldü ve acıdı.

"

Sen," dedi Roxy, Lock'a göre aşırı bir coşkuyla, "tatlı mı tatlı bir boz ayısın." Daha sert sıktı. "Sana tapıyorum, bebeğim."

Sadece ellerini yüzünden çekmek için Roxy'yi tribünden indirme arzusuyla mücadele eden Lock, "Teşekkür ederim," dedi. Yapabilece inin en iyisi buydu.

Onun bu kadar sıkmasıyla ba a çıkabiliyordu.

Roxy onu bıraktı ında Jess kulağına "Annem onayladı," diye fısıldadı. "Kontrol et."

"Sessiz ol."

Hakemler koçlar ve kaptanlarla g r   rken Gwen takımıyla birlikte sahada bekledi.

"Muhtemelen uzatmaya gidecekler. Buna hazır mısınız?"

Gwen, Blayne'in sorusu karşısında başını salladı ve ter ve kanın bir kısmını silebilmesi için kendisine uzattığı temiz bezi aldı.

"Peki ya omzun?"

"Dayanır. Sadece annemin onu tekrar yerine oturtması gerekiyor."

Cherry onlara doğru yuvarlandı ve Gwen'in önünde durdu. "İşte anlaşma bu -Onların takımında dört kız yok, bizde ise yaklaşık beş kız var." Her iki takımdan da sadece iki kişi sakatlıkları nedeniyle dışarıdaydı. Diğerleri özellikle kötü bir arbeye sırasında oyundan atılmıştı ve bu da maçın sonunu getiren dört sakatlığa yol açmıştı. "Ayrıca Gwenie'ye kişisel faul çaldılar."

"Bu ne anlama geliyor?" Blayne sordu.

"Gwen ile iki turluk bir düello önerdiler."

Bebekler gözlerini devirdi, ellerini havaya kaldırdı ve kızgınlık ifade eden her türlü sesi çıkardılar ama Gwen yapmadı. Yine de onların kızgınlığını anlayabiliyordu. Pistin etrafını iki kez dolaşırsa, iki tur kazanacaktı. otomatik puanlar ve Doğu Yakası şampiyonluğunu kazanacaklardı. Ama o pistte tek başına olmayacaktı. Diğer takımdan bir oyuncu da onunla birlikte orada olacaktı ve iki turluk düelloda genelden daha az kural vardı. Bu oyuncu sahanın içinden geçebilir, Gwen'i yavaşlatmak için diğer takım arkadaşlarının vücutlarını kullanabilir veya patenleriyle Gwen'in üzerine basabilirdi. Engel tanımayan bir etkinlik.

"Bunu kim önerdi?" Takım arkadaşları homurdanırken Gwen sordu.

Cherry sırttı. "McNelly."

"Unut gitsin," dedi Blayne.

"Ben de varım."

Blayne onun kolunu tuttu. "İzninizle." Gwen'i takımdan biraz uzağa sürükledi ve "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu.

"Ben varım, Blayne. Bunu yapacağım. Sadece ben ve o."

"Seni seviyorum, Gwen. Gerçekten seviyorum. Ama sen aklını kaçırmışsın. O kaltak senin orada puan alıp almamanı umursamıyor. Tek umursadığı seni öldürmek. Seni öldürmek.

çok."

"Yapıyorum."

"Neden?"

"Çünkü hıyar olmanın sorumlulukları olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

"Sosyopat olmasaydı iyi bir plan olurdu."

"Bunu yapacağım." Cherry'ye baktı. "Ben de varım."

"Emin misin?"

"Hayır!" Blayne havladı.

"Evet. Eminim." Tekrar Blayne'e odaklandı. "Bunu yapacağım." "Sen bir aptalsın."

Arkadaşına doğru eğildi. "Seni tatlı dilli seni. Şimdi omzumu geri it, annemi bekleyemem."

"İşte böyle, millet!" dedi spiker neşeyle. "İki turluk bir düello olacak. İki dakika süre verildi. Sıkıştırıcı pistin etrafını iki kez dolanırsa, Saldırı ve Battery Park Bebekleri kazanacak. Eğer engelleyici bu iki dakika içinde pistin etrafından dolaşmasını engellerse, Staten Island Furriers kazanacak!"

"Oooh!" Brody MacRyrie Ric'in arkasından alkışladı. "İki turluk bir düello! Ne kadar heyecan verici!"

Ama Ric arkadaşına baktığında, ayının gözlerinde görebildiği tek şey panikti ve boz ayının aptalca bir şey yapmak üzere olduğundan endişeleniyordu.

Ric en sakinleştirici sesini kullanarak, "Eminim bir şey yoktur," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Boz ayıları sakin ve mantıklı tutmak her zaman en iyisiydi. Bu insanların, çılgın bir ayının değerli stadyumlarına neler yapabileceğine dair bir fikirleri var mıydı? "Değil mi Roxy? Her şey yoluna girecek, değil mi?"

Roxy iki adamın da kendisine baktığını ve korkularının yatışmasını beklediğini fark edene kadar dudağını çiğnemekle meşguldü. Durdu, gülümsemeye zorladı ve "Eminim iyi olacaktır" dedi.

"Sen

Bana yalan söylüyorsun!" Lock hırlayarak Smitty'nin gerilmesine neden oldu çünkü Jess hâlâ ayının omuzlarında bir vizon kürk gibi duruyordu.

"Yavrum, şimdi sakin ol." Roxy Lock'un elini kendi elinin içine aldı ve okşadı. "Benim Gwenie'm ne yaptığını bilir."

"Sizin Gwenie takımının kazanması için her şeyi yapar, çünkü o o kadından çok nefret ediyor. Kızınız çoğu gün biraz psikopat olsa da, Donna McNelly

sosyopat. Sadece onu öldürmek istiyor."

Roxy i çekti. "Biliyorum." Bekle. Bu nasıl

yardımcı oldu?

Ric haklı olduğunu umarak tekrar, "İyileşecek," dedi. Elbette, hırpalanmış, yara bere içinde ve yorgun görünen Gwen'in piste yuvarlanışını ve ardından zar zor yara bere içinde, çok daha iri ve uyanık Dişi Kurt'un onun peşinden yuvarlanışını izlerken Ric kesinlikle şüpheleri olduğunu fark etti.

Nefes nefese kalan Gwen bir elini korkuluklara, bir elini de beline dayadı.

"Nasılsın, küçük kedicik?" McNelly alay etti. "Buna hazır olduğuna emin misin? Bilmiyorum, son yarışta çok kötü darbeler aldın. Ve çok yorgun görünüyorsun. Yorgun musun? İnsanlar iki dakikanın ne kadar uzun olabileceğini hiç anlamıyor, ha? Ama biz biliyoruz, değil mi küçük kedicik?"

McNelly devam ederken Gwen belindeki ele baktı. Gözleri kısıldı. Ojesi mi dökülmüştü yoksa ojesini mi çatlatmıştı? Çivi mi? Biraz daha eğildi, biraz daha inceledi. Bir iç çekerek geriye doğru gevşedi.

Tırnak cilası yontulmuş. Bu iyiydi. Blayne'e beş dolar ödemeye hiç niyeti yoktu.

Hakem onun çaprazında ama hâlâ saha içinde duruyordu. "Sadece bir hatırlatma," dedi. "İki tam tur atmak için ayaklarınızın çoğunlukla pistte olması gerekir. İster dikey ister yatay olsun, on fitin üzerindeki sıçramalar sayılmayacak, anladınız mı?"

Gwen başıyla onayladı.

"Size her yönden ve her şekilde saldırabilir. Dişler ve pençeler artık

izin verildi. Ne yaparsan yap, durma. İki dakikan var, tatlım." "Ve iyi şanslar." diye eklemekten önce McNelly'ye kısa bir bakış attı.

Düdüğü dudaklarının arasına sıkıştırdı, kolunu ona doğru uzattı ve üfledi. Gwen havalandı ama McNelly onun arkasında değildi. Oyun ilerledikçe, Gwen blokçuların nereden geldiğini sezme konusunda gerçekten iyi olmaya başlamıştı. Ve bu sefer McNelly sahayı yarmıştı ve onunla diğer tarafta buluşacaktı.

Gwen çığlık atan kalabalığın sesini duymazdan geldi, onun yerine sadece McNelly'ye, piste, alanının içinde ya da yakınında ne olduğuna ve Blayne'in sesine odaklandı. Yolu yarılادığında McNelly oradaydı ve Gwen'in üzerine doğru geliyordu.

Gwen vücudunu döndürerek McNelly'nin ulaşamayacağı bir yere savruldu ve McNelly raylara öyle sert çarptı ki neredeyse devriliyordu. Gwen arkasına bile bakmadan yoluna devam etti. Kalabalığın sesi daha da yükselmişti ama Blayne'in sesini hepsinden daha iyi duyabiliyordu.

"Beş metre, Gwen! Beş adım!"

Gwen nefes aldı ve Blayne'in "Sert sol!" diye bağırdığını duyana kadar bekledi.

Sola doğru sarsıldı ve McNelly bir saniye sonra uçarak piste sert bir iniş yaptı, vucudu yayılmıştı.

Yine arkasına bakmadan ilerlemeye devam etti. Anonsunun "Birinci tur!" diye bağırdığını duydu. Kazanmak için bir sonraki turu geçmesi gerektiğini biliyordu.

"Kafa kafaya, Gwen!" Blayne ığlık attı. "Kafa kafaya!"

Gwen kafasını kaldırdı ve McNelly tam üzerine geliyordu, dişleri ve pençeleri dışarıdaydı, uzun kollarını ardına kadar açmıştı.

Gwen onun üzerinden sırayabilirdi ama üç metreden fazla sırarsa hapı yutardı. Ve en azından o kadar yükseğe çıkması gerekiyordu çünkü koca sürtüğün onunla birlikte atlayıp bacaklarını yakalayacağından hiç şüphesi yoktu.

Hayır, onun üzerinden atlayamazdı ama pistten çıkıp saha içine girerek kaçabilirdi. Yine de onu durdurmak için canına okuyacak tüm o Krkleri itip kakması gerekecekti. Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

Gwen'in dişleri ve pençeleri ortaya çıktığında Lock dik oturdu.

"Ne halt ediyor bu?" diye hırladı ve Mitch Shaw'ın da aynı anda aynı soruyu sorduğunu zar zor fark etti.

"İşte bu," diye iç geçirdi Roxy, "bu iş irkinleşecek." Alla

arkasından, "Ben de seninle aynı fikirdeyim Rox," diye iç

geçirdi.

Ama Lock ne Gwen'in annesine ne de kendi annesine bakmak için gözlerini pistten ayırmaya cesaret edemedi. Hareket bu kadar hızlı ilerlerken olmazdı.

Birbirlerinden yaklaşık bir metre uzaktaydılar, McNelly Gwen'i o kocaman kollarının arasına almak üzereydi ki Gwen nihayet havalandı. Ama Lock'un yapacağını düşündüğü gibi McNelly'nin üzerinden atlamak yerine, doğrudan McNelly'nin üzerine atladı.

McNelly'ye tüm gücüyle vurdu, ağzı açıktı ve dişi kurdun yüzünü sarıyordu. Gwen kenetlendi, pençeleri McNelly'nin omuzlarına saplandı. Kanlı ve şiddetli bir karmaşa içinde yere yığıldılar; dişi kurt umutsuzca Gwen'i üzerinden atmaya çalışırken McNelly'nin pençeleri Gwen'in omuzlarını ve kollarını parçalıyordu.

Gwen ayağa kalktı, çenesinden ve boynundan akmayan kanı tükürdü ve yumruğunu iki kez McNelly'nin yüzüne indirdi.

"Otuz beş saniye!" Blayne saha içinden bağırdı.

Gwen McNelly'nin üzerinden atladı ve ayağa kalkmaya başladı. Ama McNelly onun ayak bileğini yakaladı ve Gwen'i geri sürüklemek için yüzüstü çevirdi.

"Yirmi beş, Gwen! Yirmi beş!"

Gwen ayağını McNelly'den çekti ama Dişi Kurt diğer ayağını da tuttu.

"Yirmi! Yirmi!"

Lock iki arkadaşın birbirlerine bakışlarını izledi ve Roxy'nin söylediklerini aynen düşündü,

Bu iş çirkinleşecek.

"Ev kedisi onu, Gwen!" Blayne bağırdı.

"Ev kedisi kaltak!"

Gwen o kadar hızlı dönüyordu ki, eğer daha insan olsaydı bunu kaçırabilirdi. Döndü ve iki elini birden kullanarak, serbest bıraktığı pençelerini McNelly'nin üçüncü yüz...oh. Hayır. Dört kez.

Bu ona kesinlikle ailenin köpeğiyle kavga eden bir ev kedisini hatırlattı.

McNelly çılgılık attı, elleriyle yüzünü ve burnundan, dudaklarından ve yanaklarından geriye kalanları kapattı. Ve belki de gözlerini.

Kalabalık ayağa fırladı, vahşi köpekler herkesten daha yüksek sesle uluyordu.

Pençelerinden kırmızı ve etli bir şey fırlatan Gwen ayağa fırladı ve Blayne de onunla birlikte saha kenarından uzaklaştı.

Lock ne zaman ayağa kalktığını bilmiyordu ama stadyumdaki herkes gibi o da ayaktaydı ve tezahürat yapıyor, sayaç düşerken Gwen'in başarması için çılgık atıyordu.

"Sekiz! Yedi!" Gwen son dönemeçte uçarken Blayne'in sesi sayıyordu. Şu anda odaklandığı tek şey arkadaşının sesiydi. "Altı! Beş!" Başka bir hakemin durduğu yeri gördü, kolunu uzatmış, Gwen'in kazanmak için sıfıra kadar nerede olması gerektiğini işaretliyordu. Üzerine atlamak istedi ama yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden hareket etmeye devam etti. Gözleri son hakeme odaklandı ve yaklaşıyordu. "Dört! Üç!"

Biraz daha, bebeğim. Kafasının içinde annesinin sesini duyabiliyordu, tıpkı beş yaşındayken Gwen'in ilk patenlerini giydirirken yaptığı gibi onu ikna etmeye çalışıyordu. Bunu yapabileceğini biliyorum.

"İki! Bir!" Gwen hakemin yanından geçti ama Blayne'in sesi kalabalık tarafından bastırılmıştı ve zamanında yetişip yetişmediğini bilmiyordu. Sonra Blayne pistteydi, kollarını açmıştı. Eskiden çim hokeyi oynarken yaptıkları gibi ve az önce mahallenin zengin kızlarından birine diz çöktürmüşlerdi. özel okul. Gwen en yakın arkadaşının üzerine atladı ve kollarını ve bacaklarını Blayne'in vücuduna doladı.

Blayne onu etrafında döndürerek

çılgık attı, "Başardın, Gwenie! Sen

yaptın!"

En azından söylediği buydu. Kalabalık çılgına dönmüşken bunu söylemek zordu. Tüm o kükreme, uluma, kıkırdama ve ayak vurma sesleri pek bir şey duymayı imkânsız hale getiriyordu.

Ekibin geri kalanı onun ve Blayne'in etrafını sardı, Gwen'i kaldırıp omuzlarında pistin etrafında taşıdılar. Ulumalar, kükremeler vs. Bir slogan diğer her şeyin üzerinde

yükseldi... "Lezzetli! Lezzetli! Lezzetli!"

Ailesi ve arkadaşlarıyla dolu bölümün önünden geçerlerken, annesinin deli gibi alkışladığını, gözlerinden yaşlar aktığını, Dr. MacRyrie'nin onu alkışlayıp el salladığını, Mitch ve Brendon'ın yumruklarını havaya kaldırıp Bon Jovi konserindeymiş gibi onun adını haykırdıklarını görebiliyordu. O bölümdeki herkes biraz çıldırmıştı.

Yalnız bir boz ayı hariç. Omuzlarına oturmuş, sürüsüyle birlikte uluyan vahşi bir köpek ve en iyi arkadaşıyla birlikte sakinliğin merkezi olarak orada duruyordu

"Bravo!" diye bağıırıyordu. Ama ayı nefes alıp veriyordu, yavaşça, nefes alıp veriyordu, sonunda başını kaldırıp bakana kadar, gözlerinin sadece ve sadece onun üzerinde olduğunu biliyordu. Ve sonra gülümsedi. Gurur ve sevgi dolu bir gülümseme. Ekibi onu kupasını almaya götürmeden önce sadece bir anlığına gördü ama bu yeterliydi.

Kahretsin, neredeyse her şeydi.

30. BÖLÜM

Şehir merkezindeki en havalı kulüplerden birinde büyük bir çoklu takım partisi olarak başlayan parti, kısa sürede bir Bebek ve arkadaş partisine dönüştü. vahşi köpek bölgesine yakın bir karaoke bar.

Lock da sonsuza dek minnettar kalacaktı. Kulüplerden ve kulüp insanlarından her zaman nefret etmişti, karaoke bar ise kimse ona şarkı söyletmeye çalışmadığı sürece ona çok daha uygun bir yerdi.

Masadan uzaklaşırken titreşen cep telefonunu çıkardı. "Alo?"

"Selam. Ben Dee."

"Selam. Harika bir maçı kaçırdın."

"İzledim. Harikaydı."

"Sen de mi oradaydın?"

"Üç sıra arkada oturuyordum. Beni görmedin mi?"

Hayır. Onu orada görmemişti çünkü o orada değildi ama Lock, Dee'nin ne yaptığını biliyordu. "Çok az. Meşguldüm, biliyorsun."

"Evet, fark ettim."

"Şimdi neredesin?" diye sordu.

"Dolaşıyorum."

"Uğramayı planlıyorsanız diye yer değiştirdik. Caleb's Corner... ya da Caleb's Deck... ya da Caleb's bilmem ne adlı bir bardayız. Bir karaoke barı."

Uzun bir duraklama oldu. "Ve benim de gelmemi mi

bekliyorsun?" "Pek sayılmaz."

"Akıllı ayı. Ama seni sonra kontrol edeceğim."

"Tamam." Lock aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine geri koydu.

Arkasını döndü ve kendisine dik dik bakan minik yavru kedilere baktı.

"Ne?"

"Telefondaki kimdi?" Mitch sordu. "Uh... Dee-

Ann."

"Küçük kız kardeşimle takılırken başka kadınları mı

arıyorsun?"

"Ama Dee-Ann benim-"

"Umurumda değil! Artık kız kardeşimle birliktesin, pislik herif. Sissy'ye geri çekileceğime dair söz vermiş olabilirim ama -" Brendon'la arasını işaret etti "- bir an bile bunu yanına bırakacağımızı düşünme.

söz konusu küçük kız kardeşimiz olduğunda her şeyi yaparım."

Dee telefonunu tamamen kapattı ve kot pantolonunun ön cebine geri koydu. Etrafına bir kez daha baktı ve hurdalıktan aldığı eski Ford'un bagajını açıp çalıştırmayı başardı. Kurdu çekip çıkardı ve omzuna yerleştirdi. Bagajı çarparak kapattı, sokağın ortasındaki sıradan kapıya yöneldi. Kilidi çoktan açmıştı ve şimdi merdivenlerden aşağı inerek tünellerde.

İnebildiği kadar aşağı indikten sonra Dee merdivenlerden uzaklaştı ve cesedi yere indirdi. Yanına çömeldi.

Kurt gözlerini açtı ve ona dik dik baktı.

"İsimler," dedi. Bunu en son söylediği bar sahibi, ona mallarını aldığı satıcıların isimlerini vermişti. Listelediği on isimden sadece biri şekil değiştirendi. Sadece bir tanesi Dee'yi ilgilendiriyordu. Geri kalanı başkaları tarafından halledilecekti.

Tuhaf, bu işin böyle olmaması gerekiyordu ama onun işinde her şey beklenmedik şeylerle başa çıkmakla ilgiliydi. Lock MacRyrie gibi. Ross'a giden yol onu en iyi işlerden birine götürdüğünde şaşırmıştı. ordudaki arkadaşları. Kısa bir an için onu bu hayata geri getirmeyi düşünmüştü. Her zaman mükemmel bir takım olmuşlardı. Ama hayır. Bu ayı için uygun olmazdı. Ülkesine ve türüne hizmet etmişti. Şimdi tam olarak istediği şeyi hak ediyordu: paten kaymayı seven ölümcül bir kedi.

Peki Dee neyi hak ediyordu? En iyi yaptığı şeyi yapmayı: Kendini korumak ve sorunları çözmek. Sorunları çözme konusunda gerçekten iyiydi.

Jay ona cevap vermeyince Dee tekrar "İsimler," dedi.

Ona bir isim söyledi. Onun için kolay olmamıştı. Doktorlar çenesini telle kapatmak zorunda kalmışlardı ve Lock'un yaptığı şey yüzünden kafası bandajlarla kaplıydı.

Cadılar Bayramı gecesi ona yapılan. Yüzü... daha iyi değildi. Bunlar solmayacak yara izleriydi. Ama ona bir isim söyledi çünkü sadece bir tane satmıştı.

Henüz alınmamış bir tane. Ve o gece partide Ross isim satmaktan ürünle bizzat ilgilenmeye geçmek üzereydi. Çaresizliğin bir adama unutturduğu şeyler inanılmazdı; mesela şekil değiştiren dişileri yakalamanın ve elde tutmanın ne kadar zor olduğu gibi.

Ross sözlerini bitirdiğinde Dee, "Çok teşekkür ederim," dedi. Ayağa kalktı, aklı şimdiden bundan sonra ne yapması gerektiğine takılmıştı. Yardım çağırması gerekecekti çünkü o... adını sattığı kişi bir sorun olabilirdi.

"Peki ya... ben?" diye sorduğunu duydu.

Dee omzunun üzerinden adama baktı. Günlerce adamı ve Donna McNelly'yi izlemişti. Dee kendi gözlerini çıkarmayı ciddi ciddi düşünene kadar günlerce bu ikilinin tartışmasını, sikişmesini...sikişmesini, tartışmasını izlemişti. Sadece bu işkence yüzünden bile acı çekmeliydi ama daha büyük sorunlar vardı. Daha büyük yaptığı hatalar. "Türüne ihanet mi ediyorsun? Ne olması gerektiğini düşünüyorsun?"

"Sadece... isimler. Sadece-"

"Biliyorum. Sadece melezler. Onlar hala biziz. Ama hiç merak etmeyin... hak ettiğinizi alacaksınız."

Merdivenlere doğru yürüdü ama yukarı çıkmadan önce durdu. Dinledi. Bu tünelleri yöneten sırtlanlar yaklaşıyordu. Onları duyabiliyor, kokularını alabiliyordu. Ve onun kokusunu alabiliyorlardı... ve Ross'un kanının. Ona bir kez daha baktı ve gülümsedi. "Uzun sürmeyecek," diye söz verdi.

Sonra, merdivenlerden çıkmadan önce, "Akşam yemeği!"

diye bağırdı.

Sokağa çıktı, sokak kapısını kapattı, çığlıklar ve sırtlan ulumaları çoktan geride kalmıştı. Caddede ilerledi ama köşede bir limuzin önüne çıkınca durdu. Bir an tereddüt ettikten sonra bindi.

"Eee?"

Koltuğun karşısından onu işe alan adama baktı. Ona en iyi yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi için bir şans sunmuştu. Kuzenini seviyordu ama güvenlikte çalışmak? Düzenli bir maaş çeki almak ve her lanet gün işe girip çıkmak mı? Tam olarak onun tarzı değildi. "Haklıydın," dedi. "Diğerini ele geçirmeye çalışmadan önce onun adını sattı."

"Sanırım paraya ihtiyacı vardı. Ayrıca, onunla tanıştıktan sonra neden onun yerine kediye getirmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Diğer çok daha iyi olurdu.

daha büyük bir meydan okuma." Tüm Van Holtz Sürüsü'nün Alfa Erkeği ve Yönetim Kurulu'nun koruyucu kolu olan, kısaca Grup olarak adlandırılan grubun başı Niles Van Holtz şişelenmiş suyundan bir yudum aldı.

"Onu getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Bunun yerine onu yem olarak

kullanacağız."

"O vahşi bir kart. Bir sonraki adımda ne yapacağını asla

bilemezsin." "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Dee sırtıttı. "Şu haline bak. Benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışıyorsun."

Kurt sırtıtarak limuzinin camından dışarı baktı. "Ross'u neden buraya getirdin? Hastanede son kullanma tarihini geçirebilirdin." Ve bunu sadece söylemek yerine süslü bir şekilde ifade etmesine gülmek için gerçekten mücadele etmek zorunda kaldı

Kendine saygısı olan her yırtıcı gibi "öldürmek". "Yaraları yüzünden ölmüş gibi görünecekti."

Ve Lock MacRyrie hayatının geri kalanını o kurdu çirkin bir boz ayı öfkesiyle öldürdüğünü düşünerek geçirecekti. Hayır. Dee-Ann, hayatını birden fazla kez kurtarmış olan adama bunu yapamazdı. Buna izin vermezdi.

onun dev omuzlarında. Onu mutlu ve aşık görmek harika bir şeydi. Şimdi bunu ondan alacak kişi Dee olamazdı.

Bununla birlikte, Van Holtz'a bunlardan hiç bahsetmedi. "İyileşmekte olduğu için ortadan kaybolmasının daha iyi olacağını düşündüm. Pis torbacı ortadan kaybolursa kimse bunun hakkında fazla düşünmez."

Van Holtz omuz silkti. "Nasıl istersen. Sadece merak ettim."

Küçük buzdolabına uzanarak bir şişe su daha çıkardı ve ona uzattı.

Kadın aldı ve başını salladı. "Çok teşekkür ederim."

"Peki ya şu aldığın kız? Abby bir şey mi?" "O güvende."

"O bir çakal-kurt ve ancak on altı yaşında."

"Ve o güvende." Ve birkaç yıl içinde, sinsi küçük Abby Bu süslü limuzinin arkasında, bu iş için pazarlık yapıyordu. Ama o zamana kadar, cinsi ya da karışımı ne olursa olsun her yavru köpek gibi bakılması gerekiyordu.

"Var mısınız Bayan Smith?" diye sordu.

"Emin değilim. Kendimi sıkıştırılmış hissetmekten pek hoşlanmıyorum."

"Biz ordu değiliz. Ve bir patron olarak, elim kolum bağlı."

"Birimim bana göz kulak olması dışında. Arkadaşlarımı bile takip ediyorlar. Bundan hoşlanmıyorum."

"Bizimle birlikte olduktan sonra onlar için endişelenmene gerek kalmayacak. Sadece sürgünün kopmadığından emin olmak istiyorlar."

"Buradaki bağlantım kim olacak?" Dee, Batı Yakası'ndan gelen Van Holtz'un bu işi yapabileceğinden şüphe duyarak sordu.

"Onunla zaten tanıştın."

Dee bir an düşündükten sonra burnunu çekmekten kendini alamadı. "O çocuk mu?"

"Ulrich çocuk sayılmaz. Aslında sanırım senden sadece üç yaş küçük."

Ve hayatını emanet edemeyeceği kadar da güzel. "Yapabileceğinin en iyisi o mu?"

"O en iyisidir. Var mısın, yok musun?" Omuz silkti. "Varım."

Sırıttı. "Her zaman bu kadar hevesli misin?"

"Hemen hemen. Babam gibi."

"En iyilerimizden biriydi."

"Hâlâ da öyle."

Van Holtz başını salladı ve "Gruba hoş geldin Dee-Ann" dedi.

Dee-Ann pencereden dışarı bakarak şehrin geçişini izledi. Buranın sonsuza dek evi olup olmayacağını bilmiyordu ama şimdilik idare ederdi.

Gwen annesinin çantasını aldı ve aspirini bulana kadar karıştırdı. Roxy'nin kendisi için baş ağrısı ilacına hiç ihtiyacı olmamıştı ama Gwen için çantasında genellikle küçük bir şişe bulundururdu.

Avucuna iki tane doldurdu, Lock'un amcalarına "yoo-hoo" yapan annesine baktı ve devam edip üç tane daha doldurdu.

Blayne onun önüne bir şişe su koydu ve koltuğa oturmak için kabinin arkasına tırmandı.

"Bunu kullanabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler." Gwen beş hapı bir dikişte yuttu ve ardından su içti. "Şarkı söylemek ve annem arasında..."

"Biliyorum, biliyorum. Yine de... kulüpten daha iyi."

"Sadece annem biz oradayken daha çok bağırdığı için."

Gwen gözlerini kapadı ve hapların etkisini göstermesini bekledi, ama tam o sırada Blayne'in kıpırdadığını duydu.

"Ne var, Blayne?"

"Ne ne?"

"Bacağın zıplıyor, bu yüzden bir şey olduğunu

biliyorum." "Ne olduğunu bilmiyorum-"

Gwen elini Blayne'in dizine koyarak bacağını ayağının topuğu üzerinde aşağı yukarı zıplamayı bırakmaya zorladı. Bu yıllardır sahip olduğu bir alışkanlıktı.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Thorpe."

O da uzun bir cümle kurdu: "Cherry takımda kalmanı istiyor ve kesinlikle Ulusal Yarışmalar boyunca bizimle kalmanı istiyor çünkü Texas Long Fangs ile karşılaşacağız ve onların gerçekten acımasız olduklarını duydum ve bunu sadece bir maç için yaptığını söylediğini biliyorum, ama o kadar içindeydin ki ve o kadar sen ve sen ve ben gelmiş geçmiş en harika takımımız ve... ve... ve sen hiçbir şey söylemiyorsun."

"Fark edeceğini düşünmemiştim."

"Hadi ama, Gwenie!"

"Ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun."

Blayne'in yüzü buruşurken, "Evet mi diyeceksin?" diye ciyakladı.

Gwen omuz silkti. "Evet, tamam."

Gıcırta yüksek sesli bir ciyaklamaya dönüştü ve kurtlar ve kedigiller Blayne'e bakarken ve köpekler havlarken Gwen'e sarıldı.

Dizlerini kabinin koltuğuna koyan Blayne takım arkadaşlarına, şimdi de Gwen'in takım arkadaşlarına baktı. "İçeride!"

Bebekler alkışladı ve tezahürat yaptı ve Gwen kabinin diğer ucundan kendisine bakan annesini görene kadar gülümsemekten kendini alamadı. O anda annesinin gözünde Sharyn McNelly'nin yaptığı güzel bir morluk vardı. Roxy de McNelly'nin peruğunu stadyum dışında herkesin önünde kaptığı için bu mor gözü hak etmişti.

"Yüzündeki o bakışı sil," dedi annesine. "Seni hâlâ affetmiş değilim."

"Neden Roxy 'The Rocker' O'Neill'in kızı olduğun için kutsanmış olduğunu kabul edemiyorsun?"

"Bu ne zaman seninle ilgili oldu?"

Bu nasıl seninle ilgili oldu? Bu benimle ilgili." Gwen göğsünü işaret etti. "Ben, ben, ben. Bir kez olsun... ben."

"Bencil," diye mırıldandı annesi, Lock'un amcası Hamish'e vurmak için ondan uzaklaşırken.

Gwen'in ağzı açık kaldı, çünkü annesi

Blayne ona dirsek attığında bu kelimeyi ona fırlatmaya cüret etti.

Hâlâ ters ters bakan Gwen öne doğru döndü ve gözlerini kırıştırarak Lock'a baktı. "Uh...Lock?" "Ne kaçırdım?" diye sordu ayısı. "Alkış sesleri duydum."

"Gwen Babes'e katıldı," diye tezahürat yaptı Blayne ve Gwen'e tekrar sarıldı.

Lock sırtıttı. "Bunun olacağını hissetmiştim. Orada çok mutlu görünüyordun."

"Evet, ama Lock-"

"Biliyorum, biliyorum. Ve inan bana, ben istemedim

Koridorda sana söylediğim şeylerin hiçbirini yapmadın. Ama aile dinamiklerine bakınca, şımartmanın işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden sana ihtiyacın olan meşhur tekmeyi attım. Bana kızma."

"Kızgın değilim, sadece... ellerine bak."

Lock kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Oh, Tanrım!" Shaw kardeşleri yere düşürdü, iki erkek aslan da yere düştüklerinde homurdanmaya başladı. "Yine yaptım."

"Yine mi?" Blayne sordu.

"Hatırladınız mı? Ayılar avlarını döver, sonra da beslenmek için çalılardan arasına sürükler," diye açıkladı Gwen.

"Ohhh. İşte bu yüzden babam her zaman seni ikinci bir yere götürmelerine asla izin verme derdi."

"Sanırım seri katillerden bahsediyordu, tatlım."

"Ah... yine de hala geçerli sayılır." Blayne ayağa fırladı ve kabinin arkasına geçti. "Ben dolaşmaya çıkıyorum." Gwen'i yanağından öptü. "Sen kesinlikle en iyi arkadaşsın."

hiç," diye alay etti Blayne.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama eğitimde kıcına tekmeyi bastığımda böyle konuşmayacaksın, düve."

Başı öne eğik olan Blayne uzaklaştı ama Gwen arkasından bağırdı, "Ulusal yarışmalara giderken böyle özensiz paten kaymak yok!"

Lock, Blayne'in koltuğuna oturdu ve "Kaptan olmana ne kadar var?" diye sordu.

"Ben altı ay diyorum."

Blayne'in elini masadan kaldıran Lock, onun morarmış ve kanlı parmak eklemlerini öptü. "Bu gece seninle gerçekten gurur duydum. Dünyanın en sert kız arkadaşına sahibim.

Hiç," diye bitirdi Blayne'i taklit ederek.

"Senin var. Ve benim de gelmiş geçmiş en tatlı, en sevimli, en şirin ayım var."

Sırtarak burunlarını ovuşturdular, öpüşmek için yaklaştılar ama elleri masaya çarpınca aniden durdular ve Mitch başını yerden kaldırdı.

"Ölüyorum," diye nefes nefese kaldı. "İç kanama. Ambulans çağırın. Ambulans çağırın."

"Anne," diye sızlandı Gwen, erkek arkadaşıyla flört etmeyi bırakacak havada değildi.

Roxy elini masaya vurdu ve tersledi, "Tanrı aşkına, Mitchell O'Neill Shaw! Tembel kıcını kaldır ve bebek gibi davranmayı bırak! Beni utandırıyorsun!"

"Ölüyorum! Acı dolu bir ölüm!"

Roxy parmağıyla oğlunu işaret etti. "Beni arabamın arkasından zimba tabancasını çıkarmaya zorlama. I

kullanacağım."

"Ama kanamayı durduracak mı?"

Gwen kardeşini ve annesini görmezden gelerek Lock'a doğru eğildi ve "Buradan çıkmakla ilgileniyor musun?" dedi.

"Ve Phil'in 'Rawhide' yorumunu özledin mi?"

Sahneye bir göz attılar. Vahşi köpeğin bir kırbacı bile vardı.

"Bana iğneleyici konuştuğunu söyle," dedi

Gwen. "Gerçekten de

alaycı olduğumu mu söylüyorsun?"

Lock kabinden çıktı, ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. Gwen onu aldı ve Lock'un kendisini kardeşlerinin bedenleri üzerinden yukarı kaldırmasına izin verdi. Onların

Parmaklarını birbirine dolayarak ve etraflarındaki gürültülü şekil değiştiren kalabalığından çoğunlukla habersiz, çıkışa ve eve doğru ilerlediler.

EPILOG

Gwen taksiden atladı ve şoföre para fırlattı. "Hadi!" diye emretti Blayne'e. "Geç kaldık."

"Biliyorum." Blayne yolculuk boyunca elinde tuttuğu çantaları Gwen'e uzattı ve koltuktan kayarak kapıdan çıktı. "Mutlu Noeller!" dedi kendisine şaşkınlıkla bakan şoföre.

"Çok neşeli değil misin?"

"Noel geldi!" Blayne, Gwen'den ağır çantalardan birini alarak neşelendi.

"Noel arifesindeyiz, o yüzden beni kızdırma." Birlikte merdivenlerden ön kapıya doğru koştular.

Gwen kapının zilini çaldı ve ardından Noel müziğinden duyulup duyulmayacağından emin olamadan kapıyı vurdu. Göz ucuyla bakınca Blayne tekrar omzunun üzerinden

baktı. "Neyin var senin?"

"Hiç takip edildiğini hissettin mi?"

"Hayır."

"Ben hissediyorum."

"Sadece o olmadığına emin misin?"

Blayne Gwen'e bakmak için başını çevirdi ama Dee-Ann'in arkalarında durduğunu gördü.

"Ahh! Hangi cehennemden geldin sen?"

Dee sakince, "Annem babamla paylaştığı sevgiden dolayı böyle söylüyor," diye cevap verdi.

Blayne, "Awww," dedi ve Gwen kapı açılana kadar umutsuzca zile tekrar bastı.

"Geç kaldın, kedi."

"Senin başlatman gereken bir soğuk savaş yok mu?" Gwen, Sabina'nın yanından geçerken sordu.

"Peki benim sandalyem nerede?"

"O bir sanatçı," diye hatırlattı Gwen neşeyle vahşi köpeğe. "Acele etmeyecektir." Çantayı Sabina'ya doğru itti. "İşte lanet olası çikolatalı keklerin."

Sabina çantaları Gwen ve Blayne'den aldı ve sonra onlara baktı. "Sen ne giyiyorsun?"

Blayne giydiği küçük kadife yeşil mini elbiseye baktı. "Jess bu gece Noel Baba'nın yardımcıları olmamızı istedi."

"Noel Baba'nın fahişeleri gibi görünüyorsunuz. Noel Baba sizi New York'un her yerinde pezevenk gibi mi tokatlıyor?"

Gwen ağzı bozuk vahşi köpeğe doğru bir adım attı ama Blayne onu kolundan yakaladı. "Antrenmandan geliyoruz. Kanı sileceğiz."

"Öyle yap," diye emretti Rus, kekleri alıp mutfığa gitmeden önce.

"Sana da mutlu bayramlar."

"Boş ver onu." Blayne her zaman yaptığı gibi kabalıktan sıyrıldı ve Gwen'in elinden tutarak onu partiye sürükledi.

"Blayne!" diye bağırdı kalabalık o içeri girer girmez.

Gwen, Blayne'i bekleyen arkadaşlarına doğru itti ve kalabalığı yararak ilerledi. Ric'i gördü ve "Ballı çöreğim nerede?" diye sordu.

Ric güldü. "Üst katta, sanırım. Az önce seninle birlikte gelen güzel Dee-Ann miydi?"

"Evet. Ve eğer onu tekrar bulabilirsen, sana daha fazla güç." Yanağından öptü ve Mitch ile Sissy'nin merdivenlerde öpüştüğünü görene kadar kalabalığın içinde ilerlemeye devam etti.

"Kendine bir oda bul," diye alay etti, onların üzerinden geçerek.

"Yasak aşkımızı bize çok görme," diye şakacı bir şekilde azarladı kardeşi.

Gwen gülerek merdivenleri koşarak çıktı. "Hey, Bren."

"Selam, Gwenie. Çok tatlı görünüyorsun."

"Teşekkürler." Gwen onun yanından geçerken Ronnie Lee'yi gördü, duvara çarptı ve tıslarken dişlerini ona doğru gösterdi.

Ronnie Lee o kocaman gülümsemesiyle, "Selam hayatım," dedi. "İyi tatiller!"

Gwen, Ronnie ve Bren merdivenlerde gözden kaybolana kadar sırtını duvara dayayarak koridorda ilerledi. Döndü ve başka bir merdiven setine ulaşana kadar ilerlemeye devam etti. Merdivenlerden koşarak çıktı, tanıdıklarının yanından geçti, bazılarına mutlu tatiller diledi, bazılarını görmezden geldi. diğerlerinden pek hoşlanmıyordu.

Jess'in bir odadan çıktığını gördü. Yavaşladı ve onun önünde durdu.

"Nasılsın, tatlım?"

"Herkesin sabah bulantısı olur

ilk üç aylık dönem. İkincisinde bana bırakın."

"Teyzelerimden en az ikisi ikinci seferde aldı. Tuzlu krakeriniz var mı?"

Paketi havaya kaldırdı. "Ama Noel'deyiz. Karnımı doyurmalıyım, temizlemem değil."

"Şimdi tüm o Hollywood yıldızları gibisin."

Sırıttı. "Teşekkürler."

"Ballı çöreğimi gördün mü?"

Jess başıyla onayladı. "Koridorun sonundaki merdivenleri görüyor musun? Sonuna kadar çık ve sondaki kapı seni çatıya çıkaracak. Yaklaşık bir saattir orada."

"Kalabalıklar konusunda nasıl olduğunu bilirsin." Gwen merdivenlere doğru yöneldi. "Bana ne zaman ihtiyacın olacak?"

"Bir on, on beş... Ben... Ben..." Öğürme sesleri duyan Gwen arkasını döndüğünde Jess'in eliyle ağzını kapatarak yatak odasına doğru koştuğunu gördü. Gwen ona doğru gitmeye başladı ama Smitty'yi gördü.

"Sana ihtiyacı var."

"Biliyorum." Elinde bir soda kutusu tutuyordu. "Ona biraz zencefilli gazoz getirdim."

Göz kırptı ve yatak odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

Jess'in talimatlarını takip eden Gwen, Lock'u tam Jess'in söylediği yerde buldu. Çatıda.

Gwen onun karşısına oturmuş, bacaklarını çatının çıkıntısına dayamıştı. İkisinden biri düşse bile sağlıklı bir düşüş olacaktı, ama lanet olsun... bir dağın üzerinden geçerek hayatta kalmışlardı, bunu da atlatabilirlerdi.

Lock gülümsedi.

"Selam." "Selam.

Üzgünüm geciktim."

"Sorun değil." Eğildi ve onu öptü ve her zamanki gibi o öpücükte kendini kaybetti. Her seferinde ona bir şeyler yapan o lanet dudaklara sahipken bunu yapmamak zordu.

İlk geri çekilen Lock oldu ama burnunu onunkine dayadı ve Gwen kıkırdamaya başladı.

"Burada olmana sevindim," diye iç geçirdi.

"Ben de burada olduğum için mutluyum." Onun elini kendi ellerinin arasına aldı. "Yarın için hazır mısın?"

Gözleri şaşı oldu ve Gwen'in daha fazla kıkırdamasına neden oldu.

"Annemlerde kahvaltı ve annende akşam yemeği? Sabırsızlanıyorum."

"Yarını atlatalım ve sonra yılbaşı gecesi sadece sen, ben, şampanya, aşağı mahalleden Çin yemeği ve en sevdiğin bal olacak."

"Söz mü?"

"Kesinlikle. Araya ihtiyacımız olacak."

"Otelindeki yıllık Shaw fantezisini kaçırmak istediğinden emin misin?" Gwen ona sadece bakınca, "Bunu evet olarak kabul ediyorum" dedi.

"Güzel. Şimdi aşağı inelim." Ayağa kalkmaya başladı ama Lock onu geri çekti.

"Bekle."

"Sana bir şey vermek istiyorum," dedi Lock, bunu yapmak için cesaretini toplayarak.

"Noel'e kadar bekleyeceğimizi sanıyordum... özellikle de paketlemeyi bitirmedığım için önemli."

"Bu bekleyemez." Lock derin bir nefes aldı ve hediyesini hızla onun avucuna yerleştirdi. "Al bakalım."

Gwen elini açtı ve "Bu bir nişan yüzüğü" diyene kadar yüzüğe baktı.

"Evet. Bir kutusu vardı. Aslında iki tane, şu mavi Tiffany olanlardan biri de dahil."

Gwen'in bakışları yavaşça onunkilere

kaydı. "Bir kutusu mu vardı?"

"Evet. Elimde tutuyordum, sana evlenme teklif etmenin en iyi yolunu düşünmeye çalışıyordum ve... uh... yanlışlıkla ezdim."

"Anlıyorum."

"Ama yüzük iyi durumda. Değil mi?" Eğildi, bakmaya çalıştı. "Öyle değil mi?"

"Bu..." Gwen aniden başını kaldırıp ona baktı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Kötü ama... evet."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Mitch sana hala 'o piç' diyor ve Bren seninle konuşmuyor bile ve annemle aramızda bir şeyler olduğundan neredeyse eminim.

Amcalarınızın hepsi ve Blayne iyi... Blayne, ve Cally Amcam hala kafanızın arkasına bir dörtlük almaktan bahsediyor ve-"

"Gwen. Onlar sen değilsin. Ben
seni seviyorum. Seninle evlenmek
istiyorum."

"Emin misin?"

Lock güldü. "Elbette eminim. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Ama... Seni aceleye getirmek istemiyorum. Eğer kendini daha rahat hissedersen-"

Gwen yüzüğü sol işaret parmağına geçirdi. "Tam oldu. Ve mükemmel."

"Ben ince seçtim. Umarım sorun olmamıştır."

"Mükemmel."

Kız ona baktı ve Lock gözlerindeki sevgiden cevabının ne olacağını bilerek ona doğru uzanıyordu ki çatı kapısı çarparak açıldı ve Blayne dışarı çıktı. "Hey. Hediyeleri dağıtmaya başlamak istiyorlar, o yüzden..."

Lock, Blayne'in ne gördüğünü ya da arkadaşlarının aralarında sözsüz bir iletişim olup olmadığını bilmiyordu ama Blayne aniden öne fırladı ve Gwen'in elini tuttu.

"Aman
Tanrım!

Aman
Tanrım!"

"Blayne," diye uyardı Gwen. "Aptalca bir şey yapma-

Blayne!"

Lock, Blayne'in nişanlısını çatıdan aşağı sürükleyişini izledi.

Peşlerinden koştu ama ikili şimşek gibi hareket etti, derbi yetenekleri Blayne'in Gwen'i vahşi köpek kulübesindeki insan kalabalığının içinden sürüklemesine, cesetlerden, çocuklardan ve

inanılmaz bir kolaylıkla.

Lock merdivenlerden birinci kata indiğinde, insanlar hemen yolundan çekilirken, vahşi köpek yavruları her zaman yaptıkları gibi, onlara kükremesini umarak arkasından gelirken, Blayne oturma odasındaki bir sehpanın üzerine atladı.

Odanın ortasında Gwen'in elini tutuyordu.

"Nişanlandılar!" diye bağırdı kurt köpeği.

Uzun ve şok edici bir duraklama oldu ve sonra oda histerik tezahüratlara boğuldu; Ric gülümserken vahşi köpekler öne atıldı, Smith kurtları şaşkın görünüyor ve Shaw kardeşler Lock'a kaşlarını çattı.

Lock onlara omuz silkti ve "En azından ben benimkiyle evleniyorum"

dedi. "Piç kurusu," diye hırladı Mitch.

"Orospu çocuğu," diye tersledi Bren, iki kardeş hışımla uzaklaşmadan önce.

İyi dileklerini ileten kalabalık artarken, Gwen aniden grubun arasından fırlayıp Lock'un kollarına atıldı.

"İyi misin?" Onu ayağa kaldırdı ama kollarını ona dolamaya devam etti.

"Evet, ama..." Blayne, Ric ve pek de iyi görünmeyen Jess'in etrafındaki kalabalığı işaret etti. "Blayne'i tebrik etmeleri gerekmiyor mu?"

Bize mi?"

"Genelde protokol böyledir ama onlar vahşi köpekler, bu da otomatik olarak tuhaf anlamına geliyor."

"Sanırım, ama yine de."

Lock bunların hiçbirini umursamadan Gwen'i kollarının arasına aldı ve bacaklarını beline, kollarını da boynuna dolayarak ona sarıldı.

"Yani," dedi burnunu Gwen'in burnuna sürterek, "çatıdayken evet demek üzere olduğunu varsayıyorum."

Gwen güldü. "Evet. Ben de gülmek üzereydim." Onu öptü. "Ve evet. Seninle evleneceğim."

Onu daha yakına çeken Lock, Gwen'i tekrar öpmek için yaklaştı ama Gwen geri çekildi.

"Bir O'Neill kadınının evlendiğini bilmelisin. Druidler İrlanda'yı yönettiğinden beri böyle bir şey olmadı. Bu yüzden Blayne ve benim kuzenine biraz işkence yapmamıza hazırlıklı olmalısın."

"Eğer bunu yaparsanız, Bay Mittens, o zaman gerçekten biraz eğlenmeli ve büyük bir düğün düşünmeliyiz."

Gwen'in yüzü açık bir onaylamazlıkla buruştu.

"Büyük düğün mü? İlgi odağı olmaktan nefret eden sen ve diğer her şeyden nefret eden ben?"

"Bir düşünün. Annen, büyük düğünler konusunda büyük ahlaki sorunları olan benimkiyle çalışmak zorunda kalırken, kardeşlerin de annen tarafından onlara yardım etmeye zorlanıyor. Bu arada sen, ben, Blayne, Ric, Jess ve Dee, eğer onu gerçekten bulabilirsek, Hawaii'deyiz. Döndüğümüzde evlenmiş olacağız ve düğün sadece bir kabus partisi olacak."

"Şeytani."

"Ben annemin oğluyum."

Gwen elini onun göğsünde ve omuzlarında gezdirdikten sonra kollarını onun boynuna doladı ve Lock birbirlerinin gözlerinin içine bakabilmeleri için onu biraz yukarı kaldırdı.

Gwen onun yanağını öperek, "Ve bebeğim?"

diye sordu. Lock onun boynunu öperken iç

çektir. "Hı-hı?"

"Düğün gecesi için-" çenesini öptü "-yalnız kaldığımızda..."

"Hı-hı?" diye tekrar sordu mırıldanmaya başlamadan birkaç saniye önce, dili kulağında gezinirken ve o lanet tırnaklar boynunun kordonlu kasları boyunca sürüklenirken gözleri kesişti.

"İskoç eteğini giyeceksin, değil mi?" Ve Lock bir kahkaha patlattı, inanılmaz Kedici kollarında sırtarak daha da sokuldu, vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Biliyor musun? Sadece benim için mi?"

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

